ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 11ον
Αρ. 531

1934

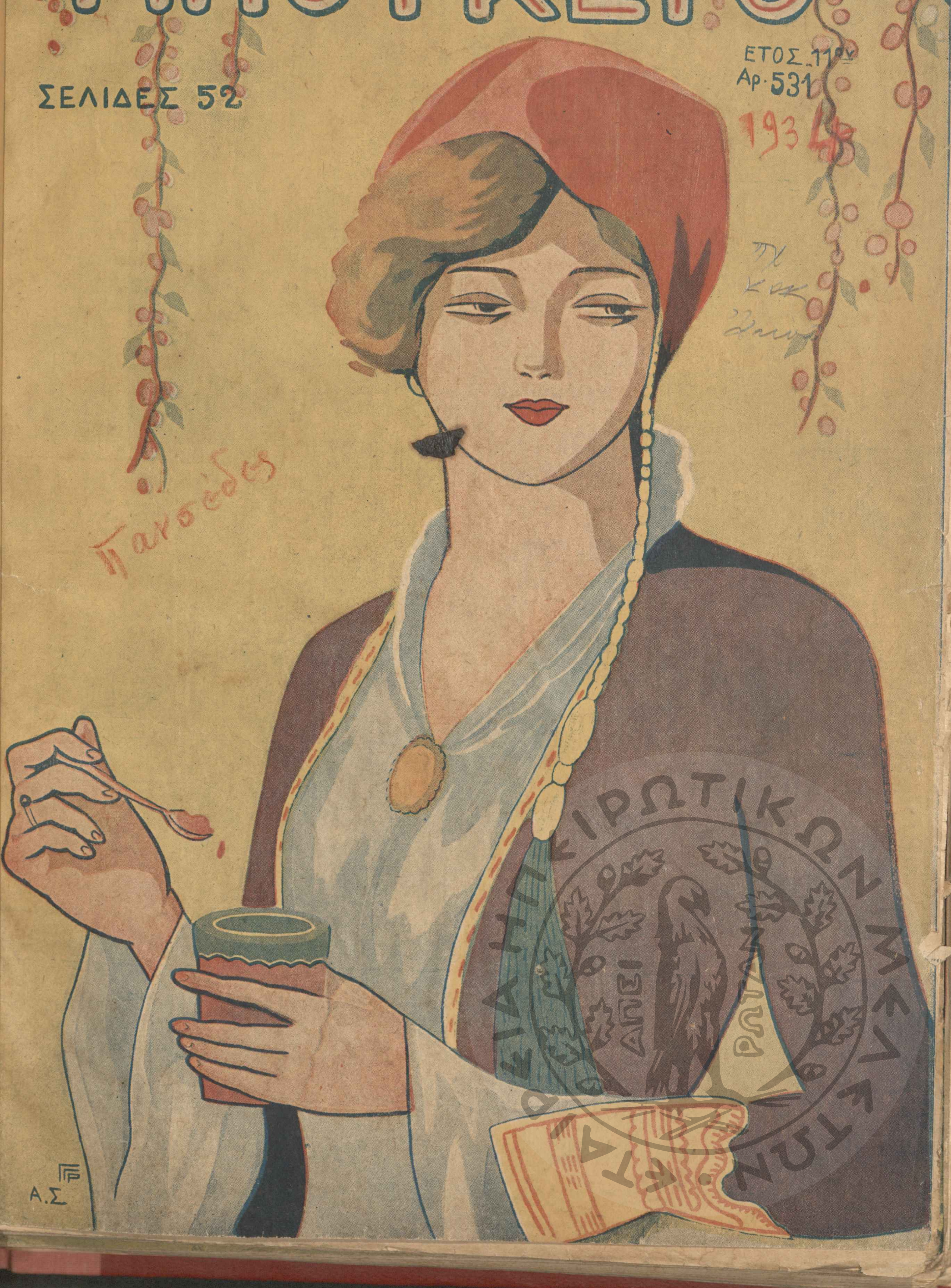

Πανσέδες

[illegible]

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΝ ΟΣΟΝΔΗΠΟΤΕ ΔΥΝΑΤΟΝ;
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ ; ΓΡΙΠΠΗΝ ;
Ζητήσατε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιόν σας
1 KALMINE
Dr METADIER
Θὰ ἔχετε ἄμεσα ἀποτελέσματα ἄνευ σχετικῶν διαταραχῶν.
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
Γεν. Ἀντιπρόσωποι ΖΩΓΡΑΦΟΣ - ΒΑΚΗΣ & Σια Κάνιγγος 10

Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου προσελκύει τοὺς ἄνδρας
ΠΟΥΔΡΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ
POUDRE VELOUTINE
POUDRE VELOUTINE

Κυρία μου,
Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ προτέρημα
λιεργήσατέ το, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται.
Μὴ κάμετε χρῆσιν πούδρας ποὺ
σκευάζεται μὲ παναρχαίας μεθόδο
ἀλλὰ ἀκολουθήσατε τὰς προόδους
ἐπιστήμης.
Δοκιμάσατε τὴν πούδρα
ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ
Ἔχει σπουδαῖα προτερήματα.
Εἶνε λεπτή, μὲ ὡραῖον ἄρωμα.
Παρασκευάζεται μὲ ὅλα τὰ σύγχρ
μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε ἐξησφαλ
σμένη.
Πωλεῖται εἰς ὅλα
φαρμακεῖα, μυροπωλ
καὶ καταστήματα.
Διαρκὴς παρακατα-
θήκη : Κλεισθένους
11, Ἀθῆναι. Φαρμα-
κεῖον Ι. Ματαρατζῆ.
Τηλέφ. 84085

Καπέλλα
Ψάθες
Λέζες
Γαρνιτοῦρες
Ἡ πλουσιωτέρα καὶ ὡραιοτέρα συλλογή.
Αφων Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).— Τηλέφ. 21590

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ
ΟΔΟΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ 11
(Πλατεῖα Κολιάτσου) ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθῆναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ
ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ...
...... πρέπει νὰ συντελῇ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἁπαλότητος καὶ τοῦ βελουδίνου τῆς ἐπιδερμίδος σας, καὶ ὄχι νὰ καλύπτῃ μόνον προσωρινῶς τὰ τυχὸν ἐλαττώματά της: ἀποφεύγετε λοιπὸν τὴν χρῆσιν ἀνωφελῶν καὶ βλαβερῶν κρεμῶν.
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΣΥΝΕΧΩΣ ΜΙΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗΝ ΚΡΕΜΑΝ μὴ ἀποξηραίνουσαν τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ καὶ ὄχι λιπαρὰν διαρκῶς δροσερὰν καὶ ὑγιεινὴν διὰ νὰ εἶσθε πάντοτε νέα καὶ θελκτική.
Μὴ χρονοτριβῆτε, Κυρία μου μεταχειρίζεσθε συνεχῶς τὴν
CRÈME SIMON
Ἀκολουθήσατε καλῶς τὴν εἰς κάθε φιαλίδιον ὑπάρχουσαν ὁδηγίαν χρήσεως.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας μὲ τὰς γνησίας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
καὶ θὰ γίνουν καινούργια μοντέρνα
καὶ οὐδέποτε θὰ ξεβάψουν.
Θαῦμα ἐπιτυχίας. Χρῆσις ἁπλουστάτη
Πωλοῦνται εἰς

Θέλετε
Βελοῦδα μοντέρν,
Στόφες μεταξωτὲς
δι' ἔπιπλα καὶ κουρτίνες, χαλιά, μουσαμάδες, διαδρόμους,
ψάθες κλπ. σὲ τιμὰς
ἀσυναγωνίστους ;
Στοῦ Δ. Γεωργιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικ
νοσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 2553
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἕκαστον ἀσθενῆ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ "Η ΕΛΛΑΣ,,
ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

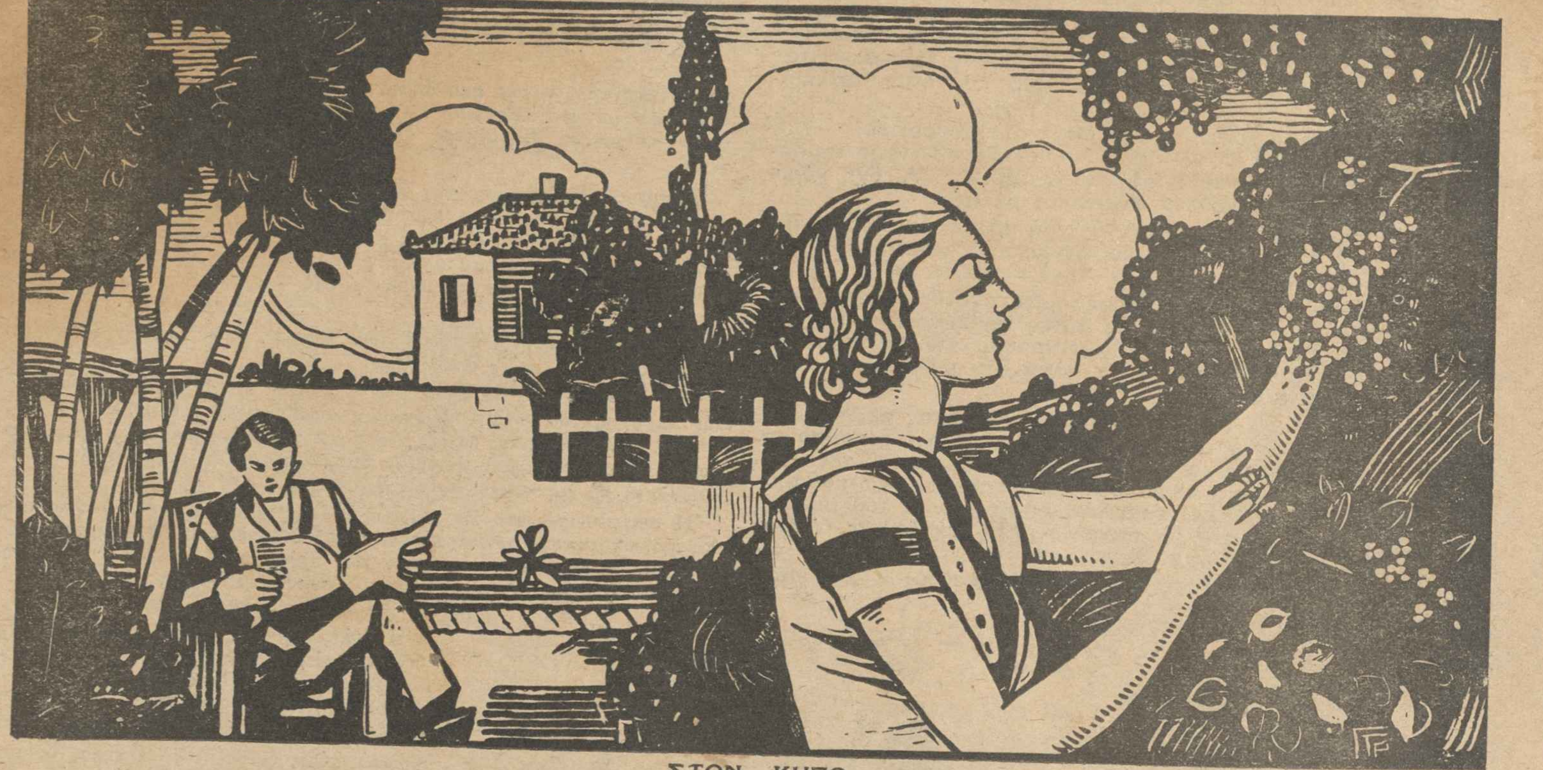

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Σκῖτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΥΠΟ ΠΩΛ ΚΑΙ ΒΙΚΤΟΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ἡ Κα Μπροκάρ, γυναῖκα καλοκαμωμένη ὡς 30 χρονῶν, ἐπιστατεῖ στὸ στρώσιμο τοῦ τραπεζιοῦ στὴν τραπεζαρία. Μιὰ τραπεζαρία ἀπὸ μαόνι, μετρίου γούστου, ὅπως κι' ὅλη ἡ ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ. Δίνουν, φαίνεται, γεῦμα ἐπίσημο, γιατὶ ἡ Κα Μπροκὰρ ἔχει βάλει πάνω στὸ τραπέζι ὅλα τὰ καλά της σερβίτσια καὶ εἶνε κ' ἡ ἴδια στολισμένη.

Κατὰ τὶς 8 μ.μ. νὰ καὶ ὁ κ. Μπροκάρ, 35-40 χρονῶν, ντυμένος καλά, μὲ κάποια ἄκομψη ἐπιτήδευσι ὅμως. Μπαίνει μέσα, κρατῶντας κάτι δέματα.

—Τί εἶν' αὐτοῦ πάλι; ρωτάει ἡ Κα Μπροκάρ.

—Λίγο χαβιάρι, μερικὲς μποτίλλιες παληὸ κρασὶ καὶ μερικὰ ποῦρα, ἀπαντᾶ ὁ σύζυγος.

—Μὰ ἐγὼ εἶχα πάρει ἀπ' ὅλ' αὐτά. Δὲν σοῦ ἄρεσαν;

—Σώπα, καϋμένη! Τί εἶχες πάρει; Εἶχες πάρει κοινὸ τυρί!

—Ἄσχημο εἶνε αὐτό;

—Καλὸ εἶνε, μὰ δὲν εἶνε γιὰ τραπέζι, καὶ μάλιστα τραπέζι ποὺ δίνεται στὸν κ. Βιντάλ...

—Καὶ τὸ κρασί; Δὲν σοῦ ἄρεσε αὐτὸ ποὺ πῆρα ἐγώ;

—Μὰ σοῦ εἶπα, πὼς ἀπὸ τὸ γεῦμα αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη μας...

—Νὰ ἰδοῦμε! Ὁπωσδήποτε τί χρειαζόντουσαν τὰ ποῦρα τῆς Ἀβάνας, ἀφοῦ εἶχα πάρει τσιγάρα καλά...

—Τσιγάρα θὰ δώσουμε στὸν κ. Βιντάλ, τὸ φίλο τοῦ Ὑπουργοῦ; Ἄ! νά, ἔφερα καὶ μιὰ μποτίλλια λικέρ! Ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο τραπέζι χωρὶς λικὲρ στὸ τέλος!... Λουλούδια ἐπῆρες νὰ στολίσης τὸ τραπέζι; Ὥρισες τὶς θέσεις ποὺ θὰ καθήσουν οἱ προσκαλεσμένοι; Ὁ κ. Βιντὰλ στὴν τιμητικὴ θέσι, δεξιά σου, γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν μὲ μέλλει, αὐτοὶ δὲν εἶνε φίλοι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

—Μὰ τότε, τί ἀνάγκη εἴχαμε νὰ τοὺς καλέσουμε;

—Ἀγαπητή μου, δὲν ἔχεις ἰδέα ἀπὸ κόσμο. Μὰ μόνοι μας, σὰν τοὺς κούκους θὰ τρώγαμε μὲ τὸν κ. Βιντάλ; Θὰ ἔπληττεν ὁ ἄνθρωπος. Ἔπρεπε νὰ τοὔχωμε εὐχάριστη παρέα, ὡραῖες κυρίες, κυρίους καθὼς πρέπει, νὰ δείξουμε πὼς ἔχουμε καὶ καλὲς σχέσεις. Σοῦ εἶπα τρώει τακτικὰ στοῦ κ. Ὑπουργοῦ κ' ἐκεῖ βέβαια συναναστρέφεται μὲ κόσμο ἀνώτερο.

—Μὰ εἶνε τόσο φίλος μὲ τὸν Ὑπουργό;

—Φίλος λέει; Κάτι παραπάνω. Σὰν ἀδέρφια ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Μαζὺ ἔπαιζαν ἀμπάρριζα...

—Μὲ τὸν κ. Ὑπουργό;

—Παράξενο σοῦ φαίνεται; Τί τάχα οἱ ὑπουργοὶ δὲν παίζουν ἀμπάρριζα ὅταν εἶνε μικροί; Καὶ τώρα δὲν περνάει μέρα ποὺ νὰ μὴν τὸν ἰδῆ. Πηγαίνει καὶ παίζουν πικέττο.

—Πικέττο;

—Ἀμ πῶς! Κι' ὁ κ. Ὑπουργὸς ἔχει τὶς ὧρες του ποὺ θέλει νὰ ξεσκάση ἀπὸ τὶς πολλὲς σκοτοῦρες. Τρῶνε λοιπὸν μαζύ, κουτσοπίνουν, τὰ λένε...

—Μήπως σοῦ κόβει κοῦρες ὁ κ. Βιντάλ;

—Αὐτός; Καθόλου. Δὲν ξέρεις τί μετριόφρων εἶνε. Ἂν ἦταν ἄλλος φίλος Ὑπουργοῦ, καὶ τί Ὑπουργοῦ, μὲ τέτοιαν ἰσχύ, δὲν θὰ γύριζε νὰ μᾶς κυττάξη, ἐνῷ αὐτὸς καταδεχτικώτατα δέχτηκε τὴν πρόσκλησί μου σὲ γεῦμα. Μόνον μοῦ εἶπε πὼς συλλογιζόταν τὸν φίλο του ποὺ δὲν θὰ παίξουν ἀπόψε τὴν συνηθισμένη παρτίδα πικέττου.

—Μὲ τὸν Ὑπουργό;

—Δὲν τονὲ λέει ποτὲ Ὑπουργό. «Ὁ φίλος μου ὁ Ἐρρῖκος» ἢ «ὁ φίλος μου ὁ Λεμουάν», λέει...

—Μήπως θυμώση ὁ Ὑπουργὸς ποὺ δὲν θὰ πάῃ ὁ κ. Βιντὰλ γιὰ τὸ πικέττο ἀπόψε καὶ δὲν γίνῃ τίποτε;

—Μὴν ἀνησυχῆς. Εἶνε πολὺ φίλοι, σοῦ λέω. Μὰ νάχουμε καλὸ ρώτημα, τὰ φαγητὰ τί γίνουνται;

—Ὅλα εἶν' ἐν τάξει!

—Μπράβο!

—Νὰ πιάσουν τόπο τουλάχιστον τὰ ἔξοδα ποὺ κάνουμε... Κύτταξε νὰ τοῦ πῆς μὲ τρόπο γιὰ τὴ θέσι ἐκείνη στὴ Νομαρχία...

—Ἔννοια σου...

—Ἢ νὰ τοῦ τὸ πῶ ἐγώ...

—Ὄχι, ὄχι, πρέπει νάρθη μὲ τρόπο τὸ πρᾶγμα.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ κ. καὶ ἡ Κα Μπροκὰρ ἐπιβλέπουν τὸ τραπέζι, τοποθετοῦν τὰ ἄνθη, διορθώνουν τὰ σερβίτσια.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νἄρχωνται οἱ προσκαλεσμένοι, γυναῖκες κι' ἄνδρες, μεσαίας τάξεως, ἀρκετὰ καλοντυμένοι, ποὺ φαίνονται ὅμως λίγο ἀσυνήθιστοι ἀπὸ τέτοια γεύματα. Τελευταῖος φτάνει ὁ κ. Βιντάλ, ἄνθρωπος 50 περίπου χρονῶν, εἰσοδηματίας, ἁπλὸς στὸ ντύσιμό του καὶ στοὺς τρόπους του. Δύσκολα κρύβει τὴν ἔκπληξί του βλέποντας τὶς ἑτοιμασίες τοῦ γεύματος.

Κάθονται στὸ τραπέζι, ὁ κ. Βιντὰλ δεξιὰ στὴν οἰκοδέσποινα, τὴν Κα Μπροκάρ, στὴν τιμητικὴ θέσι. Σερβίρονται τὰ ὀρεκτικά, ὕστερα ἀστακὸς μαγιονέζα, κατόπιν τὸ ψητό. Μὰ παρ' ὀλίγο νὰ χαλάση τὸ κέφι τοῦ ζεύγους Μπροκάρ, γιατὶ ὁ κ. Βιντὰλ δὲν ἔφαγεν ἀστακό. Ἴσως νὰ μὴν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ μαγιονέζα ὁ ἄνθρωπος, γιατὶ τὴν ἐκύτταζε δύσπιστα. Μὰ ἔσιαξε ἀμέσως τὸ κέφι τῆς Κας καὶ τοῦ κ. Μπροκάρ, γιατὶ ὁ κ. Βιντὰλ ἐτίμησε μὲ τὸ παραπάνω τὸ ψητό, ἐπῆρε δυὸ μερίδες, καὶ τί μερίδες! «Πάρτε κι' ἀπὸ τοῦτο, κ. Βιντάλ, πάρτε κι' ἀπὸ κεῖνο, κ. Βιντάλ». Ὅλες ἡ περιποιήσεις τοῦ κ. καὶ τῆς Κας Μπροκὰρ γιὰ τὸν κ. Βιντάλ. Ἀπὸ τὸ κρασὶ ἐφάνηκεν ἐνθουσιασμένος ὁ κ. Βιντάλ.

Ἡ Κα Μπροκὰρ ἄνοιξε τέλος τὴν κουβέντα καὶ δυότρεῖς φορὲς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ρίξη τοὺς πόντους της:

—Τώρα ποὺ ἄλλαξεν ἡ Κυβέρνησις, εἶπε, πρέπει νὰ καθαρίση τὶς δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ νὰ διορίση ἀνθρώπους ἱκανούς.

Ὁ κ. Βιντὰλ ὅμως δὲν ἔδειξε νὰ ἐκατάλαβε τίποτα. Ἦταν ἀφοσιωμένος νὰ ξεκοκκαλίζη τὴ νεφραμιὰ ποὺ ἦταν στὸ πιάτο του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο πάλιν, ἡ Κα Μπροκὰρ ξανάρχισε:

—Τί γίνεται, κ. Βιντάλ, μὲ τοὺς διορισμοὺς τῶν νέων νομαρχῶν; Θὰ τρυπώσουν πάλιν οἱ αἰώνιοι ἐπιτήδειοι; Ἄ, ὄχι, κύριε Βιντάλ, πρέπει νὰ διορισθοῦν ἄνθρωποι μὲ ἀξία.

Ὁ κ. Βιντὰλ διέκοψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ξεκοκκάλισμα τῆς νεφραμιᾶς καὶ τὴν ἐκύτταξεν ἀπορῶντας, σὰν νἄλεγε: «Τί μοῦ τὰ λὲς ἐμένα, κυρά μου;»

Ὁ κ. Μπροκὰρ ἔρριχνε αὐστηρὲς ματιὲς στὴ γυναίκα του, γιὰ νὰ καταλάβη, πὼς ἡ δουλειὲς αὐτὲς δὲν λέγονται ἔτσι χοντρά, χρειάζεται τρόπος. Μὰ ἡ Κα Μπροκὰρ τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ ματιά, σὰν νὰ τοὔλεγε: «Κάνε ρόκα σου καὶ ξέρω ἐγὼ τί λέω. Ἂν ἐπερίμενα ἀπὸ σένα!...»

Ἔφτασαν στὸ τυρί. Ἡ Κα Μπροκάρ, παίρνοντας πρώτη, σὰν οἰκοδέσποινα, ἔκρινε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία νὰ ξεκαθαρίση τὴ δουλειά. «Ἐτοῦτος, μωρὲ μάτια μου, εἶπε μὲ τὸ νοῦ της, δὲν παίρνει ἀπὸ ὑπαινιγμούς, θὰ τοῦ τὸ πῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ καθαρὰ καὶ ξάστερα. Ἂν περιμένω ἀπὸ τὸν ἄντρα μου νὰ τοῦ μιλήση μὲ τρόπο, θὰ πάη χαμένο τὸ τραπέζι». Καὶ γυρίζοντας μ' ἕνα μειδίαμα ὅλο γλύκα στὸν κ. Βιντάλ, τοῦ εἶπε:

—Ξέρετε, γιατί σᾶς ἔλεγα γιὰ τοὺς διορισμοὺς τῶν νομαρχῶν, κύριε Βιντάλ;

Ὁ κ. Βιντὰλ τὴν ἐκύτταξε σὰν νἄλεγε: «Αὐτὸ καὶ γὼ σπάω τὸ κεφάλι μου, νὰ καταλάβω, κυρά μου, γιατί μοῦ τὰ λὲς ἐμένα, ὅλ' αὐτά...»

—Γιατὶ μποροῦσε νὰ διορισθῆ ὁ ἄντρας μου, συνέχισε ἡ Κα Μπροκάρ. Ἔχει τόσα προσόντα! Κ' ἐσεῖς, ἕνας καλὸς φίλος...

Ὁ κ. Βιντάλ, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, τὴν ἐκύτταζε γιὰ νὰ καταλάβη ποῦ θὰ καταλήξη. Ὁ κ. Μπροκάρ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τραπεζιοῦ ἔρριχνε ἀπελπισμένα βλέμματα στὴ γυναίκα του, κάνοντάς της νόημα πὼς παρατραβοῦσε τὸ σκοινὶ καὶ θὰ χαλοῦσε τὴ δουλειά. Μὰ ἡ Κα Μπροκὰρ τὸν χαβᾶ της:

—Κ' ἕνας καλὸς φίλος, σὰν ἐσᾶς, κ. Βιντάλ, συνέχισε, μὲ τόσες σχέσεις, φίλος τοῦ πανίσχυρου Ὑπουργοῦ, μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ τοῦ πῆτε δυὸ λόγια. Εἶμαι βέβαιη, πὼς ἂν θελήσετε σεῖς, ὁ διορισμὸς εἶνε τελειωμένος. Ἐσᾶς δὲν σᾶς ἀρνεῖται τίποτε ὁ κ. Ὑπουργός...

—Ποιὸς Ὑπουργός;

—Ἐλᾶτε, κύριε Βιντάλ, μὴν εἶστε τόσο μετριόφρων, κι' ὅλοι ξέρουμε πὼς εἶνε ἐπιστήθιος φίλος σας ὁ κ. Ὑπουργός. Δὲν μπορεῖ νὰ κάμη ὥρα χωρὶς ἐσᾶς ὁ κ. Λεμουάν.

—Ὁ Λεμουάν; Ὁ Ἐρρῖκος, ὁ φίλος μου; Βέβαια εἶνε πολὺ φίλος μου, λέει ὁ κ. Βιντάλ.

—Καὶ παίζετε καὶ πικέττο μαζύ του...

—Κάθε βράδυ...

—Βλέπετε λοιπόν; Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀρνηθῆ λοιπὸν ἕναν ψωροδιορισμὸ ὁ κ. Ὑπουργός;

—Μὰ ποιὸς Ὑπουργός, κυρία μου;

—Ὁ κ. Λεμουάν, ὁ Ὑπουργός, ποιὸς ἄλλος;

—Μὰ δὲν εἶνε Ὑπουργὸς ὁ Λεμουάν, κυρία μου...

—Παραιτήθηκε;

—Δὲν παραιτήθηκε, γιατὶ δὲν ἦταν ποτὲ Ὑπουργός. Ὁ κ. Λεμουάν, ποὺ γνωρίζω ἐγώ, εἶνε ἐργολάβος κηδειῶν. Ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα, μὰ δὲν ἔχει καμμιὰν ἄλλη σχέσι μὲ τὸν Ὑπουργό.

—.............

Τοῦ κ. Μπροκάρ, τοῦ ἔπεσε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὸ χέρι. Τῆς Κας Μπροκὰρ τὰ μάτια πετοῦσαν φωτιές. Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ ἄντρας της νὰ μὴ ρωτήση τί ἦταν αὐτὸς ὁ Λεμουὰν καὶ νὰ τὸν περάση γιὰ τὸν Ὑπουργό! Κρῖμα στὸ τραπέζι, κρῖμα στὰ ἔξοδα!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οὔτε ἐκύτταξε πειὰ τὸν κ. Βιντάλ.

Ὅταν ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἡ Κα Μπροκὰρ προηγήθη στὸ σαλόνι καὶ μὲ τρόπο ἔκρυψε τὴν μποτίλλια μὲ τὴν μπενεδικτίνη κ' ἐσέρβιρε στὰ ποτηράκια κονιὰκ ἀπὸ τὸ χῦμα. «Κι' αὐτὸ πολὺ τοῦ εἶνε», μουρμούρισε.

Καὶ περνῶντας δίπλα ἀπὸ τὸν ἄντρα της ποὺ ἔστεκε σὰν χαζός, τοῦ ἐσφύριξε μὲ τρόπο:

—Κρύψε τὰ ποῦρα τῆς Ἀβάνας, ἠλίθιε, νὰ γλυτώσουμε αὐτὰ τουλάχιστον! Γιὰ τὸν φίλο ἑνὸς ἐργολάβου κηδειῶν καὶ τὰ τσιγάρα δὲν τοῦ στέκουν στὸ λαιμό. Τὰ καπνίζει, βλέπεις, κάθε μέρα, ἐκεῖ ποὺ παίζει πικέττο μὲ τὸ φίλο του τὸν πεθαμενατζῆ!... Μὰ πάντα ἠλίθιος ἦσουνα, πάντα βλάκας, ἐφτάβλακας!...

ΠΩΛ—ΒΙΚΤΟΡ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

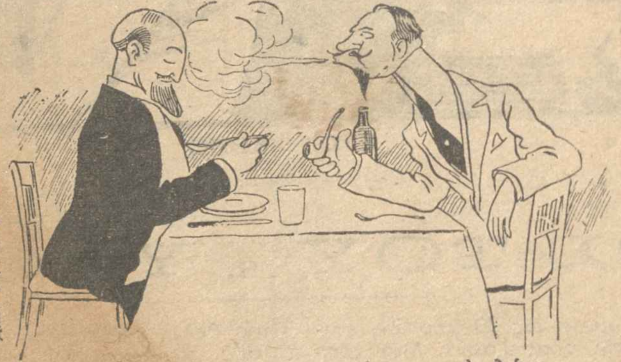

—Τρῶνε μαζύ, κουτσοπίνουν, τὰ λένε...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ τρομερὴ νόσος ποὺ ἀναστατώνει τὸ Βερολῖνο. Ἡ συστάσεις τοῦ ἰατροῦ Βίρχωβ. Ἡ ἐναντίον του ἀντίδρασις. Ἕνα φοβερὸ πείραμα. Τὸ οἰκτρὸ τέλος τοῦ πειραματισθέντος. κτλ.

Ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶνε τὸ ἀκόλουθο δραματικὸ ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖον συνέβη κατὰ τὸ 1866 στὸ Βερολῖνο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ διάσημος παθολόγος Βίρχωβ, θέλοντας νὰ προφυλάξη τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ' τὴν τρομερὴ μάστιγα τῆς νόσου τριχινιάσεως, συνέστησε μὲ προκηρύξεις στὸ κοινὸν τὰ κατωτέρω προληπτικὰ μέτρα:

1ον) Νὰ ἐπιτηρῆται ἡ τροφὴ τῶν χοίρων, ὥστε νὰ μὴν τρῶνε θνησιμαῖα ζῶα καὶ ζωϊκὲς ἀκαθαρσίες.

2ον) Εἰς τὰ δημόσια σφαγεῖα νὰ γίνεται μὲ προσοχὴ ὁ μικροσκοπικὸς ἔλεγχος τοῦ κρέατος ὅλων τῶν σφαζομένων χοίρων.

3ον) Νὰ βράζωνται πολλὲς ὧρες τὰ χοιρινὰ κρέατα καὶ σὲ δυνατὴ φωτιά, γιατὶ ἡ τριχῖνες ἀντέχουν θαυμάσια καὶ σὲ θερμοκρασία 50 βαθμῶν καὶ νὰ μὴ γίνεται χρῆσις παστῶν.

Ἡ συστάσεις αὐτὲς τοῦ περιφήμου Βίρχωβ προκάλεσαν θύελλα ἀγανακτήσεως μεταξὺ τῶν κρεοπωλῶν τοῦ Βερολίνου. Τὰ σωματεῖα των, μαζὺ μὲ τὰ πολυάριθμα σωματεῖα τῶν ἀλλαντοπωλῶν, τὸν κατηγόρησαν ὅτι προσπαθοῦσε νὰ καταστρέψη τὰ συμφέροντά των, χωρὶς σπουδαία κι' ἀξία λόγου ἀφορμή!

Ἡ πολεμικὴ αὐτή, στὴν ὁποία ἀνεμίχθησαν οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ διασημότεροι ἰατροὶ καὶ πολλοὶ κτηνίατροι, προκάλεσε ἔξαψι τῶν πνευμάτων. Ἡ Πρωσσικὴ κυβέρνησις τότε, γιὰ νὰ λύση ὁριστικὰ τὸ ζήτημα, διοργάνωσε μιὰ συνεδρίασι τῶν ἁρμοδίων, γιὰ νὰ συσκεφθοῦν μὲ τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ νὰ βγάλουν ἕνα ὁποιοδήποτε πρακτικὸ συμπέρασμα.

Στὴ σύσκεψι ἐκείνη, κι' ἐνῶ διαρκοῦσε ἡ σφοδρὴ καὶ πεισματώδης συζήτησις, ἕνας κτηνίατρος σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ βροντοφώνησε ὅτι ὁ Βίρχωβ πλανιόταν καὶ ὅτι οἱ φόβοι του ἦσαν ὑπερβολικοί. Γιὰ νὰ ἀποδείξη δὲ καὶ τὴν βασιμότητα τῶν ἰσχυρισμῶν του, εἶπε ὅτι ἦταν ἕτοιμος νὰ καταβροχθίση ὠμὸ ἕνα κομμάτι ἀρρώστου χοιρινοῦ κρέατος!...

Ὁ Βίρχωβ τότε ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομμάτι λουκάνικο, καμωμένο ἀπὸ κρέας χοίρου πάσχοντος ἀπὸ τριχινίασι, καὶ τὸ...πρόσφερε ἀπαθέστατα στὸν ἀντιφρονοῦντα κτηνίατρο!...

Χλωμὸς ἐκεῖνος, δίστασε στὴν ἀρχὴ κι' ἀρνήθηκε ὁλότελα κατόπιν, νὰ φάη τὸ θανάσιμο λουκάνικο. Οἱ παρόντες ὅμως στὴ σύσκεψι τόσο πολὺ εἶχαν φανατισθῆ, ὥστε μὲ φωνὲς καὶ ὀχλαγωγία ἀνάγκασαν τὸν κτηνίατρο νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ὑπόσχεσί του...

Μόλις ὅμως τὸ κατάπιε ἐκεῖνος, σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του τρομαγμένος κι' ἔτρεξε στὸ πλησιέστερο φαρμακεῖο. Ἐκεῖ ζήτησε ἕνα δραστικώτατο ἐμετικό, τὸ ἤπιε καὶ ἀμέσως ὁ ἐμετὸς ξέσπασε ἀκατάσχετος.

Ὡστόσο, ἡ τρομερὴ νόσος εἶχε ἐντωμεταξὺ προλάβει νὰ μεταδοθῆ στὸν ὀργανισμό του. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀσυνείδητος αὐτὸς κτηνίατρος—ὁ ὁποῖος εἶχε δωροδοκηθῆ, φυσικά, ἀπὸ τὰ σωματεῖα τῶν κρεοπωλῶν, γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὶς ὀλέθριες γιὰ τὴν κοινωνία ἀπόψεις των — ἔπαθε παραλυσία τῶν μυῶν, δυσκοιλιότητα, καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε ἀπὸ θάνατο φρικτὸ καὶ βασανιστικό!...

Ὕστερα ἀπ' τὸν τραγικὸ αὐτὸ πειραματισμό, ἡ ἀπόψεις τοῦ μεγάλου ἐκείνου εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος θριάμβευσαν κι' ὠργανώθηκε κατόπιν συστηματικὰ ὁ προφυλακτικὸς ἀγὼν κατὰ τῆς ἀπαισίας αὐτῆς νόσου.

Ξέρετε δὲ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὴ ἡ τριχίνωσις ἢ τριχινίασις; Εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ βασανιστικὲς ἀρρώστειες καὶ μεταδίδεται ὅταν φᾶμε κρέας χοίρου ἀρρώστου ἀπ' αὐτὴ τὴ νόσο, μισοβρασμένο ἢ μισοψημένο. Τότε ὁ τριχίν, ἕνα σκουλῆκι δηλαδὴ μικροσκοπικώτατο, τρυπώνει στὶς σάρκες καὶ στοὺς μῦς μας, πολλαπλασιάζεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ μᾶς τρώγει τὶς σάρκες μὲ ἀδηφαγία πρωτοφανῆ γιὰ μικρόβιο. Αἰσθανόμαστε τότε πόνους ἀφόρητους, ἀϋπνία, ἀγωνία, καὶ σὲ 4—5 ἡμέρες ἐπέρχεται τὸ μοιραῖο τέλος.

ΠΡΟΣΟΧΗ !..,

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἴδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ζ. Λ.

Ἕνας τύπος Ἀθηναίας, τῆς ὁποίας ἡ εὐφυΐα δὲν πιστοποιεῖ μόνον τὴν φήμην τοῦ Ἀττικοῦ ἅλατος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μίαν νοοτροπίαν σπανίαν γιὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν της καὶ πρὸ πάντων τὴν κοσμικὴ κλίκαν ποὺ ἀνήκει, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ κοῦκλες βιτρίνας. Ἡ ἔκδοσις τῶν ποιημάτων της εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ πιστοποιήση τὴν βαθειὰ παρατήρησι, ποὺ τὴν διακρίνει καὶ συγχρόνως τὴν πρωτοτυπίαν, φρεσκάδα, ρυθμόν, αἴσθημα καὶ χρῶμα. Ἡ χθεσινὴ ἀκόμη νεαρὰ δεσποινίς, εἶνε ἡ ὡραιοτάτη νύφη, ποὺ ἐθαυμάσθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μέσα στὸ γραφικὸ Βυζαντινὸ ἐκκλησάκι, φέρουσα — χάρις σὲ μιὰ πρωτότυπη καὶ ὡραία ἔμπνευσι — τὴν πλέον ἰδανικὴ νυφικὴ τουαλέττα, ἀπὸ ρὸζ γυαλιστερὸ σατὲν καὶ τούλινον πέπλο, ἐπίσης ρόζ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Τὰ κυριώτερα κοσμικὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἦσαν δυὸ ἐκλεκτοὶ γάμοι: Τῆς Δνίδος Δ. Λοβέρδου μετὰ τοῦ κ. Γ. Κοντολέοντος καὶ τῆς Δνίδος Σταθάτου μετὰ τοῦ κ. Λ. Μερκάτη.

—Ἐξαίσιον ἦταν τὸ θέαμα εἰς τὴν μεγάλην Βυζαντινὴν αἴθουσαν, παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Λοβέρδου, ὅταν ἐνεφανίσθη ἡ νεαρὰ νύμφη, ποὺ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς προφαντοῦ τριανταφυλλένιου λουλουδιοῦ, ἀπὸ φρεσκάδα, χάρι, θελκτικότητα καὶ γοητεία, φέρουσα ἰδανικὴ νυμφικὴν τουαλέτταν, λευκήν, μὲ ἀνταύγειες ρόδινες, σὲ θαυμάσιες γραμμές. Ὁ πέπλος της σύννεφα ἀπὸ ρὸζ τούλια.

—Γύρω ἀπὸ τὴν νύφη, αἱ δεσποινίδες Πεσμαζόγλου, Λοβέρδου καὶ ἡ μικρὴ Θεοτόκη, μὲ ρὸζ ὀργκαντίνες καὶ ψάθινες καπελίν.

—Ἡ εἴσοδος τῆς νύφης στὸν βραχίονα τοῦ πατρός της, θαυμασία. Ἕνα μικρὸ ἀγγελάκι, ὁ μικρὸς Κρίνος, προεπορεύετο καὶ ἀκολουθοῦσαν τὰ δύο μικρὰ Λαδόπουλος καὶ Ζαλοκώστας, μὲ μπλοῦζες ρὸζ καὶ μαῦρα βελουδένια παντελόνια.

—Ἡ κ. Δ. Λοβέρδου ἐκτάκτως ὡραία, μὲ πολὺ σὶκ κρὲπ-ντὲ-σὶν ἐμπριμέ, Ἰαπωνέζικο.

—Παρίσταντο: Ὁ ὑπουργὸς καὶ ἡ κ. Σπ. Λοβέρδου, ἡ κ. Ι. Θεοτόκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Ἠλιάσκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαλοκώστα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Μιχαλακοπούλου.

—Ἐπικρατοῦσαν φορέματα σὲ φόντο βαθύχρωμα καὶ ἐμπρεσιὸν φανταχτερές.

—Ἰδανικῆς ὠμορφιᾶς ἐμφανίσεις, ἡ κ. Μαλαμίδη μὲ μπλὲ κοπενάγκ, ἡ Δνὶς Μικὲτ Καμπάνη μὲ μπλὲ-σιέλ, ἡ Δνὶς Λ. Μιχαλοπούλου μὲ μπλὲ-ἀζύρ.

—Σύνολα θαυμαστῆς τεχνοτροπίας ἔφερον ἡ κ. Βλαστοῦ, ἐμπριμὲ καὶ μαντὼ ποὺ σχημάτιζε μικρὴ κὰπ γαρνιρισμένη μὲ ρενάρ, ἡ κ. Παπαχατζῆ, μαύρη μπλούζα ἐμπριμὲ καὶ μικρὴ κάπ.

—Παρίσταντο ἐπίσης ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δημ. Σκουζέ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βασιλειάδη κομψή, μὲ μαῦρο πουαντιγιὲ ἄσπρο, ἡ κ. Ραζέλου ἄσπρο καὶ μπλὲ ἐμπριμέ, ἡ κ. Ἔλλη Ζαλοκώστα μαῦρα καὶ ἄσπρα μεγάλα λουλούδια, ἡ κ. Ἀσπασία Μπόταση, ἀνθένια ὠμορφιά, ἡ Δνὶς Ζανὶν Ζωχιοῦ, πολὺ ὤμορφη.

—Παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἀντ. Σταθάτου ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς θυγατρός των μετὰ τοῦ κ. Λ. Μερκάτη.

—Οἱ γάμοι ἔγιναν στὴν καλλιτεχνικὴ Βυζαντινὴ αἴθουσα. Ἡ Δνὶς Σταθάτου θαῦμα ἰδέσθαι, μὲ σατὲν μπριγιάν, ἔδιδε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἁρμονικῆς Τανάγρας. Τὸ βέλο ἦταν διευθετημένο μὲ καλλιτεχνικὴ μαεστρία. Φυσιογνωμία ἀπεριγράπτου νοστιμάδας.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΤΑΓΚΟ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται εἰς τὸν Μουσικὸν Οἶκον Μιχ. Κ. Κωνσταντινίδου (ὁδὸς Γλάδστωνος 4 Β), τὸ ταγκὸ «Δὲν σὲ πιστεύω ὅ,τι κι' ἂν λές...», τῶν κ.κ. Φ. Ἀστέρη (Κ. Καραχάλιου) καὶ Δημ. Μέρτικα, ποὺ ἔγινε τὸ ἀληθινὰ ἀναπημένο τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς καὶ τραγουδιέται κάθε βράδυ στὰ διάφορα κοσμικὰ κέντρα.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

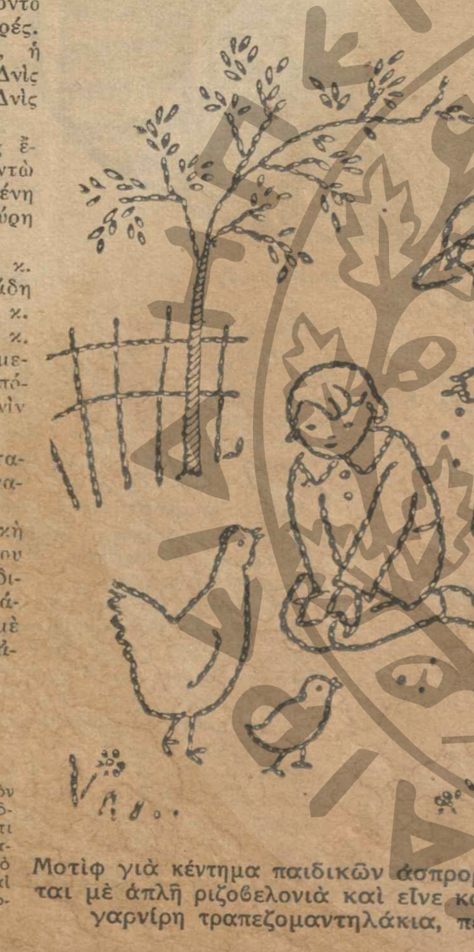

Μοτὶφ γιὰ κέντημα παιδικῶν ἀσπρορρούχων. Κεντιέται μὲ ἁπλῆ ριζοβελονιὰ καὶ εἶνε κατάλληλο γιὰ νὰ γαρνίρη τραπεζομαντηλάκια, πετσέτες κλπ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Τεθλιμμένην Νεάνιδα, Καλάμας. — Γιὰ νὰ διορθωθῆ τὸ δέρμα σας καὶ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ ρυτίδες πρέπει νὰ κάνετε ζωὴν ὑγιεινήν, στὸ ὕπαιθρον καὶ στὸν καθαρὸ ἀέρα, μὲ περιπάτους, μπάνια κλπ. Γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν ἡ ρυτίδες νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἑξῆς κρέμα:

Huile de ricin	30 gr.
Cire blanche	5 »
Paraffine	5 »
Spermaceti	5 »
Acide salicylique	5 »
Essence d'amandes amères	15 gouttes

Τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου σας ὀφείλεται μᾶλλον στὴ βαζελίνη. Γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ ὅμως γρηγορώτερα, νὰ τὸ περνᾶτε κάθε μέρα μὲ ἕνα βαμβάκι βρεγμένο μὲ ὀξυζενέ. Καλὸν ἐπίσης θὰ ἦταν νὰ ἀδυνατίσετε μερικὲς ὀκάδες.

Ρέναν, Ἐνταῦθα. — Ἰδοὺ ἡ συνταγὴ τῆς πούδρας, ποὺ μοῦ ζητᾶτε:

Ρύζι	100 γρ.
Νερὸ	1 ὀκᾶ
Σκόνη ἴριδος	100 γρ.
Σκόνη μαγνησίας	100 »
Σκόνη βανίλλιας	10 »
Ἕνα ἄρωμα	5 »

1ον) Ἀφήνετε τὸ ρύζι νὰ μουσκέψη μέσα στὸ νερὸ ἐπὶ 24 ὧρες. Χύνετε κατόπιν τὸ νερὸ ἐκεῖνο καὶ τὸ ἀντικαθιστᾶτε μὲ νέο. 2ον) Στραγγίζετε τὸ ρύζι καὶ τὸ ἁπλώνετε σ' ἕνα πανὶ νὰ στεγνώση. 3ον) Τὸ κοπανᾶτε σὲ μαρμάρινο γουδὶ καὶ τὸ περνᾶτε ἀπὸ λεπτότατη σίτα. 4ον) Τὸ ἀνακατεύετε καὶ μὲ τὰ ἄλλα ὑλικὰ καὶ κατόπιν περνᾶτε τὴν πούδρα ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὴν σίτα γιὰ νὰ γίνη λεπτή. Μολαταῦτα, γιὰ ἀποφυγὴ κόπου, σᾶς συνιστῶ νὰ προμηθευθῆτε ἢ πούδρα Ζακύνθου ἢ πούδρα Leclerck. Εἶνε καὶ ἡ δυὸ ἀπολύτως ἁγνές. Γιὰ τὶς ρυτίδες τοῦ προσώπου κάνετε μασσὰζ μὲ τὴν κρέμα ποὺ συνέστησα στὸ προηγούμενο τεῦχος στὴν «Πικραμένην Καρδιάν». Ἂν δὲν σᾶς ὠφελήση, μοῦ ξαναγράφετε.

Λίλιαν, Σούρπην.—Γιὰ τὰ σπυράκια σᾶς συνιστῶ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Resorcine	4 gr.
Glycerine neutre	40 »
Eau distillée	60 »

Καθαρίζετε κάθε βράδυ τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ λοσιὸν καμωμένη ἀπὸ 65 γραμμάρια καμφορούχου οἰνοπνεύματος καὶ 35 γραμμάρια ροδονέρου καὶ κατόπιν τὸ ἀλείφετε μὲ τὴν ἀλοιφή. Τὸ πρωΐ ξεπλένεσθε μὲ νερό, στὸ ὁποῖον ἔχετε ρίξει λίγο βόρακα καὶ ἀντὶ γιὰ πούδρα βάζετε στὸ πρόσωπό σας τάλκ. Μὴν τρομάξετε, ἂν χαλάσει λίγο τὸ δέρμα σας. Μόλις περάσουν τὰ σπυριά, μοῦ ξαναγράφετε. Παίρνετε ἐπίσης κάθε ἑβδομάδα ἕνα ἐλαφρὸ καθάρσιο καὶ τρῶτε πολλὰ χόρτα καὶ φροῦτα.

Ὑβόννην.—Ἂν ἔχετε ὑπομονήν, τὸ δέρμα σας θὰ διορθωθῆ μὲ τὴν ἀκόλουθη θεραπεία: Κάθε βράδυ θὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας καλὰ πρῶτα μὲ βαζελίνη καὶ κατόπιν μὲ τὴν καμφοροῦχο λοσιόν, ποὺ συνιστῶ παραπάνω στὴ «Λίλιαν». Τὸ πρωΐ, ἀφοῦ πλυθῆτε μὲ ζεστὸ νερό, στὸ ὁποῖον θὰ ἔχετε ρίξει μιὰ κουταλιὰ σόδα, ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Eau de roses	100 gr.
Alcool camphré	50 »
Vaseline	10 »
Souffre precipitée	7 » 50
Acide salicylique	0 » 5
Resorcine	0 » 02

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ξεπλένεσθε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ βάζετε δυὸ-τρεῖς κομπρέσσες ἐναλλὰξ ζεστὲς καὶ κρύες. Κάτω ἀπὸ τὴν πούδρα θὰ βάζετε Gelée Kaloderma ἢ ἁγνὴ λανολίνη. Ὡς πούδρα σᾶς συνιστῶ αὐτὴν ποὺ ἀναφέρω παραπάνω. Πρωτίστως ὅμως πρέπει ν' ἀποφεύγετε τὰ μεγάλα κρέατα, τὰ ψάρια, τὶς σάλτσες, τὰ γιαχνιὰ κλπ.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

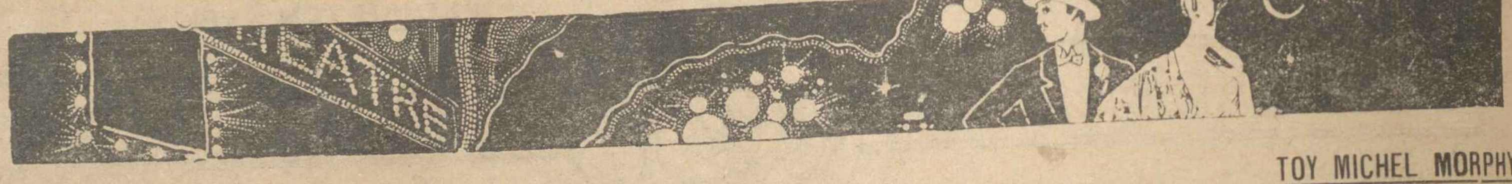

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΫΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Ροβέρτος Βιλάν, ἕνας νέος συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀφιερώσει τὸ ἐξαιρετικὸ ταλέντο του στὴ θρησκεία καὶ ζῇ στὸ ἐπαρχιακὸ περιβάλλον μιᾶς μικρῆς πόλεως, γνωρίζει μιὰ ὡραία νέα, τὴν Ἰσαβέλλα ντὲ Κερβάλ, ἡ ὁποία μόλις ἔχει φτάσει μὲ τοὺς γονεῖς της ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ Ἰσαβέλλα, ἐκτὸς τῆς ὠμορφιᾶς της, ἔχει βαθειὰ καλλιεργημένο πνεῦμα, πρᾶγμα ποὺ κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὸ Ροβέρτο. Μὰ ἀμέσως σχεδὸν ἔρχεται σὲ διαφωνία μαζύ της, γιατί ἡ Ἰσαβέλλα ἔχει ἐλεύθερες ἀντιλήψεις στὸ ζήτημα τῆς θρησκείας. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως νοιώθει νὰ τὸν τραβάη μιὰ ἀκατανίκητη ἕλξις πρὸς αὐτήν, στὴν ὁποία δὲν μπορεῖ ν' ἀντιπαλαίση. Τὸ ἴδιο συμβαίνει συγχρόνως καὶ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὥστε τὸν ζηλεύετε, τὸν κ. ντὲ Φὸρζ; ρώτησε ἡ Ἰσαβέλλα.

—Σ' αὐτό, ναί, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.

—Σ' αὐτὸ μόνο; Ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο;... Δὲν τὸν ζηλεύετε γιατὶ ἔχει μιὰ γυναῖκα γοητευτικὴ ποὺ τὴν ἀγαπᾶ καὶ τὸν ἀγαπᾶ...

Ὁ Ροβέρτος δίστασε ν' ἀπαντήση. Ἔπειτα εἶπε:

—Δὲν ξέρω... Ὄχι... Δὲν φαντάζομαι...

Ἡ Ἰσαβέλλα σώπασε... Ὁ Ροβέρτος, ταραγμένος, κύτταζε κατ' εὐθεῖαν μπροστά του.

Ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία γιατὶ τὸν εἶχε πιάσει τόση ταραχὴ καθὼς τῆς ἀπαντοῦσε.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξακολούθησε:

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι θὰ πᾶμε κ' ἐμεῖς... Ἡ Ἀριάνα εἶνε καλύτερα καὶ σὲ δεκαπέντε μέρες θἄχη συνέλθει ἐντελῶς..

Ἐξακολούθησαν νὰ κουβεντιάζουν, περπατῶντας ἀργὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τοῦ κήπου. Μέλισσες μεθυσμένες ἀπὸ τοὺς χυμοὺς τῶν λουλουδιῶν, βόμβιζαν ὁλόγυρά τους. Ὁ Ροβέρτος τὶς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν συντρόφισσά του. Μὰ σὲ κάθε κίνησί του τέτοια, τὸ χέρι του ἄγγιζε τὰ χρυσαφένια μαλλιά της, ποὺ μύριζαν ἄρωμα βιολέττας. Ἡ Ἰσαβέλλα γελοῦσε, διαμαρτυρόταν εὔθυμα.

—Ἀφῆστε τες! τοῦ ἔλεγε. Δὲν μοῦ κάνουν τίποτε...

Ξαναγύρισαν καὶ κάθησαν στὸ μικρὸ σαλόνι, σ' ἕνα καναπέ, ὅπου ἦσαν σκορπισμένα πολύχρωμα μεταξωτὰ μαξιλάρια. Τὰ κατεβασμένα στὸρ λιγόστευαν τὴν φλόγα τῆς ἡμέρας. Μέσα στὸ μισοσκόταδο ἡ Ἰσαβέλλα φαινόταν πιὸ λευκὴ καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ λάμψι πολὺ γλυκειά. Κατόπιν παρακλήσεώς της, ὁ Ροβέρτος ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὸ νέο ἔργο του ποὺ ἑτοίμαζε. Ἐκείνη τὸν ρωτοῦσε, τὸν ἐπεδοκίμαζε, συζητοῦσε μαζύ του. Ὁ Ροβέρτος θαύμαζε τὴν ἀντίληψί της, τὴν λαμπρή της μόρφωσι καὶ τὸν γοητευτικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐξέφραζε τὴν σκέψι της.

—Πῶς μὲ καταλαβαίνετε, εἶπε.

Ἐκείνη χαμογέλασε. Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της, σάλευε τὴν κίτρινη ἴριδα. Τὸ βλέμμα της δὲν ἄφινε καθόλου τὸν Ροβέρτο.

—Εἶμ' εὐτυχισμένη, τοῦ ἀπάντησε, ποὺ σᾶς ἀκούω νὰ μιλᾶτε ἔτσι. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς καταλαβαίνω ἀκόμα καλύτερα.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ἐπρόσθεσε:

—Λείπει μεταξύ μας κάποιο σημεῖο ἐπαφῆς.

Ὁ Ροβέρτος φώναξε μ' ὁρμὴ καὶ μὲ συγκίνησι:

—Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπετε κιόλας τὸ φῶς!...

Ἡ ἀνάλαφρες βλεφαρίδες τῆς Ἰσαβέλλας χαμήλωσαν. Μι' ἀστραπὴ πάθους ἔλαμψε κάτω ἀπ' αὐτές.

Ἡ Ἰσαβέλλα ψιθύρισε:

—Ναί... ἴσως.

Συγχρόνως τὰ δάχτυλά της ἄφησαν νὰ τῆς ξεφύγη τὸ λουλοῦδι. Ὁ Ροβέρτος ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ πιάση. Μὰ ἐκείνη τὸν ἐμπόδιζε, βάζοντας τὸ χέρι της ἐπάνω στὸ μπράτσο του.

—Ἀφῆστε το! Μαράθηκε!.. Δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὰ δροσερά, τὰ ζωντανὰ λουλούδια... Αὐτὸ ἔζησε πειά...

—Ἦταν ὑπέροχο...

—Πολὺ ὡραῖο... Μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλα... Πῶς φεύγετε κιόλας;...

—Κιόλας; ἔκανε ὁ Ροβέρτος. Μά, δεσποινίς, ἔχω ἀργήσει... Σᾶς ἔγινα ἐνοχλητικὸς τόση ὥρα ποὺ βρίσκομαι ἐδῶ...

—Ὦ! ἐνοχλητικὸς δὲν θὰ γίνετε ποτέ!...

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα σηκώθηκε μὲ τὴ σειρά της.

—Θὰ σᾶς δῶ αὔριο στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς; τὸν ρώτησε.

—Μὲ μεγάλη μου λύπη, δὲν θὰ μπορέσω νάρθω... Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πάω σὲ κάποια φιλανθρωπικὴ συγκέντρωσι.

—Τί κρῖμα!... Ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ σᾶς στενοχωροῦν πολύ..

Ὁ Ροβέρτος χαμογέλασε καὶ τῆς ἀπάντησε:

—Ὄχι... Εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν μπορῶ νὰ κάνω λίγο καλό..

—Νὰ κάνετε τὸ καλό... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολή σας...

Ἕνα γλυκὸ βλέμμα εὐγνωμοσύνης περιέβαλε τὸν Ροβέρτο καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀνασκιρτήση μὲ μιὰ μυστικὴ χαρά, ἡ ὁποία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του.

—Ἀλήθεια, δεσποινίς, ἔκανα καὶ σὲ σᾶς λίγο καλό;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔκανε δυὸ βήματα καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

—Ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό; τοῦ εἶπε. Φαντάζεσθε ὅτι μιὰ καρδιὰ ἀπογοητευμένη ἀπ' ὅλα, σὰν τὴν δική μου, καὶ ποὺ ὡστόσο θέλει νὰ ζήση, δὲν νοιώθει τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι μιᾶς ψυχῆς σὰν τὴν δική σας!... Εἶσθε πολὺ μετριόφρων, κύριε... Ὡστόσο, πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι παρέχετε μιὰ ἀπέραντη βοήθεια σὲ μιὰ κουρασμένη ψυχὴ ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα κενό, τὸ ὁποῖο τίποτε ἀκόμα δὲν κατώρθωσε νὰ γεμίση.

Τὰ φλογισμένα χέρια της ἔσφιγγαν τὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου. Ἐκεῖνος ἔνοιωσε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ζάλες ποὺ γινόντουσαν ὁλοένα καὶ πιὸ συχνές, κάθε φορὰ ποὺ βρισκότανε μπρὸς στὴν Ἰσαβέλλα.

—Μὲ κάνετε νὰ νοιώθω μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες χαρὲς τῆς ζωῆς μου! εἶπε μ' ἕναν ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἔκανε τὴ φωνή του νὰ τρέμη.

—Ὦ! πρέπει νὰ ἐλπίζετε ὅτι θὰ νοιώσετε κι' ἄλλες, πιὸ μεγάλες ἀκόμα!

Τὸ γέλιο τῆς Ἰσαβέλλας ἀντήχησε ἀνάλαφρο, ἀνάερο, μὲ ἀποχρώσεις πολὺ γλυκές... Παραμέρισε λίγο, ἀφίνοντας τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου, ὁ ὁποῖος διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Πρὶν φύγει, πέρασε νὰ χαιρετήση τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κερβάλ, καθὼς καὶ τὴν Ἀριάνα, ποὺ καθόντουσαν κάτω ἀπὸ τὶς φιλλύρες τοῦ κήπου. Τὰ μέλη αὐτὰ τῆς οἰκογενείας δὲν τοῦ ἦσαν τόσο συμπαθητικά, ὅσο ἡ Ἰσαβέλλα. Ἔνοιωθε μάλιστα κάτι σὰν ἔχθρα ἐναντίον τους, ὅταν συλλογιζόταν ὅτι αὐτὴ ἡ νέα μὲ τὰ τόσα χαρίσματα, ὤφειλε σ' αὐτοὺς τὴν γυμνότητα τῆς ψυχῆς της, τὴν ἔλλειψ αὐτοῦ τοῦ ἀσύγκριτου στεφάνου γιὰ κάθε γυναῖκα: τῆς πίστεως, τῆς εὐλαβείας...

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ «Σπίτι μὲ τὶς Πασχαλιές», ξαναγύρισε γρήγορα στὸ Σαρζέ. Κοντὰ στὴν Ἰσαβέλλα, ξεχνοῦσε τὴν ὥρα. Ὁ ἀββᾶς ντὲ Τρεμὰρ τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ κάνη μιὰ ἔρευνα σχετικῶς μὲ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ τελευταῖα στὸν τόπο καὶ μόλις τοῦ ἔμενε λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ δεῖπνο γιὰ νὰ φροντίση γι' αὐτό.

Καθὼς διέσχιζε τὴν πλατεῖα τῆς ἐκκλησίας, εἶδε τὴν μητέρα του ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν Ἁγία Καικιλία μαζὺ μὲ τὴν Ἑλέν Ρουσέλ, τὴν μνηστὴ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. Ἡ κ. Βιλά φοροῦσε ἕνα φόρεμα γκρίζο καὶ φαινόταν ἔτσι πολὺ νέα. Μ ἕνας ἴσκιος θόλωνε τὰ μάτια της καὶ μιὰ ἐπίμονη σκέψις ρ τίδωνε τὸ μέτωπό της.

Ἕνα χαμόγελο ἁπλώθηκε στὰ χείλη της μόλις εἶδε τὸν Ροβέρτο ποὺ διευθυνόταν πρὸς αὐτήν. Ὁ νέος, ἅμα πλησίασε, ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Ἑλένης κι' ἄλλαξε μερικὰ λόγια μαζύ της. Ἔπειτα, ὅταν ἡ δὶς Ρουσὲλ ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ γυρίση στ σπίτι της, κι' ἔμεινε μόνος μὲ τὴν μητέρα του, τὴ ρώτησε:

—Ἐπιστρέφετε στὸ σπίτι, μαμᾶ;

—Ναί. Κ' ἐσύ;

—Ἐγὼ πηγαίνω γιὰ νὰ φροντίσω γιὰ κάποια φτωχὴ οἰκογένεια... Ἔχω ἀργήσει μάλιστα...

Προχώρησαν μερικὰ βήματα μαζύ.

—Τί ἔκανες σήμερα τὸ ἀπόγευμα, Ροβέρτε; ρώτησε ἡ Βιλάν.

—Μουσικὴ στὸ «Σπίτι μὲ τὶς «Πασχαλιές».

—Ἄ!

Καὶ τὰ βλέφαρα τῆς κ. Βιλὰν ἀνοιγόκλεισαν ἐλαφρά. Γύρισε λίγο τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὸ Ροβέρτο ποὺ βάδιζε στὸ πλάϊ της. Τὸ λεπτὸ προφὶλ τοῦ νέου ξεχώριζε στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ. Τὸ σβέλτο κορμί του εἶχε μιὰ κομψότητα ἐντελῶς φυσικὴ κι' ἡ κινήσεις του εἶχαν μιὰ ἁπλῆ χάρι. Ἡ μητέρα του συλλογίστηκε: «Εἶνε γοητευτικός!» Μὰ καμμιὰ περηφάνεια δὲν φούσκωσε τὴν καρδιά της. Μονάχα τὰ χείλη της τρεμούλιασαν λίγο, καθὼς τὸν ρώτησε:

—Τί παίξατε;

—Μπετόβεν καὶ Σοῦμαν. Ἡ δὶς Ἰσαβέλλα εἶνε μιὰ ὑπέροχη καλλιτέχνις, μαμᾶ...

—Ἀσφαλῶς θὰ εἶνε, γιὰ νὰ παραβαίνης τὶς συνήθειές σου ἐσύ, ποὺ ὥς τώρα ἀπέκρουες κάθε κοσμικὴ σχέσι.

Καὶ χαμογελοῦσε, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά. Μὰ ὁ Ροβέρτος δὲν πρόσεξε τὴν ἐλαφρὰ εἰρωνεία τοῦ τόνου τῆς φωνῆς της.

—Ναί, ὁμολογῶ, τῆς ἀπάντησε, πὼς νοιώθω μιὰ ἐντελῶς ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ τὴν ἀκομπανιάρω καὶ νὰ τὴν ἀκούω... Δὲν γνώρισα ὥς τώρα μουσικὸ νὰ κατέχη σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὴν τέχνη νὰ ἐκφράζη ὅλα τὰ αἰσθήματα...

—Καὶ θὰ κουβεντιάζετε, βέβαια;

—Ναί, γιὰ πράγματα πολὺ σοβαρά. Βλέπω πὼς σιγὰ-σιγὰ ἑλκύεται πρὸς τὴν πίστι μας, μαμᾶ...

—Σοῦ τὸ εἶπε;

—Μ' ἀφίνει νὰ τὸ καταλαβαίνω. Εἶνε μιὰ ὡραία ψυχή, πολὺ εἰλικρινής.

Ἡ κ. Βιλὰν εἶπε μὲ κάποια εἰρωνεία:

—Μὰ τὴν ξέρεις πολὺ λίγο, γιὰ νὰ ἐκφράζης τέτοιες κρίσεις. Χρειάζεται πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ κρίνης μιὰ ψυχὴ καὶ προπάντων μιὰ ψυχὴ γυναικεία.

—Εἶν' ἀλήθεια. Μιὰ ψυχὴ γυναικεία... ναί, εἶνε πάντοτε λίγο αἴνιγμα...

Ὁ Ροβέρτος κύτταξε τὴν μητέρα του καί, χαμογελῶντας τρυφερά, πρόσθεσε:

—Ὄχι ἡ δική σας, μαμᾶ. Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ ψυχὲς τῶν μητέρων δὲν ἔχουν κανένα μυστήριο γιὰ τὰ παιδιά τους.

Ἡ κ. Βιλὰν ἔκανε μιὰ ἐλαφρυὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ καὶ εἶπε:

—Ἔχουν κι' αὐτὲς τὸ μυστήριό τους, μὰ εἶνε ἐντελῶς διαφορετικό.

Ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σιωπηλὴ κ' ἐπρόσθεσε:

—Αὐτὸ τὸ μυστήριο δὲν κρύβει κανένα κίνδυνο!

Καὶ ἄλλα λόγια εἶχαν ἀνεβῆ στὰ χείλη της, μὰ δὲν τὰ προσπέρασαν. Ὡστόσο, ἡ ἀνησυχία ζωγραφιζόταν πάντα στὸ βάθος τοῦ βλέμματός της.

VII

Τὸ μεγάλο καὶ παλαιὸ πάρκο τοῦ Βαρλωμὸν ἀντηχοῦσε ἀπὸ γέλια τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ποὺ δινόταν τὸ γκάρντεν-πάρτυ τῶν ντὲ Φόρζ. Ἡ κόμησσα Ἄννα ντὲ Φόρζ, ντυμένη στὰ λευκά, πήγαινε ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο προσκεκλημένο, θαυμαζομένη ἀπ' ὅλους. Ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία βρισκόταν κι' αὐτὴ ἐκεῖ, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ στοὺς νέους ποὺ τὴν περιστοίχιζαν μ' ἐνθουσιασμό:

—Ἡ κόμησσα ντὲ Φὸρζ εἶνε ἰδεωδῶς ὡραία!

—Εἶνε θαυμάσιο νὰ τὸ ὁμολογῆ αὐτὸ μιὰ ὡραία γυναῖκα! φώναξε ἕνας νέος ἀξιωματικός.

—Ὑπάρχουν, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἰσαβέλλα, ὡραῖες γυναῖκες, ποὺ εἶνε εἰλικρινεῖς.

—Τὸ βλέπω, δεσποινίς... Κι' αὐτὸ τοὺς δίνει ἕνα ἀκόμα θέλγητρο...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔρριξε ἕνα νωχελικὸ βλέμμα στοὺς θαυμαστάς της. Ὁ Ροβέρτος δὲν βρισκόταν ἀνάμεσά τους. Ὁ νέος συγγραφεὺς εἶχε φτάσει λίγο ἀργά, κ' εἶχε πάει νὰ τὴν χαιρετήση, μά, βλέποντάς την ἔτσι περιστοιχισμένη, ἀποτραβήχτηκε.

Τώρα κουβέντιαζε μαζὺ μὲ μερικοὺς ἄλλους κυρίους—ἡ μᾶλλον πετοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὲς φράσεις μονοσύλλαβες. Ἡ προσοχή του, χωρὶς νὰ θέλη, δὲν ἄφηνε τὴν συντροφιὰ τῆς Ἰσαβέλλας, τῆς ὁποίας τὸ γέλιο ἀντηχοῦσε κάθε τόσο ἀσημένιο καὶ γοητευτικό. Μιὰ κρυφὴ ἀγανάκτησις ἔβραζε μέσα του. Οἱ νεαροὶ θαυμασταὶ ποὺ περιστοίχιζαν τώρα τὴν Ἰσαβέλλα, ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι, γιὰ τοὺς ὁποίους τοῦ εἶχε πῆ ἄλλοτε πὼς τὴν ἔπλητταν. Καὶ ὅμως δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγη. Γελοῦσε, μιλοῦσε ζωηρά, τοὺς θάμπωνε ὅλους μὲ τὴ λεπτὴ γοητεία της. Σήμερα, αὐτὴ κι' ἡ ἀδελφή της, εἶχαν βγάλει τὸ ἐλαφρὸ πένθος ποὺ φοροῦσαν. Ἡ μεγαλείτερη φοροῦσε ἕνα φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο βουὰλ μὲ μεγάλα χρωματιστὰ λουλούδια. Στὰ κυματιστὰ μαλλιά της, ἕνα καπελλάκι ἀπὸ πράσινη ψάθα, σχημάτιζε δυὸ πτέρυγες, ποὺ ταλαντευόντουσαν σὲ κάθε κίνησί της. Ἦταν ὁ στόχος ὅλων τῶν βλεμμάτων κι' οἱ προσκεκλημένοι τῆς κομήσσης ντὲ Φὸρζ δὲν εὕρισκαν τίποτε νὰ τῆς κατηγορήσουν.

Βλέποντας πὼς ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς προσοχῆς, ὁ Ροβέρτος ἔνοιωσε κάποιο διαπεραστικὸ πόνο. Μάντευε τὶς ὁμιλίες ποὺ γινόντουσαν γύρω της κι' ἀπὸ τὶς ὁποῖες μερικὲς εἶχαν φτάσει κιόλας ὥς τ' αὐτιά του. Ἡ σκέψις του ξαναγύριζε στὶς δεκαπέντε μέρες ποὺ εἶχαν περάσει. Πέντε φορὲς εἶχε πάει στὸ διάστημα αὐτό, στὸ «Σπίτι μὲ τὶς Πασχαλιὲς» κι' ἄλλες τρεῖς εἶχε συναντήσει τὴν Ἰσαβέλλα στὰ ἐρείπια τῆς μονῆς. Τί γοητευτικές, τί ὑψηλὲς κουβέντες εἶχαν ἀνταλλάξει... Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε κάθε μέρα αὐτὴ τὴν ψυχὴ νὰ κάνη κι' ἕνα βῆμα πρὸς τὴν ἀλήθεια... Τοῦ φαινόταν πὼς τὴν κρατοῦσε, πὼς τὴν ὁδηγοῦσε πρὸς τὸ Θεό. Τοῦ ἔλεγε: «Μιλᾶτε ἀκόμα! Μοῦ εἶνε τόσο γλυκὸ νὰ σᾶς ἀκούω!...» Καὶ τὸν ἄκουγε μὲ τὸν πιὸ θερμὸ ζῆλο, ποὺ φώτιζε τὰ μάτια της σὰν φλόγα... Αὐτὴ τὴν ψυχὴ τὴν ἤθελε... Τί πολύτιμη κατάκτησι θὰ ἔκανε...

Μὰ σήμερα τοῦ φαινόταν πὼς αὐτὴ ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε διαλυθῆ... Δὲν εἶχε πειὰ μπροστὰ στὰ μάτια του, παρὰ μιὰ κοκέτα μὲ τολμηρὴ τουαλέττα, ἡ ὁποία, πρὸ ὀλίγου, μόλις τὸν εἶχε κυττάξει, ὅταν ὑποκλίθηκε μπροστά της...

Ὥστε τοῦ ἔλεγε ψέμματα, βεβαιώνοντάς τον πὼς εἶχε βαρεθῆ τὴν κοσμικὴ ζωή... Ὥστε ἦταν ψεύτικες ἡ φιλοδοξίες της γιὰ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα; Ψεύτικα λοιπὸν ἦσαν ὅλα τὰ λόγια της, ὅλοι οἱ ἀναστεναγμοί της;... Ὅλα; Ὅλα; Τὰ ἔκανε λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ διασκέδασι;... Καὶ σήμερα ποὺ εἶχε βαρεθῆ, μὲ μιὰ γαλήνια περιφρόνησι, ἔβαζε τὸ Ροβέρτο κατὰ μέρος;...

Προσπαθοῦσε νὰ πῆ ἀπὸ μέσα του: «Ὄχι... Ὄχι... Δὲν εἶνε δυνατόν!.. Ἦταν πραγματικὰ σοβαρή, ὅταν μοῦ μιλοῦσε ἔτσι!...» Ξαναθυμόταν τὶς ὧρες ποὺ εἶχε περάσει κοντά της, μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου κυμάτιζε τὸ ἄρωμα τῆς Ἰσαβέλλας, τὰ παιγνίδια τῆς φυσιογνωμίας της, τὰ βλέμματά της, τὰ χαμόγελά της... Ὅλ' αὐτὰ τὸν μεθοῦσαν πάλι μὲ τὴν ἀνάμνησί τους...

—Μοῦ φαίνεσαι πολὺ ἀφηρημένος, ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ εἶπε ὁ κόμης ντὲ Φόρζ, πλησιάζοντάς τον.

—Ὄχι... Ναί... Πιθανόν!

Ὁ κόμης τοῦ ἔρριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιὰ καὶ τὸν ρώτησε:

—Μὰ τί ἔχεις;

—Τίποτε.

Ὁ κόμης ἔκανε μιὰ κίνησι, ποὺ σήμαινε: «Δὲν σὲ πιστεύω!», μὰ δὲν ἐπέμεινε.

Ὁ Ροβέρτος ἀπομακρύνθηκε κι' ἄρχισε νὰ περπατάη στὰ μονοπάτια τοῦ κήπου, γυρίζοντας κάθε τόσο πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν ἡ Ἰσαβέλλα...

Στὸ τέλος κάθησε κοντὰ στὴ μητέρα του, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ὑπηρέτες σερβίριζαν τ' ἀναψυκτικά. Ἡ μητέρα του δὲν τὸν ρώτησε, ὅπως ὁ κόμης: «Τί ἔχεις;» μὰ τὸν κύτταξε μὲ μιὰ συγκρατημένη συγκίνησι.

—Εἶνε γοητευτικὲς ὅλες αὐτὲς ἡ κομψὲς τουαλέττες, ἀνάμεσα στὴ βλάστησι...

—Ναί, εἶνε γοητευτικές, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.

Καὶ ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε ἀνάμεσά τους.

Ἕνα σωρὸ σκέψεις ἀπασχολοῦσαν τὴν καρδιά τους καὶ τὸ μυαλό τους. Ἡ κ. Βιλὰν ὡστόσο διατηροῦσε ὅλη τὴ φωτεινὴ ἠρεμία της... Ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της τσαλάκωνε ἕνα κεντητὸ μαντηλάκι... Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἔνδειξις τῆς κρυφῆς ταραχῆς της...

Ὁ κόμης ντὲ Φὸρζ εἶχε πλησιάσει ἐντωμεταξὺ τὸν ὅμιλο ποὺ περιστοίχιζε τὴν Ἰσαβέλλα. Ἡ νέα κόρη, βλέποντάς τον, τὸν πλησίασε κι' αὐτὴ καὶ ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν. Ἡ φυσιογνωμία τῆς Ἰσαβέλλας φανέρωνε τὸ πιὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον... Ἔπειτα, προχώρησαν μαζὺ κι' οἱ δυὸ κι' ἀπομακρύνθηκαν σὲ μιὰ δενδροστοιχία τοῦ πάρκου.

—Ἀσφαλῶς ὁ κ. ντὲ Φὸρζ πηγαίνει νὰ δείξη στὴ δίδα Ἰσαβέλλα τὴ Λίμνη τῶν Νεράϊδων, εἶπε ἡ κ. Βιλάν.

—Ναί, ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος.

Καὶ συγχρόνως παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του τὶς δυὸ κομψὲς σιλουέττες. Τὸ λευκὸ λουλουδιασμένο φόρεμα τῆς Ἰσαβέλλας κυμάτιζε ἁρμονικά, σύμφωνα μὲ τὸ βάδισμά της. Τὰ πράσινα φτερὰ τοῦ καπέλλου της ἔπαιρναν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόστασι πιὸ γλυκὸ ἀκόμα τόνο κοντὰ στὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της.

Ἡ Ἰσαβέλλα κι' ὁ κόμης κουβέντιαζαν. Κι' ὁ Ροβέρτος τοὺς ἔβλεπε καὶ δὲν διέκρινε τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτούς. Πίκρα καὶ ὀργὴ τὸν πλημμύριζαν. Συλλογιζόταν: «Ἀπὸ μένα ἔπρεπε νὰ ζητήση νὰ τῆς δείξω τὴ λίμνη. Ἐγὼ τῆς διηγήθηκα τὶς ἄλλες τὸ θρύλο της. Μὰ ὄχι, προτιμάει νὰ ἔχη γιὰ ὁδηγό της τὸν κόμητα ντὲ Φόρζ, αὐτὸν τὸ μεγάλο καὶ τόσο γοητευτικὸ ἄρχοντα!»

Ποτὲ ἄλλοτε τέτοιες σκέψεις δὲν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ροβέρτου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΚΙΜΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Τριαντάφυλλε ! Μὴ λησμονήσης τὸν κιμᾶ ! Τ' ἄκουσες, Τριαντάφυλλε ;...

—Καλά.

Ἦταν ἡ τελευταία παραγγελία τῆς συμβίας του, ποὺ ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὸ παραθύρι — ἢ ἄλλες ἦσαν φύσεως ἐσωτερικῆς κι' ἐδόθησαν μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι : κλωστη γιὰ τὸ μαντάρισμα, μπογιὰ γιὰ τὰ παπούτσια, λίγο χασὲ γιὰ κάτι ποὺ δὲν γράφεται καὶ κάτι ἄλλα μικροψώνια, ποὺ τὰ δημιουργοῦν τῶν συμβιούντων ἡ ἀνάγκες καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀτέλειες. Ἦταν, λοιπόν, ποὺ λέτε, ἡ τελευταία παραγγελία τῆς συμβίας του, ποὺ ἀνηγγέλθη ἀπ' τὸ παράθυρο, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τὸν μεσημεριανό του ὕπνο, ἔφυγε γιὰ τὸ μαγαζί του ὁ κ. Τριαντάφυλλος Κοκκινογούλης, ἔμπορος μπαχαρικῶν καὶ «Εἰδῶν Καντσελαρίας» στὸν Πειραιᾶ.

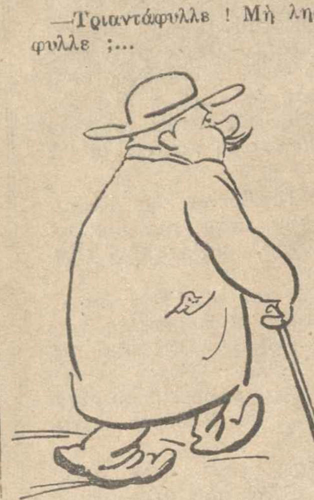
Ὁ κ. Τριαντάφυλλος

Καὶ ἄκουσε καλὰ καὶ εὐκρινῶς καὶ μετὰ δέους, ὅλες αὐτὲς τὶς παραγγελίες, ὅπως θ' ἀκούσουνε οἱ κολασμένοι τὴν σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

—Τριαντάφυλλε ! Νὰ μὴ ξεχάσης, εἶπα, τὸν κιμᾶ !...

—Καλά.

Μὰ πῶς νὰ τὸ ξεχάση ; Διαταγὴ τῆς Καλλιρόης του καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα !...

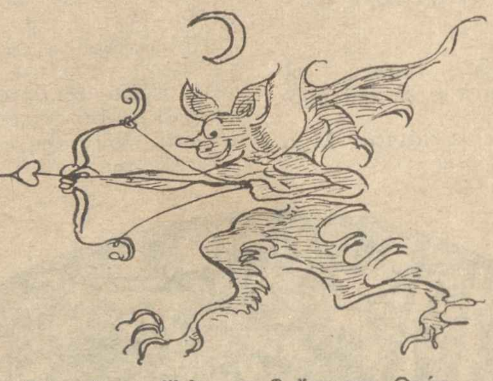
Σὰν ἕνας ἄλλος τοῦ ἔρωτος Θεός, κρυφὸς καὶ σκοτεινός !

Γιὰ τοῦτο, πρὶν νὰ πάη στὸ «κατάστημα» καὶ πρὶν ν' ἀνοίξουν τοῦ μαγαζιοῦ του τὰ ρολά, διευθύνθηκε πρὸς τὸ κρεοπωλεῖον, ὅπου ὁ φίλος του χασάπης, ὁ Παῦλος ὁ Σκεμπές, τοῦ ἔκοψε μπροστά του τὸ κρέας τὸ ψαχνό, τὸ γύρισε στὴ μηχανή, μάζεψε τὸν κιμᾶ μὲ προσοχή, τὸν ζύγισε σωστά, τριακόσια δέκα δράμια καὶ κάτι ἀκόμα παραπάνω, τὸν τύλιξε σ' ἕνα γυαλιστερὸ χαρτὶ καὶ ἔπειτα σὲ ἕνα χονδρὸ στρατσόχαρτο καὶ τοῦ τὸν παρέδωσε ὑποχρεωτικότατα.

—Ὁ κιμᾶς σας, κύριε Τριαντάφυλλε. Μὲ ὑγεία νὰ τὸν φᾶτε !...

—Εὐχαριστοῦμε !...

Καὶ σὰν πῆγε στὸ κατάστημα «Εἰδῶν Καντσελαρίας», τὸν ἔβαλε κοντὰ στὸν μπεζαχτᾶ, γιὰ νὰ τὸν ἔχη πάντοτε ἐκεῖ, μπροστὰ - μπροστὰ στὰ μάτια του, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνο ἐπίβλεψί του.

Καὶ πέρασε τ' ἀπόγευμα, δίδοντας μπαχαρικὰ καὶ κίμινο στὶς γρηές, κανέλλα καὶ γενὴ - μπαχὰρ στὰ παιδάκια, μάνα, σιναμικὴ καὶ θειαφοκέρια, λιβάνι καὶ ἀγριοκάστανο, γαρύφαλα, τσουένι, δαφνοκούκουτσα, μπακάμι κι' ἀμολοχανθούς, ρεβέντι καὶ ἀπήγανο, καραμπογιὰ καὶ λιναρόσπορο καὶ κούλιαντρο, καὶ ὅ,τι ὁ κοσμάκης θέλει, εἶδος καὶ πρᾶμμα καὶ συσκεύασμα ἰατρικῆς καὶ βαφικῆς καὶ κάθε εἶδος καρυκεύματα, καὶ πάσης φύσεως κρυφὴ μαγεία, ρεμέντι καὶ μυρωδικά.

—Καὶ τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας ἀκόμα ἂν θέλετε, τὸ ἔχουμε ! ἔλεγε στοὺς πελάτες.

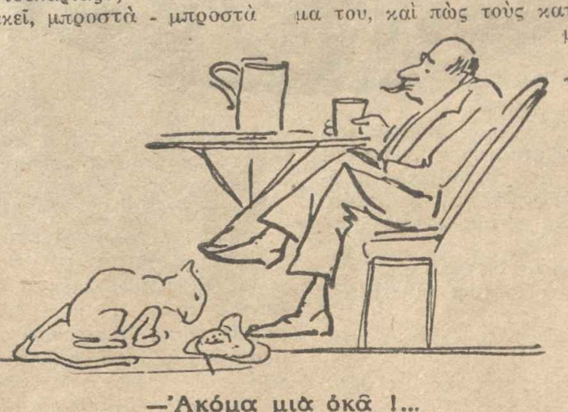
—Ἀκόμα μιὰ ὀκᾶ !...

Καὶ θὰ τὸ εἶχε βέβαια κι' αὐτό, γιατί ὑλλοιῶς πῶς βρῆκε τὴν Καλλιρόη του, εὔσαρκον, εὔχρουν, εὐτραφῆ, εὐρύστερνον, εὐρύμηρον καὶ εὔγλουτον, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ ὀνειρευτὴ γυναῖκα γι' αὐτόν, καὶ ὅπως ἦταν ἐκείνη, ποὺ γέμιζε τὸ σπίτι ἀπὸ τὴν ὀγκώδη παρουσία της καὶ τὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ σάρκες !...

Τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας θὰ συνήργησε, σὰν ἕνας ἄλλος τοῦ ἔρωτος Θεός, κρυφὸς καὶ σκοτεινός, καὶ μυστικὸς καὶ δύναμις ἀδιόρατος καὶ ἀθόρυβος, ἀλλὰ μεγάλη, ἀδιάψευστος, ἀποτελεσματική, γιὰ νὰ συνδεθῆ μαζύ της.

Ἕνα μονάχα δὲν εἶχε. Ἕνα μαγικὸ δὲν βρίσκεται !

Ἕνα βοτάνι ποὺ νὰ ὑποτάσση τὴ θέλησι, τὰ νεῦρα, τὴ γλῶσσα καὶ τὴν παντοῦφλα τῆς συζύγου στὸν σύζυγον, τὸν κυρίαρχον, ὅπως θὰ ἔπρεπε, καὶ ἀπόλυτον ἀφέντην τοῦ σπιτιοῦ, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

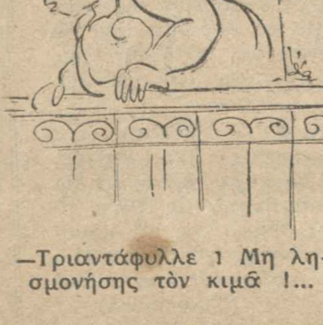
—Τριαντάφυλλε ! Μη λησμονήσης τὸν κιμᾶ !...

Κι' αὐτό, ὅσο κι' ἂν τὸ γύρεψε ὁ κ. Τριαντάφυλλος, στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸ βρῆ. Κι' ἔτσι ὁ καταστηματάρχης παντὸς εἴδους γιατρικοῦ τῶν συμφορῶν καὶ μαλακτικοῦ τῶν πόνων τῶν ἀνθρώπων καὶ γαργαλιστικοῦ τοῦ λάρυγγος τοῦ κάθε γαστριμάργου καὶ καθενὸς μυρωδικοῦ βραζόντων τεντζερέδων, ἀπόχτησε μὲν ὅ,τι ὀνειρευόταν, τὴν Καλλιρόη του, ἀλλὰ δὲν ἔγινε καὶ κύριός της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Τριαντάφυλλος, σὰν Ἕλληνας σωστός, ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἐλευθερία, ὅταν χόρτασε τὰ κάλλη τῆς χαριτοβρύτου Καλλιρόης, κύτταζε νὰ τὸ σκάζη λίγο τὰ δειλινὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, σὰν ἔκλεινε τὸ μαγαζί του, προσποιούμενος ἄλλοτε συνεδρίασι στὸ Ἐπαγγελματικὸ Ἐπιμελητήριο, ἄλλοτε ὅτι τὸν κάλεσε ὁ τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς ἀνοικονομήτου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, καὶ ἄλλοτε ἀρχαιρεσίας, ποὺ ἔκανε τάχα τὸ σωματεῖον των...

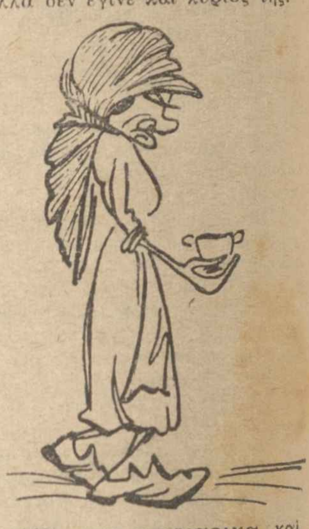
Δίδοντας μπαχαρικα καὶ κίμινο στὶς γρηές...

Μὰ καὶ ἡ κ. Καλλιρόη τὸν ἤξερε καλά. Καὶ γιὰ τοῦτο, σὰν τοῦ ἔδωσε τὴν παραγγελία τοῦ κιμᾶ, τοῦ εἶπε ἔπειτα ἀμέσως, μὲ φωνὴ χαμηλότερη, ἀλλὰ γεμάτη ὑπονοούμενα καὶ καταλαβαινόμενα εὐκόλως :

—Καὶ κύττα, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴν ξημερωθῆς ! Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχουμε γιὰ βράδυ !...

Νὰ ξημερωθῆ !... Γιὰ τὸ Θεό, ποιὸς εἶπε τέτοιο πρᾶμμα ;...

Σὰν ἔκλεισε λοιπὸν τὸ κατάστημα, στὶς ἑφτά, πῆρε τὸ δέμα ὑπὸ μάλης, ὅπως δὲν πῆρε ἐρωτευμένος τὴν ἀρραβωνιαστικιά του ἀγκαζέ, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι !... Καὶ πέρασε αἰσίως ἀπὸ δρόμους ἀρκετοὺς ὁ κ. Τριαντάφυλλος, χωρὶς νὰ τοῦ συμβῆ κανένα ἀπρόοπτο. Καὶ ἐσκέπτετο τώρα τοὺς ὡραίους τοὺς κεφτέδες, ποὺ ἡ Καλλιρόη θὰ τοῦ ἔφτιανε, μὲ κρεμμυδάκι μέσα καὶ λίγο μαϊντανό, λίγο αὐγό, ἔτσι γιὰ νὰ σφίξη ὁ κιμᾶς. Αὐτὸς θὰ ἤθελε καὶ λίγο σκόρδο μέσα, ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν θέλει ἡ Καλλιρόη, δὲν πειράζει, ὑποχωρεῖ... Σκεφτόταν, λέμε, τοὺς κεφτέδες αὐτούς, ροδοτηγανισμένους, νὰ μοσχοβολάη τὸ βούτυρο κι' ἡ εὐωδία τῶν μπαχαρικῶν... Χμούτς !...

Θεέ μου ! Νομίζει κιόλας πῶς τοὺς τρώει, πῶς τοὺς ἀλέθει στὸ στόμα του, καὶ πῶς τοὺς καταπίνει, γλυκαίνοντας τὸ λάρυγγά του καὶ γεμίζοντας ἀπόλαυσι ὅλη του τὴν ὑπόστασι...

Καὶ σὲ κάθε χαψιὰ καὶ ἕνα ποτηράκι κοκκινέλι, πιπεράτο, ἀφράτο, γευστικό...

Ἄχ, καὶ νὰ τὸ εἶχε τώρα νὰ τὸ ρούφαγε !...

Καὶ προχωροῦσε, συμποσιάζων ὁ κ. Τριαντάφυλλος μὲ τὴν φαντασία του.

—Καὶ ἕνα ἀκόμη ποτηράκι !... Κι' ἄλλο ἕνα ! μουρμούριζε.

Ἕνα μονάχα ; Ὅσα θές !... Βαρέλια ὁλόκληρα, γεμάτα, μὲ πρόσωπο πλατύ, σὰν κουβαρντάδες ἀνοιχτόκαρδοι, τὸν περιμένουν στὴ σειρά, ἐκεῖ, στὴ γειτονικὴ ταβέρνα !... Καὶ πῶς νὰ προσπεράση ἀπὸ 'κεῖ ὁ Τριαντάφυλλος, δυὸ βήματα μονάχα πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ μπῆ, νὰ πιῆ, νὰ χαιρετήση τὴν καθημερινή, τὴν καθεσπερινὴ παρέα, νὰ τοῦ εὐχηθοῦν καὶ νὰ τοὺς εὐχηθῆ νὰ κλείσουν μὲ γοῦρι τὴν ἡμέρα, νὰ δροσίσουν τὴ λαῦρα τους, νὰ πνίξουν τοὺς κόπους καὶ τὶς στενοχώριες τους καὶ ἔπειτα νὰ χωριστοῦνε.

Καὶ ἂν τὶς ἄλλες τὶς ἡμέρες δὲν ἔλειψε σχεδὸν ποτέ, πῶς νὰ λείψη σήμερα, ποὺ ἡ μοσχοβολιά, ἡ γεῦσις κεφτέδων ροδοτηγανισμένων, εἶχαν γεμίσει ὁλόκληρο τὸ εἶναι του, ἔστω καὶ κατὰ φαντασίαν, καὶ ζητοῦσαν λίγο κρασὶ «νὰ πᾶνε παρακάτω» ;...

Βεβαίως, τοῦ εἶχε πῆ ἡ Καλλιρόη του :

—Κύττα μὴ μοῦ ξημερωθῆς !...

Κι' εἶνε, βέβαια, ἀλήθεια, πῶς κάθε βράδυ στεκόταν ἐκεῖ στὴν ταβέρνα ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὸ ρολόϊ, ἀλλὰ ἀπόψε ἕνα ποτῆρι θὰ πιῆ βιαστικά, στὸ πόδι, ἔτσι γιὰ νὰ μὴν ἀπουσιάση, καὶ θὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ παραδώση ἐγκαίρως τὸν κιμᾶ !

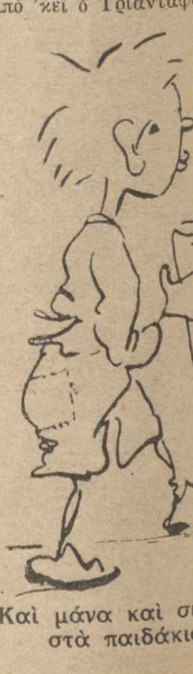
Καὶ μάνα καὶ σιναμικὴ στὰ παιδάκια...

Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤθελε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη. Γιατί, τὴ στιγμὴ ποὺ φάνηκε νὰ προσπερνάη ἀπὸ τὴν πόρτα, τέσσερες - πέντε φίλοι του τοῦ φώναξαν ἀπὸ μέσα :

—Τριαντάφυλλε !...

—Κύριε Κοκκινογούλη ! Ἕνα ποτηράκι !...

—Βρὲ παιδιά, βρέ... Εἶμαι βιαστικός !

—Ἕνα ποτηράκι !...

—Μονάχα μιὰ γουλιά !... Ἄνοιξ' ἀπόψε ἕνα κάντιο !...

Ὁ κ. Τριαντάφυλλος σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ τὴν Καλλιρόη του. Θυμήθηκε τὴν ἰδιαιτέραν καὶ ἐγκυμονοῦσαν κινδύνους σύστασί της, ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὸ δέμα τοῦ κιμᾶ, κύτταξε καὶ τὶς γεμάτες τὶς βαρέλλες, αἰσθάνθηκε τὸν λάρυγγά του νὰ τὸν γαργαλάη, αἰσθάνθηκε τὴν πλάτη του νὰ τὸν τρώη, εἶδε καὶ τὰ ποτήρια γεμάτα, νὰ ἀστράφτουνε, ἐταλαντεύθηκε, ἔκλινε καὶ ἀπόκλινε, καὶ τέλος προχώρησε πρὸς τὴν ταβέρνα, μὲ τὴν ἀκλόνητη ἀπόφασι :

—Ἕνα μονάχα καὶ στὸ πόδι θὰ πιῶ !...

……

Θὰ εἶχε πειὰ τσουγκρίσει τὸ δέκατο τέταρτο ποτῆρι, ὁ κ. Τριαντάφυλλος, καὶ φώναζε γιὰ δεκάτη πέμπτη φορὰ στὸν κάπελα :

—Ἀκόμα μιὰ ὀκᾶ !...

Ὅταν ἄξαφνα ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα :

—Ἐδῶ εἶσαι, Τριαντάφυλλε, κι' ἐγὼ σὲ περιμένω !...

Ὁ κ. Κοκκινογούλης ἀνεπήδησε. Γνώρισε τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του, ποὺ ἅμα τὸν εἶδε ν' ἀργῆ, πῆγε μονάχη στὴν ταβέρνα «γιὰ νὰ τὸν μαζέψη», ὅπως ἔκανε συχνά. Στάθηκε ἐκεῖ, ἀπάνω στὴν εἴσοδο, μὲ τὰ χέρια στὴ μέση καὶ κυττάζοντας τὸν Τριαντάφυλλο μὲ κάτι μάτια, μάτια ἄγρια, σὰν τῆς ἀγριεμένης τίγρεως, τοῦ φώναξε :

—Ποῦ εἶνε ὁ κιμᾶς, μωρέ ;

—Ὁ κιμᾶς... Ὁ κιμᾶς... ἄρχισε νὰ ψελλίζη ὁ κακομοίρης Τριαντάφυλλος, ἐνῶ συγχρόνως ἔψαχνε μὲ τὰ βλέμματα καὶ μὲ τὰ χέρια νὰ τὸν βρῆ, στὴ διπλανὴ καρέκλα, ὅπου τὸν εἶχε ἀποθέσει.

Ἀλλὰ ὁ κιμᾶς δὲν ἦταν ἐκεῖ !...

Ὅλοι τότε σκύψανε γιὰ νὰ ἰδοῦν ποῦ εἶνε καὶ τί ἔγινε.

—Μωρέ, ποῦ εἶνε ὁ κιμᾶς ;...

Ἀλλὰ **πουθενὰ δὲν ἦταν ὁ κιμᾶς...**

Καὶ ψάχνανε καὶ ξαναψάχνανε, ὥσπου τῆς ταβέρνας ὁ μικρὸς τοὺς ἔλυσε τὴν ἀπορία :

—Νάτος ! Νάτος, μπάρμπα, ὁ κιμᾶς !... φώναξε.

Καὶ ἔδειξε κάτω ἀπὸ κάποιο τραπέζι τοὺς γάτους τῆς ταβέρνας νὰ καθαρίζουν πειὰ τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἴχνη τοῦ κιμᾶ, τὸν ὁποῖον εἶχαν φάει.

Ἡ κυρία Καλλιρόη κατέβηκε τότε κάτω, σιωπηλὴ κι' ἀμίλητη, μ' ἀγριεμένα μάτια, εἶδε τὴ θυσία τοῦ κιμᾶ, ἅπλωσε τὸ χέρι της, ἅρπαξε τὸν σύζυγό της ἀπὸ τὸ μανίκι, καὶ βγάζοντάς τον ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί, τοῦ εἶπε, τραβῶντας τον κατὰ τὸ σπίτι :

—Ἔννοια σου, μωρέ, καὶ θὰ κάμω ἐγὼ ἀπόψε ἐσένανε κιμᾶ !...

* * *

……

Καὶ αὐτὸ μὲν δὲν ἔγινε βεβαίως, γιατὶ τὴν ἑπομένην ἐθεάθη ὁ κ. Τριαντάφυλλος Κοκκινογούλης νὰ πηγαίνη στὸ κατάστημα «Εἰδῶν Καντσελαρίας» ἀκέραιος καὶ ζωντανός !

Ἀπὸ τὴν ποσότητα ὅμως τοῦ λιναροσπόρου, ποὺ ἔστειλε στὸ σπίτι του, κατάλαβε καθένας πῶς ἂν ὁ κ. Τριαντάφυλλος δὲν ἔγινε κιμᾶς, ἀσφαλῶς ὅμως **κοπανίστηκε**, ὅπως κοπανίζουν τὶς μπριτζόλες !...

Καὶ ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἂν δὲν ἔφαγε κεφτέδες, κάτι, ἐπιτέλους, **ἔφαγε** ὁ κ. Τριαντάφυλλος...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Γιὰ ἕνα τριαντάφυλλο, ἀξίζουν τὰ κεντρίσματα ἑκατὸ ἀγκαθιῶν.

Περσική

* * *

Ὅποιος τὰ πάντα ἀρνεῖται, αὐτος τὰ πάντα ὁμολογεῖ.

Τοσκανική

* * *

Ὁ γάϊδαρος δὲν «νοιώθει» τὴν οὐρά του, παρὰ ὅταν δὲν τὴν ἔχει πειά.

Φλωρεντινή

* * *

Τὸ φόρεμα τῆς χήρας δείχνει το παρελθόν, τὰ μάτια κλαῖνε τὸ παρὸν καὶ ἡ καρδιὰ πασχίζει γιὰ τὸ μέλλον.

Ἰταλική

* * *

Ἂν μιὰ ὥμορφη γυναῖκα ἔρθει νὰ σοῦ ζητήση τὸ δίκηο της, μὴ γυρίσεις νὰ τῆς ρίξης οὔτε μιὰ ματιά. Ἀλλοιῶς χάθηκες, κακομοίρη !

Ἱσπανική

* * *

Δὲν ὑπάρχει τέντζερης τόσο ἄσχημος, ὥστε νὰ μὴ βρίσκεται κι' ἕνα καπάκι ποὺ νὰ τοῦ **ταιριάζη.**

Τοσκανική

* * *

Καλύτερα νὰ πηγαίνης ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, παρὰ ἐναντίον τοῦ ρεύματος ποταμοῦ.

Γερμανική

ΤΑ ΒΛΑΜΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Μοῦπες, πὼς θἄρτης στὴ γωνιὰ
τοῦ Ἄη Δημήτρη ἀποῦντο ἐννιὰ
καὶ τὸ ρολόϊ κύτταζα, στὸν τοῖχο παρὰ κάτι
τὴν ὥρα σου νὰ μαρτυρῆ
κι' ὅπως τὸ μπάνιζα, μικρή,
ὅσοι μὲ βλέπαν θἄλεγαν πὼς τὄβαλα στὸ μάτι...

Πρώτη, οὔτε δεύτερη φορά,
εἶνε ποὺ μοῦ τὸ σκᾶς, κυρά,
κι' αὔριο πάλι θ' ἀρχινᾶς νὰ δίνης ἐξηγήσεις,
ὅτι φοβᾶσαι δηλαδή,
μὴ λάχει καὶ κανεὶς σὲ δεῖ,
τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζεσαι κρυφὰ νὰ ξεπορτίσης...

Χρόνος θὰ κλείση, ρὲ μικρό,
ποὺ κάθουμαι καὶ καρτερῶ
καὶ σὺ μ' ἀλλαξοπίστησες, γιἄνα ραντεβουδάκι
καὶ ἡ ἐλπίδα μου ἡ φτωχὴ
νὰ ξεθυμαίνη κάνει ἀρχή,
πὼς στὸ φτωχό μου, κάποτε θὰ ἔμπης καμαράκι.

Στὸ καμαράκι μου ὁ φτωχός,
ποὺ τὄχω βάψει μοναχὸς
μ' ἕνα τριανταφυλλὶ ἀνοιχτὸ καὶ μ' ἄσπρο τὸ ταβάνι,
καὶ κρέμασα μπερντὲ πυκνό,
στὸ παραθύρι τὸ γυμνὸ
μπᾶς κι' ἀπ' τ' ἀντικρυνὰ κανείς, σὲ δεῖ καὶ σὲ βασκάνει.

Πώ ! πώ ! τ' ἀφράτο σου κορμί,
φαντάστηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ
καὶ λύθηκαν τὰ μέλη μου ἀπ' τὴν ἀνατριχίλα
και γλυκοτρέμει μου ἡ καρδιά,
ὅπως κι' ἀπάνω στὰ κλαδιὰ
ἀπ' τὰ φιλιὰ τοῦ ζέφυρου, τῆς λυγαριᾶς τὰ φύλλα...

Δός μου τὸ ραντεβοῦ, ξανθή,
κι' ἔχει ἡ καρδιά μου λιγωθεῖ
καὶ στὸ Χριστὸ σ' ὁρκίζομαι, πὼς δὲ θὰ μετανοιώσης !
Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ,
ἀλλ' ἂν τὸ κάνεις μὲ σκοπό,
γιὰ νὰ μοῦ βγάλης τὴν ψυχή, μὴ φτάσης καὶ τὸ δώσης...

ΝΟΙΚΙΑΣΜΑΤΑ

Φέρε μας, κάπελα, κρασί,
γιατὶ ἀπόψε—ὥρα χρυσὴ !...
νοίκιασα τὴν καρδοῦλα μου, σὲ μιὰ καστανομάτα
καὶ γιὰ ἀρραβῶνα, μιὰ στιγμὴ
γεμάτα λαύρα, στὸ κορμί,
τρία φιλιὰ στὰ χείλη μου, μοῦ χάρισε γεμάτα...

Εἶχε ἡ φτωχοῦλα ἀπελπισθεῖ,
νοικάτορας πὼς θὰ βρεθῆ
ν' ἀνοίξη τὸ πορτόνι της καὶ φῶς νὰ τὴ γεμίση
καὶ μιὰ ξανθοῦλα ἢ καστανή,
κάθε γωνιά της σκοτεινή,
μὲ τ' ἁπαλὸ χεράκι της νὰ μπῆ νὰ ξεσκονίση...

Τὴν φανταζόντανε μικρή,
στενόχωρη κι' ἴσως ὑγρὴ
καρδιά, ποὺ δὲν μπορεῖ πολλὰ πράματα νὰ χωρέση
καὶ δὲν φροντίσαν νὰ βαλθοῦν
στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ σκεφθοῦν,
ὅτι σ' ὁλόκληρο ντουνιά, μπορεῖ, νὰ δώση θέσι...

Καὶ νὰ ποὺ ξάφνου, καστανό,
στὴ στράτα μου τὸ δειλινό,
σὲ βρῆκα ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα καὶ γίνηκα ἄνω-κάτω...
Σοῦ γέλασα καὶ μοῦ γελᾶς,
σοῦ μίλησα καὶ μοῦ μιλᾶς,
πετῶ τὸ νοικιαστήριο καὶ κλείνουμε κοντράτο...

Μὰ πρόσεξε, μελαχροινή,
—στὸ λέω καὶ τρέμει μου ἡ φωνή !
ὄχι πολλὰ τραντάγματα, ὄχι πολλὰ γινάτια,
γιατὶ ἕνα χτύπημα βαρύ,
δὲν τὸ πιστεύω, μὰ μπορεῖ,
νὰ τὴν ραγίση σὰ γυαλὶ καὶ νὰ γενῆ κομμάτια !...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΟΜΙΛΕΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ἄρθρο τῆς διάσημης Πολωνίδος πρωταγωνιστρίας τοῦ κινηματογράφου Πόλας Νέγκρι)

ΣΤΟ Χόλλυγουντ, τὸ σταυροδρόμι αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο περνοῦν ὅλες ἡ φυλὲς τοῦ κόσμου, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ σημαίνοντα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ σπίτι τῆς Μάριον Νταΐβις, γνωρίστηκα μὲ τὸν διάσημο Ἄγγλο πολιτικὸ Γουΐνστων Τσῶρτσιλ. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν καὶ ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀπομιμήθηκε μερικὲς σύγχρονες διασημότητες, ἔβγαλε ἀπαθέστατα τὰ...παπούτσια του καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ ἕναν Σκωτσέζικο χορό, μὲ ἀφάνταστο μπρίο !... Τὸ διαβολεμένο κέφι τοῦ Τσάπλιν μᾶς παρέσυρε ὅλους σ' ἕνα τρελλὸ στροβίλισμα. Καὶ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξί μας, ὅταν, σὲ μιὰ στιγμή, εἴδαμε τὸν σοβαρὸ Γουΐνστων Τσῶρτσιλ νὰ....μπαίνῃ κι' αὐτὸς στὸ χορὸ καὶ νὰ ξεπερνᾷ, μάλιστα, ὅλους μας στὶς σπασμωδικὲς κινήσεις τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν !...

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ φιλόξενο σπίτι τῆς Μάριον Νταΐβις, ὁ Τσῶρτσιλ ἔσφιξε μὲ διάχυσι καὶ τὰ δυὸ χέρια τῆς οἰκοδέσποινας καὶ τῆς εἶπε :

—Τὴ μέρα ποὺ θ' ἀποφασίσω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πολιτικὴ καὶ τοὺς πολιτικούς, νὰ εἶσθε βεβαία ὅτι θἄρθῶ νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Χόλλυγουντ !...

Κατὰ τὸν ἴδιο ἐξωφρενικὸ τρόπο γνώρισα καὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας.

Ὁ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὸ Χόλλυγουντ, ἐνθουσίασε ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις μὲ τὴν ἀφέλειά του, μὲ τὴν καλωσύνη του καὶ μὲ τοὺς καταδεκτικοὺς τρόπους του. Ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ στούντιο τῆς Ἀμερικανικῆς κινηματογραφουπόλεως, συζήτησε μ' ὅλους τοὺς ἀστέρας, καὶ μ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς κορίστες καὶ τοὺς φιγκυράν, πάντοτε γλυκομίλητος καὶ εὐδιάθετος.

Παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμία μου νὰ γνωρίσω αὐτὸ τὸ σύγχρονο πριγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, δὲν μοῦ εἶχε δοθῆ ἀκόμη ἡ εὐκαιρία νὰ σχετισθῶ μαζύ του.

Ἕνα βράδυ πῆγα μόνη μου σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Κάθησα σ' ἕνα τραπεζάκι ἀπόμερο, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀντιληφθοῦν καὶ κολλήσῃ δίπλα μου κανένας ἐνοχλητικὸς τύπος, καὶ παρήγγειλα ἕνα τζίν.

Ἕνα ψηλόσωμο καὶ ὁλόξανθο παλληκάρι διασκέδαζε περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους πελάτες. Ἔπινε, γελοῦσε, τραγουδοῦσε μόνος του, σὰν νὰ βρισκόταν σὲ μιὰ φιλικὴ συντροφιά, μεταδίδοντας σ' ὅλο τὸν κόσμο τὸ κέφι του. Ὅταν τὸν πρόσεξα καλύτερα, δὲν δυσκολεύτηκα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω. Ἦταν ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας !...

Σὲ μιὰ στιγμὴ εἶδα ἕνα γνωστό μου, ἐπόπτη τοῦ προσωπικοῦ στὸ στούντιο στὸ ὁποῖο ἐργαζόμουν κι' ἐγώ, νὰ πλησιάζῃ τὸν πρίγκηπα, νὰ τοῦ ρίχνῃ ἕνα προσεκτικὸ βλέμμα ἀπὸ πάνω ὥς κάτω καὶ νὰ τοῦ λέῃ σοβαρώτατα :

—Εἶσθε ὁ τύπος ἀκριβῶς ποὺ μοῦ χρειάζεται στὸ προσεχὲς φὶλμ γιὰ μιὰ σκηνὴ σ' ἕνα καμπαρέ !... Σᾶς προσλαμβάνω ἀπὸ ἀπόψε... Ποιὸς ξέρει, ἴσως ν' ἀνοίξῃ ἡ τύχη σας, ἂν δείξετε ἱκανότητα !...

Ὁ διάδοχος σηκώθηκε, σκασμένος στὰ γέλια, κι' ἔκανε μόνος του μερικὲς χορευτικὲς κινήσεις, γιὰ νἄρθῃ στὸ τέλος νὰ σταθῇ μπρὸς στὸ δικό μου τραπέζι. Ὁ διευθυντὴς τοῦ προσωπικοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθοῦσε κατάπληκτος, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε, ἐλαφρὰ θυμωμένος :

—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι σᾶς ἔκανα μιὰ πρότασι καὶ ὅτι ὀφείλετε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἀπάντησι !...

—Λυποῦμαι πολύ, ἀγαπητέ μου κύριε ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ διάδοχος. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ δεχθῶ τὴν προσφορά σας, γιατί μὲ περιμένει ἕνα μέλλον κάπως διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ προτείνετε...

—Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ μέλλον αὐτό, ἂν ἐπιτρέπεται ;

—Μά... ἴσως νὰ γίνω μιὰ μέρα βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας !...

Καὶ ὁ διάδοχος, ἀφίνοντας τὸν συνομιλητή του ἐμβρόντητο, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ εἶπε γελῶντας :

—Ἂς εἶνε : Ἔχασα μιὰ πολὺ καλὴ δουλειά ! Ἴσως νὰ μποροῦσα νὰ διαπρέψω ὡς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου !...

Ἔτσι μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρισθῶ μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας. Τοῦ συστήθηκα μόνη μου, τὸν προσκάλεσα στὸ τραπέζι μου, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, γίναμε οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου !...

Καὶ ὁ διάσημος μαθηματικὸς Ἀϊνστάϊν σχετίστηκε μὲ πολὺ κόσμο στὸ Χόλλυγουντ, τὸν καιρὸ ποὺ ἔμενε στὴν Καλλιφορνία. Ὁ μεγάλος αὐτὸς φιλόσοφος ἔχει τὸ χάρισμα νὰ συμμορφώνεται ἀμέσως μὲ τὸ περιβάλλον.

Τὸν πρωτογνώρισα στὸ Πὰλμ Σπρίγκς, τὴ μαγευτικὴ αὐτὴ τοποθεσία ἔξω ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, στὴν ὁποία πηγαίνουν ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ ξεκουραστοῦν γιὰ λίγον καιρὸ μέσα σ' ἕνα θαυμάσιο τοπεῖο. Ἐκεῖ πῆγα κάποτε κι' ἐγὼ νὰ περάσω μιὰ βδομάδα.

Ἕνα βράδυ, ἐπιστρέφοντας στὸ ξενοδοχεῖο μου ἀπὸ μιὰ ἐκδρομή, ἄκουσα στὸ σαλόνι ἕναν ποὺ ἔπαιζε βιολί. Ἡ δοξαριές του μίλησαν ἀμέσως στὴν καρδιά μου... Μπῆκα μ' ἀθόρυβα βήματα στὸ ἔρημο σαλόνι καὶ βρέθηκα μπρὸς στὸν βιολιστή... Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του μοῦ προξένησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ζωηρὴ ἐντύπωσι. Τὰ μεγάλα μάτια του ἀντιφέγγιζαν ἕνα φῶς, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Ἀϊνστάϊν, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μαθηματικοὺς τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἄριστος βιολιστής !

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὸν φιλόσοφο καὶ τὴν γυναῖκα του. Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶδα πιὸ ταιριαστὸ ζευγάρι, παρ' ὅλη τὴ μεγάλη διαφορὰ χαρακτῆρος, ποὺ ὑπῆρχε μεταξύ τους. Ὅσο ὁ καθηγητὴς ἦταν ὀνειροπόλος, ἀφελής, ἀκατατόπιστος σὲ πολλὰ ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τόσο ἡ γυναῖκα του ἦταν θετικὴ — πραγματικό....μαθηματικὸ μυαλό.

Ἴσως ὅμως ν' ἀγαποῦσαν τόσο πολὺ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ δὲν ἔμοιαζαν διόλου !...

* * *

Δὲν πρέπει τώρα νὰ φαντασθῆτε πῶς οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου περνοῦν πάντοτε ζωὴ εὐχάριστη καὶ ἀμέριμνη, κάνοντας διαρκῶς παρέα μὲ διάσημες προσωπικότητες καὶ κερδίζοντας ὅσα χρήματα τοὺς χρειάζονται, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν καὶ τὴν πιὸ τρελλὴ καὶ παράτολμη ἐπιθυμία τους..

Ὢ ! Ὅσοι ξέρουν καλὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας καὶ τῆς ἐργασίας μας στὰ στούντιο, δὲν μᾶς μακαρίζουν διόλου γιὰ τὴν τύχη μας...

Ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ περνᾷς πέντε κι' ἔξη ὧρες τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν προβολέων, ἐπαναλαμβάνοντας εἴκοσι καὶ τριάντα φορὲς τὴν ἴδια σκηνὴ καὶ ἐκθέτοντας συχνὰ τὴν ζωη σου σὲ κίνδυνο ;

Ἐγώ, λόγου χάριν, κόντεψα νὰ πνιγῶ δυὸ φορὲς ὥς τώρα ! Τέσσερες ἄλλες φορὲς παρὰ λίγο νὰ σκοτωθῶ ἀπὸ αὐτοκινητιστικὰ ἀτυχήματα. Καὶ μιὰ μέρα πίστεψα στὰ σοβαρὰ ὅτι ἔχασα τὸ φῶς μου !

Γυρίζαμε τότε τὸ φὶλμ «Ὁ Ἱσπανὸς Χορευτής». Σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας αὐτῆς θὰ ἐμφανιζότανε μιὰ συμμορία ἀτσιγγάνων, ἡ ὁποία θ' ἀπεγύμνωνε τοὺς ἐπιβάτες ἑνὸς λεωφορείου. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ ἔκανα τὸ ρόλο μιᾶς ἀτσιγγάνας καὶ θὰ ἅρπαζα στὸν ἀέρα τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ θὰ μοῦ πετοῦσαν οἱ σύντροφοί μου ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ σκηνοθέτης τοῦ φὶλμ, ὁ Ἔρμπερτ Μπρένον, θέλησε νὰ μοῦ δείξῃ πῶς ἔπρεπε νὰ παίξω αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἅρπαξε, λοιπόν, μιὰ χοντρὴ ἀνδρικὴ μπότα μὲ σπηρούνια καὶ μοῦ τὴν πέταξε ἀπὸ μακρυά... Δὲν ὑπολόγισε ὅμως καλὰ τὴν ἀπόστασι... κι' ἔφαγα τὴν μπότα αὐτὴν καταπρόσωπο !... Τὸ σπηροῦνι καρφώθηκε βαθειὰ κάτω ἀπὸ τὸ μάτι μου καὶ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν μοῦ τὸ ἔβγαλε !...

Τέσσερες ὁλόκληρους μῆνες ἤμουν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάτια δεμένα, μὴ γνωρίζοντας ἂν τὸ μάτι μου θὰ γινότανε καλά. Τὸ εὐτύχημα εἶνε ὅτι τὸ σπηροῦνι δὲν πείραξε κανένα ὀπτικὸ νεῦρο. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ σημάδια του φαίνονται μέχρι σήμερα εὐδιάκριτα κάτω ἀπὸ τὸ μάτι μου...

Κάτι τέτοια ἀτυχήματα γίνονται πολὺ συχνὰ στὸ Χόλλυγουντ.

Ὁ Χάρολδ Λόϋδ ἔχασε τρία δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ σὲ μιὰ ἔκρηξι δυναμίτιδος. Ἀπὸ τότε φοράει ἕνα γάντι μὲ τρία ψεύτικα δάχτυλα ἀπὸ καουτσούκ, τόσο τεχνητὰ ὅμως, ὥστε δὲν μπορεῖς νὰ τὰ διακρίνῃς οὔτε ἀπὸ κοντά.

Ἡ Κώνστανς Μπένετ ἔχει σπασμένο τὸν ἕνα γοφό της ἀπὸ μιὰ πτῶσι της ἀπὸ ἕνα ἄλογο.

Δέκα τοὐλάχιστον πρόσωπα — μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ σκηνοθέτης Χόγουαρθ Χὼκς — βρήκανε οἰκτρὸ θάνατο κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ γυρίσματος τοῦ ἀεροπορικοῦ φὶλμ «Τὰ Φτερά».

Τὸ Χόλλυγουντ δὲν εἶνε μονάχα ἡ πόλις τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ἀμεριμνησίας !...

ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

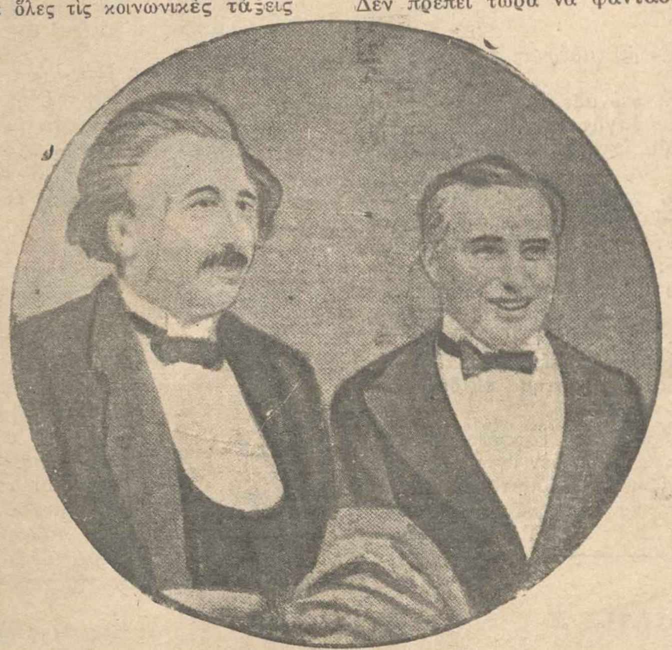

Ὁ Ἀϊνστάϊν καὶ ὁ Σαρλῶ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ
Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἔ, φίλε, ρώτησε ὁ Γκονζάγκας τὸν Καμπούρη μὲ περηφάνεια καὶ ψυχρότητα, θὰ μάθω ἐπὶ τέλους τί θέλεις ἀπὸ μένα...

—Τελειώνω, ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Καμπούρης, ὁ ὁποῖος ἄλλαξε πάλι τόνο. Βγῆκα πάλι ἀπὸ τὸ καταφύγιό μου, δειλὸς ἀκόμη, μὰ γεμάτος ἐπιθυμίες... Τὸ πάθος τῆς ἀπολαύσεως μὲ φλόγιζε... Εἶχα γίνει φιλόσοφος... Πήγαινα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μυρίζοντας τὸν ἀέρα γιὰ νὰ δῶ ἀπὸ ποῦ φυσοῦσε ἡ ἄγνωστη ἡδονή...

—Ἔ, λοιπόν ; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

—Πρίγκηψ, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης ὑποκλινόμενος, ὁ ἄνεμος τῆς ἡδονῆς ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος σας.

—Ἄ! ἄ! ἔκανε ὁ πρίγκηψ γελῶντας, ὁ ἄνεμος ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος μου ;

—Μάλιστα, ἐξοχώτατε. Καὶ ἔτρεξα ἀμέσως πρὸς ἐσᾶς... Ἀπὸ τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ σας, ἔνοιωσα ὅτι βρισκόμουν σὲ καλὸ μέρος... Τὸ ἄρωμα τῆς ἀπολαύσεως μὲ χτύπησε..

—Φαίνεται πὼς ἔχεις καλὴ μύτη! τὸν διέκοψε σαρκαστικὰ ὁ Ὀριόλ.

—Ἐσὺ ποὺ κουβαλᾷς φορτία τὴ νύχτα, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Καμπούρης, καταλαβαίνεις ὅτι εἶνε κανεὶς ἱκανὸς γιὰ ὅλα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ μιὰ ἐπιθυμία του...

Ὁ Ὀριὸλ πρασίνισε καὶ ὁ Μοντωμπὲρ φώναξε :

—Τί θέλει νὰ πῇ ;

—Ἐξηγήσου, φίλε μου, πρόσταξε ὁ Γκονζάγκας.

—[illegible] παρακαλῶ, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης, ἡ ἐξήγησίς μου δὲν θὰ συναντοῦσε α[illegible] Ξέρετε ὅτι χτὲς εἶχα τὴν τιμὴ νὰ ἐγκαταλείψω τ[illegible]ως τῶν ἀ[illegible]ουαγιὰλ» τὴν ἴδια ὥρα μὲ σᾶς. Εἶδα λοιπὸν τοὺς δυὸ διαμούς εὐπατρίδες νὰ κρατᾶνε ἕνα φορεῖο. Αὐτὸ δὲν ἦταν συν[illegible]μένο πρᾶγμα καὶ σκέφτηκα ὅτι θὰ εἶχαν πληρωθῆ γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή.

—Καὶ ξέρεις ;... τὸν ρώτησε ὁ Ὀριὸλ σὰν χαμένος.

—Τί ἦταν ἐπάνω στὸ φορεῖο ; τὸν διέκοψε ὁ Καμπούρης. Βέβαια. Ἦταν ἕνας γέρος εὐπατρίδης μεθυσμένος, τὸν ὁποῖο βοήθησα ἀργότερα γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ μέγαρό του...

Ὁ Γκονζάγκας χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ ἄλλαξε χρῶμα. Μιὰ ἔκφρασις βαθυτάτης καταπλήξεως ἁπλώθηκε στὰ χαρακτηριστικὰ ὅλων.

—Καὶ ξέρεις τί ἀπόγινε ὁ Λαγκαρντέρ ; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας μὲ σιγανὴ φωνή.

—Ἔ! ἔ! ἔκανε ὁ Καμπούρης. Ὁ Ζαντρὺ ξέρει καλὰ ἀπὸ σπαθί... Ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ ὅταν χτύπησε καὶ τὸ χτύπημά του ἦταν περίφημο... Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου... Αὐτοί, τοὺς ὁποίους ἐστείλατε νὰ μάθουν, θὰ σᾶς πληροφορήσουν γιὰ ὅλα τ' ἄλλα...

—Ἀργοῦν πολύ...

—Χρειάζεται καιρός, ἔκανε ὁ Καμπούρης. Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουάλ...

—Τοὺς ξέρεις λοιπόν ; τὸν διέκοψε ὁ Γκονζάγκας σαστισμένος.

—Ἐξοχώτατε, ξέρω λίγο ὅλον τὸν κόσμο...

—Ἄκου, φίλε μου, ξέρεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ ἐκείνους ποὺ ξέρουν τόσο κόσμο καὶ τόσα πράγματα...

—Αὐτὸ εἶν' ἐπικίνδυνο, συμφωνῶ, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης. Μὰ μπορεῖ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ. Ἂς εἴμαστε δίκαιοι. Ἂν δὲν εἶχα γνωρίσει τὸν κ. ντὲ Λαγκαρντέρ.

—Νὰ μὲ πάρῃ ὁ Διάβολος, ἂν θὰ χρησιμοποιοῦσα ποτὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! ψιθύρισε ὁ Ναβάϊγ, πίσω ἀπ' τὸν Γκονζάγκα.

Ὁ Καμπούρης ὅμως τὸν ἄκουσε καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Δὲν θὰ ἔκανες καλά!

Ὅλος ὁ κόσμος ἄλλωστε συμμεριζόταν τὴ γνώμη τοῦ Ναβάϊγ.

Ὁ Γκονζάγκας δίσταζε.

Ὁ Καμπούρης ὅμως ἐξακολούθησε, σὰν νἄθελε νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀναποφασιστικότητά του :

—Ἂν δὲν μὲ διακόπτατε, θ' ἀπαντοῦσα ἀπὸ πρὶν στὶς ὑποψίες σας. Ὅταν ἐστάθηκα μπρὸς στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ σας, ἐξοχώτατε, ἐδίσταζα κι' ἐγώ, ἀναρωτιόμουν, ἀμφέβαλα. Εἶχα μπροστά μου τὸν παράδεισο ποὺ λαχταροῦσα, ὄχι βέβαια μπρὸς στὸν παράδεισο τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ τοῦ Μωάμεθ... Ὅλες ἡ γοητεῖες ἦσαν συγκεντρωμένες σ' αὐτόν : ἡ ὡραῖες γυναῖκες καὶ τὸ καλὸ κρασί, ἡ νύμφες στεφανωμένες μὲ λουλούδια καὶ τὸ ἀφροστεφανωμένο κρασί... Καὶ τότε συλλογίστηκα ἂν ἤμουν ἕτοιμος νὰ κάνω τὰ πάντα, γιὰ νὰ γίνω ἄξιος νὰ μπῶ στὴν Ἐδὲμ αὐτὴ τῶν ἡδονῶν καὶ νὰ στεγάσω τὴν ἀθλιότητα κάτω ἀπ' τὸν πριγκηπικό σας μανδύα. Πρὶν μπῶ, τὸ συλλογίστηκα αὐτό, ἐκλαμπρότατε, καὶ μπῆκα.

—Γιατὶ αἰσθανόσουν τὸν ἑαυτό σου ἕτοιμο γιὰ ὅλα ; τὸν ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

—Γιὰ ὅλα! ἀπάντησε ὁ Καμπούρης ἀποφασιστικά.

—Ζήτω ὁ Θεός! Βλέπω πὼς ἡ ὄρεξί σου γιὰ τὶς ἀπολαύσεις καὶ γιὰ τὴν εὐγένεια εἶνε ἀσυγκράτητη...

—Σαράντα χρόνια τὸ ὀνειρεύομαι αὐτό, ὑψηλότατε... Ἡ ἐπιθυμίες μου φωλιάζουν κάτω ἀπ' τὰ γκρίζα μου μαλλιά...

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ πρίγκηψ. Ἡ εὐγένεια ἀγοράζεται... Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ γίνῃς εὐγενής...

—Εὐχαριστῶ πολύ, ἐκλαμπρότατε... Καὶ πότε θὰ γίνῃ αὐτό ;

—Διάβολε!... εἶπαν οἱ ἄλλοι. Εἶνε πολὺ βιαστικός.

—Χρειάζεται καιρός! ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας.

—Οἱ κύριοι εἶπαν τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ Καμπούρης. Εἶμαι βιαστικός. Ἐκλαμπρότατε, συγχωρῆστε με... Μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ σᾶς ἐξυπηρετοῦν δωρεάν... Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἀμοιβή μου ἀμέσως...

—Ἀμέσως! φώναξε ὁ πρίγκηψ. Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον!

—Συγνώμην, ἔκανε ὁ Καμπούρης, δὲν πρόκειται πειὰ γιὰ τοὺς τίτλους εὐγενείας.

Καὶ πλησιάζοντας, ἐπρόσθεσε μὲ τόνο πονηρό :

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ γίνω εὐγενής, γιὰ νὰ καθήσω ἀπόψε στὸ πλευρὸ τοῦ κ. Ὀριὸλ στὸ σουπὲ ποὺ θὰ δώσετε...

Ὅλος ὁ κόσμος ἔσκασε στὰ γέλια, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὀριὸλ καὶ τὸν πρίγκηπα.

—Τὸ ξέρεις λοιπὸν κι' αὐτό ; ρώτησε ὁ τελευταῖος κατσουφιάζοντας.

—Ἄκουσα δυὸ λόγια ἐντελῶς τυχαῖα, ψιθύρισε ὁ Καμπούρης ταπεινά.

Οἱ ἄλλοι φώναξαν :

—Ὥστε ἔχουμε σουπέ!... Ἔχουμε σουπὲ ἀπόψε...

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας. Τὸ σουπέ μας ὅμως δὲν θὰ εἶνε καθόλου συνηθισμένο...

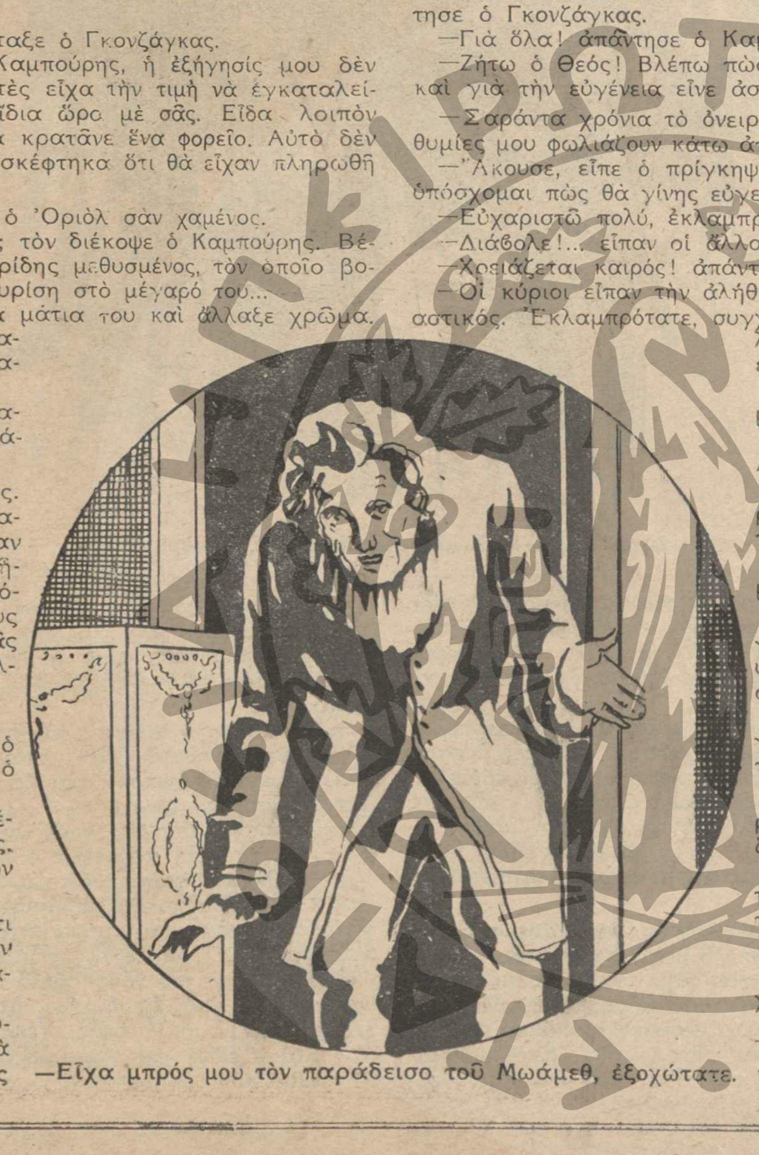

—Εἶχα μπρός μου τὸν παράδεισο τοῦ Μωάμεθ, ἐξοχώτατε.

—Πῶς ;... Μήπως θὰ ἔχουμε προσκαλεσμένο τὸν Τσάρο ... ἢ τὸν κ. Λῶου ;

—Ὄχι... Τίποτε ἀπ' αὐτά! ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας. Θὰ ἔχουμε ἕνα γάμο!

Ὁ Καμπούρης, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀνασκίρτησε

—Καὶ ποιὸς θὰ παντρευτῆ ; ρώτησαν ὅλοι.

Ὁ Καμπούρης κρατοῦσε τὴν ἀνάσα του. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γκονζάγκας ἑτοιμαζόταν ν' ἀπαντήση, ὁ Πεϋρὸλ παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι καὶ φώναξε :

—Ζήτω! Ζήτω! Οἱ ἄνθρωποί μας ξαναγύρισαν.

Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ ἦσαν ἀπὸ πίσω του μὲ μιὰ περήφανη γαλήνη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους.

—Φίλε, εἶπε ὁ Γκονζάγκας στὸν Καμπούρη, μὴ φύγεις ἀκόμα. Δὲν τελειώσαμε...

—Εἶμαι στὶς διαταγὲς τοῦ ἐκλαμπροτάτου, ἀπάντησε ὁ Καμπούρης καὶ ξαναγύρισε στὴ φωληά του.

Ἦταν βιθυσμένος σὲ σκέψεις. Ὅταν ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς φωλῆς του πίσω του, σωριάστηκε στὸ στρῶμα του.

—Ἕνας γάμος! εἶπε. Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ ἀστεῖο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν κάνει τίποτε χωρὶς σκοπό... Τί κρύβει αὐτὸ τὸ μυστήριο ; Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ τὸ μαντέψω καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει.

Τὸ κεφάλι του ἐξαφανίστηκε μέσα στὰ συνεσπασμένα χέρια του. Ἔπειτα ἀνορθώθηκε, λέγοντας μ' ἕνα παράδοξο τόνο :

—Εἴτε τὸ θέλει ὁ Γκονζάγκας, εἴτε ὄχι, ὁρκίζομαι στὸ Θεὸ πὼς θᾆμαι κι' ἐγὼ στὸ σουπέ...

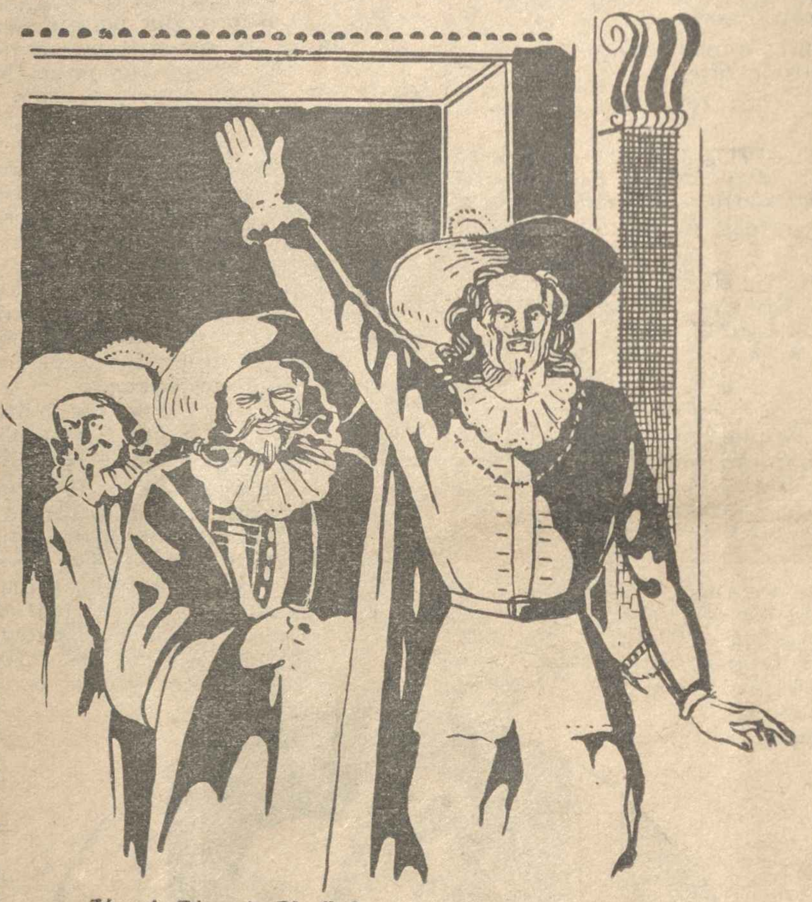

—Ζήτω! Ζήτω! Οἱ ἄνθρωποί μας ξαναγύρισαν!...

Ἐντωμεταξύ, ἔξω οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα ρωτοῦσαν μὲ ἀγωνία τοὺς δυὸ παλληκαράδες μας :

—Ἔ, λοιπόν ; Ἔ, λοιπόν ; Τί νέα ;

Μὰ ὁ Πεϋρὸλ τοὺς ἀπάντησε :

—Οἱ δυὸ αὐτοὶ γενναῖοι δὲν θέλουν νὰ μιλήσουν, παρὰ μόνο στὸν ἐκλαμπρότατο...

Ὁ Κοκαρντὰς καὶ ὁ Πασπουάλ, ποὺ εἶχαν περάσει ὅλη τὴν ἡμέρα τους, κοιμισμένοι ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς ταβέρνας, ἦσαν φρέσκοι σὰν τριαντάφυλλα. Πέρασαν περήφανα ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ Γκονζάγκα καὶ πῆγαν καὶ στάθηκαν μπροστὰ στὸν πρίγκηπα, τὸν ὁποῖο χαιρέτησαν σὰν ἱππότες τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ.

—Ἐμπρός, τοὺς εἶπε ὁ Γκονζάγκας, μιλᾶτε γρήγορα.

Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ γύρισαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.

—Μίλα, εὐγενικέ μου φίλε, ἐσύ! εἶπε ὁ Πασπουάλ.

—Ὄχι!... Μίλα ἐσύ, περιστέρι μου!... τοῦ ἀπάντησε ὁ Κοκαρντάς.

—Μιλῆστε ἐπὶ τέλους! ἔκανε ὁ Γκονζάγκας ἀνυπόμονα.

Ἄρχισαν τότε νὰ μιλοῦν κι' οἱ δυὸ μαζύ.

—Σιωπή! πρόσταξε ὁ πρίγκηψ ζαλισμένος. Ἂς μιλήσει ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του...

Τότε ὁ Πασπουὰλ εἶπε :

—Ἐπειδὴ εἶμαι ὁ νεώτερος, ὑπακούω στὸν εὐγενικό μου φίλο καὶ λαβαίνω τὸ λόγο. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔχω νὰ πῶ, εἶνε ὅτι ἐξετέλεσα τὴν ἀποστολή μου μ' ἐπιτυχία. Ἂν στάθηκα πιὸ τυχερὸς ἀπὸ τὸν εὐγενικό μου φίλο, αὐτὸ ἦταν ζήτημα μόνο τύχης κι' ὄχι ἀξίας...

Ὁ Κοκαρντὰς χαμογελοῦσε περήφανα καὶ χάϊδευε τὰ πελώρια μουστάκια του. Ἀσφαλῶς οἱ ἀναγνῶσται μας δὲν θἄχουν ξεχάσει ὅτι οἱ δυὸ παλληκαράδες εἶχαν στοιχηματίσει ποιὸς θὰ ἔλεγε περισσότερα ψέμματα. Ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ταβέρνα, πῆγαν καὶ πάλι στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σάντρ. Μὰ δὲν ἔμαθαν τίποτε γιὰ τὸν Λαγκαρντέρ. Τί εἶχε γίνει ; Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ βρισκόντουσαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ στὴν μεγαλείτερη ἄγνοια.

—Ἀκοῦστε λοιπὸν τί ἔγινε μὲ δυὸ λόγια, εἶπε ὁ ἀδελφὸς Πασπουάλ. Ὅταν φύγαμε τὸ πρωῒ ἀπὸ δῶ, ἐκλαμπρότατε, γιὰ νὰ ἐκτελέσουμε τὴ διαταγή σας, ἀποφασίσαμε νὰ δράσουμε ὁ καθένας χωριστά. Τί ἔκανε ὁ εὐγενικός μου φίλος, τὸ ἀγνοῶ... Ἐγὼ ἐπῆγα στοὺς κήπους τοῦ «Παλαὶ-Ρουαγιάλ», ὅπου οἱ ἐργάτες ἀφαιροῦσαν τοὺς διακόσμους τῆς ἑορτῆς. Ἐκεῖ δὲν μιλοῦσαν, παρὰ γιὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα. Εἶχαν βρῆ μιὰ λίμνη αἵματος κοντὰ στὸ θυρωρεῖο τοῦ Λὰ Μπρεάν. Ἀπ' αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβω πὼς κάποιον εἶχαν χτυπήσει ἐκεῖ... Πῆγα λοιπὸν κι' ἐγὼ καὶ εἶδα τὴ λίμνη αὐτὴ τοῦ αἵματος. Ἔπειτα, κυττάζοντας στὸ χῶμα, ἀνακάλυψα ἴχνη αἵματος, ποὺ ἔφταναν ὥς τὸ περίπτερο τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἔτσι κατάλαβα ὅτι αὐτὸς ποὺ εἶχαν χτυπήσει, εἶχε κατωρθώσει νὰ συρθῆ ὥς ἐκεῖ... Μὰ τὰ ματωμένα ἴχνη ἐξακολουθοῦσαν ὥς ἔξω στὸ δρόμο... καὶ προχωροῦσαν ὥς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ στεκόντουσαν μερικοὶ ναυτικοὶ καὶ κουβέντιαζαν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε: «...Ναί, ναί... Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου... Ἦσαν τέσσερες-πέντε κακοποιοὶ ἐδῶ... Ἔξαφνα, κατὰ τὰ χαράματα, φάνηκε ἕνας εὐγενής, ποὺ φαινόταν πληγωμένος... Ἀμέσως τοῦ ρίχτηκαν κι' ἀφοῦ τοῦ πῆραν τὸ πορτοφόλι του, τὸν πέταξαν στὸ ποτάμι... Ἤμουν μόνος μου, ἀλλοιῶς θὰ ἔτρεχα νὰ τὸν σώσω... Ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς εὐγενὴς φοροῦσε μαύρη μάσκα καὶ κοστοῦμι ἀπὸ μεταξωτὸ σατέν...»

Ἕνας ψίθυρος ἀκούστηκε μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Πασπουάλ. Ὁ Γκονζάγκας κουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικά. Μονάχα ὁ Κοκαρντὰς χαμογελοῦσε σὰν σκεπτικιστής. Ἔλεγε ἀπὸ μέσα του :

—Ὁ ἄξιος σύντροφός μου τὰ καταφέρνει περίφημα στὰ ψέμματα, σὰν γνήσιος Νορμανδὸς ποὺ εἶνε! Μὰ θαρθῆ κι' ἡ δική μου σειρά!...

—Ἐξακολουθῶ! ἐπρόσθεσε σὲ λίγο ὁ Πασπουάλ, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ παραμυθιοῦ του. Ἂν δὲν ἐκφράζομαι σὰν ἄνθρωπος τῆς πέννας, συγχωρῆστε με... Ἡ δουλειά μου εἶνε νὰ κρατάω τὸ σπαθί!... Ἐξ ἄλλου, ἡ παρουσία τοῦ ἐκλαμπροτάτου μὲ δειλιάζει... Εἶμαι πολὺ εἰλικρινὴς καὶ δὲν σοῦ τὸ κρύβω... Μὰ ἡ ἀλήθεια, εἶνε ἡ ἀλήθεια... Κάνε τὸ καθῆκον σου καὶ μὴ λογαριάζεις ὅ,τι κι' ἂν ποῦν... Πῆρα λοιπὸν τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ κι' ἀκολουθῶντάς την ἔφτασα ὥς τὸ Σέβρ. Εἶχα τὴν ἰδέα μου, καθὼς θὰ δῆτε... Ἐκεῖ τὸ ποτάμι ξεβράζει ὅ,τι πέφτει μέσα σ' αὐτό...

—Καὶ τί βρῆκες ; τὸν ρώτησε ὁ Γκονζάγκας.

Ὁ Πασπ[illegible]παντήση, ξε[illegible]κκάκι του. Ὁ [illegible]χε ἀνοίξει δ[illegible]άτια του, περίεργος [illegible] θἄβγαζε ὁ σύντροφός του ἀπὸ [illegible]κεῖ μέσα...

Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ ἔβγαλε ὁ Πασπουὰλ ἀπὸ τὸν κόρφο του, τὸ εἶχε βρεῖ στὸ σπίτι τοῦ Λαγκαρντέρ, κατὰ τὴν πρωϊνή τους ἐπίσκεψι. Τὸ εἶχε πάρει χωρὶς κανένα σκοπὸ στὴν ἀρχή, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως θὰ τοῦ χρησίμευε... Ὁ Κοκαρντὰς δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ... Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ ματωμένη ἐσθῆτα ποὺ φοροῦσε ὁ Λαγκαρντὲρ στὸ χορὸ τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ ποὺ τὴν εἶχε βγάλει στὴν κάμαρή του, ὅταν σύρθηκε ὥς ἐκεῖ μετὰ τὸν τραυματισμό του... Τὴν ἔδωσε στὸν Γκονζάγκα, ὁ ὁποῖος ὀπισθοχώρησε μὲ μιὰ κίνησι φρίκης.

—Ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Πασπουὰλ μὲ μετριοφροσύνη, τὸ πτῶμα ἦταν πολὺ βαρύ... Δὲν μπόρεσα νὰ πάρω, παρὰ μόνο αὐτό...

—Καὶ εἶδες τὸ πτῶμα ; τὸν ρώτησε ὁ Πεϋρόλ.

—Σᾶς παρακαλῶ, τοῦ ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Πασπουάλ, μὴ μοῦ μιλᾶτε σὲ ἑνικό... Δὲν βόσκαμε γίδια μαζὺ γιὰ νὰ ἔχετε τέτοιο θάρρος...

—Ἀπάντησε στὴν ἐρώτησί του! πρόσταξε ὁ Γκονζάγκας.

—Ναί, τὸ εἶδα, ἀπάντησε ὁ Πασπουάλ...

—Ἔ, λοιπόν, φώναξε τότε ὁ Κοκαρντάς, τὸ εἶδα κι' ἐγὼ ἐκεῖ πέρα. Μὰ εἶδα πολλὰ περισσότερα ἀπὸ σένα... Ἔμεινα κοντὰ στὴν ὄχθη, κρυμμένος μέσα στὰ δέντρα, ὥς ὅτου ἔφτασε ἐκεῖ ἕνας ψαρᾶς... Τράβηξε τὸ πτῶμα ἔξω, τὤβαλε μέσα σ' ἕνα σακκὶ καὶ τὸ πῆγε στὸ νοσοκομεῖο τῆς Παναγίας. Πῆγα κι' ἐγὼ στὸ νοσοκομεῖο... μά, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ἡ ὥρα τῶν ἐπισκέψεων, δὲν μ' ἄφησαν νὰ μπῶ μέσα... Τέλος τρύπωσα κρυφά...

—Καὶ τί εἶδες ; τὸν διέκοψε ὁ Γκονζάγκας.

—Εἶδα τὸν δόκτορα Ζὰν-Πετί, τὸ χειροῦργο τοῦ ἀντιβασιλέως, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἀνατομία στοὺς μαθητάς του, κομματιάζοντας τὸ πτῶμα ποὺ τοὺς πούλησε ὁ ψαρᾶς.

—Καὶ ἀναγνώρισες τὸ πτῶμα αὐτό ;...

—Ναί, τὸ ἀναγνώρισα ἀπὸ τὰ ὡραῖα του χαρακτηριστικά, ἀπὸ τὰ ξανθά του μαλλιά, ἀπὸ τὴ λεβεντιά του. Ἦταν ὁ Λαγκαρντέρ!

Ὅλοι περίμεναν τὴ λέξι αὐτή. Ἕνας παρατεταμένος ψίθυρος χαρᾶς ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη ὅλων :

—Πέθανε! Πέθανε!

Κι' ὁ Γκονζάγκας ὁ ἴδιος ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ εἶπε κι' **αὐτός:**

—Πέθανε !

Καὶ συγχρόνως πέταξε δυὸ βαλάντια στὸν Κοκαρντὰς καὶ τὸν Πασπουάλ.

Ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάστηκε. Ἐπειδὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζη, κρατοῦσε στὸ ἕνα του χέρι μιὰ δάδα καὶ στὸ ἄλλο ἕναν ἀσημένιο δίσκο, ἐπάνω στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε μιὰ ἐπιστολή.

—Γιὰ τὸν ἐκλαμπρότατο! εἶπε ὁ ὑπηρέτης.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι παραμέρισαν ἀμέσως. Ὁ Γκονζάγκας πῆρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἄνοιξε. Τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε χρῶμα, μὰ συνῆλθε ἀμέσως.

Ἔρριξε κατόπιν στοὺς δυὸ μπράβους ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα ποὺ ἔκανε τὸν Πασπουὰλ ν' ἀνατριχιάση.

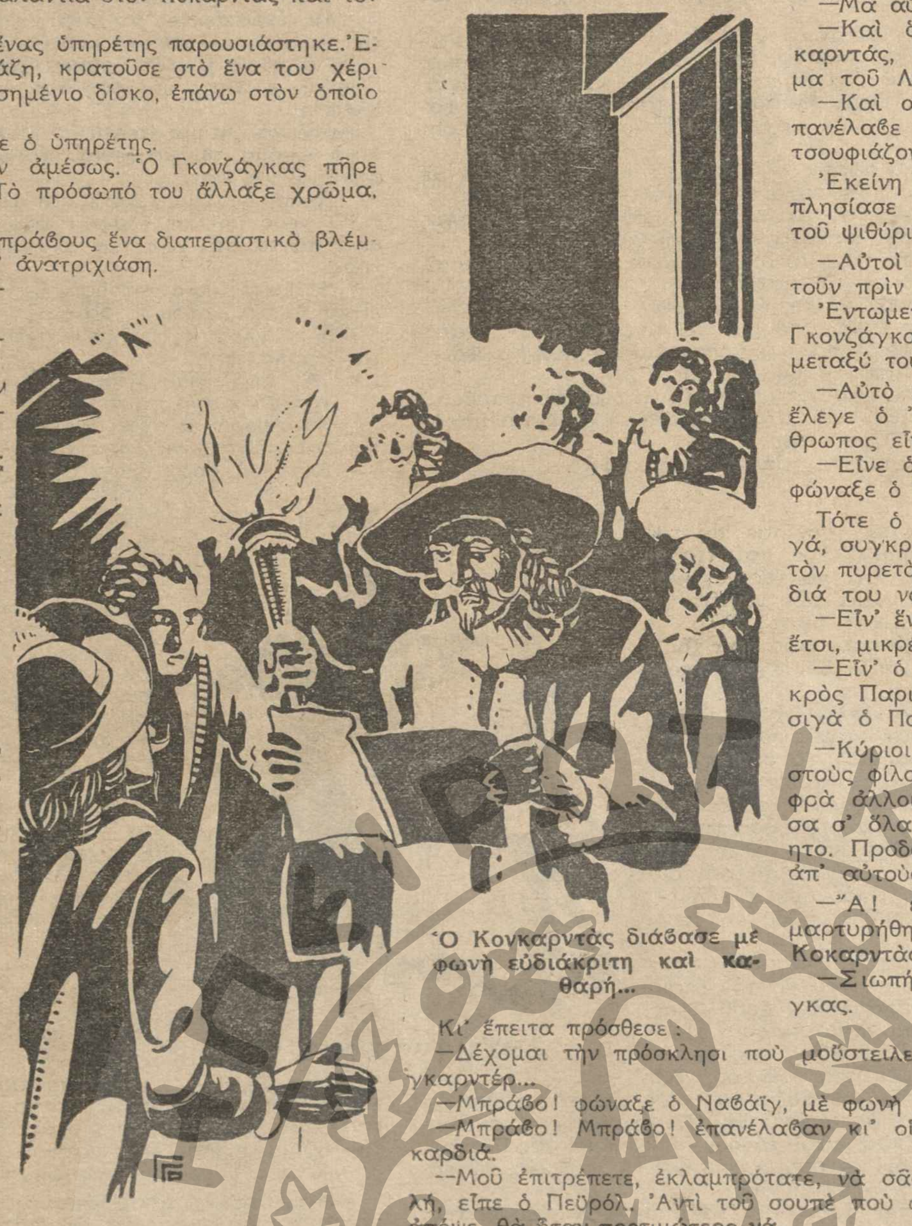

Ὁ Κονκαρντὰς διάβασε μὲ φωνὴ εὐδιάκριτη καὶ καθαρή...

—Ἔλα 'δῶ! εἶπε στὸν Κοκαρντάς.

Ὁ Κοκαρντὰς προχώρησε ἀμέσως.

—Ξέρεις νὰ διαβάζης ; τὸν ρώτησε ὁ πρίγκηψ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τοὺς φίλους του, ἐπρόσθεσε :

—Κύριοι, νὰ τὰ τελευταῖα νέα!

—Νέα ἀπὸ τὸ νεκρό ; ρώτησε ὁ Ναβάϊγ.

—Τί λέει ὁ μακαρίτης ; ρώτησε κι' ὁ Ὀριόλ, θέλοντας νὰ κάνη πνεῦμα!

[illegible] Ἀκοῦστε καὶ θὰ τὸ μάθε[illegible] Διάβασε δυνατά, Κοκαρ[illegible] περιστοίχισαν τὸν [illegible]. Ὁ Κοκαρντὰς [illegible]τρόπος μορφωμένος, [illegible]δήποτε ἤξερε νὰ δι[illegible]. Ὡστόσο, στὴν περίστασι [illegible]τή, τοῦ χρειάστηκε κι' ἡ βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ Πασπουάλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν πιὸ σοφὸς ἀπ' αὐτόν.

—Βοήθα με, σύντροφέ μου ! τοῦ εἶπε. Ἔχω τὰ μάτια μου θολά!

Ὁ Πασπουὰλ πλησίασε καὶ μὲ τὴ σειρά του ἔρριξε τὰ βλέμματά του στὴν ἐπιστολή. Ἀμέσως ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ χαρά. Ἐπίσης κι' ὁ Κοκαρντὰς μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, γέλια εὐχαριστήσεως. Αὐτὸ βάστηξε μιὰ στιγμὴ μόνο. Οἱ ἀγκῶνες τους συναντήθηκαν καὶ κατάλαβαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Περίεργα πράγματα! ἔκανε μὲ ἀφέλεια ὁ Πασπουάλ.

—Πολὺ περίεργα! ἐπρόσθεσε ὁ Κοκαρντάς, παίρνοντας ὕφος συντετριμμένο.

—Τί συμβαίνει λοιπόν ; Τί συμβαίνει ; τοὺς ρώτησαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

—Διάβασε, Πασπουάλ, ἡ φωνή μοῦ λείπει... Αὐτὸ εἶνε θαῦμα !...

—Διάβασε, Κοκαρντάς... Ἀνατριχιάζω...

Ὁ Γκονζάγκας χτύπησε τὸ πόδι του... Ἀμέσως ὁ Κοκαρντὰς ἀνορθώθηκε καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη :

—Φώτισε, τεμπέλη!

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὸ φῶς κοντά του, διάβασε μὲ φωνὴ καθαρὴ κι' εὐδιάκριτη τὰ ἑξῆς :

«Κύριε πρίγκηψ, γιὰ νὰ κανονίσουμε ὁριστικὰ τοὺς λογαριασμούς μας, προσκαλῶ τὸν ἑαυτό μου στὸ ἀποψινό σας σουπέ. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ στὶς ἐννέα».

—Ἡ ὑπογραφή ; φώναξαν δέκα φωνὲς συγχρόνως.

—«Ἱππότης Ἐρρῖκος ντὲ Λαγκαρντέρ» !...

Ὅλοι ἐπανέλαβαν μὲ φρίκη αὐτὸ τὸ ὄνομα

Μιὰ παρατεταμένη σιωπὴ ἐπακολούθησε. Μέσα στὸ φάκελλο ποὺ ἔκλεινε τὴν ἐπιστολή, ὑπῆρχε κι' ἕνα ἄλλο ἀντικείμενο. Ὁ Γκονζάγκας τὸ πῆρε. Ἦταν ἕνα γάντι, τὸ γάντι τὸ δικό του, ποὺ ὁ Λαγκαρντὲρ τοῦ εἶχε πάρει τὸ προηγούμενο βράδυ. Ὁ Γκονζάγκας τὸ φύλαξε καὶ κατόπιν ἐπῆρε τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πασπουάλ. Ὁ Πεϋρὸλ θέλησε νὰ τοῦ μιλήση, μὰ τὸν ἀπομάκρυνε...

—Ἔ, λοιπόν, εἶπε, ἀπευθυνόμενος στοὺς δυὸ παλληκαράδες, τί λέτε ἐσεῖς γι' αὐτό ;

—Λέω, ἔκανε ἁπλᾶ ὁ Πασπουάλ, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κάνη λάθη. Σᾶς ἀνέφερα πιστὴ τὴν ἀλήθεια. Ἐξ ἄλλου, ἔγω μάρτυρα αὐτὴ τὴν ἐσθῆτα...

—Μὰ αὐτὸ τὸ γράμμα ;...

—Καὶ ὅμως, φώναξε ὁ Κοκαρντάς, ἀναγνώρισα τὸ πτῶμα τοῦ Λαγκαρντέρ!

—Καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ; ἐπανέλαβε ὁ Γκονζάγκας κατσουφιάζοντας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Πεϋρὸλ πλησίασε τὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ ψιθύρισε :

—Αὐτοὶ οἱ γελοῖοι σᾶς ἀπατοῦν πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρό!

Ἐντωμεταξύ, οἱ φίλοι τοῦ Γκονζάγκα σιγομουρμούριζαν μεταξύ τους.

—Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια! ἔλεγε ὁ Ὀριόλ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶν' ἕνας μάγος!

—Εἶνε ὁ διάβολος ὁ ἴδιος! φώναξε ὁ Ναβάϊγ.

Τότε ὁ Κοκαρντὰς εἶπε σιγά, συγκρατῶντας μὲ δυσκολία τὸν πυρετὸ ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάη δυνατά :

—Εἶν' ἕνας ἄντρας ; Δὲν εἶν' ἔτσι, μικρέ μου!

—Εἶν' ὁ Λαγκαρντέρ! Ὁ Μικρὸς Παρισινός! τοῦ ἀπάντησε σιγὰ ὁ Πασπουάλ.

—Κύριοι, εἶπε ὁ Γκονζάγκας στοὺς φίλους του, μὲ τόνο ἐλαφρὰ ἀλλοιωμένο. Ὑπάρχει μέσα σ' ὅλα αὐτὰ κάτι ἀκατανόητο. Προδοθήκαμε χωρὶς ἄλλο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

—Ἄ! ἐκλαμπρότατε! διαμαρτυρήθηκαν συγχρόνως ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουάλ.

—Σιωπή! φώναξε ὁ Γκονζάγκας.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε :

—Δέχομαι τὴν πρόσκλησι ποὺ μοῦστειλε μὲ τὸ γάντι ὁ Λαγκαρντέρ...

—Μπράβο! φώναξε ὁ Ναβάϊγ, μὲ φωνὴ σβυσμένη.

—Μπράβο! Μπράβο! ἐπανέλαβαν κι' οἱ ἄλλοι μὲ σφιγμένη καρδιά.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, ἐκλαμπρότατε, νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή, εἶπε ὁ Πεϋρόλ. Ἀντὶ τοῦ σουπὲ ποὺ σκοπεύετε νὰ δώσετε ἀπόψε, θὰ ἦταν προτιμώτερο νά...

—Τὸ σουπὲ θὰ γίνη κι' ὁ κόσμος νὰ χαλάση! φώναξε ὁ Γκονζάγκας, ἀνορθώνοντας τὸ κεφάλι του.

—Τότε, ἐπέμεινε ὁ Πεϋρόλ, τουλάχιστον νὰ κλείσουμε τὶς πόρτες.

—Ὄχι, θὰ τὶς ἀφήσουμε ἀνοιχτές! Διάπλατα ἀνοιχτές! φώναξε ὁ Γκονζάγκας.

—Μπράβο! ξαναεῖπε δειλὰ ὁ Ναβάϊγ.

—Ἔχετε ὅλοι τὰ σπαθιά σας, κύριοι ; εἶπε ὁ Γκονζάγκας, γυρίζοντας πρὸς τοὺς φίλους του.

—Ναί! τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

—Τὰ ἔχουμε κι' ἐμεῖς ; ψιθύρισε ὁ Κοκαρντάς, κλείνοντας τὸ μάτι τοῦ Πασπουάλ.

—Θὰ μπορέσετε νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε, ἂν παρουσιαστῆ ἀνάγκη ;

—Ἂν αὐτὸς ὁ Λαγκαρντὲρ ἔρθει μόνος... ἀπάντησε ὁ Ναβάϊγ, χωρὶς νὰ φροντίζη πειὰ νὰ κρύψη τὸ φόβο του.

—Ἐκλαμπρότατε, εἶπε τότε ὁ Πεϋρόλ, ὁ ὁποῖος φοβόταν περισσότερο ἀπ' ὅλους, δὲν ἀναθέτουμε καλύτερα αὐτὴ τὴ δουλειὰ στὸ Ζαντρὺ καὶ στοὺς συντρόφους του ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Ο ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΚΑΡΔΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. Ἡ Κα Φάϊγ, ποὺ ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ, ξύπνησε τὸν ἄνδρα της.

—Ζώρζ, τοὖπε σκουντῶντας τον. Ἄκουσα θόρυβο... Μοῦ φαίνεται πὼς κάποιος εἶνε κάτω.

—Ὄνειρα βλέπεις! τῆς ἀπάντησεν ὁ κ. Φάϊγ, δυσφορῶντας γιατὶ τοῦ χάλασε τὸν ὕπνο.

Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση, ντύθηκε βιαστικὰ καὶ χωρὶς θόρυβο, ἐπῆρε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, πατῶντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του. Ὅταν ἔφτασε στὸ κάτω πάτωμα, τοῦ φάνηκε καὶ αὐτοῦ πὼς ἄκουσε κάποιον θόρυβο μέσα στὴν τραπεζαρία.

Ἐπλησίασε σιγὰ τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε, καὶ μπαίνοντας μὲ προτεταμένο τὸ πιστόλι, ἔστριψε τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Μπροστὰ στὸ μπουφέ, ποὺ τὰ συρτάρια του ἦσαν ἀνοιγμένα, εἶδεν ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ φαινόταν νὰ τάχη χαμένα...

—Ψηλὰ τὰ χέρια! φώναξε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ κ. Φάϊγ, σημαδεύοντας τὸν ἄγνωστο μὲ τὸ πιστόλι.

Ὁ ἄγνωστος ὑπάκουσε χωρὶς δυστροπίες.

—Ἂν κουνηθῆς, σοῦ τινάζω τὰ μυαλά! εἶπε πάλιν ὁ κ. Φάϊγ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκεν ἡ κ. Φάϊγ, ποὺ εἶχε τρέξει πίσω ἀπὸ τὸ σύζυγό της.

—Ἄχ, Θεέ μου! εἶπε φέρνοντας τὸ χέρι στὸ στῆθος, πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, καθὼς εἶδε τὸν ἄγνωστο νὰ στέκεται μπρὸς ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ συζύγου της.

—Μὴ φοβᾶσαι καθόλου! τῆς ἀπάντησε ὁ κ. Φάϊγ.

Κ' ἐπρόσθεσε:

—Ψάξε τον!

Ἡ κ. Φάϊγ, τρέμοντας, ἄδειασε τὶς τσέπες τοῦ ἀγνώστου. Βρῆκεν ἕνα πακέττο τσιγάρα, ἕναν ἀναπτῆρα, ἕνα πορτοφόλι, κλειδιά, ἕνα μαντῆλι, μιὰ λίμα τῶν νυχιῶν, μερικὲς πενταροδεκάρες...καὶ τίποτ' ἄλλο.

—Αὐτὰ εἶνε ὅλα; ρώτησεν αὐστηρὰ τὸν ἄγνωστο ὁ κ. Φάϊγ. Ὅπλα δὲν ἔχεις ἀπάνω σου;

—Τί νὰ τὰ κάμω τὰ ὅπλα; ἀπάντησεν ἤρεμα ὁ κλέφτης. Ὅταν κανεὶς πιαστῆ, πιάστηκε... Τί τοῦ χρειάζεται τὸ περίστροφο; Νὰ σκοτώση καὶ νάχη φασαρίες;...

Μιλοῦσε πολὺ καλά, ἡ φωνή του δὲν εἶχε καθόλου τόνο μόρτικο καὶ τὸ ὕφος του αὐτὸ ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι τὸν κ. Φάϊγ, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ ἐκφράζεται στὴν διάλεκτο τῶν ἀπάχηδων, ἀπὸ μιὰν ἀνεξήγητη ἐπιθυμία νὰ προσαρμοσθῆ πρὸς τὴν περίστασι.

Ὁ κλέφτης ἦταν ἕνας νέος ντυμένος ἀρκετὰ καλά. Ἀπ' τὸ ντύσιμό του θὰ τὸν ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ ἐμποροϋπάλληλο, βοηθὸ φαρμακείου, γραφέα συμβολαιογράφου, ἴσως καὶ κάτι καλύτερο. Ἡ κ. Φάϊγ, ποὺ δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ κλέφτη...ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀποροῦσε κ' ἔχασε σχεδὸν κάθε ἰδέα γιὰ τοὺς κλέφτες. Περίμενε νὰ ἰδῆ κανέναν ἀπάχη σὰν αὐτοὺς ποὺ ζωγραφίζουν οἱ σκιτσογράφοι στὰ περιοδικὰ καὶ παριστάνουν οἱ ἠθοποιοὶ στὸ θέατρο.

—Καὶ τώρα τί θὰ τὸν κάνουμε; ἐρώτησεν ἡ κ. Φάϊγ, συνερχομένη κάπως ἀπὸ τὴν ταραχή της.

—Λέω νὰ τὸν πάω στὴν ἀστυνομία! ἀπάντησεν ὁ σύζυγός της.

—Τέτοιαν ὥρα;

Ὁ κ. Φάϊγ ἄρχισε νὰ κέπτεται. Ἡ ἀστυνομία ἀπεῖχε δυὸ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σπίτι. Νὰ πάη τόσο δρόμο, μέσα στὴν κατασκότεινη νύχτα, συνοδεύοντας ἕναν κλέφτη, ποὺ ἀναμφιβόλως, μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ τοῦ τύχαινε, θὰ ἀπεπειρᾶτο νὰ δραπετεύση, δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

—Δὲν πᾶς νὰ εἰδοποιήσης τοὺς γείτονες; εἶπε στὴν γυναίκα του.

—Ποιοὺς γείτονες; Οἱ Ντυμπουὰ εἶχαν πάει στὰ λουτρά, οἱ Μπουρντὸν τὸ ἴδιο, ὁ μπάρμπα Ντυμὰ εἶνε ἄρρωστος. Κ' ὕστερα, ἀγαπητέ μου, ἔχω πολὺ τρομάξει καὶ φοβοῦμαι νάβγω μόνη μου τέτοιαν ὥρα καὶ μὲ τέτοιο σκοτάδι. Τὸ καλύτερο, νομίζω, ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶνε νὰ περιμένουμε νὰ ξημερώση ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα...

—Λοιπόν, πρέπει νὰ ξαγρυπνήσουμε ὅλη τὴ νύχτα, φυλάγοντας αὐτὸν τὸ μποῦφο! Ὡραία δουλειά!

Κ' ἐκάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἡ κ. Φάϊγ τὸν μιμήθηκε. Μόνο ὁ κλέφτης στεκόταν ὄρθιος, ἀκουμπισμένος στὸν μπουφέ.

—Πάρτε, λοιπόν, μιὰ καρέκλα καὶ καθῆστε καὶ σεῖς, τοῦ εἶπε σὲ λίγο ὁ κ. Φάϊγ, ὁ ὁποῖος παραδόξως ἔπαψε πειὰ καὶ νὰ τοῦ μιλάη στὸν ἑνικό.

Ὁ κλέφτης κάθησεν, εὐχαριστῶντας τὸν κ. Φάϊγ γιὰ τὴν εὐγένειά του.

Τὸ ἀνδρόγυνο ἄλλαξε μερικὲς φράσεις κ' ὕστερα σώπασε. Μιὰ καταθλιπτικὴ σιγὴ ἀνυπόφορη ἐβάραινε τὰ τρία πρόσωπα, ποὺ τὰ ἐβασάνιζεν ἡ φριχτὴ ζέστη. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ κ. Φάϊγ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατηθῆ κ' εἶπε στὸν κλέφτη.

—Ὡραία ἰδέα, νάρθητε σ' ἕνα σπίτι κατοικημένο νὰ κλέψετε!

Ὁ κλέφτης φάνηκε σὰν νὰ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν κριτικὴν αὐτὴ τῆς ἐπαγγελματικῆς του ἱκανότητος.

—Μὲ ἐβεβαίωσαν, ὅτι στὸ σπίτι σας δὲν θἄταν κανένας αὐτὲς τὶς ἡμέρες... Ἀλλοιῶς, κουτὸς ἤμουν νὰ μπῶ μέσα.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐφέτος ἤρθαμε στὴν ἐξοχὴ λίγο νωρίτερα, εἶπεν ἡ κ. Φάϊγ, μὲ ὕφος σὰν νὰ ἐζητοῦσε συγνώμην ἀπὸ τὸν κλέφτη...

Αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐτελείωσε. Μὰ ὁ κ. Φάϊγ, γιὰ νὰ παρατείνη λίγο ἀκόμα τὴν κουβέντα, πρὶν ἁπλωθῆ καὶ πάλι ἡ καταθλιπτικὴ σιγή, εἶπε:

—Καλὴ δουλειὰ κάνετε καὶ τοῦ λόγου σας!...

Ὁ νέος σήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους, σὰν νάλεγε πὼς δὲν εἶνε πάντα στὸ χέρι τῶν ἀνθρώπων νὰ ὁρίζουν τὸ πεπρωμένο τους.

—Ἡ κακὲς συναναστροφὲς θὰ σᾶς ἔφεραν σ' αὐτὸν τὸ δρόμο! εἶπεν ἡ καλόκαρδη κ. Φάϊγ.

Μὰ ὁ κλέφτης δὲν καταδέχτηκε νὰ δικαιολογηθῆ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

—Ἄ, μπᾶ! εἶπε. Καθόλου, κυρία!

—Καταδικαστήκατε ποτέ; τὸν ρώτησε καὶ ὁ κ. Φάϊγ.

—Μιὰ φορὰ μονάχα, ἀποκρίθηκεν ὁ κλέφτης, χωρὶς νὰ δείξη καμμιὰ ντροπή. Τρεῖς μῆνες φυλακὴ γιὰ μιὰν ἀνοησία.

—Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὴν ἔχετε ἄσχημα...

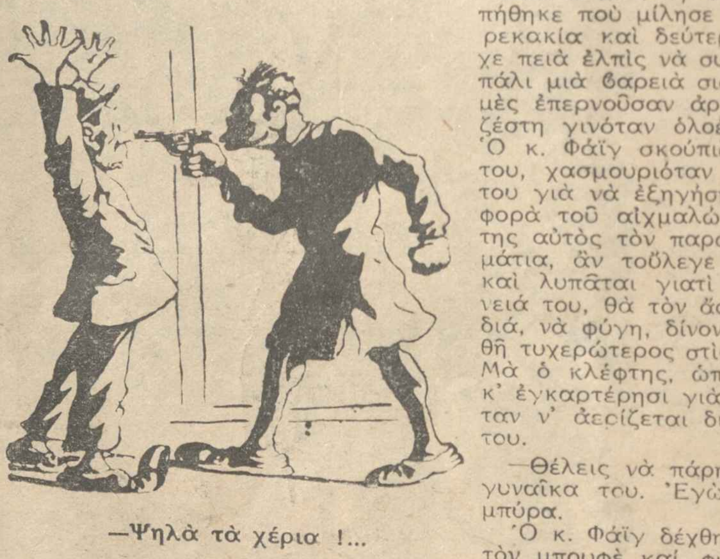

—Ψηλὰ τὰ χέρια !...

Καὶ ὁ κ. Φάϊγ σώπασε, πρῶτον γιατὶ λυπήθηκε ποὺ μίλησε μὲ τόση ἀπονιὰ καὶ χαιρεκακία καὶ δεύτερον γιατὶ ἔτσι δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἐλπὶς νὰ συνεχισθῆ ἡ κουβέντα. Καὶ πάλι μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε... Ἡ στιγμὲς ἐπερνοῦσαν ἀργά, ἦσαν ἀτελείωτες. Ἡ ζέστη γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀποπνικτική. Ὁ κ. Φάϊγ σκούπιζε τὸ ἱδρωμένο [illegible] μέτωπό του, χασμουριόταν καὶ βασάνιζε τὸ [illegible] του γιὰ νὰ ἐξηγήση τὴν παράξενη συ[illegible] φορὰ τοῦ αἰχμαλώτου του. Ἂν ὁ λωπο[illegible]της αὐτὸς τὸν παρακαλοῦσε μὲ [illegible] φῶς μάτια, ἂν τοῦλεγε πῶς ἔγ[illegible] ἐπαναλ[illegible] καὶ λυπᾶται γιατὶ θ' ἀ[illegible] φορὲς [illegible] νειά του, θὰ τὸν ἄφινε [illegible] καρδιά, νὰ φύγη, δίνοντάς [illegible] νὰ σταθῆ τυχερώτερος στὶς [illegible] ἐγχειρήσεις! Μὰ ὁ κλέφτης, ὡπλι[illegible] ἀξιοπρέπεια κ' ἐγκαρτέρησι γιὰ [illegible] περιοριζόταν ν' ἀερίζεται δια[illegible] τὸ καπέλλο του.

—Θέλεις νὰ πάρης [illegible] τὸν ρώτησεν ἡ γυναῖκα του. Ἐγὼ ε[illegible]στως θἄπινα μιὰ μπύρα.

Ὁ κ. Φάϊγ δέχθηκε, ἐκείνη τότε ἄνοιξε τὸν μπουφὲ καὶ...φυσικώτατα ἔβαλε τρία ποτήρια στὸ τραπέζι. Ἀντελήφθη τί ἔκαμε κ. ταν ἐπῆγε νὰ γεμίση τὰ ποτήρια. Ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς διστακτική, μὰ ὁ ἄνδρας της τὴν ἐλυπήθηκε καὶ τὴν ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι, λέγοντας:

—Αὐτὴ ἡ μπύρα εἶνε περίφημη!

—Ναί, δὲν εἶνε κακή! ἀπάντησεν ἐκείνη, κολακευμένη ὡς νοικοκυρά. Ἂς πιοῦμε νὰ δροσιστοῦμε!

Καὶ βάζοντας τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του, πρόσφερε τὸ ἕνα ποτῆρι στὸν κλέφτη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐξέσπασε ἔξαφνα μιὰ ἀπὸ τὶς ραγδαῖες ἐκεῖνες καλοκαιριάτικες μπόρες. Οἱ κεραυνοὶ καὶ ἡ βροντὲς ἐτράνταζαν ὅλο τὸ σπίτι. Στὰ παραθυρόφυλλα βροντοῦσαν ἡ χονδρὲς στάλες τῆς βροχῆς καὶ μιὰ μυρουδιὰ βρεγμένης γῆς ἐγέμισε τὸ δωμάτιο.

Ἔξαφνα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ κεραυνούς, ἀκούστηκε ἔξω ἕνα περίεργο σφύριγμα.

—Τί εἶν' αὐτό; ἐρώτησεν ἀπορῶντας ὁ κ. Φάϊγ.

—Ὁ Ἀλφρέδος θἆναι! ἀπάντησεν ἀτάραχος ὁ κλέφτης. Ἕνας σύντροφός μου, ποὺ ἔμεινε νὰ φυλάη βάρδια ἔξω... Ἄρχισε ν' ἀνυπομονῆ, τὸν ἔπιασε καὶ ἡ βροχὴ καί...

Ἡ μπόρα χτυποῦσε μὲ περισσότερη μανία τὰ παραθυρόφυλλα ἀπέξω. Καὶ ἡ κ. Φάϊγ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατήση τὴν ὁρμὴ τῆς καλῆς της καρδιᾶς, κ' εἶπε στὸν κλέφτη:

—Δὲν τὸν φωνάζεις, παιδί μου, τὸν σύντροφό σου νὰ μπῆ μέσα! Θὰ γίνη παπί, ὁ καϋμένος, μ' αὐτὴν τὴν μπόρα!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ θάνατος ἑνὸς ἥρωος. Ὁ Διον. Λεόντιος καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ του. Τσακισμένο, ἀλλὰ καὶ τιμημένο. Ὁ κ. Ἠλιάκης καὶ ἡ δυσκολίες τῆς διοικήσεως. Μιὰ παροιμία τοῦ κ. Βενιζέλου. Ἕνα ὡραιότατο καλαμποῦρι τοῦ κ. Πώπ. Τὸ ἑστιατόριον «Ὁ Μάης» καὶ ὁ Γαβριηλίδης. Μιὰ πετυχημένη ἀπάντησις.

ΠΡΟ ἡμερῶν πέθανε στὴν Καβάλλα ὁ Διονύσιος Λεόντιος, ἀπόστρατος ἀντισυνταγματάρχης τῆς στρατιωτικῆς δικαιοσύνης καὶ παλαιὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, γνωστὸς στὰς Ἀθήνας γιὰ τὴν ζωηρότητά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν γενναιότητα ποὺ ἔδειξε κατὰ τοὺς πολέμους μας.

Πρὶν κηρυχθῆ ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος, ὁ μακαρίτης Λεόντιος βγῆκε ἀντάρτης στὴ Μακεδονία. Πρὶν φύγει γιὰ τὴ Μακεδονία, ὅταν πῆγε νὰ πάρη τὴν εὐχὴ τῆς μάνας του, αὐτή, σὰν ἄλλη Σπαρτιάτις, τὸν ἔζωσε μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ παπποῦ του, λέγοντάς του :

—Νὰ τὸ φέρης πάλι τιμημένο !...

Ὁ Λεόντιος τὸ πῆρε καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συμπλοκὲς ὅμως, ποὺ ἔκανε στὴ Μακεδονία, εἶδε ὅτι τὸ σῶμα του εἶχε ζωσθῆ ἀπὸ πολυάριθμο Τουρκικὸ στρατὸ καὶ ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ συλληφθῆ αἰχμάλωτος. Τότε, γιὰ νὰ μὴ τοῦ πάρουν οἱ Τοῦρκοι τὸ πατρογονικό του σπαθὶ «καὶ τὸ ἀτιμάσουν», τὸ ἔσπασε καὶ τὸ ἔχωσε σ' ἕνα μέρος, ἐκεῖ ὅπου ἐμάχετο.

Μετὰ δυνατὴν ἀντίστασιν, ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὸ σῶμα του συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ ὁδηγηθήκανε στὸ Μοναστῆρι. Ἐκεῖ ὁ Λεόντιος καταδικάστηκε σὲ πολυετῆ φυλάκισι.

Ὅταν ὅμως ἔγινε τὸ Τουρκικὸ Σύνταγμα, ὁ Λεόντιος καὶ ὅλοι οἱ κρατούμενοι ἀντάρτες ἀποφυλακίστηκαν. Πρώτη δουλειὰ τοῦ Λεοντίου ἅμα ἀποφυλακίσθηκε, ἦταν ὄχι νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ νὰ πάη στὸ μέρος, ὅπου συνελήφθη αἰχμάλωτος. Ἐκεῖ ἐξέθαψε καὶ πῆρε τὸ προγονικὸ σπαθί, γιὰ νὰ τὸ φέρη τσακισμένο μέν, ἀλλὰ τιμημένο, στὴ μητέρα του.

* * *

Ὅταν ὁ κ. Ἰωάννης Ἠλιάκης ἦταν Γενικὸς Διοικητὴς Δυτικῆς Μακεδονίας, μὲ ἕδρα τὴν Κοζάνη στὰ 1916—1920, ἔγραφε συχνὰ τότε ἐπιστολὲς στὸν Βενιζέλο, ποὺ βρισκότανε στὴν Εὐρώπη, παραπονούμενος γιὰ τὶς μεγάλες δυσκολίες ποὺ συναντοῦσε στὴ διοίκησί του, ἕνεκα τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἀντιθέτων καὶ τῆς καταστάσεως, ὅπως εἶχε διαμορφωθῆ ἀπὸ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συμμάχους.

Τότε ὁ Βενιζέλος τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ παροιμία Κρητική :

«Ἡ καλὴ νοικοκυρὰ καὶ μὲ τὸ κουτάλι γνέθει».

Ὁ κ. Ἠλιάκης κατάλαβε τὴ σημασία τῆς παροιμίας καὶ «ἔγνεσε μὲ τὸ κουτάλι» τόσο καλά, ποὺ ἀκόμα τὸν θυμοῦνται στὴ Δυτικὴ Μακεδονία.

* * *

Σ' ἕνα σπίτι τῆς παληᾶς Ἀθήνας, ποὺ ἐδίδετο χορός, μιὰ κυρία, φημιζομένη γιὰ τὴν φιλαρέσκειά της, στεκόταν διαρκῶς κοντὰ στοὺς ἠλετρικοὺς λαμπτῆρας.

—Γιατί ἔχει τὴν μανία νὰ στέκεται διαρκῶς δίπλα στοὺς γλόμπους ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τὸν κ. Πώπ.

—Ἁπλούστατα, ἀπάντησε ὁ κ. Πώπ, γιατί ἔχει ὁ καθένας τους δύναμι δεκαὲξ....**κυρίων** !...

* * *

Πρὸ ἐτῶν, στὴν Ἀθήνα, ὑπῆρχε τὸ ἑστιατόριον ὁ «Μάης», ποὺ ἀριθμοῦσε ἡλικίαν 70 ἐτῶν.

Τελευταίως εἶχε ἀναλάβει τὴν διεύθυνσι τοῦ «Μάη» ἕνας ὀνόματι Πέρρος, ἐκ Κυνουρίας, καλὸς πράγματι μάγειρος καὶ ἱκανὸς ἐπιχειρηματίας.

Ὁ Πέρρος αὐτὸς εἶχε ἐνθουσιάσει μὲ τὴ μαγειρική του τὸν κ. Ζαχαρία Παπαντωνίου, ὁ ὁποῖος ἐνόμισε ὅτι ἀνακάλυψε στὸ «Μάη» ἕνα «μπιστρὸ» τοῦ Παρισιοῦ, καὶ παρέσυρε μιὰ μέρα ὡς ἐκεῖ καὶ τὸν μακαρίτη Γαβριηλίδη.

Ὁ Γαβριηλίδης, μόλις κάθησε καὶ ἄνοιξε τὴν πετσέτα του, εἶδεν ὅτι αὐτὴ δὲν ἦταν τελείως καθαρή. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ πηρούνια.

Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν Πέρρο καὶ τοῦ εἶπε :

—Πῶς, Κυνουριεὺς ἐσύ, δὲν ἔχεις τίποτε...**κυνούριον** στὸ μαγαζί σου ;...

Κι' ὁ Πέρρος, σὰν ἔξυπνος ποὺ ἦταν, τοῦ ἀπάντησε :

—Ἔχω σήμερα ἕνα μόνο **καινούριο**, καὶ μοῦ φτάνει. Ἕναν...καινούριο πελάτη : Τὸν Γαβριηλίδη !...

* * *

Εἶνε χρόνια ἀπὸ τότε.

Ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως» ἦταν ὁ κ. Εὐάγ. Λαχανοκάρδης καὶ διευθυντὴς τοῦ τυπογραφείου ὁ κ. Μιχ. Καρακωνσταντίνου ποὺ μένει σήμερα στὴν Καβάλλα.

Ἦταν ἀπόγευμα Μεγάλου Σαββάτου καὶ ἑτοιμαζότανε μὲ βία τὸ Πασχαλινὸ φύλλο, ὅταν ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο εἰδοποίησαν τὸ γραφεῖο ὅτι χάθηκε τὸ δεύτερο χειρόγραφο τοῦ Πασχαλινοῦ ποιήματος ἑνὸς Ἕλληνος ποιητοῦ, τοῦ ὁποίου τὴ συνεργασία εἶχε ζητήσει ἡ «Ἀκρόπολις» γιὰ τὸ πανηγυρικό της ἐκεῖνο φύλλο.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνη πλέον ;

Νὰ τρέξουν νὰ βροῦν τὸν ποιητή, ἦταν πειὰ ἀργά.

Ἀναστατώθηκε λοιπὸν ὅλο τὸ γραφεῖο κι' ὅλο τὸ τυπογραφεῖο, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν βρισκόταν τὸ χειρόγραφο.

Ἔξω φρενῶν τότε ὁ Λαχανοκάρδης, ἠπείλησε ὅτι θὰ βάλη πρόστιμο στὸν ἀρχιεργάτη τοῦ τυπογραφείου καὶ στοὺς στοιχειοθέτας.

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ διαβιβασθῆ καλὰ - καλὰ στὸ τυπογραφεῖον ἡ τιμωρία τοῦ προστίμου, καὶ εἰδοποίησαν τὸ γραφεῖο ὅτι τὸ χειρόγραφο βρέθηκε, τὸ ποίημα ἐστοιχειοθετήθηκε καὶ ἡ ἐφημερίδα θὰ βγῆ στὴν ὥρα της.

Τὴν ἐπομένην ὅμως τῆς Λαμπρῆς νὰ καὶ μπαίνει κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Λαχανοκάρδη ὁ ποιητής.

—Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ κάματε, κ. Λαχανοκάρδη ! φώναξε.

—Σὰν τί σοῦ κάναμε ; ρώτησε μὲ τὴ Ρουμελιώτικη προφορά του ὁ Λαχανοκάρδης.

—Μὲ καταστρέψατε !... Μὲ πήρατε στὸ λαιμό σας !... Καταστρέψατε τὸ μέλλον μου ὡς ποιητοῦ !...

—Ἰγώ ;

—Μάλιστα, σεῖς !....

Ὁ Λαχανοκάρδης σταυροκοπήθηκε.

—Τί σοῦ συνέβη, βρὲ ἀδελφέ ;

—Νά, τὸ ποίημά μου, ποὺ δημοσιεύσατε...

—Ἔ, τοὺ δημουσιέψαμε, τί ἄλλο θέλεις, καὶ μάλιστα καὶ σὲ θέσι πουλὺ καταφανῆ !...

—Ναί, δὲν σᾶς λέω !... Σᾶς εὐχαριστῶ γι' αὐτό, ἀλλὰ τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ ποίημα αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ δικό μου, ἦταν ξένο...

—Ξένο ;

—Ξένο, μάλιστα. Διαφορετικὸ ἦταν τὸ δικό μου.

—Περίεργο, εἶπαν καὶ οἱ συντάκται. Τέτοιο λάθος ἀδύνατον νὰ συνέβη. Ἀπὸ τὸ ποίημα βγαίνει πλήρης ἔννοια. Ἐμεῖς ὅλοι τὸ διαβάσαμε. Πολλοὶ ἐπίσης τὸ διάβασαν καὶ δὲν παρατήρησαν τίποτε.

Ἐκλήθη τότε ὁ ἀρχιεργάτης γιὰ νὰ δώση ἐξηγήσεις.

—Ποιὸς ἄλλαξε τὸ ποίημα τοῦ κυρίου ἀπὸ δῶ ; τὸν ρώτησε ὁ Λαχανοκάρδης.

—Δὲν τὸ ἀλλάξαμε, ἀπάντησε ὁ ἀρχιεργάτης. Χάθηκε, ὅπως ξέρετε, τὸ μισὸ κι' ἔγραψα ἐγὼ μερικοὺς στίχους, γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσω καὶ νὰ μὴ φάω τὸ πρόστιμο.

—Τί λές, μωρὲ θηρίο ! φώναξε ὁ Λαχανοκάρδης.

—Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ ἀρχιεργάτης. Τόσα χρόνια τώρα τυπογράφος ἐδῶ μέσα, συνήθισα νὰ γράφω καὶ στίχους...

Κόκκαλο ὁ ποιητής.

* * *

Στὸν μακαρίτη Κουσουλάκο, τὸν ἄλλοτε διευθυντὴ τοῦ «Σκρίπ», παρουσιάστηκε μιὰ μέρα ἕνας νεαρὸς δῆθεν ποιητὴς καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ποίημα κλεμένο, ὡς δικό του τάχα, μὲ τὴν παράκλησι νὰ δημοσιευθῆ στὸ «Σκρίπ».

Ὁ Κουσουλάκος διάβασε τὸ ποίημα καὶ εἶδε πῶς ἦταν ἀντιγραμμένο ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ.

—Καὶ εἶνε τὸ ποίημα δικό σου ; ρώτησε τὸ νέο.

—Δικό μου.

—Ἐντελῶς δικό σου ;

—Δικό μου ἐντελῶς.

—Χαίρω πολύ, κύριε...Σολωμέ, ποὺ ἔλαβα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ προσωπικῶς ! τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀείμνηστος Κουσουλάκος.

* * *

Μιὰ φορὰ ὁ μακαρίτης καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀφεντούλης ρώτησε ἕναν φοιτητή :

—Γνωρίζεις τὴν οἰκογένεια τῶν λειχοειδῶν ;

Κι' ὁ ἀμαθὴς φοιτητὴς ἀπάντησε ἀμέσως :

—Κύριε καθηγητά, εἶμαι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ δὲν γνωρίζω διόλου αὐτὴ τὴν οἰκογένεια !...

ΜΙΑ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ!

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΕΝΑ ΦΙΛΙ!...

Τὸ φίλημα στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς Βόρειες χῶρες. Πῶς χάρις σ' ἕνα κλεφτὸ φίλημα, ἔγινε πλούσιος ἕνας χασάπης. Τί ἔγραφε ἕνας μανδαρῖνος στὴν κυβέρνησί του γιὰ τὰ φιλήματα τῶν Εὐρωπαίων. Τὰ φιλήματα τῆς Σοφίας κατὰ τοὺς γάμους της μὲ τὸν Κωνσταντῖνο. Ὁ τυπικὸς δοὺξ καὶ ἡ σύζυγός του. Τὰ προεκλογικὰ φιλήματα, κτλ.

Τὸ φιλὶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς θερμὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης, εἶνε ὁ πιὸ κοινὸς καὶ συνηθισμένος τρόπος ἐκδηλώσεως ἀγάπης μεταξὺ συγγενῶν, φίλων καὶ ἐρωτευμένων — ὅταν, βέβαια, δὲν εἶνε ἕνα μέσον, γιὰ νὰ ἀποκρύψη μιὰ θανάσιμη ἔχθρα καὶ ἀντιζηλία μεταξὺ δύο γυναικῶν !

Στὴν Ἀγγλία ὅμως τὰ φιλήματα δὲν συνηθίζονται καὶ πολύ. Οἱ συγγενεῖς σπανίως ἀνταλλάσσουν ἀσπασμούς. Καὶ τὸ φιλὶ μεταξὺ δύο ἀνδρῶν εἶνε κάτι ἐντελῶς ἄγνωστο ! Στὴ Σκωτία οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀκόμα πιὸ ἐπιφυλακτικοί. Μιὰ μητέρα, παραδείγματος χάριν, ντρέπεται νὰ φιλήση τὸ μεγάλο γυιό της, δὲν τὸν χαϊδεύει, ὅπως κάνουν ἡ μητέρες σὲ τόσα ἄλλα κράτη.

Στὶς ἄλλες χῶρες τοῦ Βορρᾶ φιλιὰ ἀνταλλάσσουν μονάχα οἱ ἐρωτευμένοι καὶ ποτὲ οἱ συγγενεῖς. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸς δὲν εἶνε κανών, γιατί συχνὰ πολλοὶ νέοι σκανδαλίζονται τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ ζωηρὸ χρῶμα τῶν χειλιῶν μιᾶς ὡραίας ἐξαδέλφης, ὥστε δὲν μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν στὸν πειρασμὸ νὰ δροσίσουν τὰ χείλη τους ! Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ παραβάται τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ διατρέχουν τὸν κίνδυνο ν' ἀποκηρυχθοῦν ἀπὸ τ' ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας !

Τί νὰ ποῦμε τώρα γιὰ κείνους τοὺς θρασεῖς καὶ ἀναιδεῖς τύπους, ποὺ διαπράττουν τὴν ἴδια...κλοπή, ὄχι εἰς βάρος τῶν ἐξαδέλφων των, ἀλλὰ ἀγνώστων γυναικῶν ; Συνήθως ὅμως οἱ κλέφτες αὐτοῦ τοῦ εἴδους βρίσκουν πάντοτε τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας τους καὶ...τῆς θερμῆς ἰδιοσυγκρασίας τους. Ποτὲ σχεδὸν δὲν μένουν ἀτιμώρητοι. Στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες ἡ «κλοπὴ» αὐτὴ ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ διάρρηξι Τραπέζης καὶ τιμωρεῖται μὲ μεγάλη αὐστηρότητα !

Ὡστόσο, ἡ μανία αὐτὴ τῶν κλεφτῶν φιλιῶν ἔγινε κάποτε ἀφορμὴ νὰ κάνη τὴν....τύχη του ἕνας χασάπης τοῦ Λονδίνου, ὀνομαζόμενος Τζῶρτζ Οὐΐντς. Ὁ χασάπης αὐτὸς εἶχε μιὰ μέρα τὴν ἔμπνευσι ν' ἁρπάξη μιὰ πελάτιδά του ἀπὸ τὴ μέση, ἐνῶ ἐκείνη ἔψαχνε νὰ βρῆ ἕνα κομμάτι ψαχνὸ κρέας, καὶ νὰ τῆς δώση δυὸ ἠχηρὰ φιλιὰ στὸ στόμα... Ἡ πελάτις δὲν ἔμεινε φαίνεται ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴ θερμὴ αὐτὴ ἐκδήλωσι τοῦ πάθους τοῦ χασάπη, γιατί τὸν κατήγγειλε στὴν ἀστυνομία καὶ τὸν τράβηξε στὰ δικαστήρια. Ὁ χασάπης καταδικάστηκε φυσικά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη ἔγινε διάσημος !...

Ὅλες ἡ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου καυτηρίασαν τὴν ἀνάρμοστη διαγωγὴ τοῦ ἐρωτύλου χασάπη. Ἔφτασε ὅμως αὐτό, γιὰ νὰ...ξετρελλαθοῦν μαζύ του ὅλες ἡ γυναῖκες ! Ὁ Τζῶρτζ Οὐΐντς ἔγινε ξαφνικὰ διάσημος ἄνθρωπος. Τὸ κατάστημά του, ποὺ δὲν δούλευε πρῶτα καὶ τόσο καλά, ἦταν τώρα γεμάτο ἀπὸ ὡραῖες γυναῖκες, ἡ ὁποῖες ἔψαχναν ἐπὶ ὧρες γιὰ νὰ ἀγοράσουν κρέας..., ἴσως γιὰ νὰ δώσουν καιρὸ στὸ γόητα χασάπη νὰ φανῆ καὶ πάλιν θρασύς !

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Τζῶρτζ ἔπιανε ἄλλο κατάστημα, μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ παλαιό, γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς μεγάλης πελατείας του. Καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια, εἶχε σχηματίσει μιὰ ἀρκετὰ καλὴ περιουσία...χάρις στὸ κλεμμένο φιλί !

***

Κάποτε ἕνας Κινέζος μανδαρῖνος ἐστάλη στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν κυβέρνησί του γιὰ νὰ μελετήση τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῆς Δύσεως. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ συνήθεια τοῦ φιλιοῦ ξάφνιασε πολὺ τὸν μανδαρῖνο, γιατί ἀγνοοῦσε αὐτὸν τὸν τρόπο τῆς ἐκδηλώσεως αἰσθημάτων. Καὶ ὁ εὐσυνείδητος ἀπεσταλμένος τῆς Σινικῆς κυβερνήσεως κοπίασε πολὺ ὥς ὅτου βρῆ τὰ κατάλληλα λόγια γιὰ νὰ περιγράψη τὴν «ἀκατανόητη συνήθεια τοῦ φιλιοῦ».

Ἰδοὺ τί ἔγραψε στὴν ἀναφορά του πρὸς τὴν κυβέρνησι, σχετικὰ μὲ τὸ φιλί :

«Τὸ φίλημα εἶνε ἕνας παράδοξος τρόπος φιλοφροσύνης, ἄγνωστος στὸν τόπο μας. Συνίσταται στὸ νὰ προτείνης τὰ χείλη σου καὶ νὰ τὰ πλησιάσης στὸ πηγοῦνι ἑνὸς ἄλλου, κάνοντας κάποιο θόρυβο. Ὅταν τὰ μικρὰ παιδιὰ βλέπουν ἕνα ἀγαπημένο τους πρόσωπο, ἀκουμποῦν τὸ στόμα τους στὸ κάτω χεῖλος του καὶ κάνουν ἔτσι ἕναν δυνατὸ ἦχο.

»Κάποτε δοκίμασα κι' ἐγὼ νὰ κάνω αὐτὴν τὴν ἄσκησι μὲ τὸν....ξενοδόχο μου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί εἴδους εὐχαρίστησι αἰσθάνονται οἱ Εὐρωπαῖοι ὅταν δίνουν καὶ παίρνουν φιλιά!»...

Τὰ φιλήματα δὲν εἶνε, βέβαια, ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν ἐρωτευμένων ἢ τῶν προσώπων ποὺ αἰσθάνονται ἀμοιβαία συμπάθεια. Ὑπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ἐθιμοτυπία τὰ ἐπιβάλλει μὲ τὴν ἴδια αὐστηρότητα ποὺ μᾶς ὑποχρεώνει νὰ βγάζουμε τὸ καπέλλο μας, ὅταν θέλουμε νὰ χαιρετήσουμε κάποιον.

Σχετικὰ μὲ τὰ ὑποχρεωτικὰ αὐτὰ φιλήματα, δὲν θεωροῦμε ἄσκοπο νὰ σᾶς παραθέσουμε μιὰ περικοπὴ ἀπὸ μιὰ ἀνταπόκρισι, ποὺ ἔστειλε στὴν ἐφημερίδα του ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἕνας Παρισινὸς δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος παρακολούθησε τὴν τελετὴ τῶν γάμων τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας :

«Ἡ νύφη — ἡ πριγκήπισσα Σοφία δηλαδὴ — **ἦταν ὑποχρεωμένη, σύμφωνα μὲ τὸ πρωτόκολλο τῆς ἐθιμοτυπίας, νὰ μοιράση ἑκατὸ πενῆντα περίπου φιλήματα, μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ μυστηρίου. Τὰ φιλήματα αὐτὰ....κατενεμήθησαν ὡς ἑξῆς :** Τρία **θὰ ἔπαιρνε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος καὶ ἄλλα** τόσα **ἡ βασίλισσα Ὄλγα, καὶ ἀπὸ δύο ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ** βασίλισσα **τῆς Δανιμαρκίας, ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος καὶ ἡ** αὐτοκράτειρα **τῆς Γερμανίας. Καὶ ἀπὸ ἕνα μονάχα φιλὶ** πῆρανε **ὅλοι οἱ πρίγκηπες καὶ ἡ πριγκήπισσες, ποὺ** παρευρέθησαν **στὴν τελετή».**

Καὶ ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος προσθέτει :

«Δυστυχισμένη πριγκήπισσα ! Ὅταν θὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν **ἐκκλησία, θὰ εἶχε χορτάσει πειὰ φιλιά ! Τί τῆς ἔμ[illegible]** [illegible] γιὰ **τὸ γαμήλιο ταξεῖδι της ;...».**

***

Διηγοῦνται ὅτι ὁ δοὺξ τοῦ Σόμερσετ, περήφανος γιὰ τὴν κατ[illegible] του — καὶ ἄνθρωπος τῆς αὐστηρᾶς ἐθιμοτυπίας, ὅπως ὅλοι οἱ Ἄ[illegible] εὐγενεῖς — ὅταν πῆρε σὲ δεύτερο γάμο μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶ[illegible] παρουσιάση τόσες περγαμηνές, ὅσες ἡ πρώτη, ἦταν ψυχρὸς καὶ [illegible]λακτικὸς ἀπέναντί της, παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε πρὸς αὐτήν...

Μιὰ μέρα, κατὰ τὰ μελίμηνα, ἡ γυναῖκα του, σὲ στιγμὲς τρυφερότητος, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε παράφορα.

—Βρίσκομαι, κυρία μου — τῆς εἶπε τότε ὁ τυπικώτατος δοὺξ — βρίσκομαι στὴ δυσάρεστη θέσι νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι ἡ πρώτη μου σύζυγος ποτὲ δὲν μὲ φίλησε, χωρὶς νὰ μοῦ πάρη πρῶτα τὴν....ἄδεια, ἀδιάφορο ἂν καταγόταν ἀπὸ τὴν παληὰ καὶ ἔνδοξη οἰκογένεια τῶν Πέρσυ !...

Τὰ φιλήματα ἔπαιξαν ἄλλοτε σπουδαῖο ρόλο καὶ στὴν πολιτική.

Θρυλεῖται πὼς ὅταν ὁ δοὺξ τοῦ Ντεβονσάϊρ ἐξέθεσε κάποτε ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ, ἡ γυναῖκα του, ἐνδιαφερομένη γιὰ τὴν ἐκλογή του, ἀνήγγειλε ὅτι θὰ φιλοδωροῦσε μὲ ἕνα φιλὶ κάθε ψηφοφόρο ποὺ θὰ ψήφιζε τὸν σύζυγό της !... Θρυλεῖται ἐπίσης ὅτι μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ψήφισαν τὸν δοῦκα ἦταν κι' ἕνας δύσμορφος κι' ἀποκρουστικὸς τσαγγάρης. Ὡστόσο, ἡ δούκισσα τοῦ Ντεβονσάϊρ δὲν δίστασε νὰ πλησιάση τὰ δροσερὰ χείλη της στὸ «χυδαῖο» στόμα τοῦ τσαγγάρη, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίση ὁ λατρευτός της σύζυγος ἀκόμη μιὰ ψῆφο...

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς χειρονομίας τῆς δουκίσσης ἦταν, παρ' ὅλη τὴν κοσμοσυρροὴ ποὺ παρατηρήθηκε στὸ προεκλογικὸ σαλόνι τοῦ συζύγου της, νὰ.....μὴ βγῆ ἐκεῖνος βουλευτής !...

Ἄλλοτε, τὸν καιρὸ ποὺ οἱ στρατιῶτες ὑπηρετοῦσαν ὡς μισθοφόροι, οἱ Ἄγγλοι δὲν ἔδειχναν καμμιὰ κλίσι γιὰ τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα. Ἡ φιλοπόλεμος κόμησσα Γόρδων, ἡ ὁποία ὀνειροπολοῦσε ν' ἀποκτήση ἡ Ἀγγλία ἰσχυρὸ στρατό, ἄρχισε νὰ κάνη περιοδεῖες σ' ὅλες τὶς συνοικίες τοῦ Λονδίνου, στρατολογῶντας ὅσα παλληκάρια εὕρισκε μπροστά της ! Ἡ ἀμοιβὴ ποὺ τοὺς πρότεινε ἦταν : «Ἢ πέντε σελλίνια ἢ ἕνα φιλί !»...

Μιὰ μέρα ἡ κόμησσα συνάντησε σὲ μιὰ ἀγορὰ ἕναν παληὸ στρατιωτικό, ὁ ὁποῖος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὡμορφιὰ τῆς...στρατολόγου, τῆς εἶπε ὅτι δέχεται νὰ ὑπηρετήση γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, γιὰ τὸ χατῆρι της.

—Τί ἀμοιβὴ προτιμᾶς, γενναῖε μου ; τὸν ρώτησε ἡ κόμησσα συγκινημένη. Πέντε σελλίνια ἢ ἕνα φίλημα ;

Ὁ βετεράνος ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς καὶ τέλος ἀποκρίθηκε :

—Τὰ σελλίνια θὰ γλυστρήσουν ἀμέσως ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἕνα ὅμως φιλί σας θ' ἀρωματίζη τὸ στόμα μου χρόνια ὁλόκληρα. Προτιμῶ τὸ φιλί !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Ο δημοφιλὴς κωμικὸς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Χάρολδ Λόϋδ ἀποφάσισε, ἐπιτέλους, νὰ γράψη τ' Ἀπομνημονεύματά του. Καὶ λέμε «ἐπιτέλους», γιατί ὁ Χάρολδ Λόϋδ εἶχε τὴν ἐπιθυμία ἀπὸ δέκα χρόνων παιδὶ νὰ γράψη τὴν αὐτοβιογραφία του — ὅπως ἐδήλωσε καὶ ὁ ἴδιος στὸν συντάκτη ἑνὸς Ἀμερικανικοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ.

—Εἴκοσι πέντε χρόνια ἀνέβαλα τὴν πραγματοποίησι αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας μου ! εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, ὁ ἀμίμητος Χάρολδ. Ὄχι γιατί δὲν πίστευα ὅτι ἡ ζωή μου, μέχρι ἡλικίας δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι ἐτῶν, δὲν εἶχε νὰ παρουσιάση περιστατικὰ ἄξια νὰ προκαλέσουν σοβαρὰ τὴν προσοχὴ τῆς ἀνθρωπότητος !... Κάθε ἄλλο !... Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ διαθέσω τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά !... Τώρα, ποὺ εἶμαι περισσότερο εὔκαιρος, ἀποφάσισα ὁριστικὰ νὰ γράψω τ' Ἀπομνημονεύματά μου... Ἐννοεῖται ὅτι στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν θὰ γυρίσω κανένα καινούριο φίλμ. Μὰ οἱ φίλοι μου μποροῦν νὰ μένουν ἥσυχοι... Τοὺς ὑπόσχομαι ὅτι ἡ βιογραφία μου θὰ ἰσοδυναμῆ μὲ πέντε τοὐλάχιστον κωμικὲς ταινίες μου !...

Δὲν ἔχουμε κανένα λόγο ν' ἀμφιβάλουμε γιὰ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ μεγάλου κωμικοῦ. Ἡ ἀλήθεια, ἐξ ἄλλου, εἶνε ὅτι ὁ Χάρολδ Λόϋδ δὲν πρόκειται νὰ ζημιωθῆ ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ἀπομάκρυνσί του ἀπ' τὸν κινηματογράφο, γιατί ὁ «Ἥλιος τῆς Νέας Ὑόρκης», ἡ ἐφημερίδα στὴν ὁποία θὰ δημοσιεύση τ' Ἀπομνημονεύματά του, θὰ τοῦ δώση ὡς συγγραφικὴ ἀμοιβὴ τριακόσιες πενῆντα χιλιάδες δολλάρια !...

***

Ἡ Νόρμα Σῆρερ, ἡ πιὸ «ἀριστοκρατικὴ» βεντέττα τοῦ κινηματογράφου, ἡ γυναῖκα ἡ ὁποία ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἔδινε τὸν ρυθμὸ τῆς μόδας σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική, ἀπόχτησε αἰσίως καὶ τὸ τέ[illegible]ρτο παιδάκι της, ἀπὸ τὸν γάμο της μὲ τὸν με[illegible]λοεπιχειρηματία τῆς ὀθόνης Ἴρβιγκ Τάλμπεργκ. [illegible]τὸ ὅμως — τέσσερες τοκετοὶ στὴ σειρὰ — δὲ[illegible] τὴν ἐμποδίζει νὰ ἔχη ἀκόμα, χάρις στὴ δίαιτα καὶ τὴ γυμναστικὴ ποὺ κάνει, σῶμα λεπτὸ καὶ καλλίγραμμο σὰν κοριτσιοῦ.

—Τί τὰ θέλετε, ἡ ἀφοσίωσίς μου στὰ παιδιά μου δὲν μπορεῖ νὰ πνίξη στὴν καρδιά μου καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν κινηματογράφο, ἔλεγε τελευταῖα ἡ Σῆρερ σ' ἕναν Ἀμερικανὸ ρεπόρτερ. Ἔχω τρία χρόνια νὰ παίξω σ' ἕνα φίλμ κι' ἴσως νὰ μὴ μὲ ξαναδοῦν πειὰ οἱ φίλοι μου στὴν ὀθόνη... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ λησμονήσω τὴν τέχνη, στὴν ὁποία ὀφείλω τὴ δόξα μου καὶ....τὰ παιδάκια μου !

—.....

—Μάλιστα, κύριε ! συνέχισε ἡ Νόρμα, γελῶντας. Τί μὲ κυττᾶτε ἔτσι ; Πρὶν παντρευτῶ τὸν Τάλμπεργκ, ἀνατρίχιαζα μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ γινόμουν μιὰ μέρα μητέρα. Ὅταν ὅμως παντρεύτηκα, ἄλλαξα γνώμη. Κι' ἐπειδὴ τὸν σύζυγό μου τὸν ὀφείλω στὸν κινηματογράφο — ἀφοῦ τὸν γνώρισα στὸ στούντιο — στὸν κινηματογράφο αὐτὸν πρέπει νὰ εἶμαι σήμερα εὐγνώμων, ἐπειδὴ ἔχω τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια...

***

Ἡ Κλάρα Μπόου, ἡ κοκκινομαλλοῦσα βεντέττα, τῆς ὁποίας ἡ σκανδαλώδης ἰδιωτικὴ ζωὴ ἀπασχόλησε ἄλλοτε τὸν παγκόσμιο Τύπο καὶ ἡ ὁποία δοκίμασε, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, νὰ ξαναπάρη, μὲ μιὰ θορυβώδη διαφήμισι, τὴν παληά της θέσι στὸν κινηματογράφο, κατάντησε σήμερα — φτωχὴ πειὰ καὶ τσακισμένη ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ παραπεταμένη ἀπὸ τοὺς φίλους της — νὰ διευθύνη ἕνα μεγάλο κατάστημα νεωτερισμῶν στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο !...

Ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία κέρδιζε ἄλλοτε εἴκοσι χιλιάδες δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ἐργάζεται σήμερα ὀχτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα, μὲ μισθὸ ἑξακόσια δολλάρια τὸ μῆνα !

Καὶ τὸ τρομερώτερο γι' αὐτὴν εἶνε πὼς δὲν θὰ μπορέση νὰ κρατήση πολὺν καιρὸ ἀκόμα τὴ θέσι της... Τ' ἀλλεπάλληλα βάσανά της, ἡ ἀπελπισία της γιὰ τὴν κατάπτωσί της, ἔχουν κλονίσει σοβαρὰ τὸ νευρικό της σύστημα, σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε οἱ γιατροὶ τὴν συμβούλεψαν νὰ ἀποσυρθῆ σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινική, πρὶν θολώση γιὰ καλὰ τὸ λογικό της !...

***

Ἰδοὺ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη ἐκπεσοῦσα μεγαλειότης τοῦ κινηματογράφου : Ὁ Σεσοῦε Χαγιακάβα, ὁ συμπαθητικώτατος Κινέζος πρωταγωνιστὴς τόσων ὡραίων φίλμ, ποὺ συγκίνησαν τοὺς παλαιοτέρους Ἀθηναίους, κινδυνεύει νὰ πάη φυλακή !...

Ἡ βασιλεία τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου ἀνάγκασε τὸν Χαγιακάβα ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ καὶ νὰ πάη στὴν πατρίδα του, τὴν Κίνα. Ἐκεῖ ἵδρυσε, μὲ τὶς οἰκονομίες του καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξι τῆς κυβερνήσεως, μιὰ δική του κινηματογραφικὴ ἑταιρεία, σκηνοθετῶντας ὁ ἴδιος τὰ φίλμ, στὰ ὁποῖα ἔπαιζε.

Στὴν ἀρχὴ ἡ δουλειές του πήγαιναν ἀρκετὰ καλά. Μὰ ἡ παγκόσμια οἰκονομικὴ κρίσι εἶχε μεγάλο ἀντίκτυπο καὶ στὴν Κίνα. Ὁ Χαγιακάβα δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀντεπεξέλθη στὰ ἔξοδά του. Ἡ κυβέρνησις τὸν βοήθησε χρηματικά, ἀλλὰ ὥς ἕνα σημεῖο. Κι' ὅταν πειὰ ὁ πρωταγωνιστὴς ἔχασε τὴν κρατικὴ ὑποστήριξι, ἀναγκάστηκε νὰ συνάψη ἰδιωτικὰ δάνεια, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ κατάστασις θὰ καλυτέρευε μιὰ μέρα...

Μὰ βγῆκε οἰκτρὰ γελασμένος στὶς προσδοκίες του... Οἱ δανεισταί του τοῦ ἔκαναν κατάσχεσι στὸ στούντιό του καὶ τὸν ἀπειλοῦν τώρα ὅτι θὰ τὸν κλείσουν φυλακή, ἂν δὲν ἐξοφλήσει τὰ χρέη του !... Καὶ ἡ κυβέρνησις, στὴν ὁποία κατέφυγε ὁ καλλιτέχνης, τοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ τὸν βοηθήση...

Ὁ Χαγιακάβα, λοιπόν, εἶνε καταδικασμένος ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἔνδοξη σταδιοδρομία, νὰ φυλακισθῆ σὰν ἕνας κοινὸς ἀπατεών !...

***

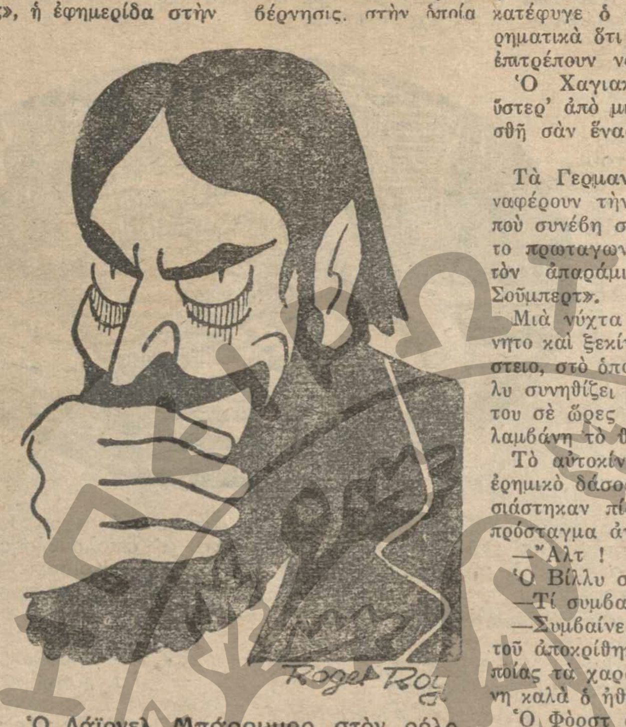

Ὁ Λάϊονελ Μπάρρυμορ στὸν ρόλο τοῦ Ρασποῦτιν, στὸ «Λυκόφως τῶν Τσάρων»

Τὰ Γερμανικὰ κινηματογραφικὰ περιοδικὰ ἀναφέρουν τὴν παρακάτω παράξενη περιπέτεια, ποὺ συνέβη στὸν Βίλλυ Φόρστ, τὸν συμπαθέστατο πρωταγωνιστὴ τοῦ «Μὴ Ρωτᾶς Γιατί» καὶ τὸν ἀπαράμιλλο σκηνοθέτη τῆς «Σερενάτας Σοῦμπερτ».

Μιὰ νύχτα ὁ Βίλλυ Φὸρστ μπῆκε στ' αὐτοκίνητο καὶ ξεκίνησε ἀπ' τὸ Βερολῖνο γιὰ ἕνα προάστειο, στὸ ὁποῖο ἔμενε κάποιος φίλος του. Ὁ Βίλλυ συνηθίζει νὰ κάνη ἐπισκέψεις στοὺς φίλους του σὲ ὧρες ἐντελῶς ἀκατάλληλες, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνη τὸ θέαμα τοῦ....ἀγουροξυπνήματός των.

Τὸ αὐτοκίνητό του, λοιπόν, περνοῦσε ἀπὸ ἕνα ἐρημικὸ δάσος, ὅταν ξαφνικὰ τρεῖς σκιὲς παρουσιάστηκαν πίσω ἀπὸ μερικὰ δένδρα. Καὶ ἕνα πρόσταγμα ἀντήχησε μέσ' στὴ νύχτα :

—Ἄλτ !

Ὁ Βίλλυ σταμάτησε τὸ ἁμάξι του.

—Τί συμβαίνει ; ρώτησε.

—Συμβαίνει ὅτι χρειαζόμαστε ἕνα αὐτοκίνητο ! τοῦ ἀποκρίθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς σκιές, τῆς ὁποίας τὰ χαρακτηριστικὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη καλὰ ὁ ἠθοποιὸς μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Φὸρστ δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ τὰ χάνουν εὔκολα.

—Θέλετε νὰ σᾶς δώσω τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐργοστασίου ποὺ μοῦ προμηθεύει αὐτοκίνητα ; ρώτησε ἀπαθέστατα τὶς τρεῖς σκιές. Ἴσα - ἴσα ἔχει κατασκευάσει τώρα τελευταῖα ἕνα νέο μοντέλο, ἕνα μοντέλο πού....

—Ἄφησε τ' ἀστεῖα, τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ σκιά, καὶ κατέβα ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἁμάξι, εἰδεμή...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἦταν τόσο προστακτικός, ὥστε ὁ ζὲν πρεμιὲ ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση, ἀναστενάζοντας βαθειά. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξί του, ὅταν, πλησιάζοντας τὶς τρεῖς σκιές, μπόρεσε ἐπὶ τέλους νὰ τὶς ἀναγνωρίση. Ἦσαν δυὸ νέοι καὶ μιὰ κοπέλλα, ἠθοποιοὶ καὶ οἱ τρεῖς τοῦ κινηματογράφου ! Τοῦ ἐξήγησαν ἀμέσως τί συνέβη. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους ἔκλεψε τὴν κοπέλλα, τὴν ὁποία οἱ γονεῖς της δὲν ἤθελαν νὰ τοῦ τὴν δώσουν μὲ τὸ καλό, καὶ πήγαιναν τώρα σὲ ἕνα προάστειο, γιὰ νὰ κάνουν τοὺς γάμους των, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ ἕναν τρίτο, ὁ ὁποῖος θὰ χρησίμευε ὡς μάρτυς !

—Ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς πάω ἐγὼ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, εἶπε ὁ Βίλλυ, σκασμένος στὰ γέλια, στὸ ζεῦγος τῶν μελλονύμφων. Ἀλλὰ μ' ἕναν ὅρο !...

—Τὸν κάνουμε ἀπὸ τώρα δεκτό !

—Νὰ μὲ πάρετε ἐμένα γιὰ δεύτερο μάρτυρα στὸ γάμο σας !

—Σύμφωνοι !

Ἔτσι, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Φὸρστ ξεκινοῦσε καὶ πάλι, μὲ τέσσερες ἐπιβάτες αὐτὴ τὴ φορά !...

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΜΠΙΡΑ ΚΙ' Ο ΑΧΜΕΤ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΛΝΤΑΝ

Ο Ἀχμὲτ Σερίρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους ἐμπόρους τοῦ Μπορκοῦ, εἶχε πάει στὸ Ἀμπεσὲ γιὰ λίγες μονάχα μέρες, γιὰ ν' ἀγοράση διάφορες πραμάτειες, κ' ἔμεινε ἐκεῖ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες. Δὲν τοῦ ἔκανε πειὰ καρδιὰ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτό, ὄχι γιατὶ τοῦ ἄρεσαν ἡ μαγευτικὲς πράγματι τοποθεσίες του, μὰ γιατὶ γνώρισε ἐκεῖ τὴν Κομπίρα, τὴν ὠμορφότερη κοπέλλα τοῦ Ἀμπεσέ...

Τὰ μαλλιὰ τῆς Κομπίρας ἦσαν πιὸ μαῦρα καὶ ἀπὸ τὰ περίφημα μαῦρα ρόδα τοῦ Καντὶρ καὶ τὸ πρόσωπό της ἄσπρο ὅπως τῶν κοριτσιῶν τοῦ Χαρτοὺμ... Καὶ ὅποιος ἄντρας κύτταζε τὴν κοπέλλα αὐτὴ στὰ μάτια, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ νοιώση τὴν καρδιά του βαρειὰ πληγωμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

Ὁ Ἀχμὲτ ἀγάπησε τὴν Κομπίρα μὲ τρελλό, παράφορο ἔρωτα. Πολλὲς φορὲς τῆς εἶπε νὰ γίνη γυναῖκα του καὶ νὰ τὴν πάρη μαζύ του στὴν Αἴγυπτο, ὅπου θὰ τὴν εἶχε σὰν βασίλισσα. Ἐκείνη ὅμως τὸν ἄκουγε πάντα χαμογελῶντας, χαϊδεύοντας κάπου-κάπου τὰ μαλλιά της, μὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἔδινε μιὰ κατηγορηματικὴ ἀπάντησι...

Στὸ μεταξύ, δεχόταν ἀπὸ τὸν Ἀχμὲτ ὅλα τὰ πολύτιμα δῶρα ποὺ τῆς προσέφερε κεῖνος—ροδόσταγμα σὲ κρυστάλλινα βάζα, χαλιὰ μαλακὰ σὰν χνοῦδι, μεταξωτὰ καὶ χρυσαφικά, γλυκίσματα καὶ τρόφιμα... Ἡ μεγαλείτερη εὐχαρίστησι τοῦ Ἀχμὲτ ἦταν ν' ἀγοράζη γιὰ τὴν Κομπίρα ὅ,τι καλὸ καὶ ἀκριβὸ εὕρισκε στὸ παζάρι...

Μιὰ μέρα, ὅμως, οἱ γονεῖς τῆς Κομπίρας, τὴν πάντρεψαν μ' ἕνα Γάλλο ἀξιωματικό, ξετρελλαμένο μὲ τὴν θερμὴ ὠμορφιά της... Οὔτε οἱ ἴδιοι, οὔτε κ' ἡ Κομπίρα ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸ γάμο. Μὰ οἱ γέροι ἤθελαν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ τὸν Γάλλο ἀξιωματικὸ—καὶ ἡ Κομπίρα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπακούση στὸ θέλημα τῶν γονέων της.

Τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ περιγράψουν τὴν ἀπελπισία τοῦ Ἀχμέτ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ ἀγαπημένη του θὰ ἔπαιρνε ἕναν γκιαούρη... Ὡστόσο, τοῦ κάκου θερμοπαρακάλεσε τὴν Κομπίρα νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήση.

—Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό, Ἀχμέτ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Πρέπει νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ποῦν οἱ γονεῖς μου...

—Μὰ ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾶς τὸν Γάλλο ἀξιωματικό; φώναξε ὁ Ἀχμέτ.

—Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσω!... Μήπως δὲν εἶνε ὁ ἀφέντης μου καὶ ἐξουσιαστής μου ἀπὸ δῶ καὶ μπρός;

Καὶ ἡ Κομπίρα ἔκανε τοὺς γάμους της μὲ τὸν γκιαούρη.

Τὸ μόνο ποὺ ἐπέτυχε ὁ Ἀχμὲτ ἦταν νὰ ἔχη τὴν ἐλευθερία νὰ πηγαίνη κάπου-κάπου νὰ τὴν βλέπη στὸ σπίτι της—μπροστὰ στοὺς σκλάβους της, βέβαια, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ βάλη κακὴ ὑποψία μὲ τὸν νοῦ του...

Ὡστόσο, ὁ Ἀχμέτ, τρελλὰ πάντοτε ἐρωτευμένος μαζύ της, εὕρισκε τὸν τρόπο νὰ τῆς κρυφομιλάη γιὰ τὴν ἀγάπη του...

Ἕνα ἀπόγευμα, τὴν παρακάλεσε, μὲ περισσότερο πεῖσμα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, νὰ δεχτῆ νὰ τὸν ἀκολουθήση.

—Ὄχι, Ἀχμέτ, ὄχι!... τοῦ ξανάπε ἡ Κομπίρα. Ἄδικα ἐπιμένεις... Θάρθω μαζύ σου τότε μονάχα, ὅταν δὲν θὰ ζῆ πειὰ ὁ ἄντρας μου!

Μιὰ ἀόριστη ἐλπίδα φώτισε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀχμέτ.

—Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι αὐτό, Κομπίρα;

—Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, Ἀχμέτ! ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὰ γυναῖκα χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό. Σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι τὴ μέρα ποὺ θὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, θὰ εἶμαι πρόθυμη νὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου θελήσης ἐσύ...

—...Ὅταν ὁ ἄντρας σου δὲν θὰ ζῆ πειά... Μὴ ξεχνᾶς, Κομπίρα, τὴν ὑπόσχεσί σου!... Καλὴν ἀντάμωσι!...

Καὶ ὁ Ἀχμὲτ ἔφυγε βιαστικός, ταραγμένος...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ ἄντρας τῆς Κομπίρας ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ κάνη ἐπιθεώρησι στὰ φυλάκια τῆς περιφερείας. Θὰ πήγαινε πρῶτα στὴν Ἀράντα. Ἡ ἐπιθεώρησι αὐτὴ ἦταν σὰν περίπατος. Στὴν περιφέρεια ἐκείνη δὲν ὑπήρχανε ἀντάρτες κ' οἱ ἰθαγενεῖς ἀγαπούσανε ὅλοι τοὺς Γάλλους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ ἀξιωματικὸς σκέφτηκε νὰ πάρη μαζύ του καὶ τὴν γυναῖκα του.

Ὀχτὼ στρατιῶτες καὶ μερικοὶ ἰθαγενεῖς ἀποτελούσανε ὁλόκληρο τὸ καραβάνι, ποὺ ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὴν ἔρημο. Κατὰ τὸ βράδυ, ἡ Κομπίρα κουράστηκε, καβάλλα τόσες ὧρες στὴν γκαμῆλα, καὶ ὁ ἄντρας της τὴν ἀνέβασε στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του.

Ὁ ἥλιος βασίλευε, βάφοντας πορφυρὸ τὸν ὁρίζοντα μὲ τὶς τελευταῖες ἀναλαμπές του.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ καραβάνι θὰ ἔστηνε τὴν κατασκήνωσί του... Οἱ στρατιῶτες πήγαιναν μπροστά, χωρὶς νὰ βιάζωνται διόλου.

—Τί εἶνε αὐτοί; φώναξε ξαφνικὰ ἡ Κομπίρα, δείχνοντας μερικὰ μαῦρα σημάδια πρὸς τὴν Ἀνατολή, ποὺ φαινόντουσαν σὰν νἄτρεχαν κατεπάνω τους.

—Θὰ εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Μουρά, ἑνὸς φυλάρχου πολὺ γνωστοῦ μου, ποὺ μένει ἐδῶ κοντά, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας της. Καλῶς νὰ ὁρίσουν!

Τρεῖς, τέσσερες, δέκα, εἴκοσι καβαλλάρηδες φάνηκαν σὲ λίγο, καλπάζοντας πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ μικροῦ καραβανιοῦ... Ἡ Κομπίρα ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ νὰ σφίγγη τὸν ἄντρα της μὲ τὰ δυό της χέρια. Οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ προχωρούσανε μπροστά, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τίποτε.

—Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι!... ψιθύρισε ἡ Κομπίρα.

—Γιατί φοβᾶσαι; τῆς εἶπε γελῶντας ὁ ἄντρας της. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε φίλοι μας... Δὲν θὰ μᾶς κάνουν κακό...

Ξαφνικά, ὅμως, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες σταμάτησε τὸ ἄλογό του καὶ φάνηκε σὰν νὰ μάζευε καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ προχωρήσουν ὅλοι μαζύ... Ὁ καλπασμὸς τῶν ἀλόγων τους ἔδειχνε ὅτι τώρα ὡρμοῦσαν μᾶλλον σ' ἔφοδο..

Καί, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Κομπίρα ἀναγνώρισε τὸν ἀρχηγὸ τῶν καβαλλάρηδων!

Ἦταν ὁ Ἀχμέτ!...

* * *

Ὁ ἀξιωματικὸς κατάλαβε πὼς εἶχαν πέσει σ' ἐνέδρα. Μὰ πρὶν προφτάσει ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸ σφιχταγκάλιασμα τῆς γυναίκας του, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε.

Ἡ Κομπίρα ἔκλεισε τὰ μάτια της. Κάτι ὑγρὸ καὶ θερμὸ κυλοῦσε στὰ χέρια της. Τὸ σῶμα τοῦ ἀντρός της ταλαντευότανε πάνω στ' ἄλογο... Ἡ Κομπίρα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κρατάη σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά της... Μαζὺ ἔπεσαν καταγῆς στὴν ἄμμο...

....

—Μὴ ξεχνᾶς, Κομπίρα, τὴν ὑπόσχεσί σου!...

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα σήκωσε τὸ κεφάλι της, ποὺ τὸ εἶχε ἀκουμπισμένο στὸ στῆθος τοῦ νεκροῦ, τοῦ δολοφονημένου λοχαγοῦ, καὶ κύτταζε μὲ κλαμμένα μάτια ἐκεῖνον ποὺ στεκόταν ὄρθιος δίπλα της καὶ τῆς μιλοῦσε...

Ὁ Ἀχμὲτ ἔγειρε ἀπὸ πάνω της.

—Μοῦ εἶχες πῆ—ἐξακολούθησε—ὅτι θὰ μὲ ἀκολουθήσης τότε μονάχα, ὅταν δὲν θὰ ζῆ ὁ ἄντρας σου... Αὐτὸ ποὺ ἤθελες, ἔγινε... Τὸν σκότωσα τὸν ἄντρα σου!... Καὶ τώρα εἶσαι ἐλεύθερη καὶ μπορεῖς νὰ μ' ἀκολουθήσης!...

Μὰ ἡ Κομπίρα ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη τὴν αἱματωμένη στολὴ τοῦ ἀντρός της,—ἡ σφαῖρα τοῦ Ἀχμὲτ τὸν εἶχε βρῆ κατάστηθα,—καὶ τὰ ματωμένα χέρια της, χωρὶς νὰ μιλάη...

Στὸ μεταξύ, οἱ Γάλλοι στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν Ἀράβων ποὺ ὀχυρώθηκαν πίσω ἀπὸ τ' ἄλογά τους.

—Ἔλα, Κομπίρα! συνέχισε ὁ Ἀχμέτ. Οἱ Γάλλοι μᾶς πυροβολοῦν! Εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ μείνουμε ἐδῶ... Ἔλα νὰ φύγουμε!

—Ποτέ! φώναξε τότε μὲ παραφορὰ ἡ Κομπίρα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σκοτώσης τὸν ἄντρα μου καὶ ἀφέντη μου! Ὅταν σοῦ ἔλεγα πὼς θὰ σ' ἀκολουθήσω, ἅμα δὲν θὰ ὑπάρχη πειά, ἐννοοῦσα πὼς θὰ ἤμουν δική σου ἂν θὰ πέθαινε ἢ ἂν θάφευγε... Ἐγώ, λοιπόν, στάθηκα ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του, μὲ τὰ λόγια μου!...

—Ἔλα, Κομπίρα, νὰ φύγουμε!..

—Μακρυά! Μακρυά μου! Μὴ μὲ πλησιάζης!... Καταραμένος νὰ εἶσαι! Ἐγὼ σκότωσα τὸν ἄντρα μου! Ἐγὼ τὸν σκότωσα!...

Καὶ ἡ Κομπίρα, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, σηκώθηκε ὄρθια καί, πρὶν προφτάσει ὁ Ἀχμὲτ νὰ τὴν κρατήση, ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τοὺς Γάλλους στρατιῶτες, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πυροβολοῦν, φωνάζοντας:

—Ἐγὼ τὸν σκότωσα τὸν ἀξιωματικό σας!... Τιμωρῆστε με!..

Τρεῖς σφαῖρες τὴν βρήκανε στὸ στῆθος καὶ τὴν ξάπλωσαν κάτω, στὴν ἡλιοφρυγμένη ἀκόμα ἄμμο...

....

Ὁ Ἀχμὲτ σώθηκε κεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του ποὺ τὸν τράβηξαν διὰ τῆς βίας στὴ φυγή τους.

Καλύτερα, ὅμως, νὰ τὸν ἄφιναν νὰ σκοτωθῆ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ! Γιατὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἀχμέτ, τρελλὸς πειά, ἀναμαλλιασμένος καὶ κουρελιάρης, φάντασμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του, γυρνοῦσε στὴν ἔρημο σὰν ἀγρίμι, τρομάζοντας τὰ καραβάνια μὲ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἐμφάνισί του καὶ μὲ τὰ βραχνὰ ξεφωνητά του—καὶ ἐπαναλαμβάνοντας τὸ ἴδιο διαρκῶς ὄνομα:

—Κομπίρα!... Κομπίρα!... Κομπίρα!...

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΑΫΜΟΣ ΤΗΣ ΑΪΣΕ

ΤΟΥ ΟΜΕΡ ΣΕΫΦΕΤΙΝ

Ὁ Ὀμὲρ Σεϋφετίν, ὁ ὁποῖος πέθανε νεώτατος, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ παγκοσμίου πολέμου, θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους λογοτέχνες τῆς σύγχρονης Τουρκίας. Στὰ διηγήματά του περιέγραψε μὲ ἀπαράμιλλη δύναμι, τὴν ψυχολογία καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Τούρκων χωρικῶν, διεκτραγωδῶντας συγχρόνως τὴν ἀφόρητη κατάστασι, στὴν ὁποία ζούσανε καὶ καυτηριάζοντας τὶς προλήψεις τους. Ὁ Ὀμὲρ Σεϋφετὶν ἦταν ἐπίσης ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους Τούρκους διανοουμένους, ποὺ ἐργάστηκαν γιὰ τὴ χειραφέτησι τῶν Ὀθωμανίδων.

Ἡ μικρὴ Ἀϊσὲ ἄφησε τὸν ἀργαλειό της, στὸν ὁποῖο ὕφαινε ἀπὸ τὸ πρωΐ, καὶ τεντώθηκε τεμπέλικα... Ἦταν ὁλομόναχη στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας της εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὰ χαράματα γιὰ τὸ παζάρι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ. Ἡ μητέρα της κ' ἡ ἀδελφές της εἶχαν πάει στοὺς γείτονες, τοὺς Ζαΐμ.

Ἡ Ἀϊσὲ ἔτριψε τὰ μάτια της, πλησίασε στὸν καθρέφτη, ποὺ ἦταν κρεμασμένος στὸν τοῖχο τῆς σάλλας, καὶ κυττάχτηκε μέσα. Τὰ μάτια της, ποὺ γυάλιζαν σὰν κάρβουνα, ἦσαν ἀκόμα κουρασμένα. Τὰ μάγουλά της ἦσαν πιὸ κόκκινα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ τὰ κατάμαυρα μαλλιά της ἔπεφταν στὸ μέτωπό της...

Κύτταζε, παραξενεμένη, σὰν νὰ τἄβλεπε γιὰ πρώτη φορά, τὰ μάτια της, τὰ χείλη της, τὸ στῆθος της καὶ ψιθύρισε κατάπληκτη:

—Τί ὥμορφη ποὺ εἶμαι!...

Καὶ ἄρχισε νὰ γελάη...

Σὲ ἡλικία δέκα μονάχα χρόνων, ἡ Ἀϊσὲ ἦταν μιὰ σχηματισμένη πειὰ κοπέλλα.

Στοὺς γάμους τῆς κόρης τῶν Ζαΐμ, οἱ καλεσμένοι ἀπόρησαν ὅταν εἶδαν τὴν Ἀϊσὲ ὥμορφη καὶ γοητευτικὴ σὰν γυναῖκα... Μὰ ἡ Ἀϊσὲ εἶχε καὶ ἄλλα προσόντα. Ἦταν πολὺ χειροδύναμη! Ἔβαζε κάτω ὅλα τὰ συνομήλικά της ἀγοράκια. Πεχλιβὰν Ἀϊσὲ (1) τὴν φώναζαν ὅλοι στὸ χωριό... Καί, ὅπως τ' ἀγοράκια, ἡ Ἀϊσὲ ἀγαποῦσε τ' ἄλογα, τὸν πετροπόλεμο, τὰ ἀγωνίσματα...

Ὡστόσο, ἡ μικρὴ ἔπρεπε νὰ τὸ πάρη ἀπόφασι, ὅτι θὰ σταματοῦσε τὰ παιγνίδια μὲ τοὺς φίλους της. Εἶχε μεγαλώσει πειά... Εἶχε γίνει σωστὴ γυναῖκα... Τὶς προάλλες, ὅταν ὁ Κοῦρτ χότζας, ὁ ἰμάμης τοῦ χωριοῦ, τὴν συνάντησε μπρὸς στὴ βρύσι, τὴν κύτταξε καλὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, κούνησε τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:

—Βάϊ, βάϊ! πῶς μεγάλωσες, Ἀϊσέ! Σύρε νὰ πῆς τῆς μάνας σου, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ φορέσης φερετζέ!... Ἔγινες πειὰ κοπέλλα... Δὲν πρέπει νὰ βγαίνης ἔξω μὲ πρόσωπο ξεσκέπαστο; Ἀκοῦς;

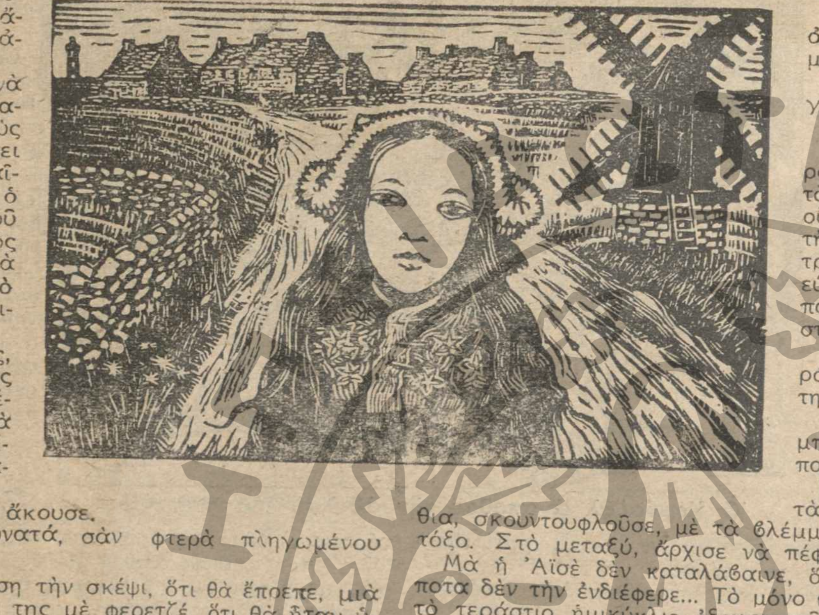

Μὰ ἡ Ἀϊσὲ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, σὰν φτερὰ πληγωμένου πουλιοῦ, στὸ στῆθος της.

Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ συνηθίση τὴν σκέψι, ὅτι θὰ ἔπρεπε, μιὰ μέρα, νὰ σκεπάζη τὸ πρόσωπό της μὲ φερετζέ, ὅτι θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μένη φυλακισμένη στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, χωρὶς πειὰ νὰ μπορῆ νὰ βγαίνη ἔξω ὅποτε θέλει καὶ νὰ παίζη μὲ τ' ἀγοράκια τοῦ χωριοῦ...

...Ἡ Ἀϊσὲ ἔρριξε τὰ μαλλιά της πίσω, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, καὶ ξανακυττάχτηκε στὸν καθρέφτη... Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, δὲν εἶχε κουράγιο ν' ἀποθαυμάση οὔτε τὰ μάγουλά της, οὔτε τὰ χείλη της, οὔτε τὸ στῆθος της... Μιὰ ἄλλη σκέψι τὴν κατεῖχε... Καὶ ἡ Ἀϊσὲ ἄφησε, μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, νὰ ἐκδηλωθῆ ἕνας καϋμός της, ὁ μεγαλείτερος καϋμὸς τῆς ζωῆς της:

—Ἀχ! γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἀγόρι!...

* * *

Καὶ τί δὲν θὰ ἔκανε ἡ Ἀϊσέ, ἂν ἦταν ἀγόρι.

Θὰ περνοῦσε ὅλη τὴ μέρα της καβάλλα στ' ἄλογο, θὰ πήγαινε κυνῆγι, θὰ κάπνιζε ναργιλέ, θὰ πάλευε μὲ τοὺς πιὸ χεροδύναμους ἄντρες τοῦ χωριοῦ—καὶ θὰ τοὺς νικοῦσε, φυσικά, ὅλους!—θὰ ἔκλεβε ὅποια κοπέλλα τῆς ἄρεσε... Ὕστερα, θὰ πήγαινε στὸν πόλεμο καὶ θὰ γυρνοῦσε μὲ τὰ στήθη φορτωμένα παράσημα...

Καί, πρὸ παντός, θὰ μποροῦσε νὰ βγαίνη ἔξω μὲ πρόσωπο ξεσκέπαστο.

—Ἀχ! γιατί νὰ μὴ γεννηθῶ ἀγόρι!...

Αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος καϋμὸς τῆς Ἀϊσέ.

Ἡ μικρὴ μελαγχόλησε μὲ τὶς σκέψεις αὐτές.

Πλησίασε σιγὰ-σιγὰ στὸ παράθυρο καὶ ἀκούμπησε μὲ τοὺς ἀγκῶνες στὸ περβάζι. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρός, γεμάτος ὅμως σύννεφα σὲ μιὰ ἄκρη. Τὰ κοκόρια λαλούσανε στὸν κῆπο τοῦ Κοῦρτ χότζα, ἑκατὸ βήματα παραπέρα. Ἂν καὶ κόντευε μεσημέρι, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γλυκειά, σὰν νὰ εἶχε χαράξει τότε μόλις...

Ξαφνικά, ἔπεσαν μερικὲς στάλες βροχῆς. Ἡ Ἀϊσὲ ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ κλάψη, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ἡ ἴδια τὸ γιατί.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἔγινε κάτωχρη. Ἡ ἀναπνοὴ ἄρχισε νὰ βγαίνη λαχανιασμένη ἀπὸ τὰ στήθη της. Καὶ τὰ βλέμματά της καρφώθηκαν σ' ἕνα σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου εἶχε ἐμφανιστῆ ἕνα πελώριο οὐράνιο τόξο!...

Ἡ Ἀϊσὲ ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο της χέρια. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ μάτια της πέταξαν σπίθες...

Ὢ! ἂν ἦταν ἀλήθεια ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶπαν καὶ ποὺ τὸ θεωροῦσε ὡς τότε παραμῦθι!... Ἂν ἦταν ἀλήθεια, ὅτι ἔφτανε νὰ περάση ἕνα κορίτσι κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιο τόξο, γιὰ νὰ μεταμορφωθῆ ἀμέσως σὲ ἀγόρι!...

Πίσω ἀπὸ τοὺς φράχτες τοῦ δρόμου, ποὺ ἔβγαζε σὲ μιὰ ρεματιά, εἶχε στηθῆ ἕνα τεράστιο πολύχρωμο ἡμικύκλιο, ποὺ ἀγκάλιαζε, θὰ ἔλεγε κανείς, ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Τί ὡραῖα ποὺ ἦσαν τὰ χρώματά του! Ποτὲ ἡ Ἀϊσὲ δὲν εἶδε στὴ ζωή της πιὸ γλυκὰ χρώματα... Κάτι ἄλλο, ὅμως, ἀπασχολοῦσε περισσότερο τὴν μικρή, ἐκείνη τὴ στιγμή... Ἔπρεπε νὰ τρέξη καὶ νὰ προφτάση νὰ περάση κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιο τόξο, πρὶν ἐκεῖνο διαλυθῆ!...

Ποιὸς ξέρει! Ἴσως νὰ ἦσαν ἀληθινά, τὰ ὅσα τῆς εἶπε ἡ μαμᾶ της.

Ἴσως ἡ Ἀϊσὲ νὰ γινόταν ἀγόρι!...

* * *

Καὶ ἡ Ἀϊσέ, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ φορέση οὔτε τὶς παντοῦφλες της ἀπὸ τὴν βιασύνη της, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν τρελλὴ πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ οὐρανίου τόξου, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ λάμπη στὸν οὐρανό.

—Ἀχ! ἂς μὴ διαλυθῆ τὸ οὐράνιο τόξο! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της.

Καὶ ἔτρεχε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε, χωρὶς νὰ βλέπη ποῦ πατᾶ...

Πηδοῦσε σὰν ἀγρίμι πάνω ἀπ' τὰ χαντάκια, πατοῦσε στ' ἀγκάθια, σκουντουφλοῦσε, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα στὸ οὐράνιο τόξο. Στὸ μεταξύ, ἄρχισε νὰ πέφτη ραγδαία βροχή...

Μὰ ἡ Ἀϊσὲ δὲν καταλάβαινε, ὅτι εἶχε γίνει μούσκεμα... Τίποτα δὲν τὴν ἐνδιέφερε... Τὸ μόνο ποὺ τὴν ἔννοιαζε, ἦταν μήπως τὸ τεράστιο ἡμικύκλιο ἐξαφανιστῆ, πρὶν ἐκείνη προφτάσει νὰ περάση ἀπὸ κάτω του...

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Ἀϊσέ. Τὸ οὐράνιο τόξο ἄρχισε νὰ διαλύεται σιγὰ-σιγά.

—Μή, μή! φώναξε ἡ Ἀϊσέ, σηκώνοντας ψηλὰ καὶ τὰ δυό της χέρια. Στάσου ἀκόμα λίγο! Ἔρχομαι, ἔρχομαι!...

Τὸ μυαλό της σάλευε μὲ τὴν σκέψι, ὅτι ἂν δὲν πρόφταινε νὰ περάση κάτω ἀπὸ τὸ οὐράνιο τόξο, θὰ ἔχανε καὶ τὴν τελευταία της ἐλπίδα νὰ μεταμορφωθῆ σ' ἀγόρι, νὰ πραγματοποιήση τὸν μεγαλείτερο καϋμὸ τῆς ζωῆς της...

Λίγα ἀκόμα βήματα χώριζαν τὴν Ἀϊσὲ ἀπὸ τὸ ἡμικύκλιο.

Ἀκόμα λίγο—καὶ ἡ Ἀϊσὲ θὰ γινόταν ἀγόρι!...

Ἡ μικρὴ ἄρχισε κιόλας νὰ φαντάζεται πόσο ὥμορφη θὰ ἦταν ὡς παλληκάρι μὲ τὸ τουφέκι κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμο, ὅταν ξαφνικὰ ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητὸ τρόμου κ' ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι στὴ βαθειὰ ρεματιὰ ποὺ βρέθηκε μπροστά της...

Τὸ τρυφερό της σῶμα κατρακύλησε ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα καὶ ξαπλώθηκε τέλος, μὲ κουρελιασμένες, ματωμένες σάρκες, στὸ βάθος τῆς ρεματιᾶς...

Ἡ Ἀϊσὲ ἄνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια της καί, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τοὺς πόνους τοῦ κορμιοῦ της, κάρφωσε τὰ βλέμματά της στὸ ξεφτισμένο πειὰ οὐράνιο τόξο, ποὺ διαλυότανε.

Ἀπέραντη ἀπελπισία κυρίευσε τὴν καρδιὰ τῆς μικρῆς.

—Δὲν πρόφτασα νὰ τὸ περάσω!... ψιθύρισε. Δὲν θὰ γίνω ποτὲ ἀγόρι!...

Καὶ μ' αὐτὸν τὸν καϋμὸ ξεψύχησε ἡ Ἀϊσέ...

ΟΜΕΡ ΣΕΫΦΕΤΙΝ

---

(1) Πεχλιβάν, θὰ πῆ Τούρκικα, παλαιστὴς καί, κατ' ἐπέκτασι, δυνατὸς ἄνθρωπος.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΟΥΑΝ ΓΚΑΡΘΙΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΡΒΑΖΑΛ

Τη νύχτα ἐκείνη ὁ ἄνεμος σφύριζε μὲ μανία στοὺς δρόμους τῆς Βαλεντίας, ποὺ εἶχαν μεταβληθῆ σὲ ποτάμια, ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ ποὺ ἔρριξε. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ ἔξω, μὲ τὸν ἐλεεινὸ αὐτὸν καιρό. Μονάχα ἕνας ζητιάνος, ποὺ δὲν εἶχε δωμάτιο νὰ κοιμηθῆ, ἀφοῦ περιπλανήθηκε ἐδῶ καὶ κεῖ, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ καταφύγη κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη θολωτὴ πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ, κοντὰ στ' ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως...

Εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν, ξαφνικά, ὁ ζητιάνος εἶδε ἀπὸ τὸ καταφύγιό του δυὸ σκιὲς νὰ κινοῦνται στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Σὲ λίγο ἡ σκιὲς αὐτὲς πλησίασαν καὶ στάθηκαν κοντὰ στὴ θολωτὴ πόρτα, χωρὶς νὰ προσέξουν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος τοὺς παρακολουθοῦσε κρυμμένος ἐκεῖ... Ὁ ζητιάνος προσπάθησε νὰ δῆ ποιοὶ ἦσαν οἱ παράξενοι αὐτοὶ διαβάτες, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά τους, ἐπειδὴ ἦσαν καλὰ τυλιγμένοι στοὺς μανδύες τους καὶ εἶχαν κατεβάσει τὰ πλατύγυρα καπέλλα τους ὥς τὰ φρύδια... Δὲν ἤξερε τί εἴδους ἄνθρωποι ἦσαν. Ἀπὸ τὴ στάσι τους ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους των, κατάλαβε ὅτι ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχαν καλὲς προθέσεις.

Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ δυὸ ἄγνωστοι ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν χαμηλόφωνα :

—Δὲν πιστεύω νὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Δὲν εἶνε ἀκόμα ἡ ὥρα ἕντεκα... Ἐξάλλου, ἡ κακοκαιρία θὰ τὸν ἐμπόδισε νὰ γυρίση σπίτι του...

—Ναί, ἡ νύχτα εἶνε ἀπόψε ἄγρια καὶ σκοτεινή, ὅπως ὁ Ἅδης ! εἶπε ὁ ἄλλος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ Θεὸς ὑποστηρίζει τὰ σχέδιά μας... Οἱ δρόμοι εἶνε ἔρημοι... Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς δῆ...

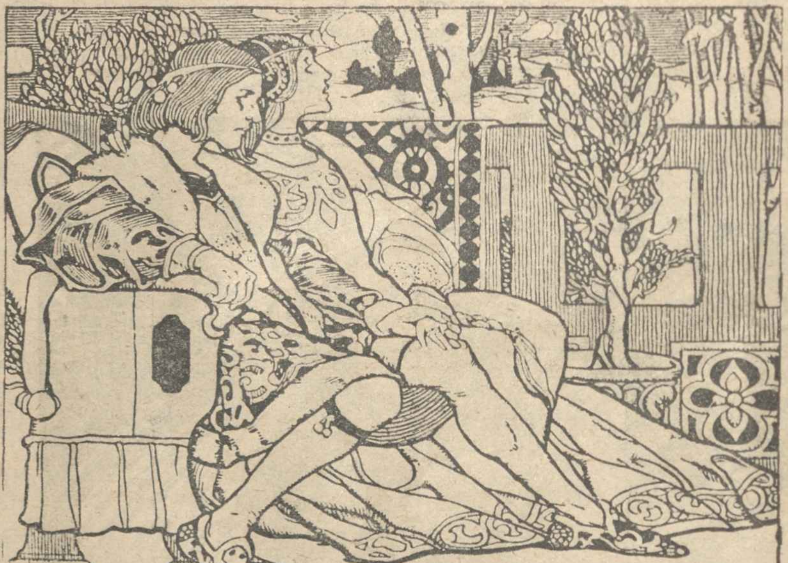
Ὁ Καρβαζὰλ ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μπεναβίδες

Τὸ ρολόγι ἑνὸς γειτονικοῦ μεγάρου σήμανε ἕντεκα.

—Εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνουμε γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουμε ! εἶπε τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀγνώστους.

Καὶ οἱ δύο μυστηριώδεις τύποι ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴ θολωτὴ πόρτα καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ παλάτι. Ὁ ζητιάνος, κουλουριασμένος πάντοτε στὴ γωνία του, εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό, ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν μαχαιρώσουν οἱ δύο ἄγνωστοι...

Πέρασε κάμποση ὥρα καὶ ξαφνικὰ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ πόνου ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ.

—Πάει αὐτός, Θεὸς σχωρέσ' τον ! ψιθύρισε ὁ ζητιάνος, κάνοντας τὸν σταυρό του.

Κι' ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του, περίεργος νὰ δῆ τί εἶχε γίνει. Ὀπισθοχώρησε ὅμως τρομαγμένος καὶ στριμώχτηκε περισσότερο στὴ γωνιά του, γιατί εἶδε δυὸ δολοφόνους νὰ ξαναπλησιάζουν στὴν πόρτα.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα ; ψιθύρισε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ἀρκετὰ εὐδιάκριτα, ὥστε νὰ τὸν ἀκούση ὁ ζητιάνος.

—Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ σύντροφός του. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θ' ἀρχίσουν νὰ μᾶς κυνηγᾶνε... Ἄ ! εἶμαι βέβαιος ὅτι **τὸν** χτυπήσαμε καλά ! Τὸ δικό μου τοὐλάχιστον τὸ χέρι δὲν ἔτρεμε διόλου... Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Ὁ ἐχθρός μας, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν παρέδωσε ὥς τώρα τὴ βρωμερὴ ψυχή του στὸ διάβολο, δὲν θὰ ζήση πολύ... Δὲν ὑπάρχει πειὰ τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Καρβαζὰλ !... Τὸ ἔχουμε ἐξαφανίσει ἀπὸ τὸν κόσμο !...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκαν δυνατὲς φωνὲς πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ καὶ ὁ δρόμος φωτίστηκε ἀπὸ λαμπάδες καὶ φανάρια.

—Ἀνεκάλυψαν τὸ πτῶμα ! εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους. Δρόμο γρήγορα, πρὶν μᾶς πιάσουν !...

Καὶ ἡ δυὸ σκιὲς ἐξαφανίστηκαν μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ γειτονικοῦ δρόμου. Ὅσο γιὰ τὸν ζητιάνο, ἔμεινε ἀποσβολωμένος...

—Ὕψιστε Θεέ ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Ποιὸς θὰ τὸ περίμενε ποτὲ ὅτι οἱ ἔνδοξοι ἀδελφοὶ Καρβαζὰλ θὰ γινόντουσαν κοινοὶ καὶ ἄνανδροι δολοφόνοι !... Ὕστερ' ἀπὸ ὅσα εἶδα ἀπόψε τὴ νύχτα, φοβᾶμαι μήπως βρῶ καὶ γὼ τὸ μπελᾶ μου...

Μὰ ὁ ζητιάνος δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίση τοὺς φιλοσοφικοὺς στοχασμούς του. Μερικοὶ ὡπλισμένοι στρατιῶτες, κάνοντας ἔρευνα σὲ κεῖνα τὰ μέρη, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τοὺς δολοφόνους, εἶδαν τὸν ζητιάνο κρυμμένον στὸ βάθος τῆς πόρτας, ὥρμησαν ἀπάνω του καὶ τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια μὲ σχοινιά, πρὶν ἐκεῖνος προφτάσει νὰ καταλάβη τί συνέβαινε.

—Πιάσαμε ἕναν ἀπὸ τοὺς κακούργους ! φώναξε ἕνας στρατιώτης. Πές μας, ἐλεεινέ, ποιὸς εἶνε ὁ συνένοχός σου καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα.

—Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ φονιᾶς ! τραύλισε ὁ ζητιάνος, τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο του. Ξέρω ὅμως τοὺς δολοφόνους !...

—Ποιοὶ εἶνε αὐτοί ;

—Ἄ ! μονάχα στὸν ἴδιο τὸν βασιληᾶ θὰ μπορέσω νὰ φανερώσω τὰ ὀνόματά τους ! Οἱ φονιάδες, βλέπετε, αὐτοὶ εἶνε μεγάλα πρόσωπα καὶ δὲν κάνει νὰ τοὺς ἐκθέσω !...

Οἱ στρατιῶτες, σκανδαλισμένοι ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ ζητιάνου, τὸν μετέφεραν στὸ παλάτι καὶ τὸν παρέδωσαν σὲ μερικοὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι τὸν ὡδήγησαν ἀμέσως μπρὸς στὸν ἑτοιμοθάνατο. Ἴσως ὁ ζητιάνος αὐτὸς νὰ ἦταν ὁ δολοφόνος καὶ νὰ ἔλεγε ψέμματα ὅτι ἤξερε τοὺς πραγματικοὺς φονιάδες. Μὰ ὁ τραυματίας δὲν ζοῦσε πειὰ γιὰ νὰ γνωρίση τὸν δολοφόνο του... Μόλις εἶχε ξεψυχήσει !...

Τὸ θῦμα τῆς νυχτερινῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως ἦταν ὁ Μπεναβίδες, ἀπόγονος μιᾶς ἐνδόξης οἰκογενείας καὶ εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδου τοῦ 6ου. (Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβη στὰ 1312). Ὁ Μπεναβίδες συνώδευε τὸν βασιλέα σ' ὅλα τὰ ταξείδια του καὶ ἦταν ὁ καλύτερος μυστικοσύμβουλός του... Ὁ τραγικὸς λοιπὸν θάνατός του λύπησε βαθειὰ τὸν Φερδινάνδο. Καὶ ὁ βασιλεύς, γονατισμένος μπρὸς στὸ κρεββάτι, ὅπου ξεψύχησε ὁ φίλος του, μούσκευε μὲ δάκρυα πόνου καὶ θυμοῦ τὸ παγωμένο πρόσωπο τοῦ νεκροῦ καὶ ὁρκιζότανε νὰ τιμωρήση σκληρὰ τοὺς ἀνάνδρους δολοφόνους του.

Ὅταν ὁ ζητιάνος παρουσιάστηκε μπροστά του καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε κείνη τὴ νύχτα, καθὼς καὶ τὴν πεποίθησί του ὅτι οἱ δολοφόνοι τοῦ Μπεναβίδες ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζάλ, ὁ Φερδινάνδος ἀνατρίχιασε σύγκορμος καὶ τὰ μάτια του πετάξανε ἄγριες λάμψεις μίσους.

—Τώρα καταλαβαίνω τί ἔγινε !... ψιθύρισε. Πράγματι, μονάχα οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζὰλ θὰ μποροῦσαν νὰ σκοτώσουν τὸν Μπεναβίδες !... Ἄ ! ὁ δυστυχισμένος ὁ φίλος μου θὰ βρῆ τρομερὴ ἐκδίκησι !

* * *

Οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζάλ, γόνοι μιᾶς ἀπὸ τὶς παλαιότερες οἰκογένειες τῆς Ἱσπανίας, δὲν συμπαθοῦσαν τὸν βασιλέα Φερδινάνδο, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐγενεῖς, ἐπειδὴ εἶχε χαρίσει ὅλη τὴν εὔνοιά του στὸν Μπεναβίδες. Ὁ μεγαλείτερος μάλιστα ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφοὺς εἶχε ἰδιαιτέρους λόγους νὰ εἶνε δυσαρεστημένος μὲ τὸν εὐνοούμενο τοῦ βασιλέως. Ὁ Καρβαζὰλ αὐτὸς ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μπεναβίδες. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ κείνη. Μὰ ὁ ἀδελφός της, ὅταν ἔμαθε τὸ τρυφερὸ αἴσθημα τῶν δύο νέων, ἀπαγόρευσε στὴν ἀδελφή του καὶ νὰ βλέπη ἀκόμα τὸν Καρβαζάλ.

—Ποτέ, τῆς εἶχε πῆ, ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ πάρης ἄνδρα ἕναν ἐχθρὸ τοῦ βασιλέως !...

Ὡστόσο, ἡ δόνα Βιολάντε, ἀψηφῶντας τὴ διαταγὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀντάμωνε συχνὰ μὲ τὸν Καρβαζάλ. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Μπεναβίδες, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Καρβαζάλ, τὸν ἔβρισε γιὰ τὴν διαγωγή του καὶ θὰ σκοτωνόντουσαν, ἂν δὲν πρόφταιναν νὰ τοὺς χωρίσουν μερικοὶ φίλοι. Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἡ ἀντιπάθεια μεταξὺ τῶν Καρβαζὰλ καὶ τοῦ Μπεναβίδες μετεβλήθη σὲ θανάσιμο μῖσος.

Τὸ πρωῒ τῆς μέρας ποὺ δολοφονήθηκε ὁ Μπεναβίδες, ὁ Καρβαζὰλ συναντήθηκε καὶ πάλι μὲ τὴν δόνα Βιολάντε, ἀποφασισμένος νὰ τῆς προτείνη νὰ τὴν κλέψη, γιὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξη ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἀδελφοῦ της. Βρῆκε ὅμως τὴν κοπέλλα ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη.

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε. Φύγε ἀπὸ τὴν Βαλεντία ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα ! Φοβᾶμαι πολὺ γιὰ σένα... Ὁ ἀδελφός μου μοῦ τὸ ξαναλέει κάθε τόσο ὅτι θὰ σ' ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανες !... Ὢ ! τὸν θεωρῶ ἱκανὸ γιὰ ὅλα ! Ἐξάλλου, μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἔχει καὶ τὴν ὑποστήριξι τοῦ βασιλέως...

—Μὴ φοβᾶσαι, Βιολάντε ! ἀποκρίθηκε ὁ Καρβαζάλ, προσπαθῶντας νὰ κρύψη τὸ θυμό του κάτω ἀπὸ ἕνα χαμόγελο. Τὸ σπαθί μου δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴ μέση... Ξέρω ν' ἀντικρύζω ἄφοβα τὸν κίνδυνο καὶ τὸν θάνατο !...

—Μὰ ἔχεις νὰ κάνης τώρα μ' ἐχθροὺς πιὸ δυνατοὺς ἀπὸ σένα !... Μπορεῖς νὰ τὰ βγάλης πέρα μὲ τὸν βασιλέα, ποὺ ὑποστηρίζει τὸν ἀδελφό μου ; Φύγε, σ' ἐξορκίζω ! Ἡ καρδιά μου θὰ σοῦ ἀνήκη πάντοτε ! Ἴσως νἄρθη μιὰ μέρα, ποὺ θὰ διαλυθῆ ὁ κακὸς αὐτὸς ἐφιάλτης τοῦ μίσους ! Ἴσως νὰ μπορέσουμε μιὰ μέρα νὰ ἑνωθοῦμε μὲ τὴν συγκατάθεσι τοῦ ἀδελφοῦ μου !...

Ὁ Καρβαζὰλ ἔπεσε σὲ σκέψεις. Τὸ μέτωπό του αὐλακώθηκε ἀπὸ βαθειὲς ρυτίδες. Ἡ δόνα Βιολάντε παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία καὶ τὴν παραμικρὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του...

—Ἔστω ! ψιθύρισε τέλος ὁ Καρβαζάλ. Θὰ φύγω !... Θὰ ἐκδικηθῶ ὅμως τρομερὰ τὸν ἀδελφό σου γιὰ ὅλες τὶς προσβολὲς ποὺ μοῦ ἔκανε...

—Τί σκοπεύεις νὰ κάνης ; ρώτησε ἡ δόνα Βιολάντε, ἀνήσυχη.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε τώρα. Ἴσως ὅμως νὰ καταρασθῆς ἀργότερα τὴ μέρα ποὺ μὲ συμβούλεψες νὰ φύγω ἀπ' τὴ Βαλεντία !... Χαῖρε, Βιολάντε !... Ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει ἂν καὶ πότε θὰ ξανασυναντηθοῦμε !...

Καὶ ὁ Καρβαζὰλ πῆγε καὶ βρῆκε τὸ μικρότερο ἀδελφό του, τὸν Ἀλόνθο, καὶ ἀποφάσισε νὰ φύγουν μαζὺ τὴν ἴδια νύχτα γιὰ τὸ χωριὸ Τόρο, στὸ ὁποῖο ἦσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ φίλοι τους, οἱ ἐχθροὶ δηλαδὴ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου καὶ τοῦ εὐνοουμένου του Μπεναβίδες.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησις τῶν Καρβαζὰλ ἀπὸ τὴν Βαλεντία, τὴ βραδειὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἔκανε τὸν Φερδινάνδο νὰ βεβαιωθῆ ὁριστικὰ ὅτι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ σκότωσαν τὸν Μπεναβίδες. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐπεβάρυνε ἐξαιρετικὰ τὴ θέσι τοῦ Καρβαζάλ, ἦταν καὶ τὸ ὅτι ἡ δόνα Βιολάντε, παραμερίζοντας κάθε ἄλλο αἴσθημα μπρὸς στὴν ἀδελφικὴ στοργή, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν βασιλέα καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ μυστηριώδη ἀπειλητικὰ λόγια, ποὺ τῆς εἶχε πῆ ὁ φίλος της, ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησε. Τὸν κατηγόρησε ὡς δολοφόνο τοῦ ἀδελφοῦ της !...

Τὴν ἄλλη μέρα μεγάλη δύναμις στρατοῦ ξεκινοῦσε γιὰ τὸ Τόρο, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ συλλάβη τοὺς δύο ἀδελφούς. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα περίπου, οἱ Καρβαζάλ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πληροφορηθῆ στὸ καταφύγιό τους ὅτι τοὺς κυνηγούσανε, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι σκότωσαν τὸν Μπεναβίδες, παρουσιαζόντουσαν μόνοι τους στὸν βασιλέα, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι.

—Ἀγνοούσαμε τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Μπεναβίδες ! εἶπαν στὸ βασιληᾶ τους. Φύγαμε ἀπὸ τὴ Βαλεντία γιατί ξέραμε ὅτι ὁ εὐνοούμενός σου σ' ἔβαλε νὰ μᾶς κατατρέξῃς... Εἶνε αἰσχρὴ συκοφαντία ὅτι σκοτώσαμε μεῖς τὸν Μπεναβίδες... Οἱ Καρβαζὰλ πολεμοῦν πάντοτε στῆθος μὲ στῆθος... Δὲν μαχαιρώνουν ποτὲ στὰ κρυφά, τὴ νύχτα !...

Μὰ ὁ βασιληᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε βρῆ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τοὺς ἐπικινδύνους αὐτοὺς ἀντιπάλους του, δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε.

—Οἱ ἄνανδροι φονιάδες, σὰν καὶ σᾶς, τοὺς φώναξε, δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δικαιολογοῦνται γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους ! Δὲν πρέπει οὔτε στὰ δικαστήρια νὰ παρουσιάζωνται !

Καὶ ὁ Φερδινάνδος, γυρνῶντας πρὸς τοὺς στρατιῶτες του, συνέχισε :

—Νὰ τοὺς πάρετε ἀμέσως, νὰ τοὺς ὁδηγήσετε στὸ μεγάλο βράχο, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, καὶ νὰ τοὺς πετάξετε ἀπὸ τὴν κορυφὴ στὴ χαράδρα... Καὶ κανεὶς νὰ μὴν πάρη τὰ πτώματά τους γιὰ νὰ τὰ θάψη ! Νὰ τ' ἀφήσετε ἐκεῖ, νὰ τὰ φᾶνε τὰ ὄρνια !...

Πέθανε, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, σ' ἕνα μοναστῆρι...

—Αὐτὸ λέγεται δολοφονία ! ψιθύρισε κάτωχρος ὁ Ἀλόνθο Καρβαζάλ.

—Πάρ'τε τους ! οὔρλιασε ὁ βασιλεύς.

—Ἄκουσε, ἄκαρδε βασιληᾶ ! εἶπε μὲ βαρειὰ καὶ ἐπίσημη φωνὴ ὁ μεγάλος Καρβαζάλ. Σὲ προσκαλοῦμε, ὕστερ' ἀπὸ τριάντα ἀκριβῶς μέρες, νὰ παρουσιαστῆς στὸ δικαστήριο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ δώσῃς λόγο γιὰ τὴν ἄδικη ἀπόφασι ποὺ ἔβγαλες τώρα !...

....

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, δύο στρατιῶτες ἔσπρωχναν τοὺς ἀδελφοὺς Καρβαζάλ, ποὺ στεκόντουσαν μὲ τὰ χέρια δεμένα πισθάγκωνα, στὴν ἄκρη τοῦ κρεμοῦ, καὶ τοὺς πετοῦσαν στὸ βάραθρο... Τὰ σώματα τῶν δύο ἀδελφῶν ξεσχίστηκαν, κατακομματιάστηκαν πάνω στὶς μυτερὲς προεξοχὲς τοῦ βράχου... Κι' ἄμορφα κομμάτια ἀπὸ ματωμένες σάρκες καὶ σπασμένα κόκκαλα κατέπεσαν στὴ χαράδρα....

....

Τρεῖς περίπου βδομάδες μετὰ τὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι τῶν ἀδελφῶν Καρβαζάλ, ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος, χωρὶς ἀφορμή. Τοῦ κάκου οἱ γιατροὶ προσπάθησαν νὰ καταλάβουν τὴν αἰτία τῆς νόσου του. Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως ὁ Φερδινάνδος ἀνασηκώθηκε ξαφνικὰ στὸ κρεββάτι του καὶ ρώτησε μὲ λαχανιασμένη φωνή :

—Πόσες μέρες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἐξετελέσθησαν οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζάλ ;

—Τριάντα ἀκριβῶς, μεγαλειότατε ! τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Τότε ὁ βασιλεὺς θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ μεγάλου Καρβαζὰλ καὶ ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέση βαρειὰ στὸ προσκέφαλο. Κατάλαβε ὅτι οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἦσαν ἀθῶοι καὶ ὅτι τὴ μέρα ἐκείνη θὰ παρουσιαζότανε μπρὸς στὸ Θεό, γιὰ νὰ λογοδοτήση γιὰ τὴν ἄδικη ἀπόφασί του. Πράγματι, τὸ βράδυ τῆς μέρας ἐκείνης — 7 Σεπτεμβρίου 1312 — πέθανε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Φερδινάνδος ὁ 6ος. Καὶ τὴν παράξενη αὐτὴ σύμπτωσι πολλοὶ ἱστορικοὶ τὴν ἀναφέρουν ὡς αὐθεντικὸ γεγονός !...

Μιὰ ὥρα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Φερδινάνδου ἔφτασε ἀπὸ τὴν Πορτογαλλία μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν βασιλέα. Ὁ πρωθυπουργὸς τὴν ἄνοιξε, τὴν διάβασε, καὶ τότε μονάχα διαλευκάνθηκε τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Μπεναβίδες.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τὸ εἶχαν κάνει δυὸ πρόσωπα, ποὺ τὰ προσέβαλε κάποτε ὁ Μπεναβίδες, χωρὶς νὰ δεχθῆ νὰ μονομαχήση μαζύ τους, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν εὐγενεῖς. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἀνήκανε στὸ ἴδιο κόμμα μὲ τοὺς Καρβαζάλ, ἤξεραν ὅτι ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ αὐτοὺς ἀγαποῦσε τὴν δόνα Βιολάντε κι' ἐχθρευότανε τὸν ἀδελφό της, καὶ γιὰ τοῦτο εἶπαν, τὴ βραδειὰ τοῦ φόνου, τὰ μοιραῖα λόγια :

—Δὲν ὑπάρχει πειὰ τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Καρβαζάλ ! Τὸ ἔχουμε ἐξαφανίσει !...

Μετὰ τὸ ἔγκλημά τους, ἔφυγαν γιὰ τὴν Πορτογαλλία. Κι' ὅταν ἔμαθαν ὅτι συνελήφθησαν οἱ ἀδελφοὶ Καρβαζάλ, σκέφτηκαν νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸν βασιλέα ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἦσαν ἀθῶοι. Μὰ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀδελφῶν ἔγινε ἀμέσως — καὶ ἡ ἀποκαλυπτικὴ ἐπιστολὴ τῶν πραγματικῶν δολοφόνων ἔφτασε πολὺ ἀργά !...

....

Ὅσο γιὰ τὴν δόνα Βιολάντε, μόλις πληροφορήθηκε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της, ποὺ τὸν εἶχε κατηγορήσει ἄλλοτε καὶ ἡ ἴδια, ἦταν ἀθῶος, εἶδε τὸν κόσμο νὰ σωριάζεται σ' ἐρείπια γύρω της... Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πειὰ καμμιὰ χαρὰ γι' αὐτήν... Ἔγινε καλόγρηα καὶ πέθανε, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, σ' ἕνα μοναστῆρι !...

ΖΟΥΑΝ ΓΚΑΡΘΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Η ΠΟΖΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ὁ διάσημος Γάλλος καλλιτέχνης Μπουὰ ἐπρότεινε κάποτε στὸν Βίκτωρα Οὐγκὼ νὰ τοῦ κάνη τὴν προσωπογραφία του, πρᾶγμα ποὺ δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι ὁ ποιητής.

Ἐπήγαινε λοιπὸν καθημερινῶς στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου καὶ καθιστός, σκυμμένος ἀπάνω σ' ἕνα βιβλίο, ἐπόζαρε ὁλόκληρες ὧρες, χωρὶς νὰ κινῆται καθόλου.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Μπουὰ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ, ἄκουσε κάποιον νὰ τοῦ χτυπᾶ τὴν πόρτα καὶ πῆγε νὰ τοῦ ἀνοίξη. Ἦταν ὁ Λεσσέψ.

—Ἀγαπητὲ διδάσκαλε, εἶπε ὁ Μπουὰ στὸν Οὐγκώ, εἶνε ὁ Λεσσέψ. Μήπως θὰ σᾶς ἐνοχλήση ἡ παρουσία του ;

—Ἄ, μπᾶ ! Κάθε ἄλλο ! ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής.

Ὁ Λεσσέψ, μπαίνοντας, ἐχαιρέτησε τὸν ποιητή, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπέδωσε τὸν χαιρετισμὸ μὲ μιὰ ἀβροπρεπῆ κίνησι τῆς κεφαλῆς του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρη λέξι.

Οἱ δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι συνεδέοντο ἄλλοτε μὲ φιλία, εἶχαν νὰ ἰδωθοῦν εἰκοσιπέντε χρόνια. Ὁ Λεσσὲψ ἄρχισε νὰ ὑπενθυμίζη στὸν Οὐγκὼ τὰ παληά τους καὶ νὰ τοῦ λέη διάφορα κολακευτικὰ λόγια, στὰ ὁποῖα ὁ Οὐγκὼ ἀπαντοῦσε μὲ φευγαλέα χαμόγελα.

Ὁ Λεσσὲψ ἐξακολουθοῦσε πάντοτε νὰ μιλάη μὲ τὴ συνηθισμένη του εὐγλωττία, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῆ νὰ ἀποσπάση λέξι ἀπὸ τὸν Οὐγκώ. Ἡ βουβαμάρα αὐτὴ τοῦ Οὐγκὼ ἔκαμε τὸν ζωγράφο νὰ ὑποψιασθῆ μήπως ὑπῆρχε μεταξύ τους καμμιὰ παληὰ ἔχθρα, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε λησμονήσει.

Ἐπιτέλους, ὁ Λεσσὲψ χαιρέτησε κι' ἔφυγε. Τότε ὁ Οὐγκὼ γύρισε στὸν Μπουὰ καὶ τοῦ εἶπε :

—Γνωρίζω ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸν Λεσσὲψ καὶ τὸν ὑπολήπτομαι ἐξαιρετικά, γιατί εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πατριῶτες. Φρονῶ μάλιστα ὅτι πρὸς χάριν τῆς Γαλλίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῆ ἰσόβιος γερουσιαστής...

Καὶ ὅταν ὁ ζωγράφος ἐξέφρασε τὴν ἀπορία του, γιατί δὲν μιλοῦσε μπροστὰ στὸν ἴδιο, ὁ ποιητὴς τοῦ ἔλυσε ἀμέσως τὴν ἀπορία. Τοῦ εἶπε, δηλαδή, ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει, δὲν ἤθελε νὰ κινηθῆ, ἐνῶ συνεχιζόταν ἡ ἐργασία, γιατί ἔτσι θὰ ἀλλοίωνε τὰ χαρακτηριστικά του καὶ θὰ σταματοῦσε τὸν καλλιτέχνη ἀπ' τὴ δουλειά του...

Ὁ Οὐγκὼ εἶχε καταπλήξει τὸν ζωγράφο μὲ τὴν ἀκινησία του καὶ τὴ γαλήνη, ποὺ κρατοῦσε ἐπὶ σειρὰν ὁλοκλήρων ὡρῶν. Μιὰ μέρα ὁ Μπουά, κυριευμένος ἀπὸ ἀδημονία γιὰ τὴν συνεχῆ ἐργασία του, τοῦ εἶπε νὰ ξεκουρασθῆ λιγάκι.

—Ἄ, ὄχι ! ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής. Πρέπει νὰ περιφρονοῦμε τέτοιες ἀδυναμίες !....

Καὶ ἐξακολούθησε νὰ παραμένη στὴν ἴδια στάσι.

«Βεβαιώνω, ἔγραφε ὁ Μπουὰ στὸ Ἡμερολόγιό του, ὅτι ὁ ποιητὴς ἔμεινε ὁλόκληρες ὧρες ἀκίνητος, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Μονάχα ἀπὸ τὸ φλογερὸ βλέμμα του μποροῦσες νὰ μαντέψῃς τὴν ἀκοίμητη ψυχή του, ποὺ ἔκαιγε σὰν φωτιά !...».

Η ΖΩΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΚΑΫΕΝΝΗΣ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΔΗΜΙΟΥ

('Ἀπὸ τὰς τελευταίως δημοσιευθείσας καταπληκτικὰς ἐντυπώσεις ἑνὸς Παρισινοῦ δημοσιογράφου)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἔκανε μιὰ μεγάλη περιοδεία στὰ κάτεργα τῆς Καϋέννης, δημοσίεψε στὴν ἐφημερίδα του τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν καταδίκων, ποὺ σαπίζουν στὶς ἐκεῖ φυλακὲς—σωστὰ κοιμητήρια ζωντανῶν ἀνθρώπων. 'Απ' τὶς ἐντυπώσεις αὐτὲς παίρνουμε σήμερα τὸ παρακάτω κεφάλαιο, ποὺ μοιάζει μὲ κομμάτι μυθιστορήματος :

«..."Ενα θερμὸ Μαγιάτικο βράδυ τοῦ 1930,—γράφει ὁ Παρισινὸς ρεπόρτερ, — τρεῖς ἄντρες, τρεῖς κατάδικοι, καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, στὴ μικρὴ ταβέρνα τοῦ Τσὰγκ-Σί, στὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, συζητούσανε χαμηλόφωνα.

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ κατάδικοι ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται στοὺς θαλάμους τους ἀπὸ πολλὴ ὥρα τώρα. Μὰ οἱ δυὸ πρῶτοι ἦσαν νοσοκόμοι καὶ ὁ τρίτος ὑπηρέτης τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τους τοὺς ἔδινε κάποια σχετικὴ ἐλευθερία. Μπορούσανε δηλαδὴ νὰ μείνουν ἔξω καὶ «πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν».

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς καταδίκους, ἦταν ὁ Μπριέρ, ὁ σφαγεὺς τῶν πέντε παιδιῶν του, ὁ δεύτερος ὁ Μαντά, ποὺ χρημάτισε μέλος τῶν πιὸ διαβοήτων συμμοριῶν τῆς Γαλλίας, καὶ ὁ τρίτος ὁ Μαρσερά, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὅταν ἦταν ἐλεύθερος ἔκανε τρεῖς τουλάχιστον κλοπὲς τὴ μέρα, ἐπὶ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια!...

Τί θέμα ν' ἀπασχολοῦσε ἄραγε τοὺς τρεῖς αὐτοὺς κακοποιούς; Καὶ ὅμως, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ μαντέψετε... Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρη τοὺς ζωντανοὺς νεκροὺς τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, παρὰ ἡ ἀπόδρασί τους; Οἱ τρεῖς, λοιπόν, φίλοι, κατέστρωναν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἕνα νέο σχέδιο ἀποδράσεως καὶ συζητούσανε χαμηλόφωνα τὶς λεπτομέρειές του. Ὁ ταβερνιάρης, ὁ Τσὰγκ-Σί, καθισμένος παρέκει, τοὺς κύτταζε μὲ ὀρθάνοιχτα γυαλένια μάτια... Εἶχε τραβήξει ἀπὸ νωρίτερα μιὰ πίπα μὲ χασὶς καὶ τὸ πνεῦμα του πετοῦσε τώρα μακρυά, πολὺ μακρυά, στὶς χῶρες τῶν τεχνητῶν παραδείσων...

Φαίνεται, ὅμως, πὼς ὁ Μαντὰ καὶ ὁ Μπριὲρ δὲν συμφωνούσανε μεταξύ τους σὲ ὡρισμένα σημεῖα, γιατὶ ὁ τρίτος σύντροφός τους, ὁ Μαρσερά, χάνοντας ξαφνικὰ τὴν ὑπομονή του, σηκώθηκε ὄρθιος, ἔδωσε μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ τραπέζι, κάνοντας τὰ ποτήρια νὰ χοροπηδήσουν, καὶ φώναξε θυμωμένος:

—Εἶνε ἀδύνατο νὰ συνεννοηθῆ κανεὶς μαζύ σας! Εἶστε δειλοὶ καὶ ἄνανδροι! Γι' αὐτὸ θὰ ψοφήσετε ἐδῶ σὰν σκυλιά! 'Αφοῦ ὅμως δὲν θέλετε νὰ κάνετε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέω ἐγώ, θὰ φύγω μόνος μου καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω νά...

Μὰ ὁ Μαρσερὰ δὲν ἀπόσωσε τὴ φράσι του. Ἡ χορταρόπλεχτη πόρτα τῆς ταβέρνας ἄνοιξε ἀπότομα καὶ παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι ἕνας ἄντρας μὲ κοκκαλιάρικο πρόσωπο, μὲ μεγάλα βαθουλωμένα μάτια, μὲ στόμα ὀρθάνοιχτο, ποὺ ἄφινε νὰ φαίνωνται δυὸ σειρὲς ἀπὸ κάτασπρα μυτερὰ δόντια.

Ἡ ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου κατατρόμαξε τοὺς τρεῖς φίλους.

—Τὸ νοῦ σας, παιδιά! ψιθύρισε ὁ Μαρσερά. Ἦρθε ὁ προδότης!...

'Εκεῖνος ποὺ μπῆκε μέσα, ἦταν ὁ 'Ισίδωρος Ἑσπέλ, πρώην κατάδικος καὶ δήμιος, ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος ὅλων τῶν φυλακισμένων.

* * *

"Ολοι ὅσοι πέρασαν ἀπὸ τὰ κάτεργα τῆς νήσου τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, εἴτε ὡς κατάδικοι, εἴτε ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι ἢ δημοσιογράφοι, θὰ θυμοῦνται ἴσως ἀκόμα τὸν 'Ισίδωρο Ἑσπέλ, ποὺ ἦταν πιὸ γνωστὸς μὲ τὸ παρατσοῦκλι «Νεκροκεφαλή»...

Σὲ ἡλικία εἴκοσι μονάχα χρόνων, ὁ Ἑσπέλ μὲ τὴν συνείδησι βαρειὰ ἀπὸ πολλὰ κρίματα, κατέφυγε στὴν Λεγεῶνα τῶν Ξένων, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του. 'Εκεῖ, ὅμως, μὴ μπορῶντας ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ ἐγκληματικό του παρελθόν, ἐπεχείρησε νὰ σκοτώση ἕνα συνάδελφό του. Τὸ δικαστήριο φάνηκε πολὺ αὐστηρὸ μαζύ του. Καὶ τὸν ἔστειλε ἁλυσσοδεμένο στὸν "Αγιο Λαυρέντιο...

Μὰ ὁ Ἑσπὲλ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν εὔκολα τὸ θάρρος τους. Μόλις ἔφτασε στὰ κάτεργα, ἄρχισε ἀμέσως νὰ καλοπιάνη τὸ ἀνώτερο προσωπικό, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καλυτερέψη ἔτσι τὴν θέσι του. Γιὰ ν' ἀποκτήση τὴν εὔνοια τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν, κατασκόπευε καὶ πρόδινε τοὺς συγκαταδίκους του. Καὶ φαίνεται, πὼς ὁ διευθυντὴς ἐξετίμησε ἀρκετὰ ἀφ' ἑνὸς τὶς ἐκδουλεύσεις του καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν θηριωδία του, γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, τὸν ἔκανε δήμιο τῶν κατέργων, μ' ἐπίσημο διορισμὸ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης.

Ὁ Ἑσπὲλ εἶχε πραγματοποιήσει πειὰ τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του. Ἦταν περήφανος γιὰ τὰ ὑψηλά του καθήκοντα, θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του σὰν ἕναν ἀπὸ τοὺς στυλοβάτας τῶν νόμων τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, καὶ λογάριαζε, ὅταν θὰ ἔπαιρνε ἀργότερα σύνταξι, καὶ θὰ γυρνοῦσε στὴ Γαλλία, νὰ γράψη τ' Ἀπομνημονεύματά του... Εἶχε μάλιστα κ' ἕνα σημειωματάριο, στὸ ὁποῖο φρόντιζε νὰ σημειώνη τὰ τελευταῖα λόγια τῶν καταδίκων, ποὺ ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο μὲ τὸ χέρι του...

Κάπου-κάπου, ὅταν ἀπάνω στὸ μεθῦσι του—καὶ μεθοῦσε πολὺ συχνὰ—ἔκανε καμμιὰ τρέλλα καὶ καταλάβαινε πὼς εἶχε χάσει ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν εὔνοια τοῦ διευθυντοῦ τῶν κατέργων, πήγαινε ἀμέσως καὶ τοῦ ἔλεγε, γιὰ νὰ τοῦ πουλήση ἐκδούλευσι:

—"Εμαθα, κύριε διευθυντά, πὼς ὁ τάδε κατάδικος σκέπτεται νὰ τὸ σκάση... Πρέπει νὰ λάβουμε τὰ κατάλληλα μέτρα...

"Επιαναν τότε τὸν κατάδικο, τὸν ἔρριχναν στὸ ὑπόγειο τῶν «τιμωρημένων» καὶ τὸν φιλοδωρούσανε μὲ τριάντα βουρδουλιές, χωρὶς ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος νὰ ξέρη ποιὸ ἦταν τὸ παράπτωμά του...

Μιὰ μέρα, ὅμως, πάνω σὲ μιὰ φιλονεικία, ὁ Ἑσπὲλ σκότωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς φύλακας.

Ἡ διεύθυνσι τῶν φυλακῶν, μετὰ τὸ νέο ἔγκλημά του, τὸν καθαίρεσε ἀπὸ δήμιο... Τὸ χτύπημα αὐτὸ στάθηκε πολὺ σκληρὸ γιὰ τὸν Ἑσπέλ, ὁ ὁποῖος ἔχασε ξαφνικὰ ὅλη τὴν ἰσχὺ ποὺ εἶχε στὸ καταραμένο ἐκεῖνο νησί...

* * *

Αὐτὸς ἦταν, λοιπόν, ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος ποὺ μπῆκε, κείνη τὴ Μαγιάτικη νύχτα, στὴν ταβέρνα τοῦ Κινέζου. Οἱ τρεῖς κατάδικοι τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ εἰρωνικὰ καὶ μοχθηρὰ σχόλια.

—Τί γίνεσαι, ξεπεσμένε βασιλῆᾶ; τὸν ρώτησε ὁ Μαρσερά. Τί γυρεύεις ἐδῶ; Μήπως ἦρθες νὰ βρῆς τὸν θρόνο σου; Πάει πειά, τὴν ἔχασες τὴν γκιλοτίνα!

—Κάτι ἄλλο ζητῶ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἑσπέλ, μὲ βραχνὴ φωνή. Θέλω νὰ βρῶ τὸν Λανοέ, τὸν ἀρχιφύλακα... Αὐτὸς ἦταν ποὺ μὲ εἶδε νὰ σκοτώνω ἐκεῖνον τὸν φύλακα καὶ πῆγε καὶ μὲ πρόδωσε στὸν διευθυντή. Θὰ μοῦ τὸ πληρώση ὅμως πολὺ ἀκριβά! συμπλήρωσε τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, τρίζοντας τὰ δόντια του.

—Τί σκοπεύεις νὰ τοῦ κάνης; ρώτησε ὁ Μαντά, γιὰ νὰ ἐρεθίση περισσότερο τὸν αἱμοβόρο Ἑσπέλ

—Αὐτὸς εἶνε δικός μου λογαριασμός! ψιθύρισε ὁ πρώην δήμιος. Πέρασα νὰ δῶ μήπως εἶνε ἐδῶ... 'Αφοῦ, ὅμως, δὲν τὸν βρῆκα, πηγαίνω. Γειά σας, παιδιά!...

Καὶ ὁ Ἑσπὲλ βγῆκε ἔξω... Τὰ οὐρλιάσματα τῶν ἀγριμιῶν, μέσα στὸ κοντινὸ δάσος, ἀποτελοῦσαν ἐκείνη τὴν ὥρα μιὰ φριχτὴ συμφωνία, ποὺ κατέστρεφε ὅλη τὴν γοητεία τῆς σεληνόλουστης νυχτιᾶς. Τὸ κτίριο τῶν φυλακῶν, στὸ βάθος, φαινότανε βαρὺ καὶ σκυθρωπό, ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ δέντρα ποὺ τὸ περιτριγύριζαν.

"Αξαφνα, μιὰ φρικαλέα κραυγὴ πόνου ἀντήχησε μὲς στὴ νύχτα. Κάποιο ἔγκλημα θὰ ἔγινε. Οἱ τρεῖς κατάδικοι ἄκουσαν καὶ αὐτοί, μέσα στὴν καλύβα, τὴν ἀπελπισμένη κραυγή.

—Θεὸς σχωρέστον τὸ Λανοέ! εἶπε ὁ Μαντά, ἀνασηκώνοντας μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του. Θὰ τὸν ξέκανε ὁ Ἑσπέλ!

Μὰ ὄχι! Τὸ θῦμα ἦταν ἄλλο. "Ενας κατάδικος εἶχε σκοτώσει μιὰ συγαμερὴ Μαύρη, γιὰ λόγους ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας...

Ὡστόσο, τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ οἱ κατάδικοι ἔκαναν τὸν συνηθισμένο τους περίπατο κάτω ἀπὸ μιὰ βεράντα, ὁ Ἑσπὲλ ὥρμησε κατὰ τοῦ Λανοὲ καὶ τοῦ ἔδωσε τέσσαρες μαχαιριές... Ὁ ἀρχιφύλαξ ἔμεινε στὸν τόπο...

Ὁ πρώην δήμιος πέρασε σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὸ δικαστήριο τῆς Καϋέννης καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ἡ ἐκτέλεσί του ἔγινε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες. Ὁ Ἑσπὲλ ὡδηγήθηκε, τὰ χαράματα, μπρὸς στὴν λαιμητόμο, μὲ τὰ χέρια δεμένα ὀπισθάγκωνα. Στὸ δρόμο, προσπαθοῦσε νὰ φανῆ ἀτάραχος... 'Εξέτασε τὴν λαιμητόμο, μὲ ὕφος εἰδικοῦ καὶ εἶπε στὸν καινούργιο δήμιο, πρώην κατάδικο καὶ αὐτόν:

—Πῶς φαίνεσαι, καϋμένε, ὅτι εἶσαι πρωτάρης!... Κύττα προσεκτικὰ τὴν γκιλοτίνα! Τὸ λεπίδι δὲν εἶνε τοποθετημένο καλὰ καὶ ἡ τρύπα δὲν εἶνε στὴ θέσι της... Θὰ μὲ βασανίσης πολύ, ὥσπου νὰ μ' ἀποτελειώσης... Θέλεις νὰ βάλης κάτω τὸ κεφάλι σου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ πῶς κόβουν;

Μὰ οἱ βοηθοὶ τοῦ καινούργιου δημίου, κατάδικοι καὶ τοῦτοι, δὲν τὸν ἄφησαν νὰ συνεχίση.

Τὸν ἅρπαξαν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γονατίση, τοῦ τράβηξαν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτιὰ καὶ τοῦ τὸ πέρασαν μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα... "Ολα ἦσαν ἕτοιμα... "Ενας ξερὸς κρότος ἀκούστηκε... Τὸ λεπίδι ἔπεσε... Κι' ἕνα κῦμα αἵματος ἀνεπήδησε, ἀπὸ τὸν κομμένο λαιμὸ τοῦ Ἑσπέλ...

Ἡ ἐκτέλεσι τοῦ δημίου εἶχε τελειώσει.

—'Απὸ τέτοιο θάνατο ἔπρεπε νὰ πάη αὐτὸ τὸ τέρας! ψιθύρισε ἕνας γέρος κατάδικος.

Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἐπικήδειος τοῦ 'Ισιδώρου Ἑσπέλ!...»

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ,, ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η΄.

'Αφήσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τὸν Φάουστ καὶ τὴν Μαργαρίτα στὸν κῆπο τῆς Μάρθας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀποτραβηχτῆ παράμερα καὶ κόβοντας μιὰ μαργαρίτα, ἄρχισε νὰ τὴν ξεφυλλίζη.

—Τί κάνεις, παιδί μου; τὴν ρώτησε ὁ Φάουστ.

Μὰ ἡ Μαργαρίτα δὲν τοῦ ἀπάντησε. 'Εξακολουθοῦσε νὰ ξεφυλλίζη τὸ λουλοῦδι τῶν ἐρωτευμένων, ποὺ ἔχει τὸ ὄνομά της. Μαδοῦσε ἕνα-ἕνα τὰ φύλλα καὶ ψιθύριζε:

—Μ' ἀγαπᾶ... δὲν μ' ἀγαπᾶ...

Ὁ Φάουστ τὴν παρακολουθοῦσε καταγοητευμένος, ὥσπου, στὸ τέλος, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη του ξεφύλλισε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ λουλουδιοῦ, φώναξε γεμάτη χαρά:

—Μ' ἀγαπᾶ! Μ' ἀγαπᾶ!...

Τότε πειά, ὁ Φάουστ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. Τῆς πῆρε καὶ τὰ δυὸ χέρια στὰ δικά του.

—Ναί, γλυκειά μου, τῆς εἶπε. Σ' ἀγαπῶ! Τὸ νοιώθεις τί σημαίνει αὐτό; Σ' ἀγαπῶ!...

Μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα διέτρεξε τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς ἀθώας κόρης.

Μὰ ἀμέσως, ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φάουστ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, πηδῶντας σὰν ἐλαφάκι.

Ὁ Φάουστ τὸν ἀκολούθησε. Στὸ βάθος τοῦ κήπου ὑπῆρχε ἕνα παληὸ κιόσκι. Ἡ Μαργαρίτα ἔτρεξε ἐκεῖ, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καί, μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι, κρατῶντας τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων ἐμπρὸς στὰ ρόδινα χείλη της, κύτταζε πίσω ἀπὸ τὴ χαραμάδα...

Ὡραῖα, παιδιάστικα παιχνίδια, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν, ὁποιοιδήποτε κι' ἂν εἶνε οἱ ἐρωτευμένοι. Ὁ Φάουστ ἔφτασε στὸ κιόσκι καὶ μπῆκε μέσα, σπρώχνοντας τὴν πόρτα ἐλαφρά. Ἡ νέα ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγή.

—"Α! πονηρή, τῆς εἶπε. Παίζεις λοιπὸν μαζύ μου;

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τὴν τράβηξε κοντά του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της. Ἡ Μαργαρίτα ἔγειρε ἐπάνω του καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φίλημα...

—'Ακριβέ μου! ψιθύρισε. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχή!

* * *

Οἱ μεγάλοι ξένοι ἠθοποιοὶ Ντελμά, Φόρ, Γκαγιάρ, Πλανσὸν καὶ Ρεσκιέ, στὸ ρόλο τοῦ «Μεφιστοφελῆ»

Τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντησι ἀκολούθησαν κι' ἄλλες. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀφήσει τὴν καρδιά της νὰ μιλήση ἐλεύθερα, μ' ὅλο τὸ σκίρτημα τῶν εἴκοσι χρόνων της, μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει ὁ Φάουστ.

Αὐτὸς πάλι ἔπλεε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Μαργαρίτα στάθηκε γι' αὐτὸν μιὰ ἀληθινὴ ἀποκάλυψι, ποὺ τὸν ὡδηγοῦσε σὲ κόσμους ὀνειρεμένους..

Ἦταν τώρα τρισευτυχισμένος.

Μά, πόσο δραματικὴ ἀλήθεια ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Φάουστ!

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ξυπνήσει τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα στὴν ψυχή του. Μά, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Μεφιστοφελῆς φρόντιζε κάθε τόσο νὰ ξυπνᾶ μέσα του τὸ κτῆνος. Ἡ πάλη ἦταν ἄνιση, στὸ τέλος θὰ νικοῦσε ὁ Σατανᾶς. "Ετσι ἦταν μοιραῖο...

Νὰ τὰ εἶχε προαισθανθῆ, μέσα στὴν ἀθώα ψυχή της, ὅλα αὐτὰ ἡ Μαργαρίτα; "Οπως κι' ἂν εἶνε, αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν ὁποῖο ἔβλεπε πάντοτε μαζύ του, δὲν τῆς εἶχε κάνει διόλου καλὴ ἐντύπωσι.

Τὸν ἀπεχθανόταν καὶ τὸν φοβόταν.

—Καλέ μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόντουσαν πάλι μαζὺ στὸν κῆπο τῆς Μάρθας. Θλίβομαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ποὺ σὲ βλέπω νὰ ἔχης τέτοια συντροφιά...

—Ποιὰ συντροφιά;

—Νά, αὐτὸν ποὺ ἔχεις μαζύ σου. Τίποτε στὴ ζωή μου δὲν μοῦ ταράζει τόσο τὴν καρδιά, ὅσο αὐτὸς ὁ παράξενος ἄνθρωπος.

—Μὴ τὸν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου!

—Πίστεψέ με, ἐπέμεινε ἡ ἀθώα κόρη. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἀντικρύζω, ἡ ματιά του εἶνε τόσο εἰρωνικὴ καὶ μισοθυμωμένη! Βλέπει κανεὶς πὼς τίποτε δὲν τὸν ἐνδιαφέρει... Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι τόσο καλά, ὅταν εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου, τόσο ἐλεύθερη καὶ ἔχω τόση χαρά! Λοιπόν, αὐτὸς μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά, μόλις παρουσιάζεται!...

Ὁ Φάουστ καταλάβαινε πόση τραγικὴ ἀλήθεια ἔκρυβαν αὐτὰ τὰ λόγια τῆς νέας.

—"Ακουσε, Ἐρρῖκε, πρόσθεσε ἐκείνη. "Οταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς πλησιάζει, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ πειά. Οὔτε καὶ νὰ προσευχηθῶ μπορῶ, ὅταν εἶνε αὐτὸς κοντά μου. Τὸ ἴδιο δὲν σοῦ συμβαίνει καὶ σένα;

—Ἡ ἀντιπάθειά σου μονάχα σὲ κάνει νὰ μιλᾶς ἔτσι, τῆς ἀπάντησε ὁ Φάουστ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Δὲν ἤθελε νὰ πικράνη τὸν ἀγαπημένο της. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο, δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ τοῦ ἀρνηθῆ καὶ τὸ παραμικρό. Στὸν ἔρωτα αὐτόν, ποὺ ἦταν ὁ πρῶτος στὴ ζωή της, εἶχε δοθῆ μ' ὅλη τὴ θέρμη, μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς παρθενικῆς της ψυχῆς.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ αἰσθανόταν στὸν Ἐρρῖκο της—ἔτσι ἔλεγε τὸν Φάουστ—ἦταν ἀπεριόριστη. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη της αὐτὴ μεγάλωνε τόσο, ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες, ὥστε δὲν βρῆκε τὴν δύναμι νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τίποτε, οὔτε ὅταν μιὰ μέρα ὁ Φάουστ ὑπέκυψε πειὰ στὴν ἐπιτακτικὴ φωνή, μὲ τὴν ὁποία μίλησε μέσα του τὸ κτῆνος, τὸ κτῆνος ποὺ εἶχε ἀναστήσει μὲ τέχνη στὴν ψυχή του ὁ Σατανᾶς.

—"Εχω τόσα ὡς τώρα κάνει γιὰ σένα, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, ποὺ δὲν μοῦ μένει πειά, τί ἄλλο νὰ κάμω!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, τοῦ ἔδωσε τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ φιαλίδιο ποὺ τῆς ἔδινε ἐκεῖνος. "Ενα φιαλίδιο μὲ ναρκωτικό, ποὺ τοῦ εἶχε τοιμάσει ὁ Μεφιστοφελῆς, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα προμελετοῦσε.

—Δυὸ σταγόνες μονάχα ἀπ' αὐτὸ μέσα στὸ νερὸ ποὺ θὰ πιῆ ἡ μητέρα σου, ἀγάπη μου, καὶ θὰ τὴν ρίξουν σ' ἕναν εὐχάριστο, μὰ βαρὺν ὕπνο!...

Κρυμμένος ἐκεῖ κάπου, ὁ Σατανᾶς παρακολούθησε τὴ σκηνή, τὰ ἄκουσε ὅλα. Καὶ ἕνα πλατύ, σαρδώνειο γέλιο, ἁπλώθηκε στὴ χυδαία μορφή του, ὅταν ἄκουσε τὴν κόρη νὰ ἀπαντᾶ:

—Καὶ τί δὲν κάνω πειὰ γιὰ χάρι σου, ἀγαπημένε μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΪ́Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΙΖΟΛΙΝΑΣ ΝΤΕ ΒΑΡΓΑΣ

Λυσσοῦσα ἀπὸ θυμό.

Δὲν ἤξερα πειὰ τί νὰ κάμω.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκα νὰ διατάξω νὰ κρεμάσουν καὶ τὰ ἄθλια αὐτὰ γύναια.

Ἄξαφνα διέκρινα στὴν αὐλὴ τῆς ἀθιένδας μιὰ σκιὰ νὰ προβάλη κάτω ἀπ' τὰ σπασμένα ἔπιπλα.

Ποιὸς ἦταν ;

Κύτταξα καλύτερα καὶ μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη μου:

—Κύπριε! φώναξα.

Ἦταν πραγματικῶς ὁ Κύπριος, ὁ μικρὸς πιστὸς κι' ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης τῆς Ἰζολίνας, τὸν ὁποῖο μοὔστελνε συχνὰ στὸν καταυλισμό, ὅταν ἤθελε νὰ μοῦ παραγγείλη κάτι.

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε λοχαγέ! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς κι' ἔτρεξε κοντά μου.

—Ποῦ ἤσουν, Κύπριε ;

—Κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, κύριε λοχαγέ. Εἶχα τρυπώσει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Πραγματικῶς, ὁ μικρὸς Μεξικανὸς ἦταν χλωμὸς κι' ἔτρεμε.

—Κύπριε, τοῦ εἶπα, πές μου γρήγορα, ποῦ εἶνε οἱ κύριοί σου ; Ποῦ πῆγαν ;

—Ἄ, κύριε λοχαγέ! Τὸν ἀφέντη τὸν πῆραν οἱ λησταί!

—Καὶ ἡ κυρία σου ; Ποῦ εἶνε ἡ σενιορίτα Ἰζολίνα ;

—Ἡ κυρία μου ;.. Ἡ κυρία...

—Λέγε γρήγορα, Κύπριε. Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου ;

—Εἶνε τρομερό, κ. λοχαγέ, τρομερό!

—Τί συνέβη λοιπόν, Κύπριε; Ξήγησέ μου γρήγορα, παιδί μου.

—Ἦρθαν στὴν ἀθιένδα οἱ ἀντάρτες, κ. λοχαγέ. Ἔσπασαν τὶς πόρτες. Μπῆκαν μέσα καὶ πιάσανε πρῶτα τὸν κύριό μου. Τὸν δέσανε καὶ τὸν πῆραν μαζύ τους...

—Κατόπιν ;

—Κατόπιν ὥρμησαν στὴν κρεββατοκάμαρη τῆς κυρίας. Τὴν ἅρπαξαν μισόγυμνη ἀπ' τὸ κρεββάτι της καὶ τὴν ἔσυραν στὴν αὐλή!...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Κύπριος σταμάτησε.

—Λέγε, παιδί μου, τοῦ φώναξα, μὲ πνιγμένη φωνή. Ἐξακολούθησε. Τί ἀπόγινε ἡ κυρία σου ; Τὴν πῆραν κι' αὐτὴ μαζύ τους οἱ λησταί ; Τὴν ἐκακοποίησαν ; Λέγε, Κύπριε, πές μου τα ὅλα, θέλω νὰ μάθω...

—Συμφορά μου! τραύλισε ὁ Κύπριος. Δὲν τολμῶ, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, κύριε λοχαγέ, τί συνέβη. Δυστυχισμένη κυρία! Τὸ αἷμα της ἔτρεχε ἄφθονο κι' ἔβαφε κόκκινο τὸ λαιμό της καὶ τὸ στῆθος της. Κι' ὅμως δὲν μιλοῦσε, δὲν ἔκλαιγε, δὲν φώναζε... Στεκόταν ἀνάμεσα στοὺς κακούργους περήφανη καὶ γεμάτη ἐγκαρτέρησι... Κατόπιν, ἕνας ἀπ' τοὺς κακούργους, ἔτρεξε στοὺς σταύλους κι' ἔφερε τὸ λευκὸ ἄλογο τῶν λειμώνων, αὐτὸ ποὺ σεῖς τῆς χαρίσατε. Τὴν ἔδεσαν ἀπάνω σ' αὐτὸ σφιχτά, μισόγυμνη καθὼς ἦταν κι' ἔπειτα... ἔπειτα... ἄ, Θεέ μου, συχώρεσέ με, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τί ἔγινε ἔπειτα...

Πνιγόμουν.

Τὸ μυαλό μου εἶχε θολώσει.

Νόμιζα πὼς βρισκόμουν μέσα σὲ κάποιον φριχτὸ ἐφιάλτη.

Μὲ πνιγμένη φωνή, γύρισα καὶ εἶπα στὸν Κύπριο :

—Ἐξακολούθησε, μικρέ μου... Τί ἔγινε κατόπιν ;

Ὁ Κύπριος ἔκλαιγε τώρα, ἀπ' τὴ μεγάλη του λύπη.

Δυνατὰ ἀναφυλλητὰ τίναζαν καὶ συγκλόνιζαν τὸ σῶμα του.

—Κατόπιν, κύριε λοχαγέ, μοῦ εἶπε, πῆραν τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἔφεραν στὴ μέση τῆς πεδιάδος. Ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ λησταὶ ξοπίσω, γιὰ νὰ διασκεδάσουν, ὅπως ἔλεγαν. Θέλησα ν' ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ τὴν κυρία μου, μὰ μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν. Μ' ἀπείλησαν ὅτι θὰ μοῦ ἔκοβαν τ' αὐτιά. Ξεμάκρυνα τότε, ἀνέβηκα σ' ἕνα λοφίσκο καὶ εἶδα ἀπὸ κεῖ πάνω τί συνέβη...

—Τί συνέβη, παιδί μου, λέγε μου γρήγορα.

—Μόλις φτάσανε στὴν πεδιάδα, οἱ κακοῦργοι δέσανε στὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου πυροκρόταλα (τρακατροῦκες), τοὺς βάλανε φωτιὰ κι' ἀφήσανε τὸ ζῶο ἐλεύθερο. Φρενιασμένο τὸ ἄλογο ἀπ' τὸν τρόμο του, ἄρχισε τότε νὰ τρέχη, κάνοντας τεράστια πηδήματα. Οἱ κακοῦργοι γελοῦσαν καὶ χειροκροτοῦσαν. Παρακολούθησα τὸ ἄλογο ὥς ποὺ ἀπομακρύνθηκε. Χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, τρέχοντας σὰν δαιμονισμένο. Ἄ, τὴν ἄτυχη σενιορίτα! Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶνε πειὰ χαμένη...

Πνιγόμουν, ἔσβυνα, πέθαινα!...

Μοῦ κόπηκε ἡ πνοή.

Τὰ πόδια μου λύγισαν.

—Ρούβη!.. Γάρεϋ!.. Τρέξτε, φίλοι μου! φώναξα. Νερό... λίγο νερό, πνίγομαι!...

Δὲν πρόφτασα νὰ πῶ ἄλλη λέξι καὶ σωριάστηκα κάτω ἀναίσθητος...

Ἡ λιποθυμία μου αὐτὴ δὲν κράτησε πολύ. Ὅταν συνῆλθα, βρισκόμουν πλάϊ στὴ βρύσι τῆς αὐλῆς τῆς ἀθιένδας. Κοντά μου βρισκόντουσαν ὁ γέρο-Ρούβης κι' ὁ Γάρεϋ. Μοῦ εἶχαν βρέξει τὸ κεφάλι μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ συγχρόνως μοῦ ἔδωσαν νὰ πιῶ κάποιο οἰνοπνευματῶδες ποτὸ ποὺ μὲ δυνάμωσε ἀρκετά.

Γύρω μου ἔστεκαν οἱ στρατιῶτες μου λυπημένοι, ἀλλὰ κι' ἕτοιμοι νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς ἀντάρτας.

Συγχρόνως ἄκουσα δυνατὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων ἔξω ἀπὸ τὴν ἀθιένδα. Αὐτὸ μὲ ἐξάφνιασε.

—Τί συμβαίνει, Γάρεϋ; ρώτησα τὸ γενναῖο κυνηγό.

—Εἶνε οἱ στρατιῶτες τοῦ σώματός σας, λοχαγέ, μοῦ ἀπάντησε.

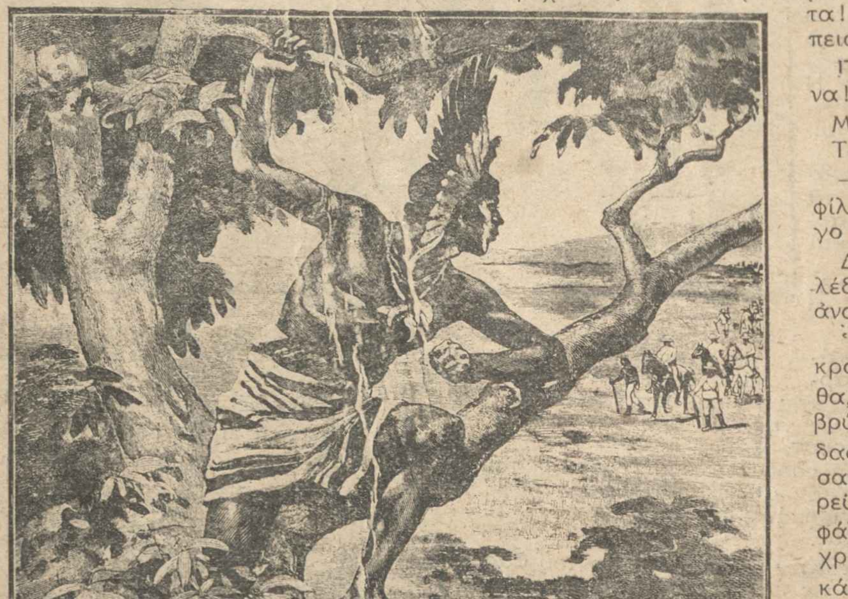

Ἀνεβασμένοι στὰ δένδρα, παρακολουθοῦσαν κάθε κίνησι τῶν ἀνταρτῶν...

—Οἱ στρατιῶτες ;

—Ναί, λοχαγέ. Πολλοὶ στρατιῶτες τοῦ σώματος ποὺ διοικεῖτε, ξεκίνησαν ἀπ' τὸν καταυλισμὸ κι' ἔρχονται, διαρκῶς ἔρχονται...

—Πῶς αὐτό ;

—Ἔφτασαν στὸν καταυλισμό, λοχαγέ μου, οἱ πρῶτοι ἀκρωτηριασμένοι Μεξικανοὶ χωρικοί. Διηγήθηκαν στοὺς ἄνδρες τί τοὺς συνέβη κι' αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ ξεσηκωθῆ ὅλο σχεδὸν τὸ σῶμα ποὺ διοικεῖτε. Οἱ γενναῖοι πολεμισταί σας πήδησαν στ' ἄλογά τους κι' ἔρχονται νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὶς διαταγές σας. Διψοῦν ἐκδίκησι...

Ἡ πληροφορία αὐτὴ μὲ κατασυγκίνησε.

Εἶδα πράγματι νὰ μὲ τριγυρίζουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μου, ποὺ μόλις εἶχαν φτάσει. Ἦσαν ὅλοι μουσκίδι στὸν ἱδρῶτα καὶ κατασκονισμένοι. Τὰ μάτια τους ὅμως ἄστραφταν ἀπὸ τὸν πόθο τῆς ἐκδικήσεως.

Σὲ λίγο μπῆκε στὴν αὐλὴ τῆς ἀθιένδας κι' ἕνας ἔφιππος ἀξιωματικός. Ἂν καὶ ἦταν μαῦρος ἀπ' τὸν ἱδρῶτα καὶ τὴ σκόνη, τὸν γνώρισα ἀμέσως.

Ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Οὐΐτλυ.

—Οὐΐτλυ! φώναξα.

—Λοχαγέ μου!...

Ἔτρεξε κοντά μου καὶ μοὔσφιξε τὸ χέρι.

Ὁ δυστυχὴς Οὐΐτλυ!...

Ἦταν καταλυπημένος, ἕτοιμος νὰ κλάψη.

Ἔσφιγγε τὰ δόντια του γιὰ νὰ συγκρατήση τὴ λύσσα του.

Εἶχε συναντήσει τὴν ἀγαπημένη του Κογχίτα, τὴν κόρη τοῦ Ἀλκάδη, εἶχε δῆ πῶς τὴν εἶχαν καταντήσει οἱ κακοῦργοι καὶ ὁ θυμός του δὲν εἶχεν ὅρια. Πονοῦσε κι' ἐμαίνετο... Εἶχε τρέξει κι' αὐτός, μαζὺ μὲ τοὺς στρατιώτας, πρὸς συνάντησί μου, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ!...

Αὐτὴ ἡ λέξις ὑπῆρχε σ' ὅλων τὰ στόματα.

Ἐκδίκησις!... Ἐκδίκησις!...

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΗΣ ΙΖΟΛΙΝΑΣ

Ὁ Οὐΐτλυ μοῦ διηγήθηκε πῶς ἔφτασαν οἱ πρῶτοι ἀκρωτηριασμένοι χωρικοὶ στὸ στρατόπεδο καὶ πῶς τὸ στρατόπεδο ἀναστατώθηκε, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁλόκληρο.

—Ἔφυγα κι' ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς στρατιῶτες, συνέχισε, ἀνησυχῶντας γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴν δυστυχισμένη Κογχίτα. Ἄ, λοχαγέ μου, πῶς τὴν ἀκρωτηρίασαν οἱ ἄθλιοι!... Διψῶ ἐκδίκησι, λοχαγέ. Πρέπει νὰ τρέξουμε καὶ νὰ τοὺς βροῦμε, ὅπου κι' ἂν πῆγαν, ὅπου κι' ἂν τρύπωσαν...

—Ἡσύχασε, Οὐΐτλυ! τοῦ εἶπα. Ὁ πόνος ὁ δικός μου, εἶνε ἀκόμη πιὸ μεγάλος. Βεβαίως θὰ ἐκδικηθοῦμε. Θὰ ἐκδικηθοῦμε σκληρά, ἄγρια.

Τοῦ διηγήθηκα κατόπιν τί εἶχε συμβεῖ στὴν ἀθιένδα τοῦ δὸν Ραμόν.

—Εἶνε τρομερό! φώναξε ὁ Οὐΐτλυ. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό, λοχαγέ.

—Θὰ φύγουμε ἀμέσως, τοῦ εἶπα. Κι' ἔχεις τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ ἡσυχάσω, δὲν θὰ κλείσω μάτι, ἂν δὲν βρῶ τὴν Ἰζολίνα, ἂν δὲν ἐκδικηθῶ.

Κατόπιν ὁ Οὐΐτλυ μοῦ ἐξήγησε ὅτι οἱ Μεξικανοὶ δὲν εἶχαν — ὅπως ἐπληροφορήθηκε —ὅλους τοὺς Ἰνδοὺς τῶν περιχώρων μαζύ τους. Ὑπῆρχαν καὶ μερικὲς φυλὲς ποὺ δὲν δέχτηκαν τὴν συμμαχία τους. Οἱ πολεμισταὶ τῶν Ἰνδῶν αὐτῶν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τοὺς παραφύλαγαν καὶ τοὺς χτυποῦσαν ὅταν μποροῦσαν. Εἶχαν μάλιστα σκορπίσει κατασκόπους σ' ὅλα τὰ γύρω δάση. Οἱ κατάσκοποι αὐτοί, ἀνεβασμένοι σὲ δένδρα, παρακολουθοῦσαν κάθε κίνησι τῶν ἀνταρτῶν. Ἐπίσης καὶ πολλοὶ μαῦροι, κατοικοῦντες στοὺς Μεξικανικοὺς κάμπους, πολεμοῦσαν ἄγρια τοὺς ἀντάρτες, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν νὰ κανονίσουν παληοὺς λογαριασμοὺς μίσους καὶ αἵματος...

Ἐνῶ ὁ Οὐΐτλυ μοῦ ἔδινε τὶς πληροφορίες αὐτές, ἄγριες κραυγὲς πόνου ἀκούστηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς ἀθιένδας. Κατάλαβα ἀμέσως τί συνέβη καὶ χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἔτρεξα ἔξω.

Οἱ στρατιῶτες μου, μὴ ἔχοντας ποῦ ἀλλοῦ νὰ ξεσπάσουν τὴ λύσσα τους, εἶχαν γυμνώσει ὥς τὴ μέση τὶς συντρόφισσες τῶν ληστῶν καὶ τὶς ἐμαστίγωναν ἀλύπητα.

Μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες μου ἐφώναζαν :

—Στὴν κρεμάλα!... Στὴν κρεμάλα!...

Ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κρεμάσουν τὶς στρίγγλες αὐτές.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελα. Ὄχι, δὲν ἤθελα νὰ κρεμάσω γυναῖκες, ὅσο κι' ἂν ἦσαν ἔνοχες ἡ ἄθλιες αὐτὲς ἀλήτισσες.

Πλησίασα λοιπὸν τοὺς στρατιῶτες μου καὶ κατώρθωσα νὰ τοὺς ἐπιβληθῶ καὶ νὰ τοὺς πείσω ν' ἀφήσουν τὶς γυναῖκες ἐλεύθερες.

—Θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε ; τοὺς εἶπα. Φυλάξτε τὴν ὀργή σας γιὰ τοὺς ληστάς, τοὺς ὁποίους θὰ κυνηγήσουμε σὲ λίγο.

Οἱ στρατιῶτες μου δὲν ἔφεραν ἀντίρρησι.

Ἄφησαν ἐλεύθερες τὶς γυναῖκες, ἡ ὁποῖες ἔσπευσαν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια καὶ νὰ χαθοῦν μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔφτασε στὴν ἀθιένδα ἀπ' τὸ στρατόπεδο κι' ὁ Χολίγκσγουορθ. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀρκετοὶ ἄνδρες καὶ ἦταν κι' αὐτὸς τρομερὰ ὀργισμένος ἐναντίον τῶν ληστῶν.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει ἤδη ἀρκετά.

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουμε καιρό.

Ἡ σκέψις ὅτι ἡ Ἰζολίνα βρισκόταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ μέσα στὰ δάση, δεμένη στὴ ράχη τοῦ λευκοῦ ἀλόγου, μ' ἔκανε νὰ ἀνατριχιάζω ἀπὸ φρίκη.

Ἀποφασίσαμε λοιπὸν ὅπως ὁ Οὐΐτλυ μὲ τὸν Χολίγκσγουορθ τραποῦν πρὸς καταδίωξιν τῶν ληστῶν. Κι' ἐγὼ μὲ τὸ Ρούβη, τὸ Γάρεϋ καὶ μερικοὺς γενναίους ἄνδρες μου θὰ ξεκινούσαμε ἀμέσως γιὰ νὰ ψάξουμε καὶ νὰ βροῦμε τὴν Ἰζολίνα. Ὡς ὁδηγό μας θὰ εἴχαμε τὸν Κύπριο. Ὁδηγὸς τοῦ Οὐΐτλυ καὶ τοῦ Χολίγκσγουορθ θὰ ἦταν ὁ ἀφοσιωμένος μας χωρικὸς Πέτρος.

Ἀποχαιρετιστήκαμε βουβοὶ καὶ λυπημένοι καὶ χωρίσαμε.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἔτρεξα, μὲ τοὺς ἄνδρες μου πρὸς τὴν πεδιάδα, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ οἱ λησταὶ εἶχαν δέσει στὸ λευκὸ ἄλογο τὰ πυροκρότα. Τὸ γρασίδι ἐκεῖ πέραν ἦταν καταπατημένο.

—Ἐδῶ ἔφεραν τὸ ἄλογο, Κύπριε ; ρώτησα τὸ μικρὸ Μεξικανό.

—Ἐδῶ, κύριε, μοῦ ἀπάντησε ὁ Κύπριος, δακρύζοντας.

—Ἐμπρός!... Ἐμπρός, φίλοι μου! φώναξα. Ἂς προχωρήσουμε ἐμπρός.

Καὶ γρήγορα, σὰν ἀστραπή, πήραμε τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε πάρει καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο, μὲ τὴν Ἰζολίνα δεμένη στὴ ράχη του...

Θεέ μου!... Θὰ ξαναύρισκα τὴν ἀγαπημένη μου ;

Θὰ τὴν εὕρισκα ζωντανὴ ἢ νεκρή ;

Θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξη σ' ἕνα τέτοιο μαρτύριο ;

Ἐξ ἄλλου, ὁ Κύπριος μοῦ εἶπε πὼς τὴν εἶδε καταματωμένη. Τί ἐσήμαινε ἄραγε αὐτό ; Μήπως τὴν εἶχαν ἀκρωτηριάσει οἱ ἄθλιοι ;

Ὢ, ἂν συνέβαινε αὐτό, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴ λύπη μου!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ κάλεσα τὸν Κύπριο κοντά μου καὶ τὸν ρώτησα :

—Πῶς ἀκριβῶς ἔδεσαν τὴν δόνα Ἰζολίνα πάνω στὸ ἄλογο, Κύπριε ; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς ;

—Μάλιστα, κύριε λοχαγέ. Τὴν ἔρριξαν τὴν κακότυχη κυρία μου μπρούμυτα πάνω στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου. Τὰ χέρια της τὰ ἔδεσαν σφιχτὰ κάτω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ζώου.

(Ἀκολουθεῖ)

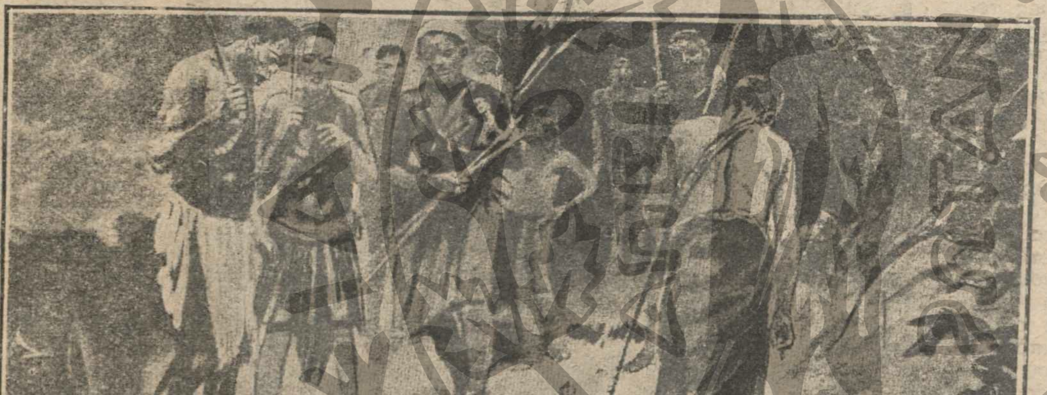

Εἶχαν νὰ κανονίσουν παληοὺς λογαριασμοὺς αἵματος...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΛΟΥΪΣ ΣΤΟΝ, Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

(Μιὰ διασκεδαστικὴ σκιαγραφία τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τοῦ πιὸ σοβαροῦ καὶ πιὸ ἀριστοκρατικοῦ ἠθοποιοῦ τῆς ὀθόνης.)

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους δραματικοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ Νέου Κόσμου, εἶνε, ὡς γνωστόν, κι' ὁ Λούϊς Στόν. Δὲν ὑπάρχει λάτρης τοῦ κινηματογράφου, ποὺ νὰ μὴ γνωρίζη τ' ὄνομά του. Ἤθελα δὲ ἀπὸ καιρὸ νὰ κάνω μιὰ σκιαγραφία τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς του καὶ γι' αὐτό, μόλις μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία, τὸν ἐπεσκέφθηκα μιὰ μέρα ξαφνικὰ στὴ βίλλα του. Ὁ ἠθοποιὸς τῆς «Μέτρο» ξεκουραζόταν ἐκεῖ πέρα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα κοπιαστικὸ «γύρισμα» στὸ «στούντιο».

Μὰ ὁ Λούϊς Στὸν δὲν περίμενε ἐπισκέπτες ἐκείνη τὴ μέρα. Φοροῦσε ἕνα χοντρὸ λινὸ πανταλόνι, βαρειὲς μπόττες, μιὰ ναυτικὴ φανέλλα κι' ἕνα καπέλλο πλατύγυρο, ποὺ εἶχε χάσει πειὰ τὸ σχῆμα του. Μὲ μιὰ σκοῦπα στὸ χέρι, καθάριζε μ' ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὶς ταΐστρες τοῦ...κονικλοτροφείου του! Ὅταν μὲ εἶδε ἔτσι ἀπρόοπτα μπροστά του, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εὐχαριστήθηκε καὶ τόσο, γιατὶ σκέφτηκε, ὅτι θὰ τὸν ἀπασχολοῦσα καὶ θὰ τὸν ἔκανα ν' ἀφήση γιὰ λίγο τ' ἀγαπημένα του κουνέλια. Μοῦ χαμογέλασε ὡστόσο μὲ καλωσύνη.

Αὐτὸς ὅμως ὁ ἄνθρωπος, ποὺ στεκόταν τώρα μπροστά μου, ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἄψογο καὶ τόσο ἀριστοκρατικὸ ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου ποὺ ξέρουμε ὅλοι μας! Μάταια προσπαθοῦσα νὰ βρῶ ἐπάνω του ἐκείνη τὴ χάρι τοῦ εὐγενοῦς, μὲ τὴν ὁποία βλέπουμε στὴν ὀθόνη νὰ φιλάη τὸ χέρι τῆς Γκρέτας Γκάρμπο... Μπροστά μου βρισκόταν ἕνας ἁπλοϊκὸς ἀγρότης ποὺ γελοῦσε μ' ἕνα πλατὺ καὶ καλοκάγαθο γέλιο κι' ὁ ὁποῖος δὲν στενοχωριόταν διόλου ἀπὸ τὴν παρουσία μου καὶ τὴν κατάπληξί μου. Ἡ πιὸ ἀγαπημένη ἀπασχόλησι τοῦ Λούϊς Στὸν εἶνε νὰ περιποιῆται καὶ νὰ πλουτίζη τὸ «ράντσο» του. Ἐκεῖ πέρα, μακρυὰ ἀπ' ὅλες τὶς φροντίδες καὶ τὶς στενοχώριες τοῦ «στούντιο», τελείως ἐλεύθερος, περνᾶ τὶς μέρες τῆς ἀναπαύσεώς του. Ἔχει βέβαια μιὰ ἐπίσης θαυμασία βίλλα στὴν παραλία τοῦ Ἀτλαντικοῦ, μὰ ὅταν ἀρχίσει ἡ ἄνοιξι κι' εὐωδιάζουν στοὺς κάμπους τὰ λουλούδια, ὁ Λούϊς Στὸν πηγαίνει στὸ «ράντσο» του, γιὰ νὰ ζήση ἐκεῖ πέρα μιὰ ἥσυχη ἀγροτικὴ ζωή. Στὸ «ράντσο» αὐτὸ ἔχει σπάνια θερμοκήπια, ἄφθονες πορτοκαλιὲς καὶ λεμονιὲς κι' ὤμορφα λουλούδια. Ἔχει ἀκόμη κι' ἕνα ὑποδειγματικὸ πτηνοτροφεῖο καὶ τοῦ ἀρέσουν φαίνεται ἐξαιρετικὰ ἡ κοκκορομαχίες, γιατὶ περιποιεῖται ἰδιαιτέρως μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες «ράτσες» τῶν παλαιστῶν πετεινῶν, οἱ ὁποῖοι δίνουν μπροστὰ στοὺς φίλους του αἱματηρὲς ὅσο καὶ διασκεδαστικὲς μονομαχίες. Ἐκεῖ πέρα, λοιπόν, σ' αὐτὸ τὸν μικρὸ Παράδεισο, ζῆ εὐτυχισμένα ὁ Στὸν μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του.

* * *

Μὰ ὁ Λούϊς Στὸν δὲν εἶνε ποτὲ μόνος. Πάντα θὰ ἔρθουν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦνε μερικοὶ φίλοι του. Ὅλοι τους ὅμως ξέρουν τὶς ἰδιοτροπίες του καὶ τὶς συνήθειές του, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀφίνουν νὰ ζῆ ὅπως τοῦ ἀρέσει καὶ περνᾶν τὶς μέρες τους στὸ «ράντσο» του, χωρὶς καθόλου νὰ στενοχωριοῦνται, ἔτσι ἀκριβῶς σὰν νὰ βρισκόντουσαν στὸ σπίτι τους... Μὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς φίλος τοῦ Λούϊς Στόν, ὄχι γιατὶ εἶνε ἀκατάδεκτος καὶ δύστροπος, ἀλλὰ γιατὶ εἶνε τόσο μετρημένος, τόσο σοβαρός, ὥστε κρατάει τοὺς πάντας σὲ ἀπόστασι. Κανένας μέχρι σήμερα στὸ Χόλλυγουντ δὲν μπόρεσε νὰ πῆ, ὅτι ὁ Λούϊς Στὸν τὸν χτύπησε μὲ οἰκειότητα στὸν ὦμο. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ κι' οἱ πιὸ στενοὶ φίλοι τους τοὺς μιλᾶνε στὸν πληθυντικὸ καὶ τοὺς ἀποκαλοῦν μὲ σοβαρότητα «κυρίους».

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς ὀφείλονται κι' ἡ περισσότερες ἐρωτικὲς κατακτήσεις ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν νέος. Σήμερα, ὁ Λούϊς Στὸν ἔχει περάσει τὰ πενῆντα. Μὰ ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς κομψότερους καὶ πιὸ «μοιραίους» Δὸν Ζουὰν τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ Λούϊς Στὸν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη στὶς γυναῖκες. Ἀκόμη καὶ σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ τὶς εὐχαριστῆ ἡ συντροφιά του. Ξέρει ν' ἀφηγῆται ἕνα σωρὸ παράδοξες περιπέτειες καὶ κάνει τοὺς ἀκροατάς του νὰ κρέμωνται κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ χείλη του.

Ὁ Λούϊς Στὸν εἶχε μιὰ τραγικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια στὴ ζωή, στὴν ὁποίαν οἱ φίλοι του ἀποδίδουν τὴν μισανθρωπία του καὶ τὴν μόνωσί του. Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, δηλαδή, μιὰ ὤμορφη Ἀμερικανίδα θαυμάστριά του, ἐρωτευμένη παράφορα μαζύ του, ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ τὸν γνωρίση καὶ δὲν ἄργησε νὰ συνδεθῆ κάπως στενώτερα μαζύ του. Ἡ κακὲς ὅμως γλῶσσες τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου, ἄρχισαν νὰ διαδίδουν ἕνα σωρὸ ἀπίστευτα πράγματα εἰς βάρος τῆς ὤμορφης μικρούλας καὶ νὰ ἐκθέτουν τὸν τόσο σοβαρὸ Λούϊς Στόν, ὁ ὁποῖος πράγματι εἶχε αἰσθανθῆ κι' αὐτὸς ἕναν εἰλικρινῆ ἔρωτα γιὰ τὴν φίλη του. Ὁ δραματικὸς ἠθοποιὸς τῆς ὑπέδειξε τότε, ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσουν ἕνα τέλος σ' αὐτὰ τὰ σχόλια τῶν ἄλλων «ἀστέρων» ποὺ ἄρχισαν νὰ ἔρχωνται καὶ στὴν δημοσιότητα καὶ ἡ νεαρὰ Ἀμερικανίδα ἀναγκάσθηκε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνέφεραν τὸν θάνατό της, τὸν ὁποῖο θεωροῦσαν ἀπρόοπτο καὶ μυστηριώδη, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι. Ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὸ τραγικὸ μυστικὸ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἦταν ὁ Λούϊς Στόν. Δυὸ μέρες μετὰ τὸν θάνατο τῆς φίλης του, εἶχε λάβει ἕνα τρυφερὸ γράμμα της, τὸ τελευταῖο. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, λοιπόν, ὁ Στὸν ἔγινε πιὸ σοβαρὸς καὶ πιὸ λιγόλογος καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε νὰ μιλῆ πειὰ γιὰ τὸν ἔρωτά του...

* * *

Ὁ Λούϊς Στὸν φοράει πάντοτε τὰ ἴδια κοστούμια στὰ φίλμ του, ἐκτὸς ἂν πρόκειται νὰ ὑποδυθῆ ἱστορικὰ πρόσωπα. Στὸ ράφτη του δίνει ἐκεῖνος πάντα τὴν γνώμη του γιὰ τὸ κόψιμο τῶν ρούχων του κι' ἡ γκαρνταρόμπα του εἶνε πολὺ προσεκτικὰ καταρτισμένη. Ὁ Λούϊς Στὸν εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς μέρας ἢ νύκτας ἂν τὸν δῆ κανείς, νομίζει ὅτι πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ ἔκανε τὴν τουαλέττα του.

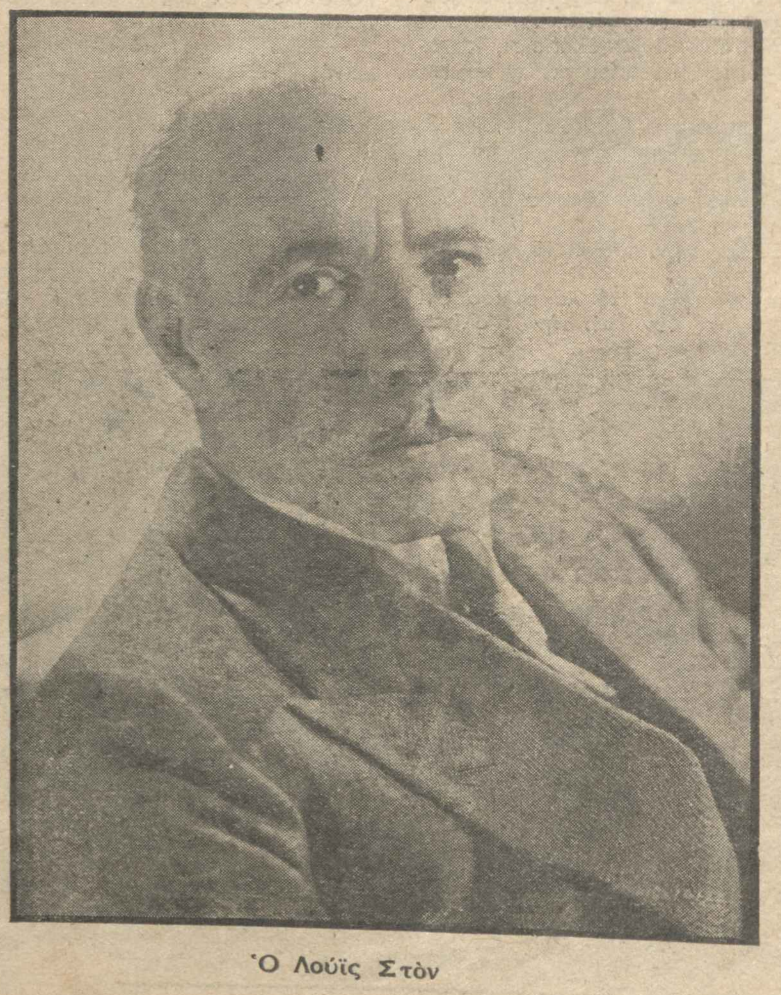

Ὁ Λούϊς Στὸν

Δὲν ἀλλάζει ποτὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του κι' ἂν χαλάση ἀκόμα ὁ κόσμος, θὰ παραμείνη ὁ ἴδιος, σοβαρὸς καὶ μετρημένος. Ἀκόμη κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φίλους του ζητάει νὰ μὴ προσπαθοῦν νὰ τὸν κάνουν ν' ἀλλάξη τὶς συνήθειές του.

Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς τόσο τακτικῆς ζωῆς του, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Κάθε χρόνο, τὸ καλοκαῖρι, ὁ Λούϊς Στόν, σύμφωνα μὲ τὰ συμβόλαιά του, πάει νὰ ξεκουραστῆ ἕξη βδομάδες στὸ ἀγαπημένο «ράντσο» του. Στὸ τελευταῖο συμβόλαιο ὅμως ποὺ ὑπέγραψε μὲ τὴν «Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγιερ» δὲν γινόταν καθόλου λόγος γιὰ τὶς «διακοπές» του. Ὁ Λούϊς Στὸν λοιπὸν μόλις ἦρθε τὸ καλοκαῖρι, ἂν κι' εἶχε νὰ «γυρίση» ἀκόμη μερικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ του, ἀποτραβήχτηκε γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ, ὅπως συνήθως στὸ «ράντσο» του καί... κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τὸν ἐνοχλήση!

Μὲ τὴν ἴδια ὡστόσο προσοχὴ καὶ τάξι ἐργάζεται στὸ «στούντιο». Ὅταν ἀρχίσει τὸ «γύρισμα», ἔχει ἤδη φροντίσει γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ τοῦ χρειάζονται.

—Ἕνας καλὸς ἐργάτης πρέπει νὰ ἔχη πάντα καὶ τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα, συνηθίζει νὰ λέη στοὺς φίλους του.

Πολλὲς φορὲς πάλι, ἅμα ἔχει κέφι, ἀρχίζει τὴν κουβέντα του μὲ τὴν ἀκόλουθη φράσι:

—Ἐμεῖς οἱ στρατιωτικοί...

Γιατί, πράγματι, ὁ Λούϊς Στὸν ἔχει ὑπηρετήσει στὸν Ἀμερικανικὸ στρατὸ μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου.

Ὁ Στόν, δὲν περνάει βέβαια ὅλες τὶς ὧρες του στὸ «στούντιο», μὰ ὅταν ἐργάζεται σ' αὐτό, δὲν χάνει οὔτε ἕνα λεπτό.

—Ὅταν ἤμουν νέος, λέει, μάλωνα διαρκῶς μὲ τοὺς διευθυντάς μου. Ἤθελα νὰ παίξω τὸν ρόλο μου ὅπως τὸν καταλάβαινα ἐγὼ κι' ὄχι ὅπως ἤθελαν ἐκεῖνοι. Μὰ μὲ τοὺς καυγάδες χάναμε ὅλοι ἄδικα τὸν καιρό μας. Τώρα ὅμως, καθὼς βλέπετε, δὲν εἶμαι πειὰ νέος... κι' ὁ καιρὸς ποὺ μοῦ μένει εἶνε τόσο λίγος!...

Ὁ Λούϊς Στὸν διασκεδάζει ἐπίσης μὲ τὶς ἀνοησίες καὶ τὶς ἐκκεντρικότητες τῶν ἄλλων «ἀστέρων» ποὺ κάνουν ἕνα σωρὸ τρέλλες γιὰ νὰ διακριθοῦν: ἀγοράζουν βίλλες, αὐτοκίνητα, λιοντάρια, τουαλέττες, βαρύτιμα κοσμήματα καὶ γυρίζουν ὅλη τὴ μέρα στοὺς δρόμους τοῦ Χόλλυγουντ, μιλῶντας γιὰ τὴν τέχνη τους. Κι' ὅμως ποτὲ δὲν σκέφτηκαν, ὅτι δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μιὰ στρατιὰ ὑπαλλήλων...

—Ὁ κινηματογράφος, λέει ὁ Στόν, δὲν εἶνε μιὰ ἀληθινὴ τέχνη: εἶνε μιὰ δουλειά! Καὶ καλὸς ἠθοποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ κάνη καλὰ τὴ δουλειά του!...

Ὁ Λούϊς Στόν, καθὼς βλέπετε, εἶνε ὁ πιὸ σοβαρὸς κι' ὁ πιὸ μετρημένος ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες» τῆς πόλεως τοῦ κινηματογράφου. Ἔχει κανονίσει τὴν ζωή του σὰν χρονόμετρο καὶ τίποτα, μὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀλλάξη.

JEANNE ROUDOT

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΕ ΙΔΙΟΙ...

ΤΟ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου χτύπησε δυνατὰ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γαλλοβελγικῆς Τραπέζης.

—Ἀλό! Ἀλό! Ὁ κ. Φραντιέ, παρακαλῶ; ρωτοῦσε μιὰ γυναικεία φωνή.

—Ναί, ὁ ἴδιος...

—Ἐδῶ, μιὰ ἄγνωστη, ἀλλὰ εἰλικρινὴς φίλη σας, ποὺ θεωρεῖ καθῆκον της νὰ σᾶς εἰδοποιήση, ὅτι ἡ γυναῖκα σας, ἡ κ. Ζανίν, σᾶς ἀπατᾶ... Ἔχει φίλο... Μάλιστα. Τέσσερες τώρα μῆνες σᾶς ἀπατᾶ, χωρὶς νἄχετε ἀντιληφθῆ τίποτε, ἀπασχολημένος καθὼς εἶστε μὲ τὶς δουλειὲς τῆς Τραπέζης σας. Ἀλλά, αὐτὰ φτάνουν γιὰ σήμερα. Θὰ σᾶς ξαναπάρω κι' αὔριο στὸ τηλέφωνο, ἴσως καὶ μεθαύριο, ἴσως καὶ πολλὲς ἄλλες φορὲς γιὰ νὰ σᾶς πῶ κι' ἄλλες λεπτομέρειες.

Πρὶν ὁ κ. Φραντιὲ προφτάσει ν' ἀπαντήση, ἡ ἄγνωστη ἔκοψε τὴν γραμμή. Τότε ὁ τραπεζίτης ξανάβαλε τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του καὶ στάθηκε γιὰ λίγο σὰν ἀποσβολωμένος. Ὕστερα, ἄρχισε νὰ βηματίζη νευρικὰ μέσα στὸ γραφεῖο του.

Δὲν φαινόταν καὶ πολὺ ταραγμένος ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει. Σὲ μιὰ στιγμή, μηχανικὰ τὰ μάτια του πέσανε πάνω σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸν βαρὺ πέτσινο καναπέ.

Κυττάχθηκε μὲ προσοχή: Ἦταν πάντα ὁ ἴδιος, ψηλός, γερός, κομψὸς κι' ὤμορφος μὲ τὰ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά του καὶ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια του. Ἱκανοποιημένος, μόρφασε μὲ τὸ συνηθισμένο εἰρωνικὸ χαμόγελό του, ἄναψε ἕνα ποῦρο, καί, ξαναγυρίζοντας στὸ γραφεῖο του, ἄρχισε νὰ ὑπογράφη διάφορα ἔγγραφα.

* * *

Ὅταν τὸ βράδυ γύρισε σπίτι του, βρῆκε τὴν γυναίκα του νὰ τὸν περιμένη γιὰ τὸ δεῖπνο.

Ἡ Κλοτίλδη ἦταν μιὰ ὤμορφη μελαχροινὴ γυναῖκα ποὺ διατηροῦσε ὅλη τὴν νεανικὴ δροσιά της, παρὰ τὰ τριανταπέντε χρόνια της.

Στὸ τραπέζι, ὁ Ζὼρζ Φραντιὲ φαινόταν εὔθυμος. Μιλοῦσε στὴν γυναίκα του γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα, μὲ τὴν ἀκούραστη καὶ λεπτὴ ἐκείνη εἰρωνεία του, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Γιὰ μιὰ στιγμή, εἶπε σὲ δυνατώτερο τόνο:

—Ἄ! Παρ' ὀλίγο νὰ ξεχάσω νὰ σοῦ πῶ κάτι... Σήμερα ἔλαβα τηλεφωνικῶς ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο μιὰ πληροφορία, ποὺ σὲ ἀφορᾶ.

—Ποὺ μὲ ἀφορᾶ, ἔκανε ἡ Κλοτίλδη ξαφνιασμένη.

—Ναί. Ὁ ἄγνωστός μου ἢ μᾶλλον ἡ ἄγνωστή μου—γιατὶ ἡ φωνὴ στὸ τηλέφωνο ἦταν γυναικεία—μοῦπε πὼς ἔχεις φίλο!...

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, πῆρε τὸ ποτῆρι του καὶ τὸ ἄδειασε, χωρὶς νὰ κυττάξη τὴν Κλοτίλδη. Ἐκείνη εἶχε γίνει κατάχλωμη ἀπὸ τὴν σύγχισί της.

—Τί λές; τραύλισε.

—Λέω, πὼς μοῦ τηλεφώνησαν γιὰ νὰ μὲ πληροφορήσουν πὼς ἔχεις φίλο... Μοῦ εἶπαν μάλιστα, πὼς αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔχει ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ τέσσερες μῆνες... Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; Μοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μοῦ ποῦν κι' αὔριο ἄλλες λεπτομέρειες... Δὲν τὸ βρίσκεις πολὺ ἀστεῖο, ἔ; Μὲ ἀπατᾶς λοιπόν. Ὡραῖα, θαυμάσια κάνεις!...

—Τί; Ὡραῖα, θαυμάσια; φώναξε μ' ἀγανάκτησι ἡ Κλοτίλδη. Βρίσκεις ἀστεία μιὰ τέτοια ἀτιμία, μιὰ τέτοια συκοφαντία εἰς βάρος μου;

—Εἰς βάρος σου. Τὴν καϋμένη...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Φραντιὲ γέλασε κι' ἄρχισε πάλι νὰ πίνη.

Ἡ Κλοτίλδη τὸν κύτταξε προσεκτικά. Τί σκεπτόταν ἄραγε; Τί πίστευε; Ἕξη χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμένοι δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ νοιώση τὰ πραγματικά του αἰσθήματα, νὰ εἰσχωρήση στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς του, νὰ τοῦ βγάλη τὴν μάσκα τῆς ἀδιάκοπης εἰρωνείας ποὺ σκέπαζε πάντα τὸ πρόσωπό του.

* * *

Τὸ ἄλλο βράδυ, τὸ ἀντρόγυνο ἔφαγε μαζὺ ἔξω καὶ κατόπιν πῆγε στὴν ἑσπερίδα τῶν Ντυφρέν.

Ὅταν ἀργὰ τὴ νύχτα γύριζαν πάλι στὸ σπίτι τους μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ Ζὼρζ εἶπε στὴν Κλοτίλδη:

—Ξέρεις, Κλοτί; Σήμερα στὶς πέντε ἀκριβῶς, ὅπως χθές, μοῦ τηλεφώνησαν πάλι καὶ μοῦ εἶπαν τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σου! Εἶνε ὁ Ζὰν Βοσέρ... Ἄ! Ἔχεις πρώτης τάξεως γοῦστα. Εἶσαι ἐκλεκτική! Ὁ Ζὰν εἶνε νέος, λεπτός, γοητευτικός, φίλαθλος, καὶ ἀρκετὰ πλούσιος γιὰ νὰ συντηρῆ μιὰ φίλη...

—Ἔλα, πάψε τώρα τὶς κουταμάρες σου! φώναξε ἡ Κλοτίλδη.

—Κουταμάρες; Ἄ! Ὥστε ἔτσι χαρακτηρίζεις τὶς ἐρωτικές σου...κατακτήσεις;

—Ζώρζ, σὲ παρακαλῶ!... Ἂν νομίζεις πὼς ὅλ' αὐτὰ σοῦ τὰ εἶπαν στὰ σοβαρά, πρέπει νὰ φροντίσης νὰ δώσης ἕνα μάθημα στὸν ἀναιδῆ φαρσέρ...

—Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ... Δὲν πρόκειται περὶ φάρσας, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς πὼς χόρεψες ἀπόψε μαζὺ μὲ τὸν Βοσέρ, στὴν ἑσπερίδα τῶν Ντυφρέν, ἐνῶ ἐγὼ ἔπαιζα σὰν χαζὸς χαρτιὰ στὴ σάλλα...

—Ναί, ἐχόρεψα μαζύ του, ὅπως καὶ μὲ τόσους ἄλλους.

—Ὢ! Χόρευες ὑπέροχα!... Ἂς εἶνε. Ἐγώ, πίστεψέ με, δὲν εἶμαι οὔτε ζηλιάρης, οὔτε καχύποπτος, οὔτε ὑπερευαίσθητος καὶ εὐέξαπτος, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μοῦ ἀνεβῆ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, ν' ἁρπάξω ἕνα περίστροφο καὶ νά...

—Ἄ... Ἄ! Ἄλλαξε θέμα, σὲ παρακαλῶ, Ζώρζ.

—Σὲ πειράζει μήπως; Εὐχαρίστως. Ὡστόσο, δὲν θὰ μπορέσω νὰ μὴ σοῦ μεταδώσω αὔριο καὶ μεθαύριο τὶς νεώτερες πληροφορίες, ποὺ θὰ μοῦ δώσουν ἀπ' τὸ τηλέφωνο...

Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἀπάντησε. Μαζεμένη στὴ γωνιὰ τοῦ αὐτοκινήτου, ἔτρεμε ἀπὸ ταραχὴ καὶ θυμό

* * *

Ἡ ἱστορία αὐτὴ τελείωσε τὸ ἑπόμενο βράδυ, ὅταν ὁ Ζὼρζ Φραντιὲ γύρισε σπίτι του γιὰ τὸ γεῦμα.

—Ἔχω νέα πάλι, εἶπε καθὼς μπῆκε μέσα. Ἐπὶ τέλους τὰ ἔμαθα ὅλα. Μὲ τὸν Βοσὲρ ἀνταμώνεσαι κάθε βράδυ σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ Πασύ, ποὺ τὸ κρατᾶ ἐπίτηδες γιὰ σένα. Ὅταν τὸν περασμένο μῆνα ἔφυγα γιὰ δυὸ μῆνες στὸ Βέλγιο, βρισκόσουν κάθε μέρα μαζύ του... Ἔχω τὶς πιὸ συγκεκριμμένες πληροφορίες... Μόνο ἡ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μοῦ μένει ἀκόμα ἄγνωστη...

—Φτάνει πειά! ξεφώνησε ἡ Κλοτίλδη, μὲ χαμένο ὕφος. Φτάνει! Μὲ βασανίζεις τρεῖς μέρες τώρα καὶ μοῦ μεταβάλλεις τὴ ζωὴ σὲ μαρτύριο. Λοιπόν, δὲν σὲ φοβᾶμαι. Δὲν σὲ λογαριάζω. Ναί! Ἔχω φίλο καὶ τὸ λάθος εἶνε δικό σου! Γιατὶ ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησες ἀληθινά, ποτὲ δὲν μοῦ μίλησες μὲ στοργὴ καὶ τρυφερότητα, πάντοτε μοῦ ἔκρυβες τὰ αἰσθήματά σου. Πάντα μὲ κρατοῦσες σ' ἀπόστασι καὶ μοῦ φερνόσουν σὰν μιὰ ξένη. Ναί, σὰν μιὰ ξένη! Καὶ τώρα ἀκόμα ποὺ τὰ ἔμαθες ὅλα, καὶ τώρα ἀκόμα μὲ τυραννᾶς καὶ δὲν ἀφίνεις νὰ ξεσπάση ἀπάνω μου ἡ ἐκδίκησί σου. Ἔτσι εἶσθε ὅλοι οἱ ἄνδρες, ὅλοι σας εἶσθε ἴδιοι, τύραννοι καὶ ἐγωϊσταί...ἄνανδροι κι' ἀπάνθρωποι!...

Ἡ Κλοτίλδη εἶπε τὰ λόγια αὐτά, δίχως νὰ πάρη ἀνάσα, ταραγμένη, ἐρεθισμένη, ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα... Κι' ὁ ἄντρας της τὴν κύτταζε, ἀφηρημένος, ἀποβλακωμένος ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν αὐτὴ ἀποκάλυψι, ἀπ' τὸ δριμὺ κατηγορητήριο... Μιὰ φριχτὴ ἀπόγνωσι εἶχε ἀποτυπωθῆ ζωηρὰ στὸ πρόσωπό του, ποὺ τὸ ἔκαμε νὰ φαίνεται φρικιαστικὰ ἀπαίσιο.

—Μὰ τί ἔχεις, Ζώρζ, τόλμησε νὰ τὸν ρωτήση ἡ Κλοτίλδη ἔντρομη, μόλις τὸν εἶδε ἔτσι.

—Ὥστε ἦταν ἀλήθεια... ἀναστέναξε μὲ συντριβὴ ὁ Φραντιέ. Θεέ μου! Ἦταν ἀλήθεια!..

Καὶ ξεσπῶντας σὲ λυγμούς, σωριάστηκε στὸ ντιβάνι.

ΤΑ ΑΛΥΤΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΠΕΤΡΟΥ Γ΄

Τί ρόλο ἔπαιξε ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη στὴν ἐκθρόνισι τοῦ συζύγου της. Ἡ σύλληψις καὶ ἡ φυλάκισις τοῦ τσάρου. Ὧρες φυλακῆς καί...κωλικόπονου. Ἡ τερατώδης εὐνοουμένη τοῦ αὐτοκράτορος. Οἱ δυὸ δολοφόνοι στὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου. Πῶς ὁ Ὀρλὼφ δηλητηρίασε τὸν Πέτρο. Τὸ φριχτὸ ἔγκλημα, κτλ. κτλ.

Ο θάνατος τοῦ τσάρου Πέτρου τοῦ Γ΄ ἐξακολουθεῖ νὰ περιβάλλεται μέχρι σήμερα ἀπὸ πυκνὸν πέπλον μυστηρίου. Κανεὶς δὲν κατώρθωσε ἀκόμα νὰ ἐξακριβώση, ἂν ὁ τραγικὸς αὐτὸς τσάρος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀνισόρροπους αὐτοκράτορας τῆς Ρωσσίας, δὲν δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀλέξη Ὀρλὼφ καὶ δυὸ φίλους του, ἐπειδὴ ἀποπειράθηκε νὰ τοὺς σκοτώση ἢ ἂν οἱ τρεῖς αὐτοὶ τὸν ξέκαναν ἐκτελῶντας διαταγὲς τῆς συζύγου του, τῆς αὐτοκράτειρας Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης.... Πολλοὶ ἱστορικοὶ βασίστηκαν στὸ ὅτι ἡ Αἰκατερίνη ἀντιπαθοῦσε τρομερὰ τὸν ἔκφυλο καὶ ἀνισόρροπο σύζυγό της, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν, ὅτι ἡ ἴδια ἡ αὐτοκράτειρα ἔβαλε τοὺς εὐνοουμένους της ἀδελφοὺς Ὀρλὼφ νὰ τὴν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν ἀνεπιθύμητο Πέτρο. Ἡ ἐξήγησι αὐτὴ φαίνεται πολὺ λογική, μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀποδειχθῆ...

Γεγονὸς εἶνε, ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα ἤθελε τόσο πολὺ νὰ ξεφορτωθῆ τὸ σύζυγό της, ὥστε ἔπεισε τοὺς ἀδελφοὺς Ὀρλὼφ νὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον του καὶ νὰ τὸν καθαιρέσουν. Ἡ ἐπανάστασι ἔγινε στὶς 8 Ἰουλίου 1762, ἐπέτυχε—πῶς νὰ μὴν ἐπιτύχη, ἀφοῦ τὴν ὑποστήριζε ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἡ ἴδια ἡ αὐτοκράτειρα!—καὶ ὁ τσάρος Πέτρος συνελήφθη καὶ φυλακίστηκε στὸ φρούριο Σλούσελβουργκ, ποὺ εἶνε χτισμένο μέσα στὴ λίμνη Λαγόδα...

Ἂς δώσουμε ὅμως τὸν λόγο στὸν κόμητα ντὲ Σεγκύρ, ὁ ὁποῖος χρημάτισε λίγα χρόνια ἀργότερα πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Πετρούπολι, γιὰ νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ ὁ ἴδιος τὴν συνέχεια τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἱστορίας:

* * *

«...Ὁ τσάρος Πέτρος φοβήθηκε τόσο πολὺ ὅταν τὸν συνέλαβαν οἱ ἐπαναστάται καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ φρούριο Σλούσελβουργκ—γράφει ὁ κόμης ντὲ Σεγκὺρ στ' «Ἀπομνημονεύματά» του—ὥστε τὸν ἔπιασε ἕνας...τρομερὸς κωλικόπονος, μὲ ὅλες τὶς συνέπειές του. Οὔτε κὰν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ἀνισορρόπου αὐτοῦ αὐτοκράτορος ἡ σκέψις, ὅτι θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στοὺς ἐπαναστάτες, νὰ κάνη καὶ αὐτὸς κάτι γιὰ νὰ περισώση, ἂν ὄχι τὸν θρόνο του, τουλάχιστον τὴν ἀξιοπρέπειά του!... Ἀφοῦ ἔκλαψε ἐπὶ ὥρα σὰν μικρὸ παιδί...παρήγγειλε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα μπουκάλι βότκα καὶ πεντέξη γεμάτες πίπες. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χειροτερέψη ἡ κατάστασί του καὶ νὰ αἰσθανθῆ ἰσχυρότατες στομαχικὲς ἀνωμαλίες!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν φρουρούσανε, τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν ρώτησε μήπως μποροῦσε νὰ τοῦ κάνη τίποτα γιὰ νὰ λιγοστέψουν οἱ πόνοι του. Καὶ ὁ τσάρος ἀποκρίθηκε χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό:

—Ναί, ναί, ἀγαπητέ μου ἄνθρωπε! Νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρης τὴν δεσποινίδα Βοροντσώφ, τὰ σκυλιά μου, τὸν ἀράπη μου καὶ τὸ βιολί μου!.

Ἡ δεσποινὶς Βοροντσώφ, ἡ εὐνοουμένη τοῦ τσάρου, ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπερίγραπτης ἀσχημιᾶς, μιὰ πανύψηλη καὶ ξεραγκιανὴ Γερμανίδα, μὲ πρόσωπο μαῦρο σὰν κάρβουνο. Ὡστόσο, ὁ Πέτρος τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε συχνὰ ρωτοῦσε τοὺς αὐλικούς του μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

—Δὲν τὴν βρίσκετε ὡραία τὴν Βοροντσώφ; Πέστε μου, εἰλικρινῶς, δὲν κάνω καλὰ ποὺ τὴν προτιμῶ ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη;...

Ὁ μαῦρος ποὺ ζητοῦσε ὁ τσάρος ἦταν ἕνας γελωτοποιός. Τὰ σκυλιά του ἦσαν ὁμολογουμένως ζῶα πολὺ ἔξυπνα, γυμνασμένα ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα νὰ κάνουν θαυμαστὲς ἀκροβασίες. Ὅσο γιὰ τὸ βιολί, πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ Πέτρος...δὲν ἤξερε διόλου βιολί! Αὐτό, ὅμως, δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ περνάη πολλὲς ὧρες τὴ μέρα βασανίζοντας ἀλύπητα τὶς χορδὲς τοῦ βιολιοῦ του, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία ἐκείνων ποὺ τὸν ἄκουγαν, οἱ ὁποῖοι, φυσικά, δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὴν πραγματική τους γνώμη γιὰ τὴν μαεστρία τοῦ ἐστεμμένου βιολιστοῦ!

Ὁ στρατιώτης, λοιπόν, ἐξετέλεσε τὶς ἐπιθυμίες τοῦ τσάρου. Καὶ ὁ Πέτρος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀπόχτησε τὸ φρούριο ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε γιὰ νἆναι εὐτυχισμένος, λησμόνησε τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα στὴν ὀστεώδη ἀγκαλιὰ τῆς δεσποινίδος Βοροντσὼφ κι' ἀνάμεσα στὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν του καὶ τοὺς μορφασμοὺς τοῦ μαύρου γελωτοποιοῦ του!... Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Φρειδερῖκος ὁ Β΄, ὁ ὁποῖος εἶπε, μόλις ἔμαθε τὴν σύλληψι τοῦ τσάρου:

—Ὁ Πέτρος ἄφησε νὰ τὸν ἐκθρονίσουν σὰν ἕνα μικρὸ παιδάκι ποὺ τὸ στέλνουν νὰ κάνη νάνι!...

* * *

Ἡ...ὡραία αὐτὴ ζωὴ βάσταξε τρεῖς μέρες. Τὴν τετάρτη, τὸ πρωΐ, δυὸ ἄντρες παρουσιάστηκαν ξαφνικὰ μπρὸς στὸν τσάρο. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ στρατηγὸς Ἀλέξης Ὀρλώφ, στὸν ὁποῖο ἡ Αἰκατερίνη εἶχε ἀναθέσει τὴν ἐπιτήρησι τοῦ Πέτρου, καὶ ὁ ἄλλος ἕνας ἀξιωματικὸς ὀνομαζόμενος Τέπλωφ. Ἔβγαλαν ἔξω τὰ σκυλιά, τὸν ἀράπη καὶ τὴν δεσποινίδα Βοροντσὼφ κ' ἔμειναν μόνοι μὲ τὸν Πέτρο.

Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ μερικὴ ὥρα, βγήκανε καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου, ὁ τσάρος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, δὲν ζοῦσε πειά!...

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ φρουρίου, τὸν ὁποῖο γνώριζα προσωπικῶς, καὶ ὁ ὁποῖος, καθὼς μοῦ εἶπε, ἤξερε καλὰ ὅλα τὰ καθέκαστα, μοῦ ἀφηγήθηκε ὡς ἑξῆς—ἀφοῦ τοῦ ὑποσχέθηκα μιὰ γενναία ἀμοιβὴ—τὴ δραματικὴ σκηνὴ τῆς δολοφονίας τοῦ αὐτοκράτορος:

«—Ὁ Ὀρλὼφ καὶ ὁ Τέπλωφ, μόλις μπήκανε μέσα, εἶπαν στὸν τσάρο, ὅτι σὲ λίγο καιρὸ θὰ τὸν ἄφιναν ἐλεύθερο καὶ κάθησαν νὰ πιοῦν γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ εὐχάριστο αὐτὸ γεγονός! Ἐνῷ ὅμως ὁ Τέπλωφ προσπαθοῦσε νὰ διασκεδάση τὸν τσάρο, ὁ στρατηγὸς Ὀρλὼφ γέμισε τρία ποτήρια, ἀδειάζοντας σὲ κεῖνο ποὺ θὰ ἔδινε στὸν αὐτοκράτορα ἕνα μπουκαλάκι δηλητήριο... Ὁ τσάρος πῆρε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ὀρλὼφ καὶ τὸ ἄδειασε μονορρούφι, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι περιεῖχε τὸ θάνατο...

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἔνοιωσε τρομεροὺς πόνους στὸ στομάχι. Ὁ Ὀρλὼφ θέλησε νὰ τοῦ δώση καὶ δεύτερο ποτῆρι βέτκα...γιὰ νὰ τοῦ περάσουν οἱ πόνοι! Μὰ ὁ τσάρος κατάλαβε τὰ πραγματικά του σχέδια. Πέταξε μὲ δύναμι τὸ ποτῆρι στὸ πάτωμα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη...

»—Γιατί μοῦ τὄκανες αὐτό, Ὀρλώφ; φώναξε. Μήπως δὲν σὲ θεωροῦσα τὸν καλύτερο φίλο μου... Ἤξερα ὅτι ἐσὺ καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἀγαπᾶτε τὴν Αἰκατερίνη... ἤξερα ὅτι εἴχατε φίλη τὴν αὐτοκράτειρα... μὰ δὲν σᾶς ἔκανα ποτὲ τὴν παραμικρὴ παρατήρησι!.. Γιατί, λοιπόν, μὲ δηλητηρίασες;...

»Ὕστερα, ὁ τσάρος ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη ἀπὸ τοὺς πόνους...

»—Δόστε μου γάλα. Δόστε μου λίγο γάλα νὰ μοῦ περάσουν οἱ πόνοι... Καίγονται τὰ σωθικά μου!.. Βοήθεια! Βοήθεια!...

»Μὰ ὁ Ὀρλὼφ καὶ ὁ Τέπλωφ, χωρὶς νὰ συγκινηθοῦν ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν πιέζανε νὰ πιῆ καὶ ἄλλη βότκα...

»Ξαφνικά, ὥρμησε στὸ δωμάτιο ἕνας Γάλλος θαλαμηπόλος, ἀπεσπασμένος στὴν ὑπηρεσία τοῦ τσάρου. Ὁ Πέτρος ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, φωνάζοντας:

»—Δὲν φτάνει ποὺ μοῦ πήρανε τὴν γυναίκα μου καὶ τὸν θρόνο μου, θέλουν τώρα νὰ μοῦ πάρουν καὶ τὴ ζωή!...

»Ὁ Ὀρλὼφ καὶ ὁ Τέπλωφ ἔβγαλαν διὰ τῆς βίας ἔξω τὸν θαλαμηπόλο, ὁ ὁποῖος ζήτησε νὰ ὑπερασπιστῆ τὸν τσάρο... Ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπωφελήθηκε τῆς στιγμιαίας ἀπασχολήσεώς τους μὲ τὸν Γάλλο, ἅρπαξε ἕνα μεγάλο μαχαῖρι ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ χύμησε ἐναντίον τους. Καὶ θὰ κάρφωνε τὸ μαχαῖρι στὶς πλάτες τοῦ Ὀρλώφ, ἂν δὲν προλάβαινε ὁ Τέπλωφ νὰ φωνάξη:

»—Τὸ νοῦ σου, στρατηγέ!

»Ὁ Ἀλέξης γύρισε σὰν ἀστραπή, ἅρπαξε τὸ ὡπλισμένο χέρι τοῦ Πέτρου καὶ τὸν ἀνάγκασε ν' ἀφήση τὸ μαχαῖρι. Ὕστερα, τρελλὸς ἀπὸ θυμό, ξάπλωσε κάτω τὸν αὐτοκράτορα, τὸν πάτησε στὸ στῆθος μὲ τὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάη μὲ τὴν σιδερένια του γροθιὰ στὸ κεφάλι... Ὁ τσάρος μούγκριζε σὰν θηρίο ποὺ τὸ σφάζουν.

»Τὴ στιγμὴ κείνη, μπῆκε μέσα καὶ ὁ πρίγκηψ Μπαριατίσκη, ὁ διοικητὴς τῆς φρουρᾶς τοῦ φρουρίου.

»—Ἀκόμα δὲν τὸν ξεκάνατε!... φώναξε θυμωμένος.

»—Ἅρπαξε ἀπὸ τὸ τζάκι μιὰ βαρειὰ τσιμπίδα κι' ἄρχισε νὰ χτυπάη μ' αὐτὴν τὸν αὐτοκράτορα στὸ κεφάλι—κάνοντας τὸ κρανίο του λυῶμα!...

— »Ἔτσι πέθανε ὁ τσάρος Πέτρος Γ΄.»

—Ποιὰ εἶνε τώρα ἡ προσωπική σου γνώμη σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; ρώτησα τὸν παληὸ στρατιωτικὸ ποὺ μοῦ ἔδωσε τὶς παραπάνω πληροφορίες. Νομίζεις πῶς οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι σκότωσαν τὸν τσάρο ἀπὸ δική τους πρωτοβουλία, ἢ μήπως ἐξετέλεσαν διαταγὲς τῆς Αἰκατερίνης;

—Ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό; μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ συνομιλητής μου, χαμηλώνοντας τὰ μάτια του. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι ὁ Ἀλέξης Ὀρλὼφ ἀνέφερε στὴν αὐτοκράτειρα πῶς ἀναγκάστηκαν, αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του, νὰ σκοτώσουν τὸν τσάρο, ἐπειδὴ τοὺς ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τοὺς δολοφονήση ἂν δὲν τὸν ἀφήσουν ἀμέσως ἐλεύθερο... Τίποτ' ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ γνωρίζω ἐγώ, ἕνας ταπεινὸς καὶ ἀγράμματος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Μὰ ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ ἀγαπᾶ τὴ Ρωσσία!

Τὴν ἴδια ἀμφιβολία ποὺ εἶχε ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἔχω κι' ἐγώ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ τσάρος δὲν στέρησε, μὲ τὸν θάνατό του ἕνα μεγάλο κεφάλι... Μὰ ἦταν τόσο συμπαθητικός, παρ' ὅλες τὶς παραξενιὲς καὶ τὶς ἀνισορροπίες του, ὥστε ἄξιζε ἀσφαλῶς νὰ ἔχη καλύτερο τέλος.. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη στάθηκε μιὰ αὐτοκράτειρα τόσο γοητευτική, ὥστε δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ κηλιδωθῆ ἡ μνήμη της ἀπὸ τὴν ὑπόνοια, ὅτι αὐτὴ προκάλεσε τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ συζύγου της...»

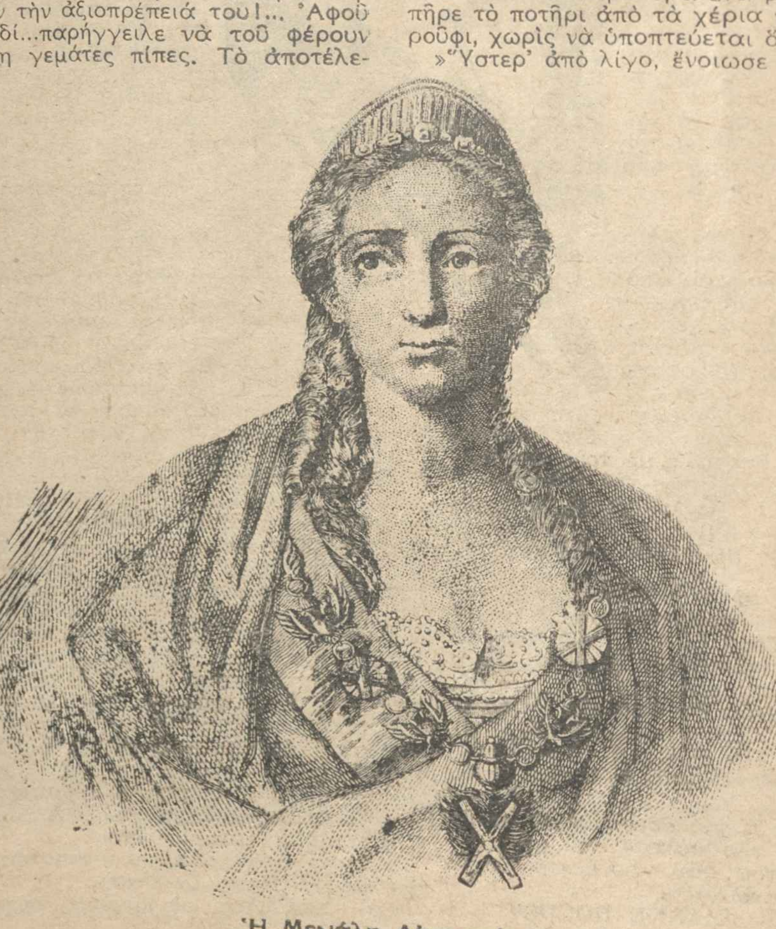

Ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Εἴχαμε ἕνα Καζανόβα...βωβὸ μὲ τὸν Μοζοῦκιν. Τελευταῖα εἴδαμε ἕναν ἄλλον Καζανόβα...λαλίστατο, μὲ τὸν ἴδιο ἠθοποιό. Γυρίζεται τώρα στὸ Παρίσι καὶ ἕνας τρίτος «Καζανόβας», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Σὰρλ Μπουαγιέ.

* * *

Στὸ στούντιο τῆς «Οὔφα» ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς «Πριγκήπισσας τῆς Τσάρντας», ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη καὶ ἀθάνατη ὀπερέττα τοῦ Ἔμμεριχ Κάλμαν. Ὁ Χίτλερ ἔδειξε προσωπικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ταινίας αὐτῆς, ἡ ὁποία θὰ μεταδώση σ' ὅλον τὸν κόσμο ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μουσικὰ ἔργα τῆς σύγχρονης Γερμανίας.

* * *

Πολλὰ καὶ διάφορα ψιθυρίζονται στὸ Χόλλυγουντ, σχετικὰ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ συμπάθεια ποὺ δείχνει ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ γιὰ τὸν Τζὼν Μπόλς, τὸν «παρτεναίρ» της στὰ τελευταῖα της φίλμ. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Βίλλυ Φρὶτς—ὁ...κρυφὸς σύζυγος τῆς Γερμανίδος βεντέττας—δὲν φαίνεται ἀπαρηγόρητος στὸ Βερολῖνον, γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς γυναίκας του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ Ρενάτε Μύλλερ, μαζὺ μὲ τὴν ὁποία ἐπεσκέφθη πρόπερσυ τὴν Ἀθήνα, ξέρει νὰ κρατάη εὐχάριστη συντροφιά...

* * *

Ὁ Πάμπστ, ὁ μεγαλοφυὴς Γερμανὸς σκηνοθέτης, ἐξακολουθεῖ νὰ μένη στὸ Χόλλυγουντ χωρὶς δουλειά! Πῆγε στὴν Ἀμερικανικὴ κινηματογραφούπολι γιὰ νὰ ἐργαστῆ, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξοικειωθῆ μὲ τὸ περιβάλλον τῶν στούντιο, οὔτε καὶ νὰ ὑποταχθῆ στὶς ἀξιώσεις τῶν διευθυντῶν τῶν ἑταιριῶν.

* * *

Ἀπὸ μιὰ Ρωσσικὴ στατιστικὴ γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ κίνησι στὴν Ε.Σ.Σ.Δ., πληροφορούμεθα, ὅτι στὴ Ρωσσία θὰ γυριστοῦν, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ 1934, ὀχτακόσια ὀγδόντα φίλμ. Ἀπὸ αὐτά, τὰ τριακόσια θὰ εἶνε μορφωτικά, τὰ τετρακόσια προπαγανδιστικὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα διασκευὲς μυθιστορημάτων καὶ κλασικῶν μουσικῶν ἔργων. Συγκεκριμμένα, γίνεται σήμερα στὴ Ρωσσία μιὰ τεραστία προσπάθεια γιὰ νὰ «φιλμοποιήσουν» ὅλες τὶς ὄπερες τοῦ Βάγνερ.

* * *

Τὰ Γαλλικὰ κινηματογραφικὰ περιοδικὰ δημοσιεύουν ἐκτενεῖς νεκρολογίες τοῦ «Πεπέ», τοῦ ἀγαπημένου σκυλιοῦ τῆς Ὑβὸν Πρεντάν, μιᾶς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἠθοποιοὺς τῆς «Κομεντὶ Φρανσαὶζ» ποὺ ἔπαιξαν σὲ φίλμ. Χάριν τῆς ἱστορίας, σᾶς γνωστοποιοῦμε, ὅτι ὁ πολύκλαυστος Πεπὲ πέθανε ἀπὸ βαρυστομαχιά, ἐπειδὴ ἔφαγε δεκάξη μπανάνες!...

ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΣΜΕΝΑ

ΣΕΡΒΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Μετάφρασις ΑΧΙΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ)

Α΄.

Ὁ βασιλέας Λάζαρος νύχτα βαθειὰ δειπνοῦσε,
Κ' ἡ ὥμορφη βασίλισσα Μηλίτσα τὸν κερνοῦσε.
Στ' ἄσπρο της χέρι ἔτρεμε τὸ ἀσημένιο τάσι,
Γιατὶ τῆς ἔλεγ' ἡ καρδιὰ κρυφὰ πῶς θὰ τὸν χάση.
—«Πέ μου, κορῶνα ἀτίμητη τῶν Σέρβων, εἶπε, πέ μου,
Ἐσὺ μισεύεις τὴν αὐγὴ στὸ δρόμο τοῦ πολέμου,
Μ' ὅλα τὰ παλληκάρια σου καὶ τοὺς πιστούς σου· ἕνα,
Δὲν θὲ ν' ἀφήσης ἀπ' αὐτὰ ἀκόμα καὶ γιὰ μένα;
Ποιός, σὰν σοῦ γράφω, τὰ πικρὰ θὰ φέρνη γράμματά μου;»
Κι' αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε γλυκά: —«Βασίλισσά μου,
Ἀπὸ τὰ παλληκάρια μου ὅποιον κι' ἂν θέλεις κράτει,
Στὸν πύργο σου τὸν ἀψηλό, στὸ δυνατὸ παλάτι.»
Κ' ἐκείνη εἶπε μὲ ματιὰ θολὴ καὶ δακρυσμένη:
—«Τὸ Βόϊσκο μου ἤθελα στὸ πλάγι μου νὰ μένη!
Τὸ Βόϊσκο μου, τὸ στερνὸ τῆς μάννας μου βλαστάρι,
Τὸ νιώτερο ἀδέλφι μου, τ' ἀγένειο παλληκάρι.»
—«Αὔριο, τῆς εἶπε, τῆς αὐγῆς ὅταν προβάλη τ' ἄστρο,
Κι' ὅλες ἡ πόρτες μονομιᾶς ἀνοίξουνε στὸ κάστρο,
Ἔλα στὰ ὀχυρώματα ποὺ ἔχουνε στημένα:
Ὅλα θὰ βγοῦν ἀπὸ ἐκεῖ μαζὺ τ' ἀνδρειωμένα
Καβάλλα, παλληκάρια,
Οἱ Σέρβοι οἱ ἐξακουστοί, μὲ τὰ μακρυὰ κοντάρια·
Πρῶτο τὸ Βόϊσκο θὰ ἰδῆς τ' ἀγένειο παλληκάρι,
Μὲ τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ μπρὸς σ' ὅλους καβαλλάρη·
Χαιρέτα τον, καὶ σ' ὄνομα δικό μου σὰν ζυγώση,
Πὲς σ' ἄλλον τὴ σημαία μας, ἀνδρεῖον νὰ τὴν δώση,
Κι' αὐτὸς νἄλθῆ σιμά σου,
Στὸν πύργο σου τὸν ἀψηλὸ νὰ μείνη συντροφιά σου.»

Β΄.

Τὴν ἄλλη μέρα, τῆς αὐγῆς σὰν ἔλαμψε τὸ ἄστρο,
Κι' ὅλες ἡ πόρτες μονομιᾶς ἀνοίξανε στὸ κάστρο,
Βγῆκ' ἡ Μηλίτσα βιαστικὴ κ' ἐστάθη νὰ προσμένη·
Τὸ στράτεμα ἐφάνηκε, ἀρχήνησε νὰ βγαίνη...
Τὸ Βόϊσκο εἶδε μπροστὰ ἀπ' ὅλους καβαλλάρη·
Εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ μαύρου του ἐκρέμοταν μὲ χάρι
Περήφαν' ἡ σημαία του, κι' ἀπάνω στὴν κορφή της,
Ἔλαμπ' ὁλόχρυσος σταυρός, σὰν ἥλιος, σὰν κομήτης...
Τὸ χαλινάρι ἔπιασε τοῦ μαύρου του καὶ κλαίγει.
Τ' ἀδέλφι της ἀγκάλιασε καὶ χαμηλὰ τοῦ λέγει:
—«Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, Βόϊσκε Γιουγκουβίκη,
Δὸς σ' ἄλλον τὴ σημαία μας, βάλ' τὸ σπαθὶ στὴ θήκη·
Εἰς τὴν Κροσκόβα κάθησε, ἂν μ' ἀγαπᾶς, μ' ἐμένα.
Ἀπὸ τὰ τόσ' ἀδέλφια μου, ἀπ' τὰ ἐννιά μου, ἕνα,
Ὁ Λάζαρος ἐδέχθηκε νὰ μείνη συντροφιά μου,
Καὶ σένα θέλει, Βόϊσκε, ἀπ' ὅλα ἡ καρδιά μου!»
Κι' ὁ Βόϊσκος τῆς ἀπαντᾶ, κι' ὁ Βόϊσκος τῆς λέγει:
—«Γύρνα στοῦ ἄσπρου πύργου σου, βασίλισσα, τὴ στέγη·
Τὸν τιμημένο τόπο του εἰς ἄλλον ποιὸς ἀφίνει;
Ποιὸς ἔχει αἷμα στὴν καρδιὰ καὶ ὅλο δὲν τὸ χύνει;...
Εἰς τοῦ Ἀμσέλου, τάσε με, τὸ δρόμο νὰ κινήσω,
Σταλιὰ σταλιὰ τὸ αἷμα μου γιὰ τὸ Χριστὸ νὰ χύσω.»
Εἶπε, τὸ μαῦρο του κεντᾶ καὶ τρέχει νὰ προφτάση
Τὰ παλληκάρια ποὔτρεχαν ἐμπρός του νὰ περάση.
Καὶ ἡ Μηλίτσα ἔπεσε σὰν κρίνο ποὺ λυγίζει·
Ἀπὸ μακρυὰ ὁ Λάζαρος τὴν εἶδε καὶ δακρύζει.
Γύρω-τριγύρω του κυττᾶ, κι' ἀπάνω ἀπ' τ' ἄλογό του,
Τὸ Γολοβάνο, φώναξε, τὸ δοῦλο τὸν πιστό του:
—«Σήκωσε τὴ βασίλισσα, τοῦ εἶπε, μὴν ἀργήσης
Εἰς τὸ παλάτι νὰ τὴν πᾶς καὶ μὴ τὴν παραιτήσης!»
Στοῦ Γολοβάνου τὴ μορφὴ ἡ λύπη ζουγραφήθη·
Κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογο, σὰν ἄνεμος ἐχύθη,
Σηκώνει τὴ βασίλισσα, τὴν πάει στὸ παλάτι, ξαναπηδᾶ στὸ ἄτι,
Τὸ ἄλογό του σπηρουνιὰ ἀλύπητα τρελλαίνει,
Φτάνει στὸ στράτευμα κ' ἐκεῖ μονάχα ξαποσταίνει!

Γ΄.

Κ' ἡ νύχτα σὰν ἀπέρασε, τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα,
Δυὸ κόρακες κατάμαυροι ἐσχίζαν τὸν ἀέρα·
Ἀπ' τοῦ Ἀμσέλου γύριζαν τὸ δρόμο κουρασμένοι,
Καὶ στῆς Κροσκόβας κάθησαν τὸν πύργο πικραμένοι·
Ἐκεῖ ποὺ εἶχ' ὁ Λάζαρος τὸν ἀψηλό του θρόνο.
Κ' εἶπεν ὁ μαῦρος μηνυτὴς στὸν ἄλλονε μὲ πόνο:
«Αὐτὸ εἶν' τὸ περήφανο τοῦ Λάζαρου παλάτι;
Τάχα νὰ βρίσκεται ψυχὴ καὶ ἀνοιγμένο μάτι
Στοὺς πύργους τούτους τοὺς βουβούς;...» Κανεὶς δὲν ἀποκρίθη
Μὰ ἡ Μηλίτσα τ' ἄκουσε καὶ μήνυμα φοβήθη...
Καὶ δίχως νὰ στραφῆ σ' αὐτοὺς καὶ μάτι νὰ σηκώση·
—«Κόρακες μαῦροι, φώναξε, ἡ Παναγιὰ νὰ δώση,
Νἆναι τὸ μήνυμα καλὸ ποὺ φέρνετε σ' ἐμένα!
Πέστε μου πόθεν ἔρχεστε μὲ νύχια ματωμένα;»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤ’ ΑΛΜΕΡ

ΠΩΣ ΔΙΩΧΤΗΚΕ Η ΓΡΗΑ ΜΠΙΣΟΥ ΑΠ’ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

ΜΕ κόπο, μὲ βάδισμα βαρὺ ἀπὸ τὴν ἡλικία καὶ τὴν κούρασι, ἡ γρηὰ Μπισοῦ, σκύβοντας κάτω ἀπὸ τὸ φόρτωμα τῶν ξύλων, γύριζε στὸ χωριό. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δύσει κι’ οἱ δρόμοι ζωήρευαν ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν κάρρων. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἀναπηδούσανε στὴν βραδυνὴ δροσιά.

Ἡ γρηὰ Μπισοῦ μόλις εἶχε πατήσει τὰ ἑξῆντα, φαινόταν ὅμως ὀγδόντα. Τὸ σῶμα της ἦταν πιὸ στραβὸ ἀπὸ ἕνα κλῆμα, καὶ τὸ γέρικο ζαρωμένο πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ σάπιο μῆλο, ποὺ τὸ εἴχανε ξεχάσει ἔξη μῆνες μέσα στὸ ντουλάπι. Δυὸ μακρυὰ κίτρινα δόντια ξεπετιόντουσαν ἀπὸ τὸ στόμα της. Παρὰ τὴν ἀσχημιά της ὡστόσο καὶ τὴν κατάντια της—ἄλλοτε ἦταν ὥμορφη—ἦταν ἀκόμα κοκέτα καὶ δὲν ξεχνοῦσε νὰ πλυθῆ κάθε Κυριακή.

Προχωροῦσε τώρα στὸν σκονισμένο δρόμο, τραβῶντας τὴν ἀγελάδα της. Ἕνα σκυλὶ ἀκολουθοῦσε, ἕνα σκυλὶ φτωχικό, ψωριάρικο, νηστικό, ἀδύνατο ὅσο ἡ ἀγελάδα καὶ ἡ γρηά.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτή, ὁ Θεός, ὁ Πατέρας ὅλων μας, διέκρινε τὰ ἄθλια αὐτὰ πλάσματα καὶ λυπήθηκε κατάκαρδα:

—Νά, εἶπε, μιὰ γρηὰ ποὺ ἀξίζει ν’ ἀναπαυθῆ στὸν Παράδεισο!

Κι’ ἀμέσως ἔγινε ὅπως σκέφθηκε.

Ὅταν βρέθηκε στὸν οὐρανό, ἡ γρηὰ Μπισοῦ, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της εὐτυχισμένο, μὰ ὄχι καὶ χωρὶς κάποιο συναίσθημα ἐκπλήξεως. Εἶχε ζήσει σὰν μιὰ παληογυναῖκα, ποὺ δούλευε τὴν Κυριακὴ καὶ ποὺ ὅλη τὴν ἑβδομάδα ἔκλεβε. Μιὰ μονάχα φορὰ στὴ ζωή της εἶχε μεταλάβει καὶ δὲν εἶχε ἐξομολογηθῆ ποτέ της σχεδόν.

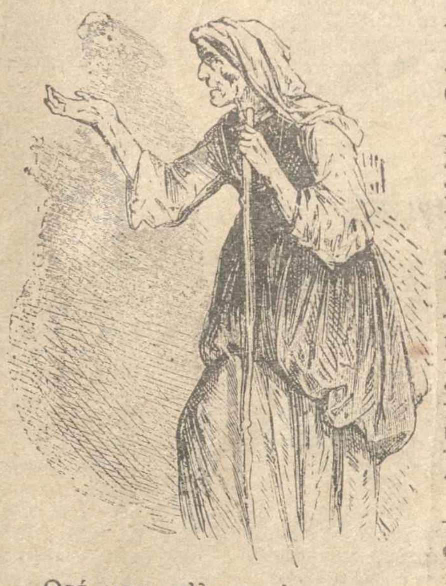

—Θεέ μου, εὐλογημένο τ’ ὄνομά σου!.. εἶπε ἡ γρηὰ Μπισοῦ.

Αὐτὲς ἦσαν ἡ πρῶτες σκέψεις τῆς γρηᾶς Μπισοῦ, σὰν βρέθηκε στὸν Παράδεισο.

Ἡ κακόμοιρη γρηὰ δὲν εἶχε καὶ σπουδαία ἰδέα γιὰ τὸν Παράδεισο, ἀλλὰ θυμόταν πὼς εἶχε διαβάσει στὴν Κατήχησί της, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ εἶχαν, ὅπως καὶ οἱ ἀγγέλοι, ὡραῖα λευκὰ φορέματα, φτερὰ κύκνων, ἕνα χρυσὸ φωτοστέφανο στὸ κεφάλι καὶ πὼς περνοῦσαν τὴν ὥρα τους ὑμνῶντας τὸν Ὕψιστο. Δὲν ἄργησε ὅμως ν’ ἀντιληφθῆ, πὼς ὁ Παράδεισος τοῦ Αἰωνίου Πατρός μας δὲν ἔμοιαζε διόλου μ’ ἐκεῖνον ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ παπᾶς καὶ πὼς ὁ καθένας μποροῦσε ν’ ἀπολαύση τὴν εὐτυχία του ἐκεῖ πάνω, ὅπως τοῦ ἄρεσε καλύτερα. Οἱ ψαράδες ψάρευαν, οἱ κυνηγοὶ κυνηγοῦσαν, οἱ φαγάδες βρισκόντουσαν διαρκῶς στὸ τραπέζι, τ’ ἀγόρια κι’ ἡ κοπέλλες φιλιόντουσαν—καὶ τέλος ἕνας καπνὸς πρώτης ποιότητος μοιραζότανε στοὺς καπνιστάς, μέσα σὲ οὐράνιες πίπες, ποὺ εἶχαν τὴν δύναμι νὰ μεταβάλλουν τὴν νικοτίνη σ’ ἕνα περίφημο ποτό.

Κι’ ἐπειδὴ ἡ γρηὰ Μπισοῦ εἶχε ἀρκετὸ μυαλό, σκέφθηκε πὼς ὅλα πήγαιναν καλὰ στὸν Παράδεισο καὶ πὼς ὁ Θεὸς εἶχε δίκηο νὰ τὸν σκαρώση ἔτσι.

Εγκατεστημένη σὲ μιὰν ὡραία βίλλα, ἡ γρηὰ Μπισοῦ, δὲν εἶχε καμμιὰ ἀσχολία. Μιὰ σκοῦπα κι’ ἕνα φτερὸ μαγικὰ τρίβανε τὸ πάτωμα, καθάριζαν τὰ ἔπιπλα, κι’ ὅταν ἡ δουλειὰ τελείωνε, πήγαιναν μόνα τους νὰ κρεμαστοῦν στὸ καρφί τους. Μιὰ ἀόρατη μαγείρισσα, ποὺ ποτέ της δὲν ἔσπαζε τίποτα, προετοίμαζε τὰ φαγητά, καὶ μετὰ τὸ φροῦτο, γέμιζε κάτι θαυμάσια φλυτζάνια πορσελάνης μ’ ἕναν καφὲ ἔξτρα-μόκα ποὺ ἀρωμάτιζε ὅλο τὸ σπίτι.

Μὲ μιὰ λέξι, ἡ γρηὰ Μπισοῦ, δὲν εἶχε παρὰ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν γλυκειὰ αὐτὴ ζωή. Μάλιστα—ἡ γυναῖκες στὸν οὐρανὸ εἶνε λίγο φλύαρες—μποροῦσε νὰ κουβεντιάζη μιὰ-δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα μὲ τὴν Ἁγία Περπέτουα καὶ τὴν Ἁγία Ἀγάθη, ποὺ κατοικοῦσαν στὰ περίχωρα.

Κάποια μέρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα ἀνθισμένο μονοπάτι, κοντὰ σ’ ἕνα κρυστάλλινο ποτάμι, ἡ κυρὰ Μπισοῦ συνάντησε τὸ καλὸ Θεό. Κατάλαβε πὼς ἦταν αὐτός, γιατὶ εἶχε, ὅπως ἄλλωστε τὸν παρουσιάζουν στὶς παληὲς εἰκόνες, μακρυὰ λευκὰ γένεια, ὅπως τὸ χιόνι, καὶ προχωροῦσε μὲ σοβαρότητα, χωρὶς νὰ βιάζεται, σὰν κάποιος ποὺ ἔχει καιρὸ ἐμπρός του καὶ βρίσκεται στὰ χτήματά του.

—Λοιπόν, κυρὰ Μπισοῦ, τῆς εἶπε μ’ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, εἶσαι καλὰ ἐδῶ στὸν Παράδεισο;

—Εὐχαριστῶ πολύ, ἀπάντησε αὐτή. Καλύτερα ἐδῶ, παρὰ στὰ μέρη μας. Δὲν ἔχω παράπονο. Ἀλλ’ ἄφησα στὸ χωριό μου μιὰ κακόμοιρη ἀγελάδα ποὺ—συγχωρῆστε με—θἄτανε εὐτυχισμένη νὰ ζοῦσε μαζύ μου.

Ὁ φιλεύσπλαχνος Θεός, ποὺ δὲν μπορεῖ ν’ ἀρνηθῆ τίποτα στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται στὸν οὐρανό, δέχτηκε τὴν ἀγελάδα, καθὼς καὶ τὸν σκύλο, τῆς γρηᾶς Μπισοῦ, στὸν Παράδεισό του.

Ἡ εὐτυχία τῆς γρηᾶς, ποὺ ἦταν τόσο μεγάλη, μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν δυὸ συντρόφων της. Συνηθισμένοι ὡς τότε νὰ τρῶνε λίγο, ἡ ἀγελάδα ρίχτηκε στὸ φρέσκο χόρτο, βυθίζοντας τὰ ρουθούνια της στὸ κρυστάλλινο καὶ δροσερὸ νερό, καὶ ἐπιστρέφοντας τὸ βράδυ σ’ ἕνα σταῦλο, καθαρὸ ὅπως ἕνα σαλόνι κι’ ἀρωματισμένο ἀπὸ σανό. Ὁ σκύλος πάλιν, ποὺ μποροῦσε τώρα νὰ τρώη ὅποτε ἤθελε, χόντραινε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ μόλις θυμότανε τὴν παληά του κλέφτικη ζωὴ καὶ τὸ ξύλο ποὺ τοῦ δίνανε στὸ χωριό.

Τί ἔλειπε πειὰ στὴν κυρὰ Μπισοῦ; Ὅ,τι εἶχε ἐπιθυμήσει στὴ γῆ, τῆς τὸ προσέφεραν στὸν οὐρανό. Ἀνάμεσα στὸν σκύλο της καὶ στὴν ἀγελάδα της, θὰ μποροῦσε νὰ περάση ἥσυχα ὅλη τὴν αἰωνιότητα. Ἀλλ’ ὁ Διάολος ἔχει πολλὰ ποδάρια, καὶ δὲν χάνει ποτὲ τὰ δικαιώματά του.

Κι’ ἕνα φωτεινὸ Ἀπριλιάτικο πρωῒ ποὺ γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ ἀρώματα καὶ τραγούδια—ἡ κυρὰ Μπισοῦ ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ τρέξη στὸ Θεό, ποὺ καθισμένος πάνω στὸ θρόνο του περνοῦσε τὴν ὥρα του, διαβάζοντας ἕνα ρομάντσο τοῦ Πὼλ Ντὲ Κόκ.

Ἡ γρηά, σὰν γυναῖκα προνοητική, εἶχε προετοιμάσει τὸν λόγο της:

—Θεέ μου, εἶπε μὲ φωνὴ γλυκειά, κάνοντας μιὰν ὑπόκλισι, εὐλογημένο τ’ ὄνομά σου. Ἐθεώρησα ὑποχρέωσί μου νὰ σ’ εὐχαριστήσω. Ἡ ἀγελάδα κι’ ὁ σκύλος στέκονται καλά, καθὼς κι’ ἐγώ...δόξα σοι ὁ Θεός, Θεέ μου! Δὲν θἄθελα, λοιπόν, παρὰ λίγα πράγματα γιὰ νἆμαι τελείως εὐτυχισμένη: Ἕνα κομμάτι γῆς, δηλαδή, ὅπου θὰ φύτευα μερικὲς σαλάτες κι’ ἕνα κλῆμα. Ξέρω καλά, πὼς ἐδῶ ἰδιοκτησία δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μιὰ χωριάτισσα, ὅπως ἐγώ, δὲν θὰ πιστέψη ποτὲ πὼς βρίσκεται στὸν Παράδεισο, ἐὰν δὲν ἔχει καὶ λίγη γῆ δική της.

Ὁ καλὸς Θεὸς εἶχε λησμονήσει ἐκείνην τὴν ἡμέρα νὰ ρίξη τὰ μάτια του στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ γι’ αὐτὸ εἶχε διάθεσι:

—Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, τῆς εἶπε. Ἔχω ὅμως ἐδῶ ἁγίους ἀναχωρητάς, ποὺ σ’ ὅλη τους τὴ ζωὴ τρώγανε ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο, ἔχω μάρτυρας ποὺ τοὺς ἔφαγαν τὰ λιοντάρια, ποὺ τοὺς κάψανε ζωντανούς, καὶ ποτὲ κανείς τους δὲν μοῦ ζήτησε καμμιὰ συμπληρωματικὴ εὐτυχία. Ἀφοῦ θέλεις ὅμως ἕνα χτηματάκι, πάρτο!

Κάθε μέρα πειά, ἡ κυρὰ Μπισοῦ ἐπεσκέπτετο τὸν ἀγρό της, ὅπου ὅλα βλάσταιναν κατ’ εὐχήν, χωρὶς νὰ ὑπάρχη φόβος οὔτε βροχῆς, οὔτε πλημμύρας, οὔτε ξηρασίας, οὔτε... φόρων! Ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ἡ γρηὰ χωρικὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένη, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρό, οἱ ἄνθρωποι τῆς γειτονιᾶς της παρετήρησαν μὲ ἔκπληξι μιὰ μεγάλη ἀλλαγὴ στὴν στάσι της.

—Τί ἔχει, ἔλεγαν, ἡ κυρὰ Μπισοῦ; Γιατί τὰ χείλη της εἶνε σφιγμένα, τὸ βλέμμα της περιφρονητικὸ κι’ οὔτε μᾶς χαιρετᾶ;

Δὲν ἄργησαν τέλος νὰ μάθουν τὴν αἰτία. Στὴν ἀρχὴ παρετήρησαν πὼς τῆς εἶχε μπῆ ἡ μανία νὰ κατακρίνη τὸ κάθε τι, κι’ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα δὲν μποροῦσε νὰ περάση ἀπαρατήρητο σὲ μιὰ χώρα, ὅπου ὁ καθεὶς εἶνε εὐχαριστημένος μὲ τὴν τύχη του. Ὅλες ἡ εὔνοιες ποὺ ὁ Θεὸς τῆς εἶχε χαρίσει, εἶχαν ἐξερεθίσει τὴν ματαιοδοξία της, ἀντὶ νὰ μεγαλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη της, κι’ ἐποζάριζε τώρα γιὰ σπουδαῖο πρόσωπο.

Παρεπονεῖτο μὲ κακία γιὰ τὶς κουτσομπολιὲς τοῦ Ἁγίου Πλοτίνου, κι’ ἔβριζε τὴν Ἁγία Καικιλία, γιατὶ ἔπαιζε συχνὰ τὴν ἄρπα της. Ὅλος ὁ κόσμος, κατὰ τὰ λεγόμενά της, ἦταν καταραμένος, κι’ εὕρισκε πὼς ὁ οὐρανὸς ἦταν φορτωμένος ἀπὸ συμφορές. Ὁ Παράδεισος, ἐβεβαίωνε, διοικεῖται τόσο κακὰ ὅσο καὶ ἡ γῆ. Ὁ Ἅγιος Πέτρος δὲν ξέρει τὴν δουλειά του.

Στὸ τέλος, ἡ γρηὰ Μπισοῦ τόλμησε νὰ πῆ, πὼς ὁ Θεὸς εἶχε γεράσει τόσο, ποὺ δὲν ἦταν κατάλληλος γιὰ τὴν δουλειά του!

Ὅταν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἔμαθε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔγινε, καὶ μὲ τὸ δίκηο του, ἔξω φρενῶν. Καὶ τὸ ἔδειξε αὐτὸ μ’ ὅλη του τὴν δύναμι. Ἐπὶ τρεῖς μέρες ἡ ἀτμόσφαιρα γέμισε ἀπὸ σύννεφα κι’ ἀστραπές, κεραυνοὶ ἔπεσαν παντοῦ, ἡ βροχὴ πλημμύρησε τὴ γῆ καὶ πολλὰ πλοῖα κατεποντίσθησαν ἐνῶ ταξείδευαν.

Βλέπετε πόσες καταστροφὲς μπορεῖ νὰ προκαλέση ἡ ματαιοδοξία μιᾶς γυναίκας!

—Νὰ πάρη ὁ Διάολος! φώναξε τέλος ὁ καλὸς Θεός, αὐτὴ ἡ καρακάξα θὰ μοῦ ἐπαναστατήση τὸν Οὐρανό, ἂν δὲν λάβω τὰ μέτρα μου. Νὰ τὴν γκρεμίσουν γρήγορα κι’ αὐτὴ καὶ τὴν ἀγελάδα της καὶ τὸν σκύλο της, στὸ χωριό της, καὶ ποτὲ πειὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλήσουν γιὰ δαύτη!

Ἔτσι ἡ κυρὰ Μπισοῦ διώχτηκε ἀπ’ τὸν Παράδεισο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε τόσο βολικὸς γιὰ τὶς γυναῖκες.. ὅσο ἡ Κόλασις.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΫΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ λίγο, ὁ διάσημος ἀστυνομικός, κρατῶντας ἀναμμένο τὸ κλεφτοφάναρό του, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη, μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὴν σκάλα τῶν κατακομβῶν. Ἡ ξύλινη αὐτὴ σκάλα ἦταν τελείως κατεστραμένη. Σὲ κάθε βῆμα ποὺ ἔκανε ὁ Χόλμς, κροτοῦσαν κάτω ἀπ’ τὰ πόδια του πέτρες, ξύλα καὶ διάφορα ἀντικείμενα, ποὺ κατρακυλοῦσαν στὴν ἄβυσσο, κάνοντας ἕναν ἀπαίσιο θόρυβο. Ἕνα λάθος ἂν ἔκανε ὁ Χόλμς, θὰ γκρεμιζότανε στὸ βάθος καὶ θὰ κατατσακιζότανε. Σὲ μερικὰ μέρη, ὁλόκληρη ἡ σκάλα κλονιζότανε κάτ’ ἀπ’ τὰ πόδια του κι’ ἀναγκαζότανε νὰ κρατιέται ἀπ’ τὸν τοῖχο, ποὺ εἶχε μεγάλη ὑγρασία καὶ βρωμοῦσε ἔτσι, ποὺ σοῦ προξενοῦσε λιποθυμία.

Τέλος ὁ Χόλμς κατέβηκε τὴν ἀπαίσια κι’ ἐπικίνδυνη αὐτὴ σκάλα κι’ ἔφτασε σ’ ἕνα στενόμακρο καὶ σκοτεινότατο διάδρομο, στὸν ὁποῖον ἐπικρατοῦσε νεκρικὴ ἡσυχία. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦταν βαρειὰ κι’ ὁ Χόλμς μὲ δυσκολία ἀνέπνεε. Ὅταν προχώρησε κατόπιν ὡς 15 βήματα στὴ στοὰ αὐτή, σκόνταψε ἀπάνω σ’ ἕνα σωρὸ ἀπὸ φέρετρα καὶ ξεχύθηκαν μπροστά του πολλὰ κρανία καὶ κόκκαλα!...

Ἡ θέα τους ἦταν ἀπαίσια, φρικτή. Κι’ ὁ Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε μπροστά τους καὶ βυθίστηκε σὲ φιλοσοφικοὺς στοχασμούς.

Ἄξαφνα, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἕνας μακρυνὸς θόρυβος, τὸν ἔκανε ν’ ἀφήση τοὺς ἀπαισιόδοξους λογισμούς του καὶ νὰ ἀναρρωτηθῆ, μήπως εἶχε κλείσει μόνη της ἡ καταπακτή, ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει ἐπίτηδες ἀνοιχτή.

Ἡσύχασε ὅμως γρήγορα καὶ ξανάρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὰ ἐμπρός. Σὲ λίγο, σταμάτησε στὴ διασταύρωσι δυὸ στοῶν, κι’ ἐκεῖ σημάδεψε μὲ κιμωλία τὸν τοῖχο, γιὰ νὰ ξαναύρη τὸ δρόμο στὴν ἐπιστροφή του.

Ἀπ’ τὸ σημεῖο αὐτό, ὁ Χόλμς, προχωροῦσε μὲ περισσότερη προφύλαξι, κρατῶντας στὸ χέρι τὸ περίστροφό του, γιατὶ ἤξερε πώς, ἂν συναντοῦσε τὸν Μαορί, ἀπ’ τὴν λυσσώδη πάλη τους, ἕνας μονάχα θἄβγαινε ζωντανὸς ἀπ’ τὶς κατακόμβες, ἐκτὸς πειὰ ἂν σκοτωνόντουσαν κι’ οἱ δυό τους.

Καθὼς προχωροῦσε μέσα στὸ σκοτάδι ὁ ἀστυνομικός, σκόνταψε ἄξαφνα σ’ ἄλλη στίβα ἀπὸ νεκροκάσσες, ποὺ φράζανε ἐντελῶς τὸ πέρασμα. Ἀναγκάστηκε τότε νὰ γυρίση πίσω στὴν διασταύρωσι τῶν στοῶν καὶ ν’ ἀκολουθήση ἄλλο δρόμο. Ἀλλὰ κι’ ἡ στοὰ αὐτὴ ποὺ βάδιζε τώρα, ἀπὸ ἕνα σημεῖο καὶ πέρα ἦταν ἐντελῶς φραγμένη ἀπὸ σάπιες νεκροκάσσες καὶ σωροὺς ἀνθρωπίνων σκελετῶν. Ξαναγύρισε λοιπόν, γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Χόλμς στὴν διασταύρωσι τῶν στοῶν γιὰ ν’ ἀκολουθήση τρίτο δρόμο.

Ἡ τρίτη δίοδος, ποὺ ἀκολούθησε τώρα ὁ Χόλμς, ἦταν κάπως ἐλεύθερη ἀπὸ ἐμπόδια. Φαινόταν καθαρά, ὅτι τὴ στοὰ αὐτὴ ἀκολουθοῦσαν οἱ περισσότεροι ἀπ’ τοὺς ἀπάχηδες, γιὰ νὰ πᾶνε στὶς κρύπτες τους. Ὁ Χόλμς, σημαδεύοντας κάθε τόσο μὲ κιμωλία τὸν τοῖχο, εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ στὴ στοὰ αὐτή, ὅταν αἰσθάνθηκε ἄξαφνα ἕνα παράξενο αἴσθημα χαρᾶς καὶ φόβου μαζύ...

Εἶχε παρατηρήσει μπροστά του ἕνα φῶς ποὺ τρεμόσβυνε.

—Εἶνε ὁ Μαορί! ψιθύρισε ὁ διάσημος ἀστυνομικός, σβύνοντας τὸ κλεφτοφάναρό του.

Κι’ ἔπειτα, ἀργὰ καὶ μὲ μεγάλη προσοχή, γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ φέρετρα κι’ ἔφτασε στὸ μέρος ποὖχε δῆ τὸ φῶς. Ἀντίκρυσε ἐκεῖ τὸν Μαορί, γονατισμένο μπροστὰ σ’ ἕνα φέρετρο, νὰ κρατάη ψηλὰ τὸ κλεφτοφάναρό του, καὶ νὰ κυττάη μ’ ἀπληστία κάτι, ποὺ σπινθηροβολοῦσε ἐκτυφλωτικά.

—Ἀπολαμβάνει τὸν θησαυρὸ ποὔκλεψε! Χαίρεται, θωρῶντας τὴν λάμψι τῶν πολύτιμων πετραδιῶν τοῦ Φιρμόν, εἶπε μέσα του ὁ Σέρλοκ Χόλμς, κάνοντας δυὸ βήματα πρὸς τὸν Μαῦρο

Ἐνῶ ὅμως σκεφτόταν, ἂν ἔπρεπε νὰ φυτέψη στὸ κρανίο τοῦ κακούργου μιὰ σφαῖρα ἢ νὰ τὸν περιμένη νὰ περάση ἀπὸ μπροστά του, ἄκουσε ἕνα ξερὸ τρίξιμο κι’ εἶδε τὸν Μαῦρο νὰ σηκώνεται καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος ποὺ στεκόταν.

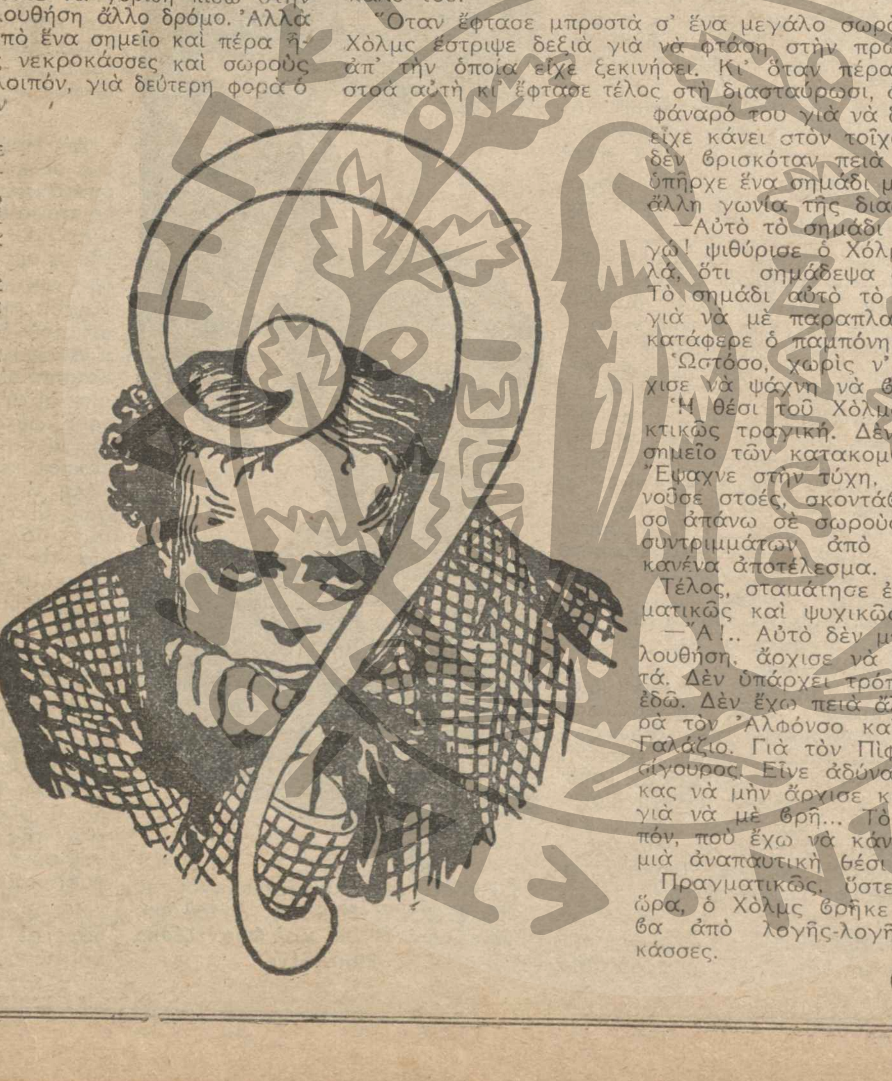

Ὁ Χόλμς ἔκανε τότε νὰ τραβηχτῆ περισσότερο πρὸς τὸν τοῖχο, γιὰ ν’ ἀφήση ἐλεύθερο τὸ πέρασμα στὸν Μαῦρο, ἀλλὰ μὲ τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω, συνέβη κάτι τὸ τρομερό! Σκόνταψε ἀπάνω σ’ ἕνα φέρετρο, ποὺ μόλις κρατιόταν στὴ θέσι του, καὶ τὸ φέρετρο αὐτὸ ἔπεσε κάτω, κάνοντας ἕναν φοβερὸ κρότο!

Ὁ Μαορὶ σήκωσε τότε ἀμέσως τὸ κλεφτοφάναρό του καί, βλέποντας μπρός του τὸν διάσημο ἀστυνομικό, φώναξε μὲ ἄγρια φωνή:

—Ἄ!... Ὥστε μὲ παρακολούθησες ὡς ἐδῶ, σκύλε! Καλὰ λοιπόν! Σοῦ ἀξίζει αὐτὸς ὁ τάφος!... Θὰ ψοφήσης ἐδῶ μέσα ἀπ’ τὴν πεῖνα καὶ τὴν δίψα... Θὰ μέ..

Πρὶν ὅμως ἀποτελειώσει τὴν φράσι του ὁ Μαῦρος, μιὰ λάμψι, σὰν ἀστραπή, φώτισε τὸ σκοτάδι κι’ ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς ποὺ ἀντήχησε χίλιες φορὲς μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν στοῶν.

Εἶχε πυροβολήσει ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ἡ σφαῖρα ὅμως δὲν πέτυχε τὸν σκοπό της. Ὁ Μαορὶ πρόλαβε, ἔπεσε μπρούμυτα κι’ ἔσβυσε τὸ κλεφτοφάναρό του.

Ὁ διάσημος ἀστυνομικός, ποὺ δὲν φανταζόταν πὼς ὁ Μαορὶ θὰ τοῦ γλύτωνε ἔτσι εὔκολα, ἔμεινε, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀκίνητος κι’ ἔπειτα ἔπεσε μπρούμυτα καὶ περίμενε...

Σὲ λίγο, ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα τρομερὸ καὶ σαρκαστικὸ γέλιο, ποὺ ὁ ἀντίλαλός του ἀντήχησε ἀπαίσιος ἀπ’ ὅλες τὶς στοές, σὰν νὰ βγῆκε ἀπὸ χίλια στόματα δαιμόνων!

—Ὁ ἀχρεῖος!... Ἐδῶ μέσα εἶνε σὰν στὸ σπίτι του! μουρμούρισε ὁ Χόλμς, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ Μαορὶ εἶχε ἀπομακρυνθῆ, καὶ σηκώθηκε ὄρθιος.

—Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ χαθῶ! ἐξακολούθησε νὰ μονολογῆ ὁ ἀστυνομικός. Τὰ σημάδια ποὔκανα θὰ μὲ σώσουν... Ὁ μεγαλείτερος φόβος εἶνε, μὴν τύχη καὶ πέσω στὴν ἐνέδρα, ποὺ πιθανότατα θὰ μοῦ στήση ὁ Μαορί... Τὸ πιθανότερο, μάλιστα, εἶνε νὰ μὲ περιμένη κοντὰ στὴν καταπακτή, γιὰ νὰ μὲ ξεμπερδέψη, καθὼς θ’ ἀνεβαίνω τὴν ἀναθεματισμένη ἐκείνη σκάλα... Ἀλλὰ κι’ αὐτὸν τὸν κίνδυνο εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν ἀποφύγω. Ὁ Πὶφ θὰ ξεμέθυσε τώρα.. Μπορῶ νὰ βασίζωμαι ἀκόμα καὶ στὸν Ἀλφόνσο... Ὁπωσδήποτε ὅμως, πρέπει νὰ τοῦ δίνω ἀπὸ δῶ.

Κι’ ἀφοῦ σημάδεψε τὸ μέρος ποὺ στεκότανε, ὁ Χόλμς ἄρχισε νὰ προχωρῆ σιγὰ-σιγά, χωρὶς ν’ ἀνάψη τὸ κλεφτοφάναρό του, γιὰ νὰ μὴ δώση μόνος του στόχο στὸν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό του.

Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ σ’ ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ φέρετρα, ὁ Χόλμς ἔστριψε δεξιὰ γιὰ νὰ φτάση στὴν πρώτη διασταύρωσι, ἀπ’ τὴν ὁποία εἶχε ξεκινήσει. Κι’ ὅταν πέρασε ὁλόκληρη τὴ στοὰ αὐτὴ κι’ ἔφτασε τέλος στὴ διασταύρωσι, ἄναψε τὸ κλεφτοφάναρό του γιὰ νὰ δῆ τὸ σημάδι ποὺ εἶχε κάνει στὸν τοῖχο. Μὰ τὸ σημάδι δὲν βρισκόταν πειὰ ἐκεῖ. Ἀντιθέτως ὑπῆρχε ἕνα σημάδι μὲ κιμωλία σὲ μιὰ ἄλλη γωνία τῆς διασταυρώσεως.

—Αὐτὸ τὸ σημάδι δὲν τὸ ἔκανα ἐγώ! ψιθύρισε ὁ Χόλμς. Θυμᾶμαι καλά, ὅτι σημάδεψα σ’ ἄλλο μέρος... Τὸ σημάδι αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ Μαορὶ γιὰ νὰ μὲ παραπλανήση. Μοῦ τὴν κατάφερε ὁ παμπόνηρος!

Ὡστόσο, χωρὶς ν’ ἀπελπισθῆ, ἄρχισε νὰ ψάχνη νὰ βρῆ διέξοδο.

Ἡ θέσι τοῦ Χόλμς ἦταν κυριολεκτικῶς τραγική. Δὲν ἤξερε σὲ ποιὸ σημεῖο τῶν κατακομβῶν βρισκότανε. Ἔψαχνε στὴν τύχη, στὰ τυφλά. Περνοῦσε στοές, σκοντάβοντας κάθε τόσο ἀπάνω σὲ σωροὺς σκελετῶν καὶ συντριμμάτων ἀπὸ φέρετρα, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Τέλος, σταμάτησε ἐξαντλημένος σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

—Ἄ!.. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση, ἄρχισε νὰ μονολογῆ δυνατά. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ βγῶ ἀπ’ ἐδῶ. Δὲν ἔχω πειὰ ἄλλη ἐλπίδα, παρὰ τὸν Ἀλφόνσο καὶ τὸν Πὶφ τὸν Γαλάζιο. Γιὰ τὸν Πὶφ μάλιστα εἶμαι σίγουρος. Εἶνε ἀδύνατον ὁ μεθύστακας νὰ μὴν ἄρχισε κιόλας νὰ ψάχνη γιὰ νὰ μὲ βρῆ... Τὸ καλύτερο λοιπόν, ποὺ ἔχω νὰ κάνω, εἶνε νἄβρω μιὰ ἀναπαυτικὴ θέσι!...

Πραγματικῶς, ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥρα, ὁ Χόλμς βρῆκε κάπου μιὰ στίβα ἀπὸ λογῆς-λογῆς δέματα καὶ κάσσες.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΦΙΑΣ

Πῶς ὁ Μουσολίνι ἐξόντωσε τὴ Μαφία. Ἡ τρομερὴ δύναμίς της κατὰ τὸ παρελθόν. **Πῶς προστάτευε τοὺς ληστὰς καὶ τοὺς κακοποιούς.** Τὸ πορτοφόλι τοῦ ξένου ταξειδιώτου. Οἱ ἰσχυροὶ προστάται τῆς **Μαφίας. Πῶς οἱ «Μαφιόζι» λήστευαν τοὺς διαβάτες.** Τί συνέστησε ἕνας Ἰταλὸς νομάρχης στοὺς **Σικελούς.** Τὰ δρακόντεια μέτρα τοῦ **Μουσολίνι. Διακόσες πενῆντα** ἐκτελέσεις, κτλ.

Η Μαφία ἔπαψε πειὰ νὰ ὑφίσταται στὴν Ἰταλία. Ἡ διαβόητη αὐτὴ τρομοκρατικὴ ὀργάνωσις, ἡ ὁποία ἔγραψε τὴν ἱστορία της μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων της, ἐξαφανίστηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Σικελία, τὴν κοιτίδα της. Ὁ φασισμός, ὁ Ντοῦτσε καὶ ὁ νομάρχης τοῦ νησιοῦ, ὁ κ. Μόρι, κατώρθωσαν, ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἄγριο ἀγῶνα ἐναντίον της, νὰ τὴν ἐκμηδενίσουν.

Ὡστόσο, ἡ σατανικὴ αὐτὴ ὀργάνωσι δὲν διαλύθηκε. Ἀφοῦ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ δράση στὴ Σικελία, μετέφερε σ' ἄλλους τόπους τὰ στρατηγεῖα της. Τὰ μέλη της διασκορπίστηκαν στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ πήγανε στὸ Σικάγο, γιὰ νὰ ἐξελιχθοῦν σὲ διαβόητους γκάγκστερς. Καὶ ἄλλα ἐγκαταστάθηκαν στὸ Παρίσι, στὴ Μασσαλία καὶ στὴν Τουλῶνα, γιὰ νὰ παίξουν ἕνα ρόλο σκοτεινὸ στὴν ὑπόθεσι Σταβίσκυ καὶ στὸ δράμα τῆς δολοφονίας τοῦ δικαστοῦ Πρένς.

Ἔτσι ἡ Μαφία, ἂν καὶ ξερριζώθηκε ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ καὶ νὰ ἐγκληματῇ στὸν ἄλλο κόσμο!

Ἀπὸ τὰ 1922 ὡς τὰ 1925—προτοῦ δηλαδὴ ὁ Μουσολίνι ἀρχίσει τὸν ἄγριο καὶ ἐξοντωτικὸ ἀγῶνα του ἐναντίον της—ἡ Μαφία εἶχε 250 θύματα, κατὰ μέσον ὅρο, κάθε χρόνο. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τ' αὐστηρὰ μέτρα τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ἡ ἐγκληματικὴ δράσι τῆς Μαφίας ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ σιγὰ-σιγά. Καὶ σήμερα, ὁλόκληρη ἡ Σικελία ἔχει ἀπαλλαγῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη αὐτὸν ποὺ τὴν βασάνιζε ἐπὶ τόσες δεκαετηρίδες.

Θὰ χρειαζόντουσαν τόμοι ὁλόκληροι γιὰ νὰ περιγραφοῦν ἡ δράσις, τὰ ἐγκλήματα καὶ οἱ σκληροὶ νόμοι τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς σπείρας. Ἡ Μαφία ἦταν ἡ μόνη κυρίαρχος τῆς μαγευτικῆς Σικελίας. Εἶχε τὸ ἐπιτελεῖο της, τοὺς ἀξιωματικούς της καὶ τοὺς στρατιῶτες της. Εἶχε ἁπλώσει τοὺς πλοκάμους της σ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, σ' ὅλες τὶς δημόσιες καὶ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις, ἐπιβάλλοντας τὶς θελήσεις της ἢ μὲ τὶς ἀπειλὲς ἢ μὲ τὸ ἐγχειρίδιο. Κάθε διαταγὴ τῆς Μαφίας ἦταν καὶ νόμος γιὰ τοὺς τρομοκρατημένους κατοίκους τῆς Σικελίας. Κ' ἔτσι, σιγὰ-σιγά, οἱ Σικελοὶ σχημάτισαν τὴν πεποίθησι, ὅτι ἦταν προτιμώτερο νὰ στηρίζωνται στὴν προστασία τῆς Μαφίας, παρὰ τοῦ Κράτους.

Δὲν κατωρθώθηκε ἀκόμα νὰ ἐξακριβωθῇ ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦσε τὴν τρομερὴ δύναμί της ἡ Μαφία. Πολλὰ καὶ διάφορα ἔχουν διαδοθῆ σχετικά, τίποτα ὅμως δὲν εἶνε θετικὰ γνωστό.

Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν, ὅτι ὡρισμένοι παλαιοὶ πολιτικοὶ προστάτευσαν ἄλλοτε τὰ μέλη τῆς Μαφίας, γιατὶ τοὺς χρησιμοποιοῦσαν ὡς κομματάρχας τους. Κυκλοφορεῖ ἐπίσης μιὰ φήμη, ὅτι ἕνας πρώην πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας βρισκότανε σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνώτατους ἀρχηγοὺς τῆς Μαφίας, στοὺς ὁποίους, μάλιστα, ἔδινε καὶ κατευθύνσεις γιὰ τὴ δράσι τους!...Τίποτα, ὅμως, ἐπαναλαμβάνουμε, δὲν εἶνε ἐξακριβωμένο σχετικὰ μὲ τοὺς δεσμοὺς τῆς Μαφίας μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρες τῆς Ἰταλίας...

Ὅσο γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ δράσι τῆς Μαφίας, αὐτὴ πειὰ εἶνε γνωστὴ σ' ὅλες της τὶς ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες.

Ἡ συμμορία αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ φυσικὴ διάδοχος τῶν «Ἐκδικητῶν», μιᾶς ὀργανώσεως δηλαδὴ Σικελῶν πατριωτῶν, ποὺ ἀγωνιζόντουσαν πρὸ δυὸ καὶ τριῶν αἰώνων ἐναντίον τῶν ξένων κατακτητῶν, Σαρακηνῶν, Ἰσπανῶν, Ναπολιτάνων καὶ Γάλλων. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἂν οἱ «Ἐκδικηταὶ» πολεμούσανε γιὰ ἕνα ἀνώτερο ἰδανικό, τὰ μέλη τῆς Μαφίας ἦσαν—καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε, ὅπου ὑπάρχουν—κοινοὶ δολοφόνοι καὶ ἅρπαγες.

* * *

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἐκδηλώσεις τῆς δράσεως τῆς Μαφίας, ἦταν καὶ ἡ προστασία τῶν ληστῶν καὶ τῶν κακοποιῶν τῆς Σικελίας. Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι τὰ ὑποκείμενα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ καταβάλουν στὴν ὀργάνωσι ἕνα ποσοστὸν ἀπὸ τὰ κέρδη τους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ καταφύγουν, στὴν ἀνάγκη, στὴ βοήθειά της. Ἀλλοίμονο δὲ σ' αὐτὸν ποὺ θὰ πείραζε ἕνα προστατευόμενο τῆς Μαφίας! Ἡ συμμορία αὐτὴ ἢ θὰ τὸν παρέδιδε ἡ ἴδια στὴν ἀστυνομία—τῆς παρουσιαζόταν ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ δείξη ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως—ἢ θὰ τοῦ ἐπέβαλε μόνη της τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε, ἀναλόγως τοῦ παραπτώματός του.

Ἡ Μαφία, λοιπόν, ἐξασκοῦσε πραγματικὸ ἔλεγχο σ' ὅλους τοὺς κακοποιοὺς τῆς περιφερείας. Χαρακτηριστικὸ τῆς ἐπιρροῆς της εἶνε τὸ παρακάτω αὐθεντικὸ περιστατικό:

Κάποτε, ἕνας ξένος, περαστικὸς ἀπὸ τὴ Σικελία, ἔχασε τὸ πορτοφόλι του μόλις ἀποβιβάστηκε ἀπὸ τὸ καράβι του. Πῆγε τότε καὶ βρῆκε ἕνα φίλο του, ποὺ ἔμενε στὸ νησί, καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε τὴν πρόθεσί του ν' ἀναφέρῃ στὴν ἀστυνομία τὴν ἀπώλεια τοῦ πορτοφολιοῦ του. Ἐκεῖνος ὅμως τοῦ συνέστησε νὰ περιμένῃ λίγο, γιατὶ ὑπῆρχε τρόπος νὰ διορθωθῇ ἀλλοιῶς τὸ πρᾶγμα. Καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ συναντήσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῆς τοπικῆς Μαφίας, τὸν ὁποῖο κ' ἔπεισε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιστραφῇ στὸν ξένο τὸ πορτοφόλι του, γιὰ νὰ μὴ σχηματίσῃ κακὴ ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του στὴ Σικελία.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε ἕνα ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Τὴν ὡρισμένη ὥρα, οἱ δυὸ φίλοι συναντήσανε τὸν συμμορίτη στὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει. Ἐκεῖνος, ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕξη πορτοφόλια καὶ τὰ ἔδειξε στὸν ξένο, λέγοντας:

—Ποιὸ ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ δικό σου; Πάρε το...

—Μά...κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἔχασα! ἀποκρίθηκε ὁ ξένος.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ πῇ πὼς δὲν σοῦ ἔκλεψαν τὸ πορτοφόλι σου! Αὐτὰ ποὺ βλέπεις ἐδῶ εἶνε ὅλα τὰ πορτοφόλια ποὺ ἐκλάπησαν χθές! Οἱ λωποδύται μοῦ τὰ παραδίνουν στὰ χέρια μου, καὶ ὕστερα τοὺς δίνω ἐγὼ τὸ μερίδιό τους!

Ὁ ξένος ἔφυγε μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι τὸν εἶχαν κοροϊδέψει... Ὡστόσο, ὅταν ἄνοιξε μιὰ βαλίτσα του, βρῆκε μέσα τὸ χαμένο πορτοφόλι του!... Ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοπικῆς Μαφίας εἶχε δίκηο!..

* * *

Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ φαντασθῆτε, ὅτι ἀνέκαθεν οἱ κακοποιοὶ τῆς Σικελίας ἦσαν δουλικὰ ὑποταγμένοι στὴ Μαφία. Ἦρθε μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ «ὑπόκοσμος» τοῦ νησιοῦ ἄνοιξε ἄγριο κι' ἀμείλικτο πόλεμο κατὰ τῶν μελῶν τῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως. Ἡ ἐπικὴ αὐτὴ γιγαντομαχία ἔγινε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου. Χάρι στὰ ἰσχυρὰ μέσα ποὺ διαθέτανε, οἱ «μαφιόζι» κατώρθωσαν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπιστράτευσι. Οἱ ἄλλοι ὅμως κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνήκανε στὴ συμμορία αὐτήν, δὲν μπορούσανε νὰ συχωρέσουν τοὺς «μαφιόζι» γιὰ τὸ προνόμιό τους νὰ μὴ πηγαίνουν στρατιῶται... Ἔγιναν λοιπὸν λιποτάκται καὶ ἄρχισαν νὰ κυνηγᾶνε μὲ λύσσα τὰ μέλη τῆς Μαφίας... Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἔπαψαν ν' ἀπασχολοῦνται μὲ τὸν παγκόσμιο πόλεμο, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν μ' ἀγωνία τὶς φάσεις τῆς μάχης ποὺ γινότανε στὴ Σικελία μεταξὺ τῶν «ἐκτὸς νόμου».

Θεωροῦμε περιττὸ νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι στὸ τέλος, νικήτρια βγῆκε ἡ Μαφία.

Καὶ ἡ νίκη αὐτὴ τὴν ἔκανε ν' ἀποθρασυνθῇ, νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ πειὰ καμμιὰ ἄλλη δύναμι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική της. Οἱ ἐκβιασμοί, ἡ ληστεῖες, οἱ τραυματισμοί, οἱ φόνοι διαδεχόντουσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ μπορῇ ἡ ἀστυνομία ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστας, νὰ ἐπιβάλῃ τὸ κράτος τοῦ νόμου. Καὶ αὐτὲς ἀκόμα ἡ οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν ὑποφέρει ἐξ αἰτίας τῆς Μαφίας, δὲν τολμούσανε νὰ καταγγείλουνε τὰ μέλη της στὴν ἀστυνομία, ἐπειδὴ φοβόντουσαν τὶς ἀντεκδικήσεις!

Ὁ συνηθέστερος τρόπος ποὺ χρησιμοποιούσανε οἱ «μαφιόζοι» τῆς Σικελίας γιὰ νὰ ἀπογυμνώνουν τὰ θύματά τους, ἦταν ὁ ἑξῆς: Κρυβόντουσαν πίσω ἀπὸ ἕνα σύδεντρο καὶ ὅταν ἔβλεπαν νὰ περνάῃ κανένας ἀνύποπτος διαβάτης, τοῦ φώναζαν:

—Πέσε μπρούμυτα!

Ἂν ὁ περαστικὸς δὲν συμμορφωνότανε μὲ τὴ διαταγή, τὸν πυροβολοῦσαν καὶ τὸν ἄφιναν στὸν τόπο. Ἂν ἔπεφτε κάτω, ὁ «μαφιόζι» τὸν πλησίαζε καὶ τὸν ἔγδυνε, χωρὶς τὸ θῦμα του νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ληστοῦ, ἀφοῦ ἦταν πεσμένο μὲ τὸ πρόσωπο καταγῆς.

Σ' ὡρισμένα χωριὰ τῆς Σικελίας, μιὰ συμμορία ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς «μαφιόζι» κατώρθωνε νὰ τρομοκρατῇ ὅλο τὸν πληθυσμὸ καὶ νὰ ἔχῃ δικαιώματα μεγαλείτερα ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο καὶ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος. Οἱ κτηνοτρόφοι καὶ οἱ γαιοκτήμονες, γιὰ νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνο νὰ χάσουν τὴν ζωὴ καὶ τὴν περιουσία τους, ἀναγκαζόντουσαν νὰ παίρνουν ὡς φύλακες—μὲ ἁδρὰ ἀμοιβὴ ἐννοεῖται—μέλη τῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως!...

Κάποτε, μάλιστα, ἕνας νομάρχης τῆς Σικελίας, ἔβγαλε μιὰ διαταγή, διὰ τῆς ὁποίας συνιστοῦσε σοβαρώτατα στοὺς πλουσίους τοῦ νησιοῦ νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ σωματοφύλακας...«μαφιόζι», γιατὶ ἔτσι μονάχα θὰ μπορούσανε νὰ ἐκμηδενίσουν τὴν δράσι τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως! Εἶνε τάχα ἀνάγκη νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ἀπελύθη ἀμέσως ὁ πρωτότυπος αὐτὸς νομάρχης, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰ μέλη τῆς Μαφίας, ζητοῦσε ἀπεναντίας, καὶ μὲ ἐπίσημη ἐγκύκλιό του, νὰ τὰ προστατεύσῃ!

Ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πόσο μεγάλη ἦταν ἡ δύναμι τῆς Μαφίας καὶ πόσο τρομοκρατημένοι ἦσαν κ' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ εἶχαν καθῆκον νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἔννομη τάξι!

Καὶ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος, μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ Μουσολίνι, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ὁριστικὰ ἡ Σικελία ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τῆς Μαφίας. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν βέβαια καὶ τόσο εὔκολο. Ὁ Νικολο Ἀνταλόρο, ὁ Τζιοβάννι Ντίνο, ὁ Φραντζέσκο Πουλβίνι, οἱ τελευταῖοι ἀρχηγοὶ τῆς Μαφίας, ἀγωνίστηκαν ἀπελπισμένα γιὰ νὰ διατηρήσουν τὸν ἐγκληματικό τους θρόνο στὴ Σικελία... Τοῦ κάκου, ὅμως. Διακόσιες ἐκτελέσεις «μαφιόζι» ἔκαναν καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς συμμορίας αὐτῆς ἢ νὰ παραδοθοῦν ἢ νὰ δηλώσουν ὑποταγὴ ἢ καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Σικελία γιὰ νὰ συνεχίσουν ἀλλοῦ τὴν ἐγκληματική τους δράσι...

Ἡ Σικελία γλύτωσε ἀπὸ ἕνα βραχνᾶ ποὺ τὴν τυραννοῦσε ἑκατοντάδες χρόνια!...

Οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἀρχηγοὶ τῆς «Μαφίας» : **Νικολὸ Ἀνταλόρο, Τζιοβάννι Ντίνο καὶ Φραντζέσκο Πουλβίνι.**

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Εἶνε γνωστόν, ἐκ παραδόσεως, ὅτι τὰ γράμματα ἐφευρεθήκανε ἀπὸ τοὺς Φοίνικες κι' ὅτι ὁ ἐφευρέτης τους, ποὺ ὀνομαζότανε Τάαυτος κι' ἦταν ἀπόγονος τοῦ γενάρχη Χάμ, γεννήθηκε 150 χρόνια μετὰ τὸν κατακλυσμὸ καὶ ἔζησε 79 χρόνια μετὰ τὸ χτίσιμο τοῦ περιφήμου Πύργου τῆς Βαβέλ. Μ' ἄλλα λόγια, ὁ Τάαυτος πέθανε 460 χρόνων !

Ἀπ' τὴ Φοινίκη τὰ γράμματα μεταδοθήκανε στὴν Αἴγυπτο, ὅπου τὰ διδαχτήκανε οἱ Πελασγοί, οἱ ὁποῖοι τὰ μεταφέρανε στὴν Ἑλλάδα.

Πολλὰ χρόνια ἀργότερα οἱ Φωκεῖς, ἄποικοι τῶν Μεσογειακῶν παραλίων τῆς Γαλλίας, τὰ διδάξανε στοὺς τότε κατοίκους τῆς μεγάλης αὐτῆς χώρας.

Προτοῦ νὰ ἐφευρεθοῦν τὰ γράμματα, ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποιοῦσε γιὰ γραφὴ διάφορα σχήματα, ποὺ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ παρίστανε ὡρισμένα ἀντικείμενα, ἰδέες καὶ αἰσθήματα. Μιὰ ἰδέα τῶν σχημάτων αὐτῶν μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς ἔχοντας ὑπ' ὄψει του τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς ἡ πιὸ τελεία μορφὴ αὐτοῦ τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι σκαλίζανε τὰ σχήματά τους ἀπ' εὐθείας ἐπάνω σὲ βράχους ἢ σὲ φλοιοὺς καὶ φύλλα δένδρων. Μετὰ χρησιμοποιήσανε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ πλάκες ἀπὸ χῶμα, πέτρες, ξύλα καὶ μέταλλα. Ἀργότερα πάλι τελειοποιήσανε τὰ μέσα τῆς γραφῆς καὶ γράφανε σὲ δέρματα ζώων καὶ ἔντερα ἐλεφάντων.

Σ' ἕναν ἐμπρησμὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μάλιστα, καθὼς ἀναφέρει ὁ Ἰσίδωρος, ἀποτεφρώθηκε τὸ ἔντερο ἑνὸς δράκοντος, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα μὲ χρυσᾶ γράμματα τὰ ἀθάνατα ἔπη τοῦ Ὁμήρου, ἡ Ἰλιάδα καὶ ἡ Ὀδύσσεια. Τὸ περίφημο αὐτὸ ἔντερο εἶχε μῆκος 120 ποδῶν !

Οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος πάλι ἦσαν γραμμένοι ἐπάνω σὲ σανίδες πύξου.

Τὸ χαρτὶ χρησιμοποιήθηκε τέλος στὶς ἀρχὲς τοῦ 13ου αἰῶνος. Καὶ ἡ τυπογραφία στὰ 1450 ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Γουτεμβέργιο.

Πρὶν ἐφευρεθῇ ἡ τυπογραφία, τὰ βιβλία τυπωνόντουσαν μὲ μεγάλα ξύλινα γράμματα.

Τὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ βιβλίο τυπώθηκε στὸ Μιλάνο στὰ 1476. Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶνε ἡ Γραμματικὴ τοῦ Κωνστ. Λασκάρεως. Τὸ δεύτερο μὲ Ἑλληνικὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα βιβλίο τυπώθηκε πάλι στὸ Μιλάνο, στὰ 1481, κι' ἦταν τὸ βιβλίο τῶν Ψαλμῶν τοῦ Δαυΐδ. Καὶ τὸ τρίτο, στὴ Φλωρεντία, στὰ 1488, κι' ἦταν ὁλόκληρος ὁ Ὅμηρος.

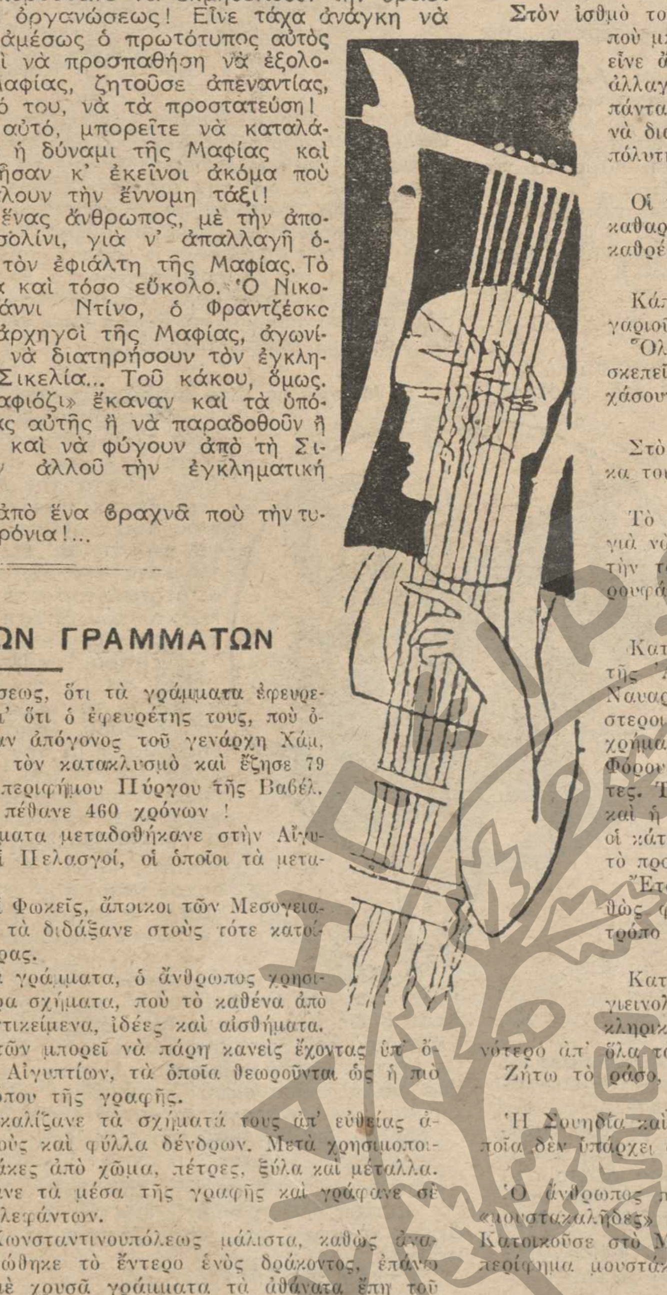

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κάποιος Γερμανός, στὴν Ἀμερική, ἀνακάλυψε τελευταῖα ἕνα μηχάνημα, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ ἄρρωστοι....καταπίνουν εὐκολώτερα τὰ χάπια !... Καὶ οἱ εὐλογημένοι οἱ Ἀμερικανοὶ τοῦ δώσανε δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας !

* * *

Τὸ σκάκι εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὠφέλιμα στὸν ἄνθρωπο παιχνίδια. Ἐνισχύει τὴν κρίσι, τὴν φαντασία καὶ τὴν ἀντίληψι. Ὅταν ὅμως τὸ εὐχάριστο καὶ ὠφέλιμο αὐτὸ παιχνίδι τὸ κάνει κανεὶς ἐπάγγελμα, κινδυνεύει νὰ παραφρονήσῃ. Τὰ ἑφτὰ δέκατα τῶν τσάμπιον τοῦ σκακιοῦ καταλήξαν νὰ κλεισθοῦν σὲ φρενοκομεῖα.

* * *

Γιὰ νὰ χτισθῇ τὸ φράγμα τοῦ Νείλου, στὴν Αἴγυπτο, χρειάσθηκαν εἴκοσι χρόνια.

* * *

Ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ Κολόμβου ἐκεῖνος ποὺ πρῶτος διέκρινε τὴ γῆ τῆς Ἀμερικῆς ὠνομαζότανε Ροδρῖγος Τριάνα.

* * *

Στὸν ἰσθμὸ τοῦ Τεχουάντεπεκ, στὸ Μεξικό, ὑπάρχει ἕνα λουλοῦδι, ποὺ μπορεῖ κάλλιστα νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰ ρολόγια. Τὸ πρωῒ εἶνε ἄσπρο, τὸ μεσημέρι κόκκινο καὶ τὴ νύχτα γαλάζιο. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρωμάτων του γίνεται κανονικώτατα, τὶς ἴδιες πάντα ὧρες, κι' ὅποιος μελετήσει τὶς ἀποχρώσεις του μπορεῖ νὰ διαβάσῃ ἀπάνω στὸ περίεργο αὐτὸ ἄνθος τὴν ὥρα μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια.

* * *

Οἱ ναοὶ τῶν Γιαπωνέζων — ἡ παγόδες — εἶνε ἁπλοὶ καὶ καθαροί. Μέσα σ' αὐτούς, μεταξὺ ἄλλων, ὑπάρχει κι' ἕνας καθρέφτης, ποὺ διατηρεῖται ὡς σύμβολο τῆς ἁγνότητος.

* * *

Κάποιος Ἄραψ γιατρὸς διατείνεται πὼς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ γιατρεύει τὴ φαλάκρα !

Ὅλοι λοιπὸν οἱ φαλακροὶ ἂς μαζευτοῦν κι' ἂς κάνουν ἀσκεπεῖς μιὰ κοινὴ δέησι στὸ Ἀττικὸ φεγγάρι. Δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτε ! Οὔτε μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς τους !...

* * *

Στὸ Φίτζι τῆς Αὐστραλίας ὁ ἄνδρας ποὺ ἔφαγε τὴ γυναῖκα του θεωρεῖται....ἅγιος !

* * *

Τὸ στόμα τῆς ἀράχνης εἶνε περιπλοκώτατο. Ἔχει δόντια γιὰ νὰ κρατάῃ τὴ λεία της, ἰδιαίτερα ὄργανα γιὰ νὰ μασσᾷ τὴν τροφή της καὶ μιὰ ἀπορροφητικὴ προβοσκίδα γιὰ νὰ ρουφάῃ τὸ αἷμα καὶ τὰ ἄλλα ὑγρὰ τῶν θυμάτων της.

* * *

Καταμεσὶς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ βρίσκεται τὸ νησὶ τῆς Ἀναλήψεως, τὸ ὁποῖον εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου. Οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ εἶνε οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Τὸ περιφρονοῦν, γιατὶ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκη του. Φόρους δὲν πληρώνουν, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν ἔχουν ἄρχοντες. Τὰ σπίτια ἀνήκουν σ' ὅλους, εἶνε κοινὰ δηλαδή, καθὼς καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ ποίμνια. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐργάζονται, καὶ τὸ προϊὸν τῆς ἐργασίας τους τὸ μοιράζονται ἐξ ἴσου.

Ἔτσι ζοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπὸ αἰῶνες τώρα, καὶ καθὼς φαίνεται, δὲν ἔχουν καμμιὰ διάθεσι ν' ἀλλάξουν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους.

* * *

Κατὰ τὶς στατιστικὲς παρατηρήσεις κάποιου Ἄγγλου ὑγιεινολόγου, ἡ μικροτέρα θνησιμότης παρατηρεῖται στοὺς κληρικούς. Τὸ ἐπάγγελμα, δηλαδή, τοῦ ἱερέως εἶνε τὸ ὑγιεινότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, λέει ὁ περίεργος αὐτὸς ὑγιεινολόγος.

Ζήτω τὸ ράσο, λοιπόν !....

* * *

Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία εἶνε τὰ μόνα κράτη τοῦ κόσμου, στὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ποὺ νὰ μὴν ξέρῃ νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάζῃ.

* * *

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὰ μεγαλείτερα μουστάκια ἀπὸ ὅλους τοὺς «μουστακαλῆδες» τοῦ κόσμου ἦταν πρὸ μερικῶν χρόνων ἕνας Γάλλος. Κατοικοῦσε στὸ Μουντλονκὸν κι' ὠνομαζόταν Λουδοβῖκος Λουλών. Τὰ περίφημα μουστάκια τοῦ Λουλὼν εἶχαν ἐνάμιση μέτρο μῆκος !

* * *

Στὸ Κιτώ, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, οἱ ἰθαγενεῖς, ὅταν ἀστράψει, βγάζουν τὰ καπέλλα τους καὶ στέκονται ἀκίνητοι !

* * *

Σὲ πολλὰ ἀπομακρυσμένα χωριὰ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, τὰ αὐγὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς νομίσματα !...

* * *

Τὰ παληὰ χρόνια στὴν Εὐρώπη δὲν ὑπῆρχαν ὅλα τὰ ὀπωρικά, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα ἐκεῖ. Ὅλα σχεδὸν τὰ φροῦτα καὶ τὰ ὀπωρικὰ μεταφέρθησαν καὶ φυτεύθηκαν στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἀσία. Τὰ κεράσια τὰ μετέφεραν στὴ Ρώμη ἀπὸ τὴν Κερασοῦντα, οἱ στρατιῶτες τοῦ Λουκούλλου, μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Μιθριδάτη. Τὰ βερύκοκκα, ποὺ λέγονται καὶ «Ἀρμένικα μῆλα», τὰ μετέφεραν ἀπὸ τὴν Ἀρμενία. Τὰ ροδάκινα ἀπὸ τὴν Περσία καὶ τὰ σύκα ἀπὸ τὴ Σμύρνη.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΚΖ΄.

Ο Μουρούζης δὲν ἔπαιζε ποτὲ σὲ χαρτοπαίγνια. Μιὰ φορὰ ὅμως, ὅταν ἦταν ἀνθυπίλαρχος, πῆγε σὲ μιὰ λέσχη, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τρομάξη τοὺς χαρτοπαῖχτες.

Μπῆκε λοιπὸν στὴν αἴθουσα τῆς πασσέτας, πῆρε ἕνα χαρτὶ καὶ ποντάρισε ἕνα πεντακοσάρικο.

Τὴ μέρα ἐκείνη τὰ ἔκοβε ὁ περίφημος Ἀθηναῖος χαρτοπαίχτης Χοντρολάζαρος.

Ὁ Μουρούζης, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσει ὁ Χοντρολάζαρος νὰ παίζη, τράβηξε τὸ σπαθί του, καί, κρατῶντας το πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τοῦ εἶπε:

—Χοντρολάζαρε, ἂν μὲ φέρης τέρτσο, θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι.

Ὁ Χοντρολάζαρος γίνηκε μὲ μιᾶς κίτρινος σὰν Αὐστριακὴ λίρα. Ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμος καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τοῦ φύγουν τὰ χαρτιὰ μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια του.

—Πάρε τὰ χαρτιά, κατώρθωσε νὰ ψιθυρίση ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀγωνίας στὸν ἀντικρυνό του παίχτη, πάρε τα νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου!... Δὲν μπορῶ νὰ τραβήξω!...

Ὁ ἄλλος χαρτοπαίχτης τὰ πῆρε καὶ τράβηξε. Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Χοντρολάζαρο, ποὺ ἡ ψυχή του εἶχε πάει στὴν Κούλουρη στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Μουρούζης κέρδισε.

* * *

Μιὰ φορὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα πιάσανε τὸν λοχία τοῦ ἱππικοῦ Βενιζέλο καὶ τὸν κλείσανε στὸ κρατητήριο.

Ὁ Μουρούζης, μόλις τὄμαθε αὐτό, πῆγε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ποὺ ἐκρατεῖτο ὁ λοχίας, ἔσπασε τὴν πόρτα τοῦ κρατητηρίου καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

Μετά, τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως σ' ἕνα δωμάτιο καὶ τοῦ εἶπε, τρέμοντας ἀπ' τὸ θυμό του:

—Βρὲ σύ, δὲν ντράπηκες νὰ σταθῆς νὰ σὲ πάρουν μέσα οἱ ἀστυφύλακες;

Κι' ἀμέσως, τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν πυροβόλησε! Ὁ κακομοίρης ὁ λοχίας, ἀπὸ τὴν τρομάρα του, πήδησε σὰν γάτος ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ χάθηκε στὸ δρόμο.

* * *

Μιὰ ἄλλη μέρα πάλιν, ὁ Μουρούζης πῆγε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος κι' ἐνῶ περίμενε νὰ παίξη ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ζαχαράτου, εἶδε τὸν ἀρχιμουσικὸ νὰ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα καὶ νὰ ρεμβάζη. Ἔχασε τότε τὴν ὑπομονή του, κι' ἀφοῦ ἐπλησίασε ἀθόρυβα τὸν ἀρχιμουσικό, τὸν ἔπιασε ἀπ' τ' αὐτὶ καὶ τοὖπε:

—Τί κάνεις ἐδῶ;

—Τίποτε, ἀπολύτως τίποτε! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος κατατρομαγμένος.

—Ἀφοῦ δὲν κάνεις τίποτε, πήγαινε γρήγορα νὰ παίξης! τοῦ φώναξε δυνατὰ ὁ Μουρούζης καὶ πρόσθεσε: Ἀκοῦς τί σοῦ εἶπα;

Ὁ δυστυχὴς ἀρχιμουσικός, χωρὶς νὰ πῆ λέξι στὸν Μουρούζη, μάζεψε ἀμέσως τοὺς μουσικοὺς κι' ἄρχισε νὰ διευθύνη τὴν ὀρχήστρα.

Ἄξαφνα ὅμως, ἀκούστηκε μεγάλη φασαρία, ἡ ὀρχήστρα σταμάτησε κι' ὅλος ὁ κόσμος γύρισε καὶ εἶδε τὸν Μουρούζη ἐξοργισμένον, νὰ κρατῆ ἀπειλητικὰ μιὰ καρέκλα.

Ἐκεῖνοι ποὺ τὰ χρειαστήκανε ἰδίως τὴ στιγμὴ αὐτή, ἦσαν οἱ μουσικοὶ καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀρχιμουσικός, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἀκίνητος μὲ τὴν μπαγκέτα ψηλά, σὰν νὰ μαρμάρωσε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ὁ Μουρούζης δὲν τὰ εἶχε μὲ τοὺς μουσικούς. Κάτι ἄλλο εἶχε συμβῆ. Γιὰ νὰ ἀστειευθῆ δηλαδὴ μ' ἕνα φίλο του, ποὺ καθόντουσαν μαζύ, εἶχε βάλει τόσο σέλτς στὸ ποτῆρι του, ὥστε αὐτὸ ξεχείλησε καὶ ἔκανε τὸν φίλο του μούσκεμα! Ὁ φίλος του τότε, θέλοντας νὰ τοῦ ἀνταποδώση τὰ ἴσα, ἅρπαξε τὴν μποτίλια τοῦ σέλτς. Μὰ ὁ Μουρούζης πειράχτηκε καὶ σηκώνοντας τὴν καρέκλα, τοῦ φώναξε ἄγρια:

—Ἂν μὲ βρέξης, σοῦ σπάω τὸ κεφάλι!

Κι' ἔτσι, ὁ «φίλος» του κάθησε στ' αὐγά του! Καὶ ἡ ὀρχήστρα ξανάρχισε νὰ παίζη.

* * *

Ὅταν ἦταν στὴν Λαμία ὁ Μουρούζης συγκατοικοῦσε μὲ τὸν ὑπολοχαγὸ Κρίτσα. Ἡ μεγαλείτερη εὐχαρίστησι τῶν δυὸ φίλων καὶ συγκατοίκων, ἦταν νὰ μιμοῦνται τὴν Ἀρβανίτικη προφορὰ τοῦ ἐντοπίου Καραγκιόζη.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Κρίτσας εἶπε τοῦ Μουρούζη:

—Ὀμέ, πρά, ὀρὲ Μουρούζη, τί γλέντι θἄχουμε σήμερα, ὀρέ;

—Πρά, ὀρὲ Κρίτσα, θἄχουμε, ὀρέ, γερὸ γλέντι ἀπόψε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μουρούζης.

Πράγματι, σὲ λίγο, ὁ Μουρούζης πῆγε κρυφὰ στὸ δωμάτιό τους, ἄνοιξε μιὰ κασσετίνα μὲ μπαρούτη, κι' ἀφοῦ ἔχυσε τὴν περισσότερη κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ συναδέλφου του, ἔκανε καὶ μιὰ στενὴ λουρίδα ἀπὸ μπαρούτη ὣς τὸ δικό του τὸ κρεββάτι.

Τὸ βράδυ, μόλις πέσανε νὰ πλαγιάσουν, ὁ Κρίτσας χασμουρήθηκε κι' εἶπε στὸν Μουρούζη:

—Πρά, ὀρὲ Μουρούζη, ποῦ εἶνε, ὀρέ, τὸ γλέντι, ποὺ θἄχαμε, ὀρέ, ἀπόψε;

—Πρά, πρά, τώρα θὰ ἰδῆς, ὀρὲ Κρίτσα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Μουρούζης.

Κι' ἀμέσως ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ τὸ πέταξε ἀπάνω στὴ λουρίδα τῆς μπαρούτης. Ἡ μπαρούτη φούντωσε ἀμέσως καὶ σκέπασε μὲ σύννεφα καπνοῦ τὸν Κρίτσα, ὁ ὁποῖος τινάχτηκε πάνω κατάπληκτος καὶ φώναξε:

—Ὀρὲ πρά, ὀρὲ Μουρούζη, τί τρέχει, ὀρέ;

—Ὀρὲ πρά, ὀρὲ Κρίτσα, ἀκόμη, ὀρέ, δὲν τὸ κατάλαβες; Ὀρέ, τὸ δουλειὰ ποὺ σοὖφκιασα, ὀρέ, εἶνε τὸ γλέντι ποὺ λέγαμε...

Ἐννοεῖται, ὅτι μὲ τὸ «γλέντι» αὐτό, τὸ ἄκρως «Μουρουζικόν», εἶχε καῆ τὸ κρεββάτι τοῦ Κρίτσα.

* * *

Κάποτε, στὴν Κηφισσιά, καθὼς διάβαινε ὁ Μουρούζης καβάλλα ἀπάνω στὸ περίφημο ἄλογό του, ἀπὸ ἕναν δρόμο, τρομοκράτησε ἕναν καρροτσέρη, ποὺ μὲ τὸ κάρρο του φορτωμένο πέτρες, ἐρχόταν ἀπ' τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι.

—Στάσου, γιατὶ ἀλλοιῶς χάθηκες! φώναξε ἄξαφνα στὸν ἀνύποπτο καρροτσέρη ὁ Μουρούζης.

Κι' ἀμέσως σπηρούνισε τ' ἄλογό του καὶ πήδησε πάνω ἀπ' τὸ κάρρο καὶ τὸν καρροτσέρη.

Ὁ καρροτσέρης, μόλις συνῆρθε ἀπ' τὴν τρομάρα του, ἔκανε τὸν σταυρό του καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, νομίζοντας πὼς εἶχε νὰ κάμη μὲ κανένα τρελλό...

* * *

Ὁ Μουρούζης, ἀπὸ παιδάκι ἀκόμη, εἶχε κλίσι στὴν ἱππασία.

Ὅταν ἦταν ἕνδεκα χρόνων, ἡ οἰκογένειά του κατοικοῦσε στὴν ὁδὸν Σόλωνος. Τότε ὁ μικρὸς αὐτὸς διαβολάκος διασκέδαζε κατὰ τὸν ἑξῆς πρωτότυπο τρόπο: Κρυβότανε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ περίμενε. Καὶ μόλις ἔβλεπε νὰ περνάη ἀπ' ἔξω κανένας λοῦστρος, πεταγόταν ἄξαφνα στὸ δρόμο καὶ μὲ ἐπιτηδειότητα γάτας, τὸν καβαλλίκευε στὸ σβέρκο καὶ τὸν ἄρχιζε στὸ ξύλο! Κι' ὅταν τὸν τρομοκρατοῦσε ἔτσι ἀρκετά, τοῦ φώναζε:

—Ἐμπρός!... Ντέεέ!...

Καὶ τὸ δυστυχισμένο δίποδο ὑποζύγιο μετέφερε τὸν τύραννό του στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου. Ἀπὸ κεῖ, ὁ μικρὸς Μουρούζης γύριζε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο στὸ σπίτι του, καβαλλικεύοντας ἄλλον ἀπ' τοὺς συμπαθητικώτατους πιτσιρίκους βιοπαλαιστάς, ποὺ περνοῦσαν τυχαίως στὸ δρόμο.

Ὁ πατέρας τοῦ Μουρούζη τὸν ἔδερνε ἀλύπητα, κάθε μέρα, γιὰ νὰ περιορίση τὸν σατραπισμό του αὐτόν. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔπαιρνε χαμπάρι ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ξανάρχιζε πάντα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...

* * *

Ὁ Μουρούζης, ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα, ἔδειχνε ὁλοφάνερα τὴν κλίσι του καὶ τὸν θαυμασμό του γιὰ τὴν παλληκαριά. Ὅταν ἦταν 8 ὡς 10 χρόνων, εἶχε κάνει μιὰ στολὴ ἀντάμικη καὶ κάθε ποὺ τοῦ ἐρχότανε βολικά, τὴ φοροῦσε καὶ καμαρωνότανε μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ἡ στολή του αὐτὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα γαλάζιο σταυρωτὸ Σμυρνέϊκο γελέκι, ἀπὸ ἕνα πλατύτατο ζωνάρι, ἕνα ἀνάλογο πανταλόνι καὶ σκουφάκι ἀπὸ βελοῦδο.

Τρέλλα δηλαδὴ καὶ τῶν γονέων!...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Μουρούζης εἶδε στὴν Ἀθήνα ἕναν ἄγνωστό του νὰ κρατάη ἁλυσσοδεμένο ἕνα ἐξαιρετικὰ ὤμορφο σκυλί. Τόσο ἄρεσε τὸ σκυλὶ αὐτὸ στὸν Μουρούζη, ὥστε τὸ ἀγόρασε πανάκριβα.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Μουρούζη, ποὺ ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥρα, δυὸ ἀστυνομικοί, κι' ἄφησαν παραγγελία, ὅτι τὸ σκυλὶ ποὺ ἀγόρασε ἦταν τοῦ πρεσβευτὴ τῆς Αὐστρίας, ὅτι τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει ἀπὸ καιρό, κι' ὅτι θὰ ξαναπερνοῦσαν νὰ τὸ πάρουν.

Ὁ Μουρούζης, ὅταν πῆγε στὸ σπίτι του, κι' ἔμαθε πὼς θὰ τοῦ παίρνανε τὸ ὤμορφο σκυλί, ποὺ τόσο τοῦ ἄρεσε, ἔγινε ἔξω φρενῶν.

Φώναξε λοιπὸν τὸ σκυλὶ κι' ἀφοῦ τὸ χάϊδεψε, τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι...

Τὴν τρέλλα του αὐτὴ ὁ Μουρούζης τὴν πλήρωσε μὲ 2.500 δραχμές, τὶς ὁποῖες ἔδωσε γιὰ ἀποζημίωσι στὸν Αὐστριακὸ πρεσβευτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ, ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ, ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΕΣ

Πῶς ὁ Σουλλὺ ξεχνοῦσε νὰ φορέση τὰ ροῦχα του.. Ὁ Λέσιγκ καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα. Πῶς ὁ Μπυφὸν καλλωπιζόταν σὰν γυναῖκα. Ἡ ἀτημελησία τοῦ Ντιντερὸ καὶ ἡ εὐαισθησία του. Τὰ κουρελιασμένα ροῦχα τοῦ Ζὰν-Πώλ. Πῶς συνελήφθη ὡς ἀλήτης, κτλ. κτλ.

Ο πιὸ ἄξιος καὶ ἐργατικὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Δ΄ τῆς Γαλλίας, ὁ περίφημος Σουλλύ, ὅταν ἐργαζότανε ἐπὶ πολλὲς ὧρες συνεχῶς, πάθαινε τρομερὴ ἀφηρημάδα.

Κάποια χειμωνιάτικη μέρα, καθὼς πήγαινε μαζὺ μ' ἕνα φίλο του στὴν ἐκκλησία, τοῦ εἶπε:

—Κρυώνω, ἀγαπητέ μου κύριε. Σήμερα κάνει τρομερὸ κρῦο!

—Ἄ, μπᾶ! τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. Δὲν κάνει σήμερα περισσότερο κρύο ἀπὸ τὶς ἄλλες μέρες.

Καί, ξέροντας πὼς ὁ Σουλλὺ ἦταν πολλὲς φορὲς ἀφηρημένος, ἐπρόσθεσε:

—Μήπως, ἀγαπητέ μου, ντυθήκατε σήμερα ἐλαφρότερα ἀπὸ χθές;

Πραγματικά, ὁ Σουλλὺ φοροῦσε μονάχα τὸ παλτό του. Εἶχε ξεχάσει νὰ βάλη τὸ σακκάκι του καὶ τὰ ἄλλα ἐσωτερικὰ ροῦχα του!

* * *

Ἐξαιρετικὰ ἀφηρημένος ἦταν κι' ὁ Γερμανὸς σοφὸς Λέσιγκ. Μιὰ μέρα ὁ Λέσιγκ θέλησε νὰ δοκιμάση τὴν τιμιότητα τοῦ ὑπηρέτη του, καὶ γι' αὐτό, ἄφησε ἀπάνω στὸ γραφεῖο του μιὰ χούφτα νομίσματα κι' ἔφυγε.

Ὅταν γύρισε ὅμως, θυμήθηκε ὅτι εἶχε ξεχάσει μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια: Νὰ τὰ μετρήση!

Ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώση ἂν ὁ ὑπηρέτης του τὸν εἶχε κλέψει ἢ ὄχι.

* * *

Λένε, ὅτι κάποτε ὁ μουσουργὸς Βένδα, ἀφοῦ κούρντισε τὸ πιάνο του, σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο καὶ πῆγε σ' ἕν' ἄλλο γιά... ν' ἀκούση πῶς παίζει ὁ Βένδα!

* * *

Μιὰ φορὰ πάλι, κάποιος σοφός, καθὼς χτυποῦσε τὴν πίπα του στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ τὴν ἀδειάση φώναξε:

—Ἐμπρός!...

Ἀκούγοντας δηλαδὴ τὸν κρότο τῆς πίπας, νόμιζε πὼς κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα.

Κι' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπάη τὴν πίπα κι' οἱ κρότοι, φυσικά, συνεχιζόντουσαν, ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη μ' ὅλη τὴ δύναμί του:

—Ἐμπρὸς λοιπόν!... Εἰσέλθετε!... Αὐτὸ ποὺ κάνετε, δὲν σᾶς τιμᾶ!...

* * *

Ἐκτὸς τῆς ἀφηρημάδας, οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶχαν κι' ἄλλες ἀδυναμίες, ἰδιοτροπίες καὶ μιζέριες.

Ὁ μέγας φυσιοδίφης Μπυφὸν ἦταν τὸ περίγελο τοῦ κόσμου, γιατὶ συνήθιζε νὰ καλλωπίζεται σὰν τὴ φιλάρεσκη γυναῖκα!... Τοῦ ἄρεσε νὰ ντύνεται μὲ ἀκριβὰ καὶ σπάνια ροῦχα καὶ νὰ φορῆ χρυσαφικά, διαμαντικὰ καὶ ἄλλα γυναικεῖα στολίδια.

Τὰ μαλλιά του τὰ χτένιζε σὲ μποῦκλες κι' ὅταν μελετοῦσε, διαρκῶς τὰ ταχτοποιοῦσε, βάζοντάς τους ἀσημένιες φουρκέτες καὶ χτενάκια.

* * *

Ὁ μικρόσωμος καὶ καχεκτικὸς Ἄγγλος ποιητὴς Πώπ, δὲν διέφερε ἀπὸ μιὰ στολισμένη μαϊμουδίτσα! Τέτοια ἐντύπωσι ἔκανε ὅταν τὸν πρωτοέβλεπε κανεὶς μὲ τὰ μακριὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά του, τὸ διαμαντοστόλιστο ξῖφος του καὶ τὰ τεράστια λεπτοκεντημένα μανικέτια του.

* * *

Ὁ σοφώτερος ἀπ' τοὺς Γάλλους ἐγκυκλοπαιδιστάς, ὁ περίφημος Ντιντερό, δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία γιὰ τὸ πῶς θὰ ντυθῆ καὶ θὰ παρουσιαστῆ στὸν κόσμο.

Ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Πετρούπολι στὸ Παρίσι, τριγυρνοῦσε στοὺς δρόμους τῶν πόλεων, ἀπ' τὶς ὁποῖες περνοῦσε, φορῶντας μπιτζάμες καὶ τὸ νυχτερινό του σκοῦφο! Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὅσοι τὸν βλέπανε, τὸν θεωροῦσαν τρελλό!

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ὁ Ντιντερὸ ἦταν εὐαίσθητος κι' εὐσυγκίνητος, σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό.

Κάποτε ἕνας φίλος του ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη, τὸν βρῆκε νὰ κλαίη, χύνοντας πύρινα δάκρυα.

—Πρὸς Θεοῦ! Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ἀνήσυχος.

—Κλαίω γιὰ μιὰ σπαραξικάρδιο ἱστορία, ποὺ τὴν ἔγραψα πρὶν ἀπὸ λίγο! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντιντερό, διακοπτόμενος ἀπὸ ἀναφυλλητά.

* * *

Ὁ πολυαγαπημένος τῶν γυναικῶν Γερμανὸς συγγραφεὺς Ζὰν-Πὼλ Ρίχτερ, τριγύριζε στοὺς δρόμους, δίχως γραββάτα καὶ καπέλλο, ντυμένος μὲ κουρελλιάρικα ροῦχα καὶ ξεσχισμένα παπούτσια.

Κάποτε, δυὸ ἀστυνομικοί, βλέποντάς τον σ' αὐτὰ τὰ χάλια, τὸν περάσανε γιὰ μισότρελλο ἀλήτη καὶ τὸν πήγανε στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ ὅμως ἔτυχε νὰ βρίσκεται ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν Ζὰν-Πὼλ καὶ μεσολάβησε γιὰ τὴν ἀπόλυσί του.

* * *

Ἡ πνευματώδης Γαλλίδα συγγραφεὺς Μαρία ντὲ Γκουρναί, ἦταν θετὴ κόρη καὶ συγχρόνως φίλη τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Μονταίνι.

Ὅταν πέθανε ὁ ἔνδοξος φίλος καὶ πατέρας της, ἡ κ. ντὲ Γκουρναὶ ἐνόμισε πὼς ἔπρεπε, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ μνήμη του, ὄχι μόνο νὰ γράφη, ἔχοντας ὡς ὑπόδειγμα τὸ ὕφος καὶ τὴν τεχνοτροπία του, ἀλλὰ καὶ νὰ ντύνεται σ' ὅλη της τὴ ζωὴ μὲ ροῦχα ἀπαράλλαχτα μὲ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσε ὅταν ζοῦσε ὁ Μονταίνι. Ἔτσι, κι' ὅταν ἀκόμα ἔφτασε στὰ ὀγδόντα της χρόνια, περιφρονῶντας τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τῆς κοινωνίας, ἐξακολουθοῦσε νὰ ντύνεται, ὅπως ντυνόταν ὁ μέγας φιλόσοφος.

* * *

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Φτωχοῦ Διαβόλου» Λεσάζ, ἐνῶ ἐργαζόταν μὲ μεγάλη εὐκολία τὴν ἡμέρα, μόλις βράδυαζε, ἦταν ἀνίκανος νὰ γράψη ἔστω καὶ μιὰ μόνο λέξι. Ἡ νύχτα τοῦ σκοτείνιαζε τὸ μυαλό!

Σηκωνότανε κάθε πρωΐ μὲ τὸ χάραμα καὶ μόλις τὸν χαϊδεύανε ἡ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, ξανάβρισκε τὴ διαύγεια τοῦ πνεύματός του καὶ στρωνότανε στὸ γράψιμο. Ὅσο ψήλωνε τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας καὶ γινότανε λαμπρότερο, τόσο καὶ πιὸ πολὺ καθάριζε τὸ μυαλό του κι' ἡ φαντασία του ἄνοιγε περισσότερο τὰ φτερά της.

Κι' ἐργαζότανε ἀκούραστα ὁ Λεσάζ, ὥς ὅτου ἔγερνε ὁ ἥλιος στὴ δύσι του, ὥς τὴ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ ἡ διανοητικές του δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειπαν καὶ πάλι.

* * *

Ἀντιθέτως μὲ τὸν Λεσάζ, ὁ συμπατριώτης του ἱστορικὸς Μεζερέϋς, ὄχι μόνον δὲν μποροῦσε νὰ ἐργαστῆ μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τὸ ἀνεχθῆ καθόλου. Ὁ Μεζερέϋς ἔμενε ὅλη μέρα στὸ γραφεῖο του, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἦσαν κατάκλειστα καὶ σκεπασμένα μὲ μαῦρα τούλια, κι' οἱ τοῖχοι κι' ἡ πόρτες βαμμένες κατάμαυρα. Ὁ μανιακὸς αὐτὸς συγγραφεὺς διάβαζε κι' ἔγραφε ὑπὸ τὸ φῶς πολλῶν κίτρινων λαμπάδων, ποὺ τὶς εἶχε τοποθετημένες στὴ σειρὰ μπροστὰ στὸ τραπέζι του.

Λέγεται ἀκόμα γιὰ τὸν Μεζερέϋς, ὅτι τοὺς φίλους του ποὺ τὸν ἐπισκεπτόντουσαν, τοὺς ξεπροβόδιζε ὥς τὴν ἐξώπορτα, κρατῶντας πάντα ἕνα κηροπήγιο, κι' ὅταν ἀκόμα ἦταν μέρα-μεσημέρι!

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νόμισε πὼς ὁ Ἀρτέμης θὰ ρχόταν στὸ δωμάτιό μου καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν παρακολουθήση, μὰ ὁ Ἀρτέμης μπῆκε στὴν τραπεζαρία καὶ κατόπιν πῆγε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας.

Γιατὶ ἔκανε τὸ γῦρο αὐτόν ;

Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἀσφαλῶς ἂν οἱ ὑπηρέτες κοιμήθηκαν.

Ὁ Λέανδρος τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ δὲν βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρή του. Σὲ λίγο ἄκουσε τὸν πατέρα του νὰ ξαναγυρίζη στὸ γραφεῖο του. Ἡ ὑπηρέτριες δὲν εἶχαν κοιμηθῆ ἀκόμα.

Πέρασε ἄλλη μισὴ ὥρα.

Τὸ σπίτι βυθίστηκε σιγὰ-σιγὰ στὴ σιωπὴ καὶ στὸ σκότος.

Ἡ ὑπηρεσία ἀποσύρθηκε στὸ διαμέρισμά της γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

Ὁ Λέανδρος παραμόνευε ἄγρυπνος, πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του.

Ἄξαφνα ἀντήχησε πάλι ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Ἀρτέμη. Ὁ Λέανδρος τὸν ἄκουσε νὰ βγαίνη σιγὰ-σιγὰ ἔξω. Δὲν ἦρθε ἴσια στὸ δωμάτιό μου. Ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ ἂν ὅλοι εἶχαν κοιμηθῆ καὶ πῆγε πρῶτα ὥς τὸ διαμέρισμα τῆς ὑπηρεσίας. Κατόπιν γύρισε πίσω καὶ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Λεάνδρου. Περπατοῦσε στὰ νύχια, ὅσο πιὸ σιγὰ μποροῦσε...

Μὰ ὁ Λέανδρος ἀντελήφθη τί συνέβαινε, ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ του καὶ προσποιήθηκε ὅτι ροχαλίζει.

Ὁ Ἀρτέμης ξεγελάστηκε. Καὶ σίγουρος πειὰ πὼς ὅλοι μέσα στὸ σπίτι κοιμόντουσαν, τράβηξε ἴσια πρὸς τὸ δωμάτιό μου.

Μπρὸς στὴν πόρτα στάθηκε. Ὄχι γιατὶ δίσταζε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ὅλοι μέσα στὸ σπίτι ἦσαν βυθισμένοι στὸν ὕπνο. Κατόπιν, σίγουρος πειὰ ὅτι κανένας δὲν ὑποπτευόταν τί ἀτιμία ἐσκόπευε νὰ κάνη, βέβαιος ὅτι κανένας δὲν θ' ἀντιλαμβάνοταν τίποτα, ἄνοιξε σιγανὰ τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου καὶ μπῆκε μέσα.

Δὲν ἄναψε φῶς.

Τὸ φῶς φοβίζει τοὺς κακούργους.

Ἔβγαλε μόνον ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι κι' ἔρριξε τὸ φῶς του ἀπάνω μου.

Κοιμόμουν βαθειά...

Ἤμουν βυθισμένη στὸν πιὸ βαρὺ λήθαργο.

Τὸ ναρκωτικὸ ποὖχε ρίξει στὴν μπύρα, εἶχε κάνει τὸ θαῦμα του. Καὶ τώρα βρισκόμουν ἐκεῖ μπροστά του, ἀνυπεράσπιστη, σὰν σφάγιο μπρὸς στὸ χασάπη!...

Μὰ ἂν κοιμόμουν ἐγώ, ὑπῆρχε κάποιος ποὺ ἀγρυπνοῦσε καὶ παραφύλαγε. Ὁ φύλαξ ἄγγελός μου. Ὁ Λέανδρος.

Μόλις ἄκουσε ὁ Λέανδρος τὸν πατέρα του νὰ ἀνοίγη τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου, ἄνοιξε κι' αὐτὸς τὴ δική του καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ φοράη τὰ παπούτσια του, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ. Στάθηκε λίγα λεπτὰ στὸ διάδρομο καὶ κατόπιν προχώρησε κι' αὐτὸς ὥς τὸ δωμάτιό μου. Μπρὸς στὴν πόρτα στάθηκε καὶ κύτταξε μέσα. Εἶδε τὸν πατέρα του νὰ σκύβη ἀπὸ πάνω μου καὶ νὰ μὲ κυττάζη στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Κατόπιν τὸ φῶς ἔσβυσε. Τί συνέβαινε μέσα στὸ σκοτάδι ;

Ὁ Λέανδρος ἀγωνιοῦσε.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμη.

Ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη, νὰ μπῆ μέσα ;

Ἄξαφνα, τὴ στιγμὴ αὐτή, ἕνα αὐτοκίνητο ἀκούστηκε νὰ περνάη στὸ δρόμο. Τὸ αὐτοκίνητο πέρασε κάτω ἀπ' τὰ παράθυρα τῆς κάμαράς μου καὶ τὸ φῶς τῶν προβολέων του χτύπησε στὶς γρίλλιες τῶν παραθύρων καὶ θαμποφώτισε τὴν κάμαρη.

Στὸ φευγαλέο αὐτὸ φῶς, ὁ Λέανδρος εἶδε ξαφνιασμένος τὸν πατέρα του νὰ σκύβη ἀπάνω μου καὶ νἄχη κολλημένα τὰ χείλη του στὰ δικά μου!...

Αὐτὸ ἔφτασε.

Χωρὶς νὰ διστάση στιγμὴ ὁ Λέανδρος ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο, ἔξαλλος, κραυγάζοντας :

—Μητέρα!... Μητέρα!...

Στὸ ἄκουσμα τῆς κραυγῆς αὐτῆς τοῦ Λεάνδρου, ὁ Ἀρτέμης τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω ξαφνιασμένος.

Τὰ μάτια του, τὰ ὁποῖα σπιθοβολοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι, σὰν τῆς τίγρεως, γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λεάνδρου. Τὸν διέκρινε καλὰ μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἄφησε ἕνα μουγκρητὸ λύσσας, ἕνα μουγκρητὸ μανίας.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἐπάνω στὸ Λέανδρο, μὰ προηγουμένως ἔτρεξε κι' ἄναψε τὸ φῶς.

Ὁ Λέανδρος ἔτρεμε ὅλος.

Μὰ δὲν ἔτρεμε ἀπὸ φόβο. Ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ μᾶλλον.

Ὁ Ἀρτέμης ἐμαίνετο...

Ἦταν σίγουρος πὼς τὴ νύχτα αὐτὴ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὸν πόθο του, κατόπιν τῆς ἀτιμίας ποὺ εἶχε διαπράξει. Κι' ἄξαφνα παρουσιαζόταν ὁ Λέανδρος καὶ τοῦ ἀνέτρεπε ὅλα τὰ βδελυρὰ σχέδια, τὴν πιὸ κρίσιμη, τὴν πιὸ ἀπολαυστικὴ στιγμὴ γι' αὐτόν.

Γιὰ τὸν Ἀρτέμη ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ Λεάνδρου, ἦταν πρωτοφανοῦς θρασύτητος. Τί ἀνακατευόταν αὐτὸς στὶς δουλειές του; Μήπως δὲν ἤμουν γυναῖκα του ; Μήπως δὲν μποροῦσε, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κάμη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει ;

Φαντάζεστε συνεπῶς τὸ θυμὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅταν ἄκουσε τὴν κραυγὴ τοῦ Λεάνδρου, ὅταν τὸν εἶδε νὰ στέκη μπρός του ἀπειλητικός.

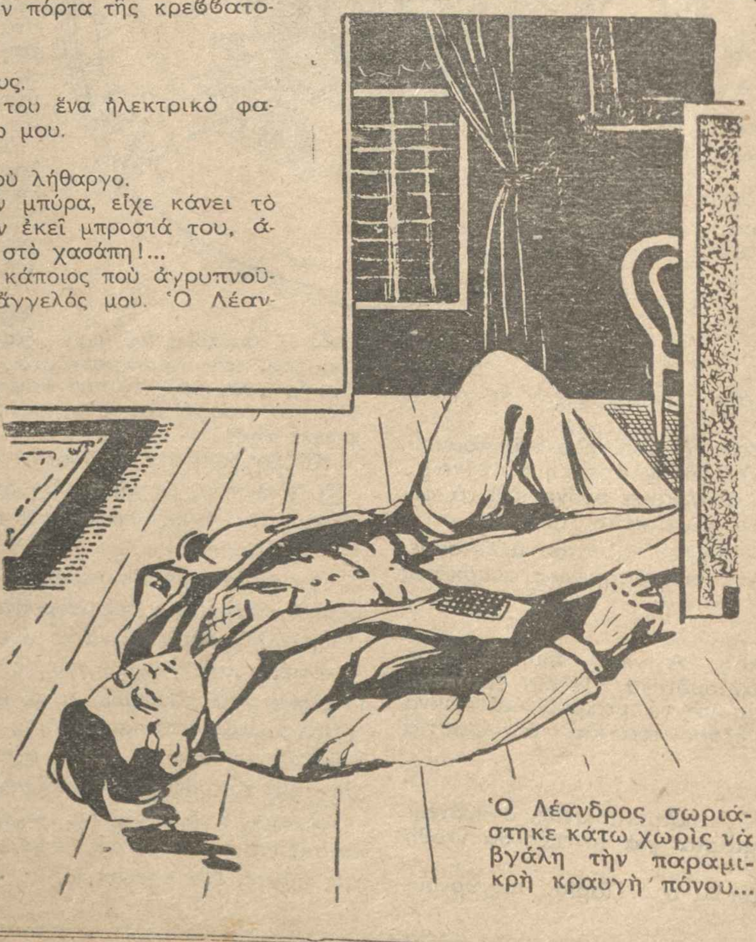

Ὁ Λέανδρος σωριάστηκε κάτω χωρὶς νὰ βγάλη τὴν παραμικρὴ κραυγὴ πόνου...

—Κτῆνος!... Κτῆνος! οὔρλιαξε. Ἠλίθιε!... Γελοῖε!... Βλάκα, τί ζητᾶς ἐδῶ ; Ποιὸς σοὔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μπῆς ἐδῶ μέσα; Γιατὶ μὲ παραμονεύεις ; Μίλα, κτῆνος ;

Ἡ φωνή του, καθὼς μιλοῦσε, ἦταν βραχνή.

Ἀφροὶ βγαίνανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ἀτάραχος ὅμως πάντα ὁ Λέανδρος, σταύρωσε τὰ χέρια του μπρὸς στὸ στῆθος του καὶ τοῦ ἀπάντησε, κυττάζοντάς τον κατάματα :

—Ἦρθα νὰ ὑπερασπίσω τὴ μητέρα μου!

—Πῶς ; Τί ἔκαμε, λέει ; Ἦρθες νὰ ὑπερασπίσης τὴ μητέρα σου ; Κι' ἀπὸ ποιόν, γελοῖε ; Ἀπὸ ποιόν, ἀνόητε ; Μίλα, βλάκα, ἀπὸ ποιόν ;

—Ἀπὸ σένα!

—Ἐμένα ; Ἐμένα!

—Ναί, ἀπὸ σένα.

—Βλάκα, δὲν εἶμαι ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας μου ; Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω; Πῶς τόλμησες νὰ μπῆς ἐδῶ μέσα; Ποιὸς σ' ἐκάλεσε, ἀνόητε ;

—Σοῦ εἶπα : Ἦρθα νὰ ὑπερασπίσω τὴ μητέρα μου. Κι' ὅπως βλέπω, ἔκαμα πολὺ καλὰ νἄρθω. Ἡ μητέρα μου κινδύνευε σοβαρῶς. Ναί, ναί... Γιατὶ δὲν ξυπνᾶ ἡ μητέρα ; Γιατὶ κοιμᾶται ἔτσι βαθειά ; Τί εἴδους ὕπνος εἶν' αὐτός ;

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, πῆρε τὴν ἀνάσα του καὶ φώναξε δυνατά :

—Μητέρα!... Μητέρα!...

Μὰ ἤμουν τόσο βυθισμένη στὸν ὕπνο, ὥστε οὔτε ἀντελήφθην τίποτε.

Ὁ Ἀρτέμης, ἀκούγοντας τὸ Λέανδρο νὰ μὲ φωνάζη, ἐφρύαξε.

Θὰ ξυπνοῦσαν ἀπ' τὶς φωνὲς ἡ ὑπηρέτριες.

Θ' ἄκουγε ἡ γειτονιά.

Δὲν εἶχε καμμιὰ δικαιολογία γιὰ ὅ,τι συνέβαινε. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὸ βαθύτατο ὕπνο μου, κι' αὐτὸ τὸν ἀγρίεψε περισσότερο. Ἡ ὄψις του σκοτείνιασε, μελάνιασε. Ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Λεάνδρου, τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ θέλησε νὰ τὸν πετάξη ἔξω.

Μὰ ὁ Λέανδρος ἦταν ἀρκετὰ γερός, πιὸ δυνατὸς ἀπ' τὸν πατέρα του. Ἡ ἀσκήσεις εἶχαν χαλυβώσει τὰ νεῦρα του. Ἀντιστάθηκε λοιπόν, ἅρπαξε τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ἔσφιξε δυνατά, πολὺ δυνατὰ καὶ τοῦ φώναξε :

—Δὲν θὰ φύγω. Καταλαβαίνεις ; Δὲν ἐννοῶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ δῶ μέσα. Θὰ μείνω ἐδῶ, κοντὰ στὴ μητέρα μου.

—Φύγε, κάθαρμα! οὔρλιαξεν ὁ Ἀρτέμης.

—Ὄχι! Θὰ φύγης ἐσύ!

—Θὰ φύγης ἢ ὄχι ;

—Ὄχι!...

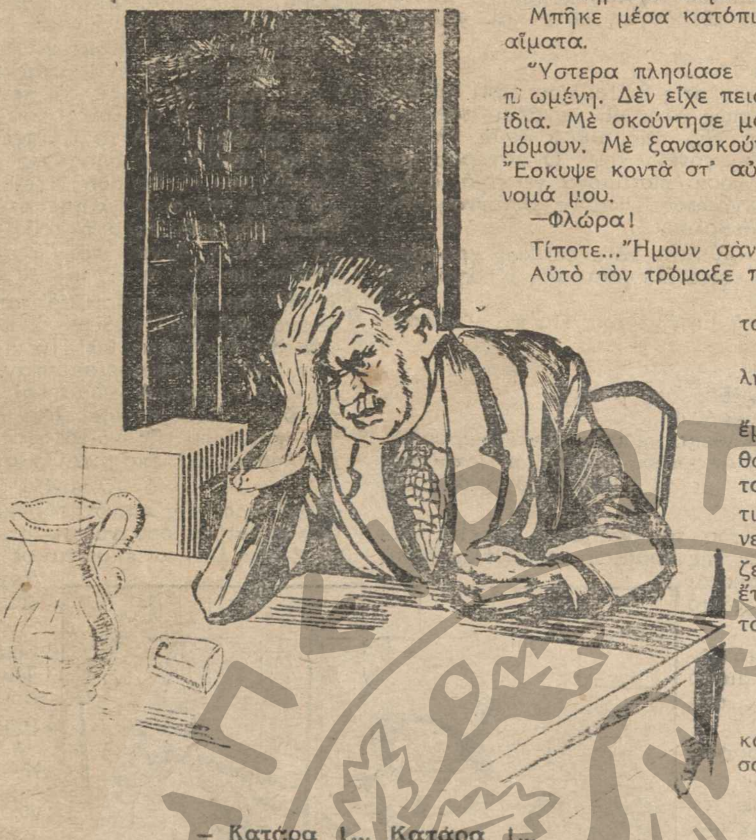

— Κατάρα !... Κατάρα !...

Μὴν ξέροντας πειὰ τί κάνει ὁ Ἀρτέμης, τρελλός, τυφλὸς ἀπ' τὸ θυμό του, ὥρμησε κοντὰ σὲ μιὰ ἐταζέρα, ἅρπαξε ἀπὸ κεῖ ἕνα ὀρειχάλκινο κηροπήγιο καὶ σηκώνοντάς το, χτύπησε μ' αὐτὸ στὸ κεφάλι τὸ Λέανδρο, πρὶν προφτάσει νὰ φυλαχτῆ.

Ὁ Λέανδρος σωριάστηκε κάτω, χωρὶς νὰ βγάλη τὴν παραμικρὴ κραυγὴ πόνου. Τὸ χτύπημα ἦταν δυνατὸ καὶ τὸν ζάλισε ἀμέσως. Ἀπ' τὴν πληγὴ ποὺ τοῦ ἄνοιξε στὸ κεφάλι τὸ κηροπήγιο, ἄρχισε νὰ τρέχη ἄφθονο αἷμα καὶ νὰ βάφη τὸ παρκέττο.

Ὁ Ἀρτέμης, βλέποντας τί ἔκανε, βλέποντας τὸ γυιό του σωριασμένο κάτω αἱμόφυρτο, συνῆλθε ἀμέσως, σὰν νὰ δέχτηκε κατακέφαλα ὁλόκληρο δοχεῖο μὲ παγωμένο νερό. Τὸ κηροπήγιο ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια του. Τὰ μάτια του γούρλωσαν.

—Τὸν σκότωσα!... τραύλισε.

Κι' ἔσκυψε σαστισμένος κοντὰ στὸ Λέανδρο.

Δυὸ τρομερὲς λέξεις ἠχοῦσαν τώρα στ' αὐτιά του ἐπίμονα : «συζυγοκτόνος!» — «παιδοκτόνος!»

Ἔβαλε γρήγορα-γρήγορα τὸ χέρι του στὸ στῆθος τοῦ Λεάνδρου. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε κι' αὐτὸ τὸν ἡσύχασε κάπως. Δὲν τὸν εἶχε σκοτώσει. Μὰ ἔπρεπε νὰ σταματήση τὴν τρομερὴ αἱμορραγία. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἄφθονο ἀπ' τὴν πληγὴ τοῦ νέου...

Μιὰ βλαστήμια ξέφυγε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια τοῦ Ἀρτέμη. Βλαστημοῦσε τὴν τύχη του, ἐμένα, τὸ γυιό του, τὸ Θεό. Τἄχε μ' ὅλους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του...

Ἅρπαξε γρήγορα-γρήγορα μιὰ πετσέτα καὶ θέλησε νὰ δέση τὸ κεφάλι τοῦ Λεάνδρου. Τὰ χέρια του τρέμανε καὶ συγχρόνως ἔρριχνε φοβισμένες ματιὲς πρὸς τὸ μέρος μου. Ἂν ξυπνοῦσα ἄξαφνα καὶ τἄβλεπα ὅλ' αὐτά ;

Ἀλλὰ ὁ ὕπνος μου ἦταν βαθύς, βαθύτατος. Δὲν ὑπῆρχε τέτοιος κίνδυνος. Ἀφοῦ ἔδεσε τὴν πληγὴ τοῦ Λεάνδρου, στάθηκε στὴ μέση τῆς κάμαρης ἀπηυδησμένος, καταϊδρωμένος, ἔξαλλος.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη τώρα ;

Ἦταν ἀνάγκη νὰ σηκώση τὸ Λέανδρο καὶ νὰ τὸν μεταφέρη στὸ κρεββάτι του. Καὶ κατόπιν νὰ καλέση ἀμέσως τὸ γιατρό. Μὰ τί θἄλεγε ὁ γιατρὸς γιὰ ὅλ' αὐτά ; Δὲν θὰ θυμόταν, βλέποντας τὴν κατάστασι τοῦ Λεάνδρου, δὲν θὰ θυμόταν, λέω, μιὰ ἀνάλογη περίπτωσι, ἕνα ἀνάλογο δρᾶμα, στὸ ἴδιο σπίτι καὶ μὲ τὰ ἴδια πρόσωπα ;

Ὄχι, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ κληθῆ ὁ ἴδιος γιατρός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξετάσει ἄλλοτε καὶ εἶχε περιθάλψει καὶ τὴ μακαρίτισσα μητέρα τοῦ Λεάνδρου. Ἡ ἐπανάληψις τῆς ἴδιας ἱστορίας, τοῦ ἴδιου ἐγκλήματος, θὰ τὸν ἐξήγειρε ἴσως καὶ ἦταν ἑπόμενο νὰ φτάσουν τὰ πράγματα ὥς τ' αὐτιὰ τῆς ἀστυνομίας...

Τότε ;

Ὁ Ἀρτέμης, μέσα στὴ ζάλη του, δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτῆ τίποτα.

Σφούγγισε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μαντῆλι του καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ σηκώση ἀπὸ κάτω τὸν Λέανδρο. Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὶς μασχάλες καὶ τὸν μετέφερε, μισοσέρνοντάς τον σχεδόν, στὴν κάμαρά του, ὅπου τὸν πλάγιασε στὸ κρεββάτι του. Μὰ ἐκεῖ, ἡ πληγὴ τοῦ νέου ἄρχισε πάλι νὰ τρέχη αἷμα.

Ὁ Ἀρτέμης τρόμαξε.

Εἶχε χάσει πειά, ὕστερα ἀπὸ τόση ἀγωνία, ὅλη του τὴν ἐνεργητικότητα, ὅλο του τὸ ζωῶδες θάρρος. Ἔψαξε, παραπατῶντας σὰν μεθυσμένος, βρῆκε τὸ πακέττο μὲ τὸ βαμβάκι καὶ ξανάδεσε τὴν πληγή.

Τὰ προσκέφαλα καὶ τὸ σεντόνι εἶχαν βαφεῖ κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα.

Ὁ Λέανδρος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε ἀναίσθητος.

Σαστισμένος ὁ Ἀρτέμης, γύρισε στὴν κρεββατοκάμαρα ποὺ βρισκόμουν. Πρὶν μπῆ μέσα, στάθηκε κι' ἀφουγκράστηκε ἀρκετά. Τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπή.

Ἡ ὑπηρεσία κοιμόταν.

Μπῆκε μέσα κατόπιν καὶ σφούγγισε ἀπὸ κάτω τὰ αἵματα.

Ὕστερα πλησίασε στὸ κρεββάτι ποὺ ἤμουν ξαπλωμένη. Δὲν εἶχε πειὰ διάθεσι γιὰ νὰ ἐπαναλάβη τὰ ἴδια. Μὲ σκούντησε μόνον, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν κοιμόμουν. Μὲ ξανασκούντησε. Δὲν κινήθηκα καθόλου. Ἔσκυψε κοντὰ στ' αὐτί μου καὶ μὲ κάλεσε μὲ τ' ὄνομά μου.

—Φλώρα!

Τίποτε... Ἤμουν σὰν πεθαμένη!...

Αὐτὸ τὸν τρόμαξε περισσότερο.

Ἂν τὸ ναρκωτικὸ μὲ θανάτωνε ;

Ἂν ἡ δόσις ἦταν πολὺ μεγάλη γιὰ τὸν ὀργανισμό μου ;

Ἡ τρομάρα του—ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔμαθα κατόπιν ἀπ' τὸν ἴδιο καὶ θὰ ἐξηγήσω πῶς — ἡ τρομάρα του, λέγω, δὲν εἶχε ὅρια. Βημάτιζε νευρικὰ πάνω-κάτω, δάγκωνε τὶς γροθιές του, μουρμούριζε λόγια ἀσυνάρτητα. Ποτάμι ἔτρεχε ὁ ἱδρῶτας στὸ μέτωπό του...

Τὰ γόνατά του λύγιζαν...

Τὰ χέρια του τρέμανε...

Τὸ στόμα του εἶχε στεγνώσει καὶ τὰ μηνίγγια του χτυποῦσαν, χτυποῦσαν...

Διψοῦσε σὰν κολασμένος.

Βγῆκε στὴν τραπεζαρία κλονιζόμενος καὶ συγκρατούμενος ἀπ' τοὺς τοίχους γιὰ νὰ μὴν πέση κάτω, σήκωσε τὴ γυάλινη κανάτα μὲ τὸ νερό, ἔπιε πλέον ἀπὸ τὸ μισὸ κι' ἔπειτα σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα, τραυλίζοντας :

—Κατάρα!... Κατάρα!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ ρολόγι τοῦ τοίχου, ἕνα μεγάλο παληὸ ἐκκρεμές, χτύπησε βαρειὰ καὶ πένθιμα, δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Ἀρτέμης τινάχτηκε ὄρθιος, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κακὸ ὄνειρο κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ Λεάνδρου. Ὁ Λέανδρος δὲν εἶχε συνέλθει. Χλωμὸς κι' ἀκίνητος, σὰν νεκρός, βρίσκοταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του.

Ἡ χλωμάδα του μάλιστα ἦταν τόση τὴ στιγμὴ αὐτή, ὥστε ὁ Ἀρτέμης ἀνατρίχιασε.

—Πέθανε! μούγκρισε.

Καὶ παραπατῶντας, πλησίασε στὸ κρεββάτι καὶ ρίχτηκε, σωριάστηκε σχεδόν, πάνω στὸ στῆθος τοῦ παιδιοῦ του, βάζοντας τ' αὐτί του στὴν καρδιά του.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Λεάνδρου χτυποῦσε κανονικά.

Ὁ Ἀρτέμης ἄφησε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

—Πρέπει νὰ φέρω ἕνα γιατρό, ψιθύρισε, σηκωνόμενος ὄρθιος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ "ΜΑΥΡΟΥ ΓΑΤΟΥ„

Η ΜΠΟΕΜΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ "ΣΑΝΣΟΝΙΕ„ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΛΕ ΠΤΙ

Τὰ ἐξωφρενικά του ἀνέκδοτα. Ὅπου οἱ γονεῖς του τὸν στέλνουν γι' ἁλάτι κι' αὐτὸς πηγαίνει στὸ Παρίσι. Πῶς χάθηκε ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ κλασικὴ ἀφηρημάδα τοῦ Λὲ Πτί. Ἡ εἰκόνα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ρουέν. Ἡ ἄφιξις τοῦ Λὲ Πτὶ στὸ Παρίσι. Τὸ μαντηλοδεμένο χέρι. Στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, κτλ. κτλ.

Συνεχίζοντας τὴν δημοσίευσι τῆς βιογραφίας τῶν διασημοτέρων «σανσονιὲ» τῆς Μονμάρτρης καὶ τοῦ Καρτιὲ Λατέν, σᾶς παρουσιάζουμε σήμερα καὶ τὸν Ἀλφρέδο Λὲ Πτί, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀντιπροσωπευτικοὺς καὶ συμπαθητικοὺς τύπους τοῦ μποεμικοῦ κόσμου ποὺ ἔδρασε, προπολεμικῶς, κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ σκιὰ τοῦ «Μαύρου Γάτου», τοῦ περίφημου φιλολογικοῦ καφενείου τοῦ Ροδόλφου Σαλί. Γελοιογράφος, σανσονιέ, διηγηματογράφος, ὁ Ἀλφρέδος Λὲ Πτί, ἐξεδήλωσε μὲ πολλοὺς τρόπους τὴν πλουσία καλλιτεχνική του ἰδιοσυγκρασία. Ἀρκοῦσε, ὅμως, μόνο ἡ πρωτοφανὴς ἀφηρημάδα του, ἡ καταπληκτικὴ ἀδιαφορία ποὺ ἔδειχνε ἀπέναντι καὶ τῶν πιὸ σοβαρῶν ζητημάτων, ἡ κλασικὴ ἀνικανότης του νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ Λὲ Πτὶ μιὰ περιφανῆ θέσι στόν...καλλιτεχνικὸ κόσμο, ὁ ὁποῖος δὲν διακρίνεται οὔτε γιὰ τὴν σταθερότητα, οὔτε καὶ γιὰ τὴν συνέπειά του!

* * *

Ὁ Ἀλφρέδος Λὲ Πτὶ γεννήθηκε στὶς 8 Ἰουλίου 1841 σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Γαλλίας. Ὅπως ὅλοι οἱ...μεγάλοι καλλιτέχναι τῶν αἰώνων, ἔτσι κι' αὐτὸς εἶχε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κλίσεις ἀντίθετες πρὸς τὶς ἐπιθυμίες τῶν γονέων του. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του ἤθελαν νὰ τὸν κάνουν ἐπιστήμονα γεωργό, ἀλλὰ ὁ Ἀλφρέδος ἤθελε νὰ γίνῃ ζωγράφος. Πῶς νὰ συνεννοηθοῦν, λοιπόν, μεταξύ τους, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;..

Ἕνα μεσημέρι—ὁ Ἀλφρέδος θὰ ἦταν τότε δεκάξη χρόνων—ἡ μητέρα του τὸν ἔστειλε στὸν γειτονικὸ μπακάλη ν' ἀγοράσῃ ἁλάτι.

—Νάρθῃς σύντομα! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Πρέπει ν' ἁλατίσω ἀμέσως τὸ φαΐ.

—Ἔννοιά σου, μαμᾶ!

Ξέρετε πότε γύρισε ὁ Ἀλφρέδος στὸ σπίτι;

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἀκριβῶς χρόνια!...

Μὴ γελᾶτε! Σᾶς λέμε τὴν ἀλήθεια, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή!

Ἔξω ἀπὸ τὸ μπακάλικο, ὁ Ἀλφρέδος συνάντησε ἕναν παραγγελιοδόχο, ὁ ὁποῖος πήγαινε μὲ τὸ ἰδιόκτητο ἁμάξι του στὸ Ρουέν...

—Μὲ παίρνεις καὶ μένα μαζύ σου, τὸν ρώτησε ὁ Λὲ Πτί, χωρὶς νὰ καλοσκεφτῇ τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς του. Θέλω πολὺ νὰ πάω στὸ Ρουέν, γιατὶ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ χωριό μου...

—Καὶ γιατί θέλεις νὰ πᾷς στὸ Παρίσι; ρώτησε ὁ ἔμπορος τὸ μικρὸ χωριατόπουλο, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια.

—Γιὰ νὰ γίνω μεγάλος ζωγράφος, διάβολε! φώναξε ὁ Ἀλφρέδος.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἐνθουσίασε τὸν παραγγελιοδόχο, ὁ ὁποῖος δέχτηκε νὰ πάρῃ μαζύ του στὸ Ρουὲν τὸν ἀνήλικο αὐτὸν διάβολο, ποὺ ἤθελε νὰ γίνῃ «μεγάλος ζωγράφος»... Θεωροῦμε τώρα περιττὸ νὰ σᾶς περιγράψουμε τὴν ἀνησυχία, τὴν ἀλλοφροσύνη τῶν γονέων τοῦ ἐξαφανισθέντος... Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τῆς περιφερείας ἀναστατώθηκαν κι' ἄρχισαν ἀμέσως τὶς ἔρευνες, ἡ ὁποῖες δὲν κατέληξαν, φυσικά, σὲ κανένα ἀποτέλεσμα... Καὶ ὅλοι θεωροῦσανε τὸν Ἀλφρέδο ὁριστικὰ ξεγραμμένο ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζωντανῶν, ὅταν, ἕνα πρωΐ—δυὸ περίπου μῆνες μετὰ τὴν ἐξαφάνισί του—ἡ μητέρα του ἔπαιρνε ἀπὸ τὸν γυιόκα της τὴν ἀκόλουθη λιγόλογη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ Ρουέν·

«Τὸ ἁλάτι τὸ ἔδωσα σ' ἕνα μικρὸ τοῦ μπακάλη, μὲ τὴν παράκλησι νὰ σοῦ τὸ φέρῃ ἀμέσως. Μήπως τὸ λησμόνησε ;

Ἀλφρέδος

Ὑ Γ.—Εἶμαι στὸ Ρουέν. Περνῶ πολὺ καλά. Σᾶς φιλῶ ὅλους !»

* * *

Ὁ Ἀλφρέδος Λὲ Πτὶ ἔμεινε δυὸ περίπου χρόνια στὸ Ρουέν. Στὸ διάστημα αὐτὸ κέρδισε ἀρκετὰ χρήματα, φτειάνοντας, στὸ πόδι, προσωπογραφίες χωρικῶν, στὶς ἐμποροπανηγύρεις ποὺ γινόντουσαν στὰ περίχωρα. Κανεὶς βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι τὰ πορτραῖτα αὐτὰ ἦσαν ἀριστουργήματα... Μὰ κ' οἱ ἀφελεῖς χωρικοὶ τοῦ Ρουὲν δὲν εἶχαν καὶ μεγάλες ἀξιώσεις, ἀναλόγως τῆς ἀμοιβῆς ποὺ ἔδιναν στὸν καλλιτέχνη...

Μιὰ μέρα, παρουσιάστηκε στὸν Ἀλφρέδο μιὰ ἀνέλπιστη εὐκαιρία ν' ἀναδειχθῇ. Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ἑνὸς χωριοῦ, ἔξω ἀπὸ τὸ Ρουέν, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Λὲ Πτὶ καὶ τοῦ παράγγειλε ἕναν μεγάλο πίνακα θρησκευτικῆς ὑποθέσεως, γιὰ τὴν καινούργια ἐκκλησία τους.

—Σᾶς ἀφίνω ἀπόλυτη ἐλευθερία στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος, τοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ὁ πίναξ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε ἕτοιμος ὣς τὰ τέλη τοῦ μηνός, ὁπότε θὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας...

—Ἔννοια σας, ἔννοια σας! τὸν καθησύχασε ὁ Ἀλφρέδος.

—Πάρτε καὶ πενῆντα φράγκα προκαταβολή...

Ὁ Ἀλφρέδος πῆρε τὰ πενῆντα φράγκα καὶ πῆγε ἀμέσως... σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ταβέρνα, ποὺ φημιζότανε γιὰ τὸ κρασί της. Ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, παραπατῶντας, εἶχε λησμονήσει τί τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Τοῦ κάκου ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ θυμηθῇ τί εἴδους πίνακα τοῦ εἶχε παραγγείλει. Τὸ μόνο ποὺ συγκράτησε στὴ μνήμη του, ἦταν ὅτι τοῦ ἀφίναν ἐλευθερία στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος... Καί, ξεκινῶντας ἀπὸ αὐτὴ τὴ βάσι, ἄρχισε νὰ ζωγραφίζῃ ἕνα τεράστιο ταμπλώ, τὸν πρῶτο μεγάλο συνθετικὸ πίνακα ποὺ ἔκανε στὴ ζωή του.

Τὴν ὡρισμένη μέρα, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ' οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ πῆγαν νὰ παραλάβουν τὸν πίνακα. Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκκλησίας θὰ γινόντουσαν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, καὶ θὰ παρευρίσκονταν σ' αὐτὰ ὁ νομάρχης τοῦ Ρουέν, ὅλο τὸ δικαστικὸ σῶμα, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς καὶ οἱ προύχοντες τῆς περιφερείας. Μὲ δυὸ λόγια, χάρι στὶς ἐνέργειες τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος, τὰ ἐγκαίνια τῆς μικρῆς ἐκείνης ἐκκλησίας, θὰ ἔπαιρναν χαρακτῆρα πανηγυρικό...

Ὅταν, ὅμως, ὁ Ἀλφρέδος Λὲ Πτὶ ξεσκέπασε τὸν πίνακά του, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ... ἔμειναν μὲ στόμα ὀρθάνοιχτο ἀπὸ κατάπληξι! Ὁ καλλιτέχνης νόμισε πὼς ἔμειναν ἐκστατικοὶ μπρὸς στὸ ἀριστούργημά του καὶ ἄρχισε νὰ χαμογελᾷ μὲ προσποιητὴ μετριοφροσύνη.

—Τί ἔκανες, ἀθεόφοβε!... οὔρλιασε ξαφνικὰ ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Τὸν πίνακα αὐτὸν θέλεις νὰ κρεμάσουν στὴν ἐκκλησία;... Θεέ μου! τί συμφορὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔπαθα!. Τί θὰ πῶ στὸν νομάρχη, ποὺ τὸν ἔχω εἰδοποιήσει ὅτι παρήγγειλα σ' ἕνα μεγάλο ζωγράφο ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ μοῦ φτειάξῃ ἕνα πίνακα γιὰ τὸ ναό;...

...Ὁ Ἀλφρέδος Λὲ Πτὶ εἶχε λησμονήσει ὅτι τὸ ταμπλὼ προοριζότανε γιὰ μιὰ ἐκκλησία, καὶ ζωγράφισε μιὰ...ὁλόγυμνη χωριατοποῦλα ποὺ λουζότανε μὲ φόβο σ' ἕνα ποτάμι, κρυμμένη πίσω ἀπὸ καλαμιές!...

Τὴν ἑπομένη, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ἀναγκαζότανε νὰ φύγῃ μὲ τὰ πόδια γιὰ τὸ Παρίσι...γιὰ νὰ μὴ τὸν βάλουν φυλακὴ ἐπειδὴ εἰρωνεύτηκε τὰ θεῖα!...

* * *

Ὁ Ἀλφρέδος πῆγε στὸ Παρίσι κυριολεκτικὰ μὲ τὰ πάδια, γιατὶ δὲν εἶχε χρήματα ν' ἀνέβῃ στὸ λεωφορεῖο. Τὴν πρώτη του βδομάδα στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα, τὴν πέρασε νηστικός. Ὡστόσο, κατὰ βάθος, ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του. Προτιμοῦσε νὰ πεινάῃ στὸ Παρίσι, παρὰ νὰ εἶνε χορτάτος στὸ χωριό του.

Χάρι στὸ πεῖσμα του καὶ τὴν ἐργατικότητά του, ὁ Ἀλφρέδος κατώρθωσε νὰ μὴ πεθάνῃ τῆς πείνας. Γνωρίστηκε μὲ ἀρκετοὺς νεαροὺς ζωγράφους, οἱ ὁποῖοι τὸν ὑποστηρίξανε, μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ μαθήματα στὸ Πολυτεχνεῖο, νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ταλέντο του. Συγχρόνως ἐξεδηλώθη μέσα του καὶ μιὰ ἄλλη καλλιτεχνικὴ τάσι: τοῦ εὐθυμογράφου καὶ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Ἀλφρέδος ἄρχισε νὰ συνεργάζεται σὲ διάφορα εὐθυμογραφικὰ περιοδικά, στολίζοντας τὰ διηγήματα καὶ τὰ τραγούδια του μὲ δικές του γελοιογραφίες. Καὶ ὅταν κατάφερε νὰ σχηματίσῃ μιὰ ἀρκετὰ καλὴ κοινωνικὴ θέσι, πῆγε μιὰ μέρα στὸ χωριό του νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς γονεῖς του, πέντε χρόνια μετὰ τὴν...ἀπόδρασί του. Ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πληροφορηθῇ στὸ μεταξὺ τοὺς θριάμβους του, τὸν συχωρέσανε μὲ ὅλη τους τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν λύπη ποὺ δοκίμασαν ἄλλοτε ἐξ αἰτίας τῆς ἐλαφρομυαλιᾶς του...

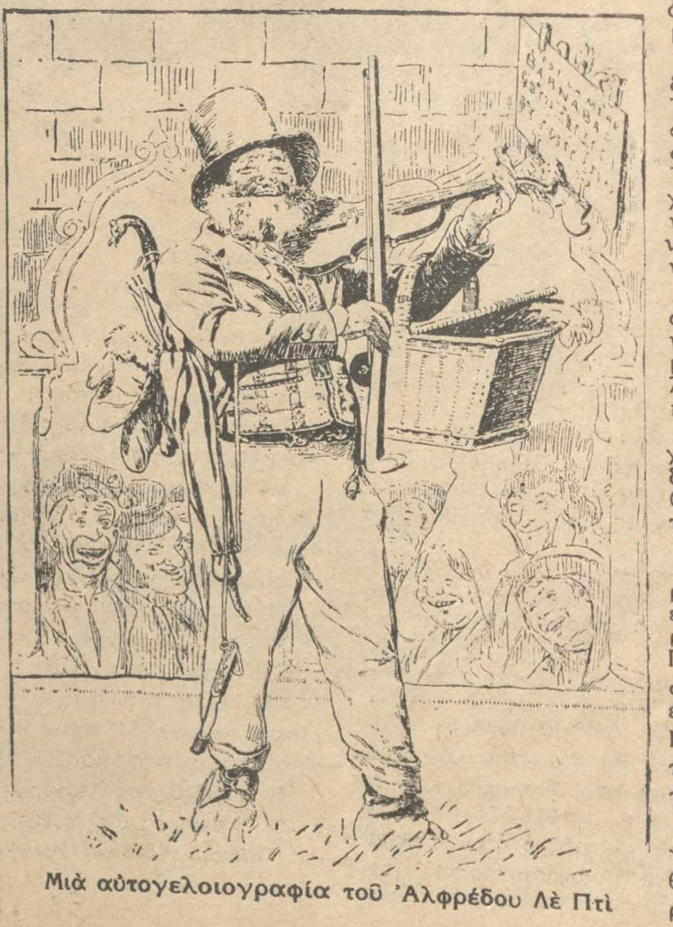

Μιὰ αὐτογελοιογραφία τοῦ Ἀλφρέδου Λὲ Πτὶ

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ξαναβλέπουμε τὸν Ἀλφρέδο στὸ Παρίσι, συνεργάτη στὰ γνωστότερα σατυρικὰ περιοδικά, γελοιογράφο γνωστότατο καὶ σανσονιὲ στὰ διάφορα φιλολογικὰ καμπαρὲ—μὰ πάντοτε ἀλλοπρόσαλλο κι' ἀφηρημένο.

Ἕνα βράδυ παρουσιάστηκε σὲ μιὰ ταβέρνα, στὴν ὁποία τραγουδοῦσε, μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι δεμένο μ' ἕνα μαντῆλι.

—Πληγώθηκες μήπως ; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλφρέδος. Μὰ ἔδεσα τὸ μαντῆλι αὐτὸ γιὰ νὰ θυμηθῶ ὅτι πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μου καὶ νὰ πάρω τὸ βιολί μου, ποὺ τὸ λησμόνησα ἐκεῖ χτὲς τὸ βράδυ... Στὸ δρόμο, κύτταζα διαρκῶς τὸ μαντηλοδεμένο χέρι μου γιὰ νὰ μὴ ξεχάσω τὸ βιολί...

—Καλά, καὶ ποῦ εἶνε τὸ βιολί σου; τὸν ρώτησε ὁ καταστηματάρχης, συγκρατῶντας μὲ βία τὰ γέλια του.

—......

Ὁ Ἀλφρέδος εἶχε λησμονήσει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του καὶ νὰ πάρῃ τὸ βιολί του, ἂν καὶ στὸ δρόμο κύτταζε διαρκῶς τὸ μαντῆλι του!...

Ἕνα καυστικὸ σατυρικὸ τραγοῦδι του κατὰ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ καταδικασθῇ ὁ Ἀλφρέδος ἀπὸ τὸ Πταισματοδικεῖο σὲ κράτησι τεσσάρων ἡμερῶν. Τὴν ποινὴ αὐτὴν ὁ καλλιτέχνης τὴν ἔκαμε στὸ κρατητήριο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς γειτονιᾶς του.

Τὸ βράδυ ὅμως τῆς πέμπτης ἡμέρας, ὁ Ἀλφρέδος Λὲ Πτὶ—ἐλεύθερος πειὰ—ξαναπαρουσιάστηκε στὸ τμῆμα καὶ μπῆκε σοβαρώτατος στὸ κρατητήριο, λέγοντας στὸν κατάπληκτο φρουρό:

—Αὔριο τὸ πρωῒ νὰ μὲ ξυπνήσῃς νωρίς, ἐπειδὴ ἔχω μιὰ σοβαρὴ δουλειά!

Ὁ ἀδιόρθωτος Ἀλφρέδος λησμόνησε πὼς τὸν εἶχαν ἀποφυλακίσει!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλα σπαρταριστὰ ἀνέκδοτα τοῦ Ἀλφρέδου Λὲ Πτί.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

«ΘΥΜΗΣΙ»

Στὸ ἴδιο σπίτι βρέθηκα τὸ καταμαγεμένο
καὶ ἡ ψυχή μου πέταξε σὲ χρόνια μακρυνά,
γιατ' ἦταν ἀπ' ἀνάμνησες παντοῦ πλημμυρισμένο,
καὶ τὴν μορφή σου νόμιζα πὼς θἄβλεπα ξανά.
Θαρροῦσα πὼς θ' ἀντίκρυζα τὰ θεϊκά σου μάτια,
κι' ὅτι σιμά μου θ' ἄκουα τὴν πλάνα σου φωνή,
ποὺ τότε μ' ἔσερνε γλυκὰ σ' ὀνειρευτὰ παλάτια
καὶ τὴν καρδιά μου ἔκανε γιὰ πάντα νὰ πονῇ.
Κι' ὁλόγυρα μοῦ φαίνετο σὰν νάτανε χυμένη
ἀπ' τὴν γλυκειά σου τὴν πνοή, μιὰ θεία μυρωδιά,
κάποια σκιὰ φτερούγιζε, λὲς κι' ἦταν μαγεμένη,
στὴ ξεχασμένη θέσι σου, τὴν ἀδειανὴ γωνιά.
Κι' ἀπόμεινα κυττάζοντας μὲ μάτια δακρυσμένα,
ἀπὸ τὸν πόνον ποὔνοιωθα ἐκείνην τὴν στιγμή,
τὸ κάθε τι ποὺ θύμιζεν, ἀλλοίμονο, ἐσένα,
στὴν θολωμένη σκέψι μου, στὴ δόλια μου ψυχή.

«ΤΑΠΕΙΝΟΣ ΜΕΝΕΞΕΣ»

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Τ' ἀστέρια, τ' ἀγριολούλουδα,
τ' ὁλάπαλο τ' ἀγέρι,
καὶ τὰ μικρὰ τρελλόπουλα,
ἐπάνω στὰ δεντρά,
Οἱ κάμποι, τὰ ψηλὰ βουνά,
τῆς θάλασσας τὰ μέρη,
κάποιας συρμῆς τὰ γάργαρα
κι' ὁλόδροσα νερά,

Τὸ κῦμα τ' ἀτρικύμιστο,
τὸ γυριστὸ ἀκρογιάλι,
καὶ μιὰ βαρκοῦλα ὁλόλευκη.
δεμένη στὸ γιαλό,
Γῆ κι' οὐρανὸς καὶ θάλασσα
σιγοῦν κι' ἀκοῦν ἀγάλι,
κάποια ψυχή, στὸν πρῶτο της
ἐρωτικὸ παλμό...

Σ' ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ

Σ' ἕνα σπιτάκι ἀπόμερο, τὸ χάρο βλέπει μόνο,
μιὰ κόρη ποὺ ψυχορραγεῖ, ποὺ λυώνει, ἀπὸ τὸν πόνο,
ἀμίλητη καὶ σκεφτι-
(κή, στὴν παγερὴ γα-
(λήνη,
Ὤ! Μιὰ ζωὴ ποὺ χά-
(νεται καὶ μὲ τὸν ἥ-
(λιο σβύνει...

Γ. Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴν ἀρχή του καὶ τὸ τέλος του. Ὁ ἔρωτας ὅμως δὲν ἔχει οὔτε ἀρχή, οὔτε τέλος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ πιστοποιεῖ τὴν ἀνυπαρξία τοῦ ἔρωτος.

Βίντερδορφ

* * *

Ἐκεῖνος ποὺ παντρεύεται πολὺ ἀργά, παντρεύεται γιὰ τοὺς γειτόνους του.

Ἱσπανικὴ Παροιμία

* * *

Ἡ συμπλήρωσις τῆς εὐτυχίας ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας εἶνε ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας.

Ρωσπὲδρ

* * *

Ἡ χλωμάδα ἐξιδανικεύει τὴν ὠμορφιὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἐξευγενίζει τὴ νεότητα τῶν ἀνδρῶν.

Γεωργία Σάνδη

* * *

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ζῇ.

Ἀδόλφος δ' Ἐννερὺ

* * *

Δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς τὴ δύναμι τοῦ ἔρωτος, παρὰ μονάχα ὅταν τὸν ἔχει κυρίαρχό του.

Ἀββᾶς Πρεβὼ

* * *

Τίποτε δὲν τιμᾷ περισσότερο μιὰ γυναῖκα, ὅσο ἡ ὑπομονή της, καὶ τίποτε λιγώτερο, ὅσο ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἀνδρός της.

Ζουμπὲρ

* * *

Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης εἶνε ἡ ἐγωπάθεια.

Δνὶς Σομμερὺ

* * *

Ὅπου ὑπάρχει τὸ συμφέρον, δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ οὔτε στιγμὴ ὁ πραγματικὸς ἔρωτας.

Ἀλβ. Γκινιὼν

* * *

Ὁ φοβιτσιάρης ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ μιὰ ὤμορφη φιλενάδα.

Μασσαλιώτικη Παροιμία

* * *

Ἡ κόλασις εἶνε στρωμένη μὲ γυναικεῖες γλῶσσες.

Παριζιάνικη Παροιμία

* * *

Προτιμώτερο εἶνε νὰ ἐμπιστευθῇς τὴν περιουσία σου καὶ τὸ μυστικό σου στὸν φίλο σου, παρὰ στὴ σύζυγό σου.

Λοπὲ ντὲ Βέγα

* * *

Ἂν ἀγαπᾷς πραγματικὰ ἕνα ἀνδρόγυνο, νὰ εὔχεσαι φρονιμάδα στὸ σύζυγο καὶ ὑπομονὴ στὴ σύζυγο.

Ἰταλικὴ Παροιμία

* * *

Ἂν θέλεις νᾆσαι κύριος στὸ σπίτι σου, παντρέψου γυναῖκα μικρότερη ἀπὸ σένα.

Τοσκανικὴ

* * *

Ὁ ἔρωτας μᾶς ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ τὸ γάμο, γιατί τὰ μυθιστορήματα εἶνε περισσότερο εὐχάριστα ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Σαμφὸρ

* * *

Ἡ γυναῖκες ποὺ κάνουν ἀστεῖα μὲ τὸν ἔρωτα, παθαίνουν τὸ ἴδιο μὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ παίζουν μὲ ἀκονισμένα μαχαίρια : Πάντοτε πληγώνονται.

Ἅγιος Προσπὲρ

* * *

Ποῦ μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς τριαντάφυλλο χωρὶς ἀγκάθια ; Καὶ ποῦ γυναῖκα χωρὶς γλῶσσα ;

Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ

* * *

Ἡ φιλαρέσκεια τῶν γυναικῶν ἐκμηδενίζει κάθε ἄλλο αἴσθημά τους.

Δ' Ἀρζὰνς

* * *

Ὅταν χάσουν ἡ γυναῖκες τοὺς ἄνδρες των, θρηνολογοῦν περισσότερο γιὰ νὰ συγκινήσουν τοὺς ἄλλους ἄνδρες, παρὰ γιὰ τὴν συμφορὰ ποὺ τὶς βρῆκε.

Σαὶντ Ἐβρεμὼν

* * *

Στὸν ἔρωτα οἱ μαθηταὶ ξέρουν ὅσα κι' οἱ δασκάλοι.

* * *

Ὁ γάμος μοιάζει μ' ἕνα φρούριο πολιορκημένο. Οἱ ἔξω ἀπ' αὐτὸ θέλουν νὰ μποῦν μέσα καὶ οἱ μέσα νὰ βγοῦν ἔξω.

* * *

Ἀπ' ὅσα λέγονται γιὰ τὶς γυναῖκες, δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς οὔτε τὰ μισά.

Λαμαρτῖνος

* * *

Πρέπει νὰ φοβᾶται κανεὶς τὴ γυναῖκα του, κι' ὅταν ἀκόμη βρίσκεται στὸν Παράδεισο.

Ἀλ. Δουμᾶς

* * *

Ἄκουγε πάντα τὴν πρώτη συμβουλὴ τῆς γυναίκας σου κι' ὄχι τὴ δεύτερη ποὺ θὰ σοῦ πῇ.

Μυσσὲ

* * *

Ἡ γυναῖκα εἶνε πολὺ γλυκειὰ καὶ πρέπει νὰ τὴν ... ἁλατίζουμε !

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ!

Ὁ σκληρὸς Νόμος τῆς Σιωπῆς στὸ Ἄρκανσας. Ἡ ἀποκάλυψις ἑνὸς ἐγκλήματος. Τὰ μαρτύρια καὶ τὸ κάψιμο τοῦ Κόννι Φράνκλιν. Ἡ τραγωδία τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του. Ἡ παράξενη δίκη τῶν τεσσάρων δολοφόνων. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀναστήθηκε, κλπ. κλπ.

ΕΚΕΙ κάτω στ' ἄγρια βουνὰ τῆς πολιτείας τοῦ Ἄρκανσας ὑπάρχει ἕνας σκληρὸς κι' ἀδυσώπητος νόμος: ὁ νόμος τῆς σιωπῆς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ θελήση νὰ τὸν παραβῆ, σκοτώνεται ἀμέσως ἀπὸ τοὺς χρυσοθῆρες. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἕνα σωρὸ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα παραμένουν ἄγνωστα καὶ μυστηριώδη. Κανένας κάτοικος δὲν τολμάει ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Ξέρει ἀμέσως τί περιμένει τὸν προδότη. Κι' ἡ ἀστυνομία ἔχει ἀφήσει στὴν τύχη τους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ λύνουν μόνοι τους μὲ τὰ μαχαίρια τὶς διαφορές τους... Σχετικὴ μὲ τὰ παραπάνω εἶνε ἡ ἑξῆς τραγικὴ ἱστορία·

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ «σερίφης», ὁ ἀστυνόμος τοῦ Ὀζάρκα, Σὰμ Τζόνσον, ἔγραφε ἥσυχα στὸ γραφεῖο του μιὰ ἀναφορά, ἔνοιωσε κάποιον νὰ τὸν χτυπάη στὸν ὦμο. Σήκωσε λοιπὸν ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι του. Ἕνας ἄγνωστος στεκόταν ὄρθιος κοντά του. Ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης του πῆρε ἕνα μολύβι ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ κι' ἔγραψε ἀργὰ σ' ἕνα χαρτὶ αὐτὲς τὶς λέξεις, γιατὶ ἦταν μουγκός.

«Ἕνας ἄνθρωπος δολοφονήθηκε ἀπάνω στὰ βουνά. Οἱ ἐγκληματίες, ἀφοῦ πρῶτα τὸν βασάνισαν, τὸν σκότωσαν κι' ἔπειτα τὸν ἔκαψαν!»

—Πότε; ρώτησε ἀναστατωμένος ὁ ἀστυνομικός.

—Ἐδῶ κι' ὀχτὼ μῆνες! ἔγραψε ὁ μουγκός.

—Καὶ περίμενες ὀχτὼ μῆνες γιὰ νἄρθης νὰ μᾶς τὸ πῆς;...

—Ὁ Νόμος τῆς Σιωπῆς, ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι κοντένει τὴ γλῶσσα!...

Ὁ παράδοξος ἐπισκέπτης, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ καταπληκτικὸ ὕφος τοῦ σερίφη, συνέχισε ἀργὰ τὸ γράψιμό του:

—Κάθομαι σὲ μιὰ καλύβα, μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ βουνοῦ. Μιὰ νύχτα εἶδα κάτι φλόγες νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος. Φοβήθηκα τότε μήπως ἡ φωτιὰ μεγαλώσει κι' ἔτρεξα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος γιὰ νὰ τὴν περιορίσω. Μόλις ἔφτασα ὅμως κοντά της, πάγωσα ἀπὸ τὸν φόβο μου! Εἶδα ἕναν χωριανό μου ξαπλωμένο ἀπάνω στὴ φωτιὰ νὰ καίγεται! Γύρω του στεκόντουσαν τέσσερες ἄνθρωποι. Ἕνας ἄλλος πιὸ πέρα προσπαθοῦσε νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα νὰ σωπάση, φράζοντας μὲ τὰ χέρια του τὸ στόμα της.

Πιὸ πέρα ἀκόμα, σ' ἕνα δέντρο, εἶδα ἕναν ἄλλο κάτοικο τοῦ Ὀζάρκα νὰ παρακολουθῆ κρυμμένος προσεκτικὰ τὸ κάψιμο τοῦ θύματος: Ἦταν ὁ Λούϊς Σώνκλη.

—Γνωρίζεις τὴ γυναίκα ποὺ καλοῦσε βοήθεια; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Θυμᾶμαι καλά... Ἦταν ἡ Τίλλα Ρούμινερ καὶ τὸ θῦμα ἦταν ὁ Κόννυ Φράνκλιν, ὁ ἀρραβωνιαστικός της.

Ὁ σερίφης πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ κάλεσε τὸν εἰσαγγελέα Χοὺγκ Οὐϊλλιάμσων. Κι' ὁ ἄγνωστος, συνεχίζοντας τὴν κατάθεσί του, τοὺς ἀπεκάλυψε ἀκόμη, ὅτι ὅταν οἱ πέντε ἐγκληματίες ἔκαψαν τὸ θῦμα τους, μάζεψαν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἔθαψαν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου.

—Εἶνε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ δῶ; τὸν ρώτησε, ὅταν τελείωσε, ὁ σερίφης.

—Ὄχι. Εἶνε ὡς εἰκοσιπέντε χιλιόμετρα...

Ὁ ἀστυνόμος κι' ὁ φίλος του εἰσαγγελεὺς Οὐϊλλιάμσων, ἀκολούθησαν τότε τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο ὡς τὸν τόπο ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα καὶ στὴ ρίζα πράγματι ἑνὸς δέντρου ἀνεκάλυψαν μερικὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα ποὺ ἦσαν μαυρισμένα ἀπὸ τὴ φωτιά. Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε ἀλήθεια. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος εἶχε ἐκτυλιχθῆ ἕνα φρικιαστικὸ ἔγκλημα.

Οἱ δυὸ φίλοι διευθύνθηκαν τότε πρὸς τὴν καλύβα τοῦ Λούϊς Σώνκλη, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε ἥσυχα τὴν πίπα του, καθισμένος στὴν πόρτα, καὶ δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἀνησυχία ὅταν εἶδε τὸν ἀστυνομικό.

—Τί ξέρεις γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Κόννυ Φράνκλιν; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ «σερίφης».

Ὁ «θεῖος», ὅπως ἀποκαλοῦσαν τὸν γέρο κάτοικο τοῦ Ὀζάρκα, χωρὶς νὰ κουνηθῆ ἀπὸ τὴν θέσι του, τοῦ ἀπάντησε ἀτάραχος:

—Δὲν ξέρω τίποτα. Ὁ νόμος τῆς σιωπῆς ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη στὸν τόπο μας...

Ὁ σερίφης ἀναγκάσθηκε τότε νὰ τὸν ἀπειλήση, ὅτι θὰ τὸν φυλάκιζε. Μὰ ὁ Λούϊς Σώνκλη δὲν εἶχε δῆ τίποτα, οὔτε ἤξερε τὰ ὀνόματα τῶν δολοφόνων.

Ὁ «σερίφης» καὶ ὁ εἰσαγγελεύς, ἀπογοητευμένοι, ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν καὶ πῆγαν νὰ βροῦν τὴν Τίλλα Ρούμινερ. Καθόταν μαζὺ μὲ τὴν μητέρα της καὶ τὰ μικρὰ ἀδέλφια της σὲ μιὰ παράγκα, κοντὰ στὸ δάσος. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Κόννυ κύτταξε τοὺς ἀστυνομικοὺς μ' ἕνα βλέμμα τρόμου καὶ δὲν τόλμησε νὰ μιλήση.

—Φοβᾶμαι τὴν ἐκδίκησί τους, εἶπε στὸν σερίφη. Θὰ μὲ σκοτώσουν κι' ἐμένα ὅπως κι' ἐκεῖνον ἂν μιλήσω!

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο, κατανικῶντας τὸ φόβο της, τοὺς ἀπεκάλυψε ὅλη τὴν φρικιαστικὴ τραγωδία:

—Πηγαίναμε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου, διηγήθηκε στοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ νὰ κανονίσουμε μὲ τὸν πάστορα τὴ μέρα τοῦ γάμου μας... Ξαφνικά, μόλις εἴχαμε φτάσει σ' ἕνα ἔρημο μέρος τοῦ δάσους, μᾶς ἐπετέθησαν πέντε ἄνθρωποι. Ἅρπαξαν τὸν ἀγαπημένο μου Κόννυ, τὸν ἔγδυσαν κι' ἄρχιζαν νὰ τοῦ χαράζουν τὸ δέρμα μὲ τὰ μαχαίρια τους. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὰ χέρια του καὶ μὲ ἀνάγκασε νὰ παρακολουθήσω ὅλο τὸ μαρτύριο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ μου. Ἀφοῦ οἱ κακοῦργοι βαρέθηκαν νὰ τὸν βασανίζουν μὲ τὰ μαχαίρια τους, μάζεψαν ξύλα, τὸν ἔδεσαν γερὰ πάνω σ' ἕνα δέντρο, κι' ἔπειτα ἔβαλαν φωτιά... Ἐπειδὴ ὅμως οὔρλιαζε δυνατὰ ἀπὸ τοὺς πόνους, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαχαῖρι του στὴν καρδιά! Δὲν ἄντεχα νὰ βλέπω τὸν ἀρραβωνιαστικό μου νὰ καίγεται καὶ λιποθύμησα... Ὅταν συνῆλθα, δὲν ὑπῆρχε τίποτα πειὰ ἀπ' αὐτόν. Οἱ κακοῦργοι μοῦ ἔδειξαν τότε τὰ μαχαίρια τους καὶ μὲ φοβέρισαν, ὅτι ἂν μιλήσω, θὰ πάθω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια.

—Καλά, καὶ δὲν ἀνησύχησε κανεὶς γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Κόννυ Φράγκλιν; ρώτησε ὁ σερίφης.

—Ὅλος ὁ κόσμος νόμισε ὅτι μὲ εἶχε ἐγκαταλείψει κι' εἶχε φύγει μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ὀζάρκα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Τίλλα Ρούμινερ.

—Ξέρεις τὰ ὀνόματα τῶν δολοφόνων; τὴν ρώτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

Ἡ Τίλλα Ρούμινερ τότε ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται σὰν νὰ παραμίλαγε:

—Ναί! Ναί... Ὁ Γκρηνγουαίη ἦταν ἐκεῖνος ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μὲ κάνη νὰ σωπάσω, ὁ Ἔστερ χτυποῦσε τὸν Κόννυ μὲ μιὰ μυτερὴ πέτρα, ὁ Γιοῦνγκερ τὸν χτυποῦσε καὶ τὸν κομμάτιαζε ἀλύπητα... Δυστυχισμένε μου Κόννυ!... Ἄ τὸν κακοῦργο τὸν Χουάϊτ, μὲ τί λύσσα τοῦ ἔμπηξε τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιά...

—Μὰ ὁ μουγκὸς μᾶς ἔγραψε, ὅτι ἦσαν πέντε οἱ δολοφόνοι, παρατήρησε ὁ σερίφης.

Ἡ Τίλλα Ρούμινερ δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντησε:

—Ὄχι, ὄχι, ἦσαν τέσσερες! Ὁ μουγκὸς ξεγελάστηκε. Ἦσαν μονάχα τέσσερες!

Ὁ «σερίφης» διάταξε τότε τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, νὰ συλλάβουν τοὺς τέσσερες ἐγκληματίας. Ἔπειτα, ἔβαλε σ' ἕνα αὐτοκίνητο τὴν Τίλλα Ρούμινερ, τὸν μουγκὸ καὶ τὸν Λούϊς Σώνκλη καὶ μὲ τὴν συνοδεία τῶν χωροφυλάκων, γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσουν ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους κατοίκους τοῦ Ὀζάρκα ποὺ ἤθελαν νὰ τοὺς τιμωρήσουν, γιατὶ εἶχαν παραβῆ τὸν Νόμο τῆς Σιωπῆς, τοὺς ὡδήγησε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα...

Ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Κόννυ Φράνκλιν, Τίλλα Ρούμινερ

Ὁ πέμπτος δολοφόνος, ποὔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ νεκραναστημένου...

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν θὰ εἶχε τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ θὰ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἄγρια δράματα τῆς ἐρωτικῆς ἀντιζηλείας, ἂν τὴ μέρα ποὺ δικαζόντουσαν οἱ τέσσερες ἐγκληματίαι, δὲν παρουσιαζόταν...τὸ θῦμα πρὸ τῶν καταπλήκτων δικαστῶν.

—Εἶμαι ὁ Κόννυ Φράνκλιν, δήλωσε κατηγορηματικὰ στοὺς δικαστάς. Φωνάξτε τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου νὰ μὲ ἀναγνωρίση!...

Ἡ Τίλλα Ρούμινερ, ὅμως, δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

—Ὄχι, ὄχι! Δὲν εἶνε αὐτός, ψιθύρισε, δὲν εἶνε ὁ Κόννυ! Ὁ ἀγαπημένος μου ἦταν ξανθὸς κι' εἶχε γκρίζα μάτια, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε μελαχροινὸς μὲ μαῦρα μάτια.

—Τίλλα, ἀγαπημένη μου Τίλλα, δὲν μὲ γνωρίζεις λοιπόν; Μὲ ξέχασες τόσο γρήγορα; φώναξε ὁ «ἀρραβωνιαστικός» της κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

Μὰ ἐκείνη τραβήχτηκε μὲ φρίκη ἀπὸ κοντά του.

—Ὄχι, δὲν εἶσαι ἐσύ!... Τὸν ἀγαπημένο μου τὸν εἶδα νὰ τὸν σκοτώνουνε μπροστά μου!... Ἔπειτα, ἂν εἶσαι ἐσὺ ὁ Κόννυ, πές μου τί τραγοῦδι μοῦ τραγουδοῦσες ὅταν εἴμαστε μαζύ;... τὸν ρώτησε, περίεργη, ἡ Τίλλα.

—Μά, τὸ «Στὸ δρόμο μὲ τὰ μοναχικὰ πεῦκα», ἔκανε ἐκεῖνος κι' ἄρχισε νὰ τὸ τραγουδάη...

Ἡ Τίλλα Ρούμινερ πήγαινε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν τρόμο της.

—Ὄχι, δὲν τραγουδοῦσε ἔτσι ὁ ἀγαπημένος μου!... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ψεύτης, ψιθύρισε τρέμοντας σύγκορμη.

Τότε ἐπενέβη ὁ πατέρας της.

—Ἂν εἶσαι ὁ Κόννυ, εἶπε στὸν ἄγνωστο, ποῦ εἶνε ἡ φυσαρμόνικά σου;

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ φυσαρμόνικα κι' ἄρχισε νὰ παίζη.

—Δὲν εἶσαι ὁ Κόννυ! φώναξε θυμωμένος ὁ Ρούμινερ. Ὁ Κόννυ ἔπαιζε μὲ μεγάλη μαεστρία. Ἐσὺ δὲν ξέρεις τίποτα!...

Παραδόξως ὅμως, οἱ δυὸ ἄλλοι μάρτυρες ποὺ ἐκλήθησαν κατόπιν, ἀνεγνώρισαν στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου, τὸν Κόννυ Φράνκλιν!

Οἱ δικασταὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ παραδεχθοῦν. Τέλος, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολύωρη σύσκεψι, ἐκήρυξαν ἀθώους τοὺς κατηγορουμένους καὶ διέταξαν νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐλεύθερους...

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, μπροστὰ στὰ πεῦκα ὑψώθηκε πάλι μιὰ τεράστια φωτιὰ κι' ὅταν ὁ σερίφης ἔχοντας μιὰ κακὴ προαίσθησι ἔτρεξε μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐκεῖ πέρα, βρῆκε τὰ πτώματα τῆς Τίλλας Ρούμινερ καὶ τῶν δυὸ ἄλλων μαρτύρων, τοῦ μουγκοῦ καὶ τοῦ Λούϊς Σώνκλη νὰ καίγωνται μέσα στὶς φλόγες...

Ὁ Νόμος τῆς Σιωπῆς, εἶνε ὁ τρομερώτερος νόμος τῆς πολιτείας τοῦ Ἄρκανσας!

Ὅσο γιὰ τὸν ἄγνωστο ποὺ παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριο ὡς Κόννυ Φράνκλιν, μαντεύει κανείς, εὔκολα, ὅτι ἦταν ὁ πέμπτος δολοφόνος.

Ἡ Τίλλα Ρούμινερ εἶχε μισοτρελλαθῆ ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ δὲν τὸν θυμόταν πειά. Ὁ πέμπτος λοιπὸν δολοφόνος ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ «θύματος» καὶ τέλος, ὅταν κατάφερε νὰ ἀθωώση τοὺς συνενόχους του, ἐκδικήθηκε μαζύ τους ἐκείνους ποὺ εἶχαν μιλήσει, παραβαίνοντας τὸν σκληρὸ Νόμο τῆς Σιωπῆς.

ΧΕΝΡΥ ΜΩΣΝΙΚ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 18 ΚΑΙ Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α

Ὁ ἀριθμὸς 18 εἶχε παίξει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ ἀειμνήστου βασιλῆᾶ μας Γεωργίου.

Στὴν Ἑλλάδα ἦρθε στὰ 1863 (1+8+6+3=18) στὶς 18 Μαρτίου κι' ἦταν τότε 18 χρόνων. Ἀνηγορεύθη βασιλῆᾶς στὶς 18 Μαρτίου. Τὸ ὄνομά του Γεώργιος Χριστιανὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 γράμματα. Ὁ πατέρας του εἶχε γεννηθῆ στὰ 1818. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ 18 καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων του εἶνε 18. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλικῆς συζύγου του Ὄλγα Κωνσταντινόβνα ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 γράμματα

Συμπτώσεις, θὰ πῆτε...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ Γάλλοι καὶ τὰ παρατσούκλια. Οἱ αἰώνιοι Ἀμερικανισμοί. Μιὰ μακαβρία ρεκλάμα. Πανω στὸν τάφο τοῦ μακαρίτη. Γιὰ 50 δολλάρια! Τὸ δηλητήριο τῆς νικοτίνης. Πῶς νὰ τὸ ἀποφεύγετε. Ἡ προσοχὴ τῶν μαθητῶν στὸ σχολεῖο. Τί λέγει ἕνας Βέλγος παιδαγωγός, κτλ. κτλ.

Οἱ Γάλλοι τοὺς τοκογλύφους τοὺς ὀνομάζουν «Ἄραβας», τοὺς κλακὲρ τῶν θεάτρων «Ρωμαίους», τοὺς θυρωροὺς «Ἑλβετούς», τοὺς τυχοδιῶκτες «Βοημούς», τοὺς δολίους «Ἀμερικανούς», τοὺς δανειστὰς «Ἄγγλους», τοὺς ὑπόπτους «Κινέζους», τοὺς λάγνους «Τούρκους», τοὺς μεθύσους «Πολωνούς», τοὺς φιλαργύρους «Ἑβραίους», κι' ὅσους κάνουν ματσαράγκες στὰ χαρτιὰ «Γραικοὺς» (Ἕλληνας) !...

* * *

Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα νεκροταφεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης μποροῦσε, πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων, νὰ διαβάση κανένας ἐπάνω σὲ μιὰ ἐπιταφία πλάκα τὴν ἑξῆς Ἀμερικανικώτατη...ρεκλάμα :

«Ἐνθάδε μὲν κεῖται, εὑρίσκεται ὅμως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὑψίστου, ὁ μακαρίτης σύζυγός μου V. H. S., αὐτοκτονήσας μὲ ρεβόλβερ συστήματος Κόλτ. Τὰ ρεβόλβερ αὐτὰ πωλοῦνται στὴν ὁδὸ Old Brown 32 καὶ εἶνε ἐξαίρετα καὶ θαυμασίας ἀποτελεσματικότητος ὅπλα, γιὰ κάτι τέτοιες περιπτώσεις».

Ὁ κατασκευαστὴς τῶν ρεβόλβερ Κὸλτ ἐπλήρωσε στὴν ἀπαρηγόρητη χήρα 50 δολλάρια, γιὰ νὰ τοῦ παραχωρηθῆ τὸ δικαίωμα νὰ χαράξη ἐπάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτη συζύγου της τὴν πρωτότυπη αὐτὴ ἐπιτύμβια ρεκλάμα.

* * *

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ καπνὸς ἔχει, κοντὰ στὰ ἄλλα συστατικά του, καὶ μεγάλη δόσι νικοτίνης. Ἡ νικοτίνη εἶνε δριμύτατο στὴ γεῦσι δηλητήριο καὶ μιὰ σταγόνα της ἀρκεῖ, ὅταν χυθῆ ἐπάνω στὴ γλῶσσα ἀνθρώπου ἢ σκυλιοῦ, νὰ ἐπιφέρῃ τὸ θάνατο.

Γιὰ νὰ ἀποφύγουν οἱ καπνισταὶ τὴ χρονία δηλητηρίασι τῆς νικοτίνης, μποροῦν νὰ καταφύγουν στὸ ἑξῆς ἁπλούστατο ὅσο καὶ ἀποτελεσματικὸ προφυλακτικό : Τοποθετοῦν μέσα στὴν πίπα τους ἕνα μικρὸ κομματάκι βαμπακιοῦ, βουτηγμένου σὲ διάλυσι ταννικοῦ ἢ κιτρικοῦ ὀξέος. Ὁ καπνός, περνῶντας ἀπὸ τὸ βαμπάκι, ἀφήνει ἐκεῖ τὴν νικοτίνη του, ἡ ὁποία μετατρέπεται σὲ ταννικὴ ἢ κιτρικὴ νικοτίνη καὶ δὲν φτάνει ὡς τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανά μας.

* * *

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ Βέλγου παιδαγωγοῦ Σούϋτεν, ἡ προσοχὴ τῶν μαθητῶν κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογος πρὸς τὴν θερμοκρασία τοῦ ἀέρος.

Δηλαδὴ εἶνε μεγαλείτερη τὸν χειμῶνα καὶ μικρότερη τὸ θέρος. Μεγαλείτερη κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὥρες καὶ μικρότερη κατὰ τὶς μεσημβρινές.

Ἐπίσης εἶνε μεγαλείτερη στὶς ἀνώτερες τάξεις, παρὰ στὶς κατώτερες. Μεγαλείτερη στὰ....θήλεα, παρὰ στὰ ἄρρενα, ἡ δὲ διαφορὰ ὑπὲρ τῶν θηλέων αὐξάνεται ἀκόμη περισσότερο κατὰ τὸν χειμῶνα.

* * *

Σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Ἀμβούργου κάποιος κύριος παρέθεσε πρὸς τιμὴν μιᾶς κυρίας γεῦμα. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος αὐτοῦ ἡ κυρία βρῆκε μέσα σὲ ἕνα στρεῖδι ἕνα ὡραιότατο μαργαριτάρι, ἀξίας τριῶν χιλιάδων μάρκων.

Τὸ εὕρημα αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ δικαστικοῦ ἀγῶνος, γιὰ τὴν ἑξῆς αἰτία : Ὁ μὲν ξενοδόχος διεκδικεῖ τὸ μαργαριτάρι, λέγοντας ὅτι πούλησε μόνον τὸ στρεῖδι καὶ ὄχι τὸ πολύτιμο πετράδι στὴν κυρία. Τὸ διεκδικεῖ ὅμως καὶ ὁ φίλος τῆς κυρίας, λέγοντας ὅτι αὐτὸς ἐπλήρωσε τὰ καταναλωθέντα φαγητά, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ στρεῖδι.

Ἐντωμεταξύ, καὶ ἡ κυρία ὥρισε δικηγόρο, διεκδικῶντας κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της τὸ μαργαριτάρι, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι τὸ γεῦμα παρετέθη πρὸς τιμήν της, ἑπομένως δὲ πᾶν ὅ,τι μπῆκε στὸ τραπέζι τῆς ἀνῆκε δικαιωματικῶς !...

Σὲ ποιόν, λοιπόν, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶσται, ἀνήκει τὸ μαργαριτάρι ; Ὁ λύτης τοῦ αἰνίγματος παρακαλεῖται νὰ φωτίση καὶ τὸν δυστυχισμένο δικαστὴ τοῦ Ἀμβούργου, ὁ ὁποῖος τραβάει ἀκόμη τὰ μαλλιά του.

* * *

Τὰ αἴτια τῆς νευρασθενείας πρέπει νὰ ζητηθοῦν πρῶτα - πρῶτα στὴν κατάχρησι τοῦ ὁμιλεῖν ! Ἔτσι τοὐλάχιστον «φθέγγεται» ὁ διαμαρτυρόμενος ἱερεὺς Σαμουὴλ Λόμβαρδ, σὲ κάποια διάλεξί του, τὴν ὁποία ἔκανε τελευταίως. Ὁ σεβάσμιος καὶ σοφὸς αὐτὸς λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ἀπέδειξε μὲ σειρὰ παραδειγμάτων ὅτι οἱ πιὸ φλύαροι ἄνθρωποι εἶνε καὶ οἱ πιὸ νευρασθενικοί !...

Λιγώτερα λοιπὸν τὰ λόγια σας, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶσται — καὶ πρὸ παντός, ἀγαπητές μας ἀναγνώστριες ! — γιὰ νἄχετε ἐξασφαλισμένη τὴν ἰσορροπία τοῦ νευρικοῦ συστήματός σας !...

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

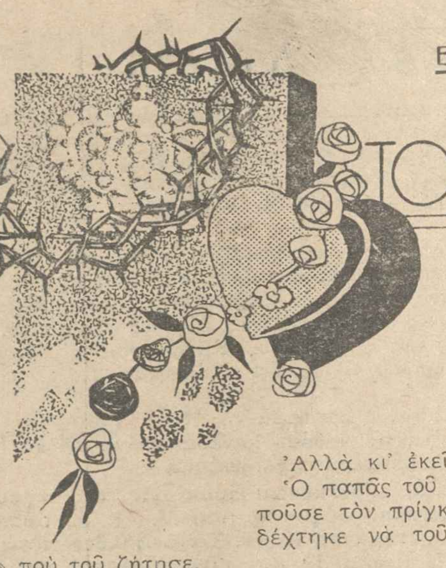

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Χ'.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ συνέβησαν τὰ ἴδια.

Ὁ παπᾶς τοῦ Τατοΐου, ἂν κι' ἀγαποῦσε τὸν πρίγκηπα ἐξαιρετικά, δὲν δέχτηκε νὰ τοῦ κάμη τὴ «μεγάλη χάρι» ποὺ τοῦ ζήτησε.

Ὁ πρίγκηψ θύμωσε, φώναξε, φοβέρισε, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Κι' ἐπενέβη κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Ἀσπασία, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάση καὶ νὰ τὸν παρηγορήση.

—Θάρρος, φίλε μου, θάρρος! τοῦ εἶπε.

—Θάρρος! Αὐτὸ εἶνε μιὰ λέξι, Μπίκα μου. Ὡς πότε θὰ κάνουμε κουράγιο; Δὲν ἀντέχω πειά, ὁμολογῶ πῶς δὲν ἀντέχω.

—Δὲν εἴπαμε, Ἀλέξανδρε, πῶς θὰ κάνουμε ὑπομονή, ὥς ποὺ νἄρθη ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ πόθοι μας; Δὲν μοῦ ὑποσχέθηκες πῶς θὰ περιμένης καὶ σύ, χωρὶς διαμαρτυρίες τὴν ἡμέρα αὐτή;

—Ναί, τὸ ὑποσχέθηκα. Μὰ τώρα πειὰ ποὺ βλέπω ὅτι εἶνε ὅλοι ἐναντίον μας, πῶς κανένας δὲν θέλει νὰ μᾶς δῆ εὐτυχισμένους, θὰ κάνω κι' ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει...

—Τί ἐννοεῖς, Ἀλέξανδρε;

—Ὤ, μὴν ἀνησυχῆς, Μπίκα. Εἶνε ἁπλούστατο. Θὰ κάμω κάτι ποὺ θὰ θέση τέρμα στὰ βάσανά μας.

—Τί; Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς.

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα. Νά... Θὰ πετάξω ἀπὸ πάνω μου τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος. Αὐτὸς ὁ τίτλος τὰ φταίει ὅλα. Ἔτσι, ὅταν λυτρωθῶ ἀπὸ αὐτόν, ὅταν γίνω κι' ἐγὼ ἕνας κοινὸς θνητός, δὲν θὰ μπορέση, κανεὶς πειά, νὰ μοῦ ἀρνηθῆ νὰ σὲ κάμω γυναῖκα μου.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιό σου;

—Αὐτό.

—Μιλᾶς σοβαρά, Ἀλέξανδρε;

—Σοβαρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

—Λοιπόν, ὄχι. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μιλᾶς σοβαρά. Γιατί, ἂν τὸ ἔκανες αὐτὸ ποὺ λές, θὰ κατέστρεφες γιὰ πάντα τὴν εὐτυχία μας.

—Σ' ἐνδιαφέρει τόσο ὁ τίτλος τοῦ πρίγκηπος; Θὲς νὰ γίνης πριγκήπισσα ἢ ἁπλῶς γυναῖκα μου; Σὲ ρωτῶ, Μπίκα...

—Δὲν μὲ ρωτᾶς, ἀγαπημένε μου, μὲ βρίζεις. Ναί, Ἀλέξανδρε, μὲ βρίζεις, λέγοντάς μου τέτοια λόγια. Μοῦ μιλᾶς, σὰν νὰ μὴ μὲ γνωρίζης. Ὄχι λοιπόν, χίλιες φορὲς ὄχι, δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ τίτλος σου. Δὲν ἐπεθύμησα ποτὲ νὰ γίνω πριγκήπισσα, καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ αὐτό. Ὁ πόθος μου, ὁ μοναδικὸς τῆς ζωῆς μου πόθος, τὸ μεγάλο μου ὄνειρο, ἦταν πάντα νὰ γίνω ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς σου. Ναί, θὰ γινόμουν γυναῖκα σου, κι' ἂν ἀκόμη ἤσουν ὁ ἔσχατος τῶν θνητῶν. Κι' ἂν σοῦ λέω νὰ μὴ προβῆς στὸ διάβημα ποὺ ἀπειλεῖς νὰ κάμης, πάνω στὴν ἀπελπισία σου, σοῦ τὸ λέω ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σένα πρῶτα, γιατὶ ξέρω τί θόρυβο θὰ προκαλέση αὐτὴ ἡ πρᾶξι σου, πόσο θὰ λυπηθοῦν οἱ γονεῖς σου, πόσο θὰ χαροῦν οἱ ἐχθροί σας. Μὲ καταλαβαίνεις τώρα;

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ πῆ λέξι.

Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Ἀσπασίας Μάνου ἦσαν ἀκαταμάχητα.

Ἡ Ἀσπασία τὸν παρακολουθοῦσε ὡς τόσο μὲ ἀγωνία.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε σὲ λίγο, μὲ συγκινημένη φωνή.

—Λοιπόν, ἀπάντησε ὁ Ἀλέξανδρος, ἀναστενάζοντας, ἂς γίνει τὸ θέλημά σου. Ὑποχωρῶ, δὲν ἐπιμένω, σταυρώνω τὰ χέρια μου καὶ περιμένω, καθηλωμένος πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου μου. Μὰ πόσο θὰ κρατήση αὐτό; Πόσο, Θεέ μου, πόσο;...

* * *

Πράγματι, τὸ ἐρωτικὸ μαρτύριο τοῦ Ἀλεξάνδρου κράτησε ἀρκετὸν καιρὸ ἀκόμα. Κι' ὄχι μόνον αὐτό. Ἀλλὰ ποτίστηκε στὸ μεταξὺ καὶ μ' ἕνα σωρὸ πικρίες, θλίψεις κι' ἀπογοητεύσεις. Τὰ σύννεφα ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ ἀπειλητικὰ καὶ μαῦρα σὰν τὸν Ἄδη, πάνω ἀπ' τὸν Ἑλληνικὸ θρόνο, ξέσπασαν σὲ μιὰ τρομερὴ καὶ βίαιη καταιγίδα. Ἡ Ἑλλὰς ἀναστατώθηκε. Ὁ λαὸς χωρίστηκε σὲ δυὸ μερίδες. Ἄνοιξε μεταξύ του τὸ ἀπαίσιο χάσμα, τὸ ὁποῖο δὲν «ἐγέμισε ἀκόμα μὲ ἄνθη» δυστυχῶς κατὰ τὸ στίχο τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ πολιτικὴ διάστασις ἦταν τρομερή. Ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, ἀπὸ τοὺς ἀγριωτέρους. Ἄνθρωποι ἐθυσιάστηκαν, αἷμα Ἑλληνικὸ ἔρρευσε ἀδίκως. Ὁ Ἑλληνικὸς θρόνος ἄρχισε νὰ σείεται καὶ νὰ κλονίζεται. Ἡ προβλέψεις τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπραγματοποιοῦντο, κατὰ τὸν πλέον φρικτὸ τρόπο μάλιστα. Κινήματα, στάσεις, ἐπαναστάσεις!...

Ἡμέρες κακές, ἡμέρες θλιβερὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα!...

Γεγονότα ἀπαίσια, ποὔγιναν αἰτία νὰ μαρανθῆ καὶ νὰ φυλλορροήση ὁ στέφανος τόσων νικῶν καὶ τόσων θριάμβων, ποὺ ἐστόλιζε τὸ μέτωπον τῆς μεγάλης πατρίδος!...

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ τῶν γεγονότων αὐτῶν. Εἶνε προτιμώτερον νὰ μὴ τὰ θυμᾶται κανείς. Ἄλλωστε, πρόκειται περὶ γεγονότων γνωστῶν. Κι' ἀκόμη ἡμεῖς δὲν γράφουμε τὴν πολιτικὴν ἱστορία τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἐξιστοροῦμεν τὰ τοῦ εἰδυλλίου τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς δίδος Ἀσπασίας Μάνου. Γιατὶ λοιπὸν ν' ἀναμίξωμεν ἐδῶ τὴν πολιτικήν; Δὲν ἔχει καμμίαν θέσιν εἰς μιὰν ἐρωτικὴν ἱστορίαν. Καὶ αὐτὰ τὰ γεγονότα τὰ πολιτικά, τὰ ἀπολύτως σχετιζόμενα μὲ τὴν ἱστορία μας, θὰ τ' ἀναφέρουμε ξηρὰ καὶ θὰ τὰ παρέλθωμεν ἐπιτροχάδην.

Καλύτερα νὰ μὴν ἐνθυμεῖται κανείς.

Προτιμωτέρα ἡ λήθη.

* * *

Εὑρισκόμεθα πλέον εἰς τὰς παραμονὰς τῆς πρώτης ἀπομακρύνσεως τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου ἐξ Ἑλλάδος. Εἶνε μιὰ ἡμέρα χαρούμενη, γεμάτη Ἀττικὸ φῶς, γεμάτη δόξαν. Ὅλα πανηγυρίζουν. Στὸ παλάτι ὅμως θρηνοῦν. Οἱ δρόμοι γύρω ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα εἶνε γεμάτοι κόσμο, κόσμο ἀλλόφρονα καὶ βαθύτατα συγκινημένον...

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος πρόκειται νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὡς πότε; Γιὰ πόσον καιρό; Κανένας δὲν ξέρει...

Ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος, μὴ φανταζόμενος τί πρόκειται νὰ συμβῆ, μὴ ὑποπτευόμενος τὰ θλιβερὰ γεγονότα ποὺ θὰ ἐξετυλίσσοντο ραγδαίως τὴν ἡμέρα αὐτή, ἔχει φύγει ἀπ' τὸ πρωῒ μὲ τὴν δίδα Μάνου, γιὰ ἕνα μικρὸ περίπατο στὴν ἐξοχή.

Ἡ φασαρίες τοῦ τελευταίου καιροῦ τὸν εἶχαν ἐκνευρίσει.

Ποθεῖ τὴ γαλήνη, τὴν ἡσυχία.

Καὶ τὴν ἡσυχία αὐτή, μόνον στὴν ἐξοχὴ τὴ βρίσκει, ἔχοντας πλάϊ του τὴν καλή του.

Μεσημέρι.

Ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος γυρίζει μὲ τὴν ἀγαπημένη του στὰ Ἀνάκτορα. Μόλις φτάνει ἐκεῖ καὶ βλέπει τὴν ἀναστάτωσι ποὺ ἐπικρατεῖ, ἀνησυχεῖ.

Τί συμβαίνει λοιπόν;

Ἡ καρδιά του σφίγγεται.

Ἀνεβαίνει γρήγορα-γρήγορα ἐπάνω, γιὰ νὰ κατευθυνθῆ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του.

Ὅλοι τὸν κυττάζουν παράξενα. Πολὺ περίεργα, πολὺ λυπημένα...

Ἡ καρδιὰ τοῦ πρίγκηπος χτυπᾶ, χτυπᾶ δυνατά.

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Σοφία, τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου τους

Ἔχει λαχανιάσει μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, αὐτὸς ὁ ἀκούραστος, ὁ ἀναρριχώμενος στὶς πιὸ ἀπότομες κακοτοπιὲς τῆς Ἀττικῆς ἐξοχῆς.

Ἡ δεσποινὶς Μάνου τὸν ἀκολουθεῖ ξοπίσω, ἀνήσυχη κι' αὐτὴ καὶ καταταραγμένη.

Πρὶν φτάσει στὸ γραφεῖο τοῦ βασιλέως ὁ πρίγκηψ κι' ἐνῶ περνᾶ διάφορες αἴθουσες, βρίσκεται ἄξαφνα μπρὸς στὸν πατέρα του.

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶνε χλωμός.

Μάταια προσπαθεῖ νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

Ὁ Ἀλέξανδρος σταματᾶ καὶ τὸν κυττάζει γεμάτος ἀγωνία.

Θέλει νὰ μιλήση, θέλει νὰ ρωτήση, νὰ μάθη, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμι.

Κάτι τὸν πνίγει, κάτι τὸν κάνει νὰ φοβᾶται...

Ἕνας ἀόριστος τρόμος τὸν κατέχει.

Ἡ Ἀσπασία Μάνου στέκεται κι' αὐτὴ στὴ μέση τῆς αἰθούσης ἀνήσυχη. Θὰ ἤθελε νὰ φύγη, ν' ἀποτραβηχτῆ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ πειά.

Κι' ἐπακολουθεῖ πλέον ἡ ἀκόλουθη σκηνή, ὅπως ἀκριβῶς μᾶς τὴν ἀφηγήθη ἡ πριγκήπισσα Ἀσπασία, κατὰ τὸ τελευταῖο της ταξεῖδι στὴν Ἀθήνα.

Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος προχώρησε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο, ἅπλωσε τὸ χέρι του, τὸ ἀκούμπησε στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀλέξανδρε, ἀπὸ σήμερα εἶσαι βασιλεύς!

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν πιστεύει στ' αὐτιά του.

Νεκρικὴ ὠχρότης ἁπλώνεται στὴ μορφή του.

Κυττάζει τὸν πατέρα του ταραγμένος, ἐκστατικός.

—Ναί, Ἀλέξανδρε, ἐπαναλαμβάνει μὲ λυπημένη φωνὴ ὁ Κωνσταντῖνος. Φεύγω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Θὰ μείνης ἐσὺ στο θρόνο...

—Δὲν εἶνε δυνατόν! ψιθυρίζει κατάπληκτος ὁ Ἀλέξανδρος. Φεύγετε!

—Ναί, παιδί μου. Ἔτσι πρέπει νὰ γίνη.

—Κι' ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου;

—Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλ' αὐτὰ κατόπιν, Ἀλέξανδρε, ἀπαντᾶ ὁ βασιλεὺς κι' ἡ φωνή του ἐλαφροτρέμει.

Ἡ Ἀσπασία Μάνου τ' ἀκούει ὅλ' αὐτὰ κατάπληκτη ἐπίσης. Νομίζει ὅτι ὀνειρεύεται...

Ἡ καρδιά της σταματᾶ...

Τὰ πόδια της κλονίζονται...

Καὶ στηρίζεται στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση, γιὰ νὰ μὴ σωριαστῆ κάτω.

—Θὰ σὲ δῶ σὲ λίγο, παιδί μου, λέγει ὁ βασιλεὺς στὸν πρίγκηπα κι' ἀποσύρεται στὸ γραφεῖο του, τὸ ὁποῖο εἶνε γεμᾶτο αὐλικούς, πολιτικούς, ἀνωτέρους ἀξιωματικούς.

Ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος ἔχει ἀπομείνει στὴ μέση τῆς αἰθούσης βουβός, σαστισμένος, σὰν νὰ ἐπέτρωσε.

Ἔχει λησμονήσει πειὰ κι' αὐτὴ τὴν ἀγαπημένη του, ποὺ βρίσκεται λίγα βήματα πλάϊ του...

Βασιλεύς!...

Αὐτὸς βασιλεύς!...

Δὲν τολμᾶ νὰ τὸ πιστέψη. Δὲν θέλει νὰ τὸ πιστέψη. Δὲν εἶχε ποτὲ μιὰ τέτοια φιλοδοξία. Ἦταν εὐχαριστημένος μάλιστα, ποὺ ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου δὲν ἔπεσε σ' αὐτόν, ποὺ δὲν ἦταν ὁ πρωτότοκος τῶν γονέων του. Τὸν ἐβάραινε ἐπαχθέστατα κι' αὐτὸς ὁ τίτλος τοῦ πρίγκηπος. Δὲν ἦταν γεννημένος γιὰ τέτοια πράγματα. Ἡ διαθέσεις του, τὰ γοῦστα του ἦσαν ἐντελῶς ξένα πρὸς ὅλ' αὐτά. Δὲν εἶχε φιλοδοξίες κι' ὁ μόνος του πόθος, ἦταν ὁ ἔρωτας καὶ τὸ μόνο του ὄνειρο ἡ ἕνωσίς του μὲ τὴ λατρευτή του.

Καὶ τώρα;

Τώρα ἡ ἀνωμαλία τῆς καταστάσεως, τὰ πρᾶγματα τὰ πολιτικά, ἔτσι ποὺ ἦρθαν, οἱ ἐχθροὶ τοῦ πατέρα του, ἡ κακὴ μοῖρα τῆς Ἑλληνικῆς δυναστείας, τὸν ἔφεραν ἀκουσίως του πρὸς τὸ θρόνο, τὸν ἀπομάκρυναν ἀπ' τὴν ἥσυχη ζωή του, τὸν ἀναστάτωναν, πήγαιναν νὰ τοῦ φορέσουν ἕνα στέμμα, ποὺ θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ἀκάνθινο.

Ἡ σκέψεις αὐτὲς στριφογύριζαν τώρα στὸ μυαλὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, σὲ μιὰ ζαλιστικὴ δίνη.

Εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι στὸ στῆθος του, εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια του καὶ σκέφτοταν, σκέφτοταν, ζαλιζόμενος διαρκῶς καὶ περισσότερο...

Βαθεῖς στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ στῆθος του.

Θὰ ἤθελε νὰ κλάψη, νὰ κλάψη, σὰν μικρὸ παιδί.

Καὶ θὰ τὸ ἔκανε—αἰσθανόταν ἀκατανίκητα τὴν ἀνάγκη αὐτὴ—θὰ τὸ ἔκανε λέμε, ἂν βρισκόταν σ' ἕνα μέρος πιὸ ἀπόμερο, ποὺ νὰ μὴ τὸν βλέπη κανείς, κανεὶς νὰ μὴν τὸν ἀκούη...

Ἄξαφνα, ἕνα χέρι τὸν ἄγγιξε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

Ἦταν ἡ Ἀσπασία.

Τὸν εἶχε πλησιάσει σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ, μαντεύουσα τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπόγνωσί του. Τὸ ἀντίκρυσμά της ἡσύχασε κάπως τὸν πρίγκηπα. Ἕνα γλυκὸ φῶς χύθηκε στὴν ψυχή του.

—Ἀλέξανδρε! ψιθύρισε ἡ Ἀσπασία.

—Ἀγάπη μου! τῆς εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος.

Καὶ γεμᾶτος λαχτάρα τὴν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του.

Ἡ αἴθουσα ποὺ βρισκόντουσαν ἦταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔρημη.

—Ἄκουσες, Μπίκα; ρώτησε σὲ λίγο ὁ πρίγκηψ τὴν Ἀσπασία. Τ' ἄκουσες ὅλα;

—Ναί, Ἀλέξανδρε.

—Εἶνε τρομερό, Μπίκα! Εἶνε ἀπίστευτο... Νομίζω πῶς ὀνειρεύομαι... Καὶ τώρα;

—Καὶ τώρα; ἐπανέλαβε κι' ἡ Ἀσπασία, ἡ τόσο ψύχραιμη σ' ἄλλες περιστάσεις, ἡ τόσο βολική.

—Τί θὰ γίνη τώρα, ἀγάπη μου; Φοβοῦμαι πῶς θὰ τρελλαθῶ! Ναί, ναί, θὰ τρελλαθῶ ἀσφαλῶς!...

Ἡ λύπη ποὺ τοὺς κατεῖχε καὶ τοὺς δυό, δὲν εἶχεν ὅρια. Ἕνα μεγάλο βάρος κάθησε στὴν καρδιά τους, ἕνα βάρος ἀσήκωτο.

Ἄξαφνα, βήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο. Κάποιος ἐρχόταν ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἀλέξανδρος παρέσυρε τὴν Ἀσπασία σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα. Ἐκεῖ ἦσαν μόνοι, ἐντελῶς μόνοι. Κανένας δὲν θὰ τοὺς ἐνοχλοῦσε.

Ὁ Ἀλέξανδρος κάθησε σ' ἕνα καναπεδάκι, σωριάστηκε μᾶλλον σ' αὐτό.

Ἡ Ἀσπασία κάθησε πλάϊ του.

Κύτταζε τὸν πρίγκηπα στὰ μάτια, γεμάτη λύπη, γεμάτη ἀπόγνωσι.

Τί τρομερὰ γεγονότα!...

Οἱ βασιλεῖς ἔφευγαν...

Ὁ ἀγαπημένος της θ' ἀνέβαινε στὸ θρόνο.

Ὁ Ἀλέξανδρός της βασιλεύς!...

Μὰ αὐτὸ δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε καθόλου. Δὲν τὴν ἐνθουσίαζε καθόλου. Τὴν τρόμαζε. Τῆς σπάραζε τὴν καρδιά. Γιατὶ ἀγαποῦσε κι' ἐσέβοταν τοὺς βασιλεῖς. Κι' ἡ ἀπομάκρυνσίς τους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὴν λυποῦσε πολύ. Τόσο πολύ!...

Ἐξ ἄλλου, ἤθελε τὸν Ἀλέξανδρο δικό της. Πρίγκηπα. Ἁπλὸν θνητὸν ἔστω, χωρὶς κανένα τίτλο.

Καταλάβαινε καλὰ ἡ ὡραία κόρη ὅτι τὸ στέμμα, ὑπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες μάλιστα, θὰ βάραινε τρομερὰ στὸ κεφάλι τοῦ Ἀλεξάνδρου. Κι' ἐπὶ πλέον, τὸ ἀνέβασμά του στὸ θρόνο θὰ τὸν ἀπομάκρυνε κάπως ἀπὸ κοντά της.

Ἕνας βασιλεύς, δὲν εἶνε ἕνας ἁπλὸς πρίγκηπας.

Κι' ὁ γάμος τους;

Τώρα πειὰ δὲν θὰ μποροῦσαν, μὲ κανένα τρόπο, νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά τους.

Ἡ Ἀσπασία τὸ ἀντελαμβάνετο καλὰ αὐτό. Κι' ἡ καρδιά της αἱμάτωνε, ἀλγοῦσε...

Ἔμειναν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα πλάϊ-πλάϊ, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, χωρὶς νὰ μιλοῦν, βυθισμένος καθένας τους στὶς σκέψεις του.

Τέλος ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος γύρισε στὴν Ἀσπασία καὶ τῆς εἶπε:

—Νομίζω πῶς βλέπω κάποιο κακὸ ὄνειρο!

—Κι' ἐγώ, ἀπάντησε ἡ Ἀσπασία, ἀναστενάζοντας.

—Θεέ μου, τί θὰ γίνη; Βασιλεὺς ἐγώ! Ὄχι, ὄχι, ποτέ!...

—Δὲν μπορεῖς νὰ παρακούσης τὸν πατέρα σου, Ἀλέξανδρε.

—Μὰ δὲν εἶνε θέλησις τοῦ πατέρα μου ὅλ' αὐτά.

—Ἴσως ναί... Γιὰ νὰ πάρη ὅμως μιὰ τέτοια ἀπόφασι ὁ πατέρας σου, θὰ πῆ πῶς βρέθηκε μπρὸς σὲ σκληρὰ ἀνάγκη.

—Ὥστε;... Μὲ συμβουλεύεις νά;...

—Νὰ ὑπακούσης τὸν πατέρα σου, Ἀλέξανδρε.

Ὁ πρίγκηψ σηκώθηκε ὄρθιος κι' ἄρχισε νὰ βηματίζη πάνω-κάτω νευρικά.

—Σέβομαι καὶ λατρεύω τὸν πατέρα μου, ὅπως πολὺ καλὰ γνωρίζεις, Μπίκα, εἶπε μὲ πεῖσμα, ἀλλὰ δὲν θὰ δεχτῶ. Δὲν θὰ δεχτῶ, γιατὶ δὲν εἶνε ἐπιθυμία τοῦ πατέρα μου ὅλ' αὐτά. Εἶνε μηχανορραφίες τῶν ἐχθρῶν μας. Θ' ἀρνηθῶ λοιπόν. Ναί, θ' ἀρνηθῶ. Δὲν θέλω νὰ γίνω βασιλεύς. Θέλω νὰ μ' ἀφήσουν ἥσυχο.

Ἡ Ἀσπασία δὲν μιλοῦσε.

Ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ἤξερε πῶς θὰ καλμάριζε γρήγορα.

Ἐξ ἄλλου, τί μποροῦσε νὰ πῆ αὐτή, σὲ μιὰ τέτοια περίστασι; Ἦταν τόσο σαστισμένη! Τόσο ἐκνευρισμένη!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Οἱ βασιλεῖς τῆς Δανίας Χριστιανὸς καὶ Λουΐζα, γονεῖς τοῦ βασιλέως Γεωργίου, παπποῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΜΙΤ

Μιὰ φοβερὴ ὀργάνωσι στὴν Κωνσταντινούπολι, στὰ χρόνια τοῦ «'Ερυθροῦ Σουλτάνου». Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Πατισάχ. 'Ο ἀρχιευνοῦχος 'Οσμὰν βέης καὶ τὰ μπουντρούμια τοῦ Γιλδίζ. Πῶς ἱδρύθηκε τὸ τυπογραφεῖο «'Οσμανιέ». Ἕνας ἀδιήγητος καταχραστής. Μερικὰ ἀπὸ τὸ βίο καὶ τὴν πολιτεία τοῦ 'Αβδοὺλ Χαμίτ. Τὸ χαρέμι τοῦ Σουλτάνου. Τὸ τέλος του.

ΤΩΡΑ, ποὺ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ διάφορες μυστικὲς ὀργανώσεις τῆς Εὐρώπης, ἂς γίνει γνωστὸν ὅτι ὑπῆρξε καὶ στὴν Τουρκία μιὰ τέτοια μυστικὴ 'Εταιρεία, ὀργανωμένη ἀπὸ τὸν περιβόητο Χαμίτ, γιὰ νὰ συγκρατήση τὸ σουλτανικό του θρόνο. Σ' αὐτὴν εἶχαν λάβει μέρος καὶ διαπρεπεῖς Ἕλληνες. 'Αλλ' ἂς διηγηθοῦμε τὰ περίεργα γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους.

'Η 'Εταιρεία ἐκείνη εἶχε ἱδρυθῆ κατὰ τὸ σύστημα τῶν Μασσωνικῶν Στοῶν, μὲ ἕδρα της τὸ Γιλδίζ. Ἔμβλημά της ἦταν ἕνα ρητὸ τοῦ Κορανίου, εἶχε διακριτικὰ σημεῖα καὶ ἐπέβαλε ὡρισμένες ὑποχρεώσεις στὰ πολυάριθμα μέλη της. 'Ο κύριος καὶ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς 'Εταιρείας ἦταν ἡ πίστις στὸν σουλτάνο καὶ ἡ ἀποχὴ τῶν μυημένων ἀπὸ κάθε ἄλλη 'Εταιρεία ἀντιχαμιτική.

Ἅμα ὠργανώθηκε καλὰ ἡ 'Εταιρεία, ὁ Χαμὶτ ἐφρόντισε νὰ χτισθῆ στὰ ὑπόγεια τοῦ Γιλδὶζ μιὰ μυστηριώδης φυλακή, ὅπου ἐκλείνοντο, χωρὶς καμμιὰ δίκη, οἱ συλλαμβανόμενοι ὕποπτοι. 'Απ' αὐτοὺς οἱ σπουδαιότεροι μετεφέροντο νύχτα στὸ Βόσπορο, ὅπου τοὺς ἔκλειναν σ' ἕνα σακκὶ καὶ τοὺς ἔρριχναν στὴ θάλασσα. 'Η φυλακὴ τοῦ Γιλδὶζ εἶχε δέκα κλειδιά. 'Απ' αὐτὰ τὸ ἕνα κρατοῦσε ὁ ἴδιος ὁ 'Αβδοὺλ Χαμίτ, ἕνα ἄλλο ὁ πιστός του ἀρχιευνοῦχος 'Οσμὰν βέης καὶ τὰ ἄλλα 8 ἰσάριθμα μέλη τῆς 'Εταιρείας. 'Ο βαθύπλουτος Ριζᾶ βέης — ποὺ κατώρθωσε στὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Χαμὶτ ν' ἀποκτήση μυθώδη περιουσία — κρατοῦσε καὶ αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα κλειδιά.

'Ο Ριζᾶ βέης, ὅταν διωρίστηκε θαλαμηπόλος τοῦ σουλτάνου, δὲν εἶχε οὔτε γρόσι. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πέντε ἔτη ἔγινε ὁ μεγαλείτερος κτηματίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς συνοικίας Πέραν. 'Ολόκληρα μέγαρα ἦσαν δικά του. Ἕνας Γάλλος εἶχε ὑπολογίσει τὴν κτηματικὴ περιουσία τοῦ Ριζᾶ σὲ 15 ἑκατομμύρια φράγκα ! Ὅλος ὁ κόσμος ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο σχηματίστηκε ἡ περιουσία αὐτή, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἤξερε ὁ ἴδιος ὁ Χαμίτ, ἀλλὰ λίγο τὸν ἔμελλε. 'Ο ἀσυνείδητος σουλτάνος ἤθελε πλουσίους τοὺς πιστούς του καὶ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου ἂν ἐλήστευαν τὸν κόσμο, καὶ πρὸ πάντων τοὺς γκιαούρηδες.

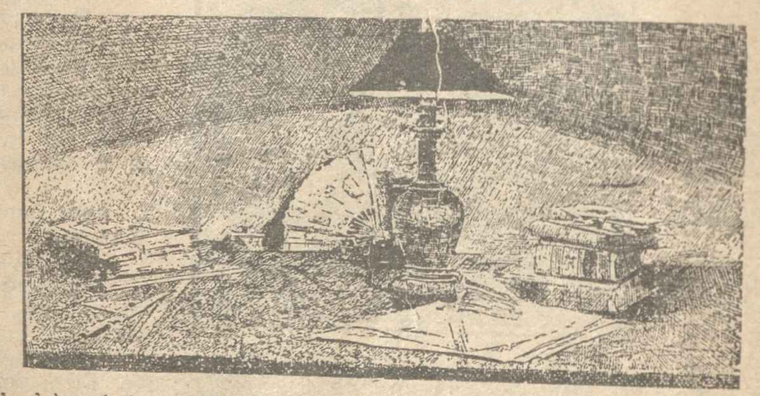

'Ο ἀρχιθαλαμηπόλος 'Οσμὰν βέης ξεπερνοῦσε τὸν Ριζᾶ στὰς μεθόδους τῆς κλεψιᾶς, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζε πολλὰ μυστικὰ τοῦ σουλτάνου, τὰ ἐξεμεταλλεύοταν γιὰ νὰ βουτᾶ ἀσφαλέστερα στὸ αὐτοκρατορικὸ ταμεῖο. 'Ο Χαμὶτ εἶχε ξεχωριστὴ ἀδυναμία σ' αὐτὸν κι' ὅταν πέθανε, ὁ Χαμὶτ ἦταν ἀπαρηγόρητος. Στὸν Παρισινὸ «Χρόνο» δημοσιεύτηκε τότε μιὰ μεγάλη καὶ ἀποκαλυπτικὴ βιογραφία τοῦ 'Οσμάν.

«'Ο θάνατος τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου τούτου — ἔγραφε ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίδα — **εἶνε γεγονός, ποὺ δὲν πρέπει νὰ περάση ἀσχολίαστο. 'Η ἐπιρροή του ὑπῆρξε μεγάλη στὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους καὶ ἡ ἐνέργειά του ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο... 'Η καταγωγὴ τοῦ 'Οσμὰν ἦταν ταπεινὴ καὶ μυστηριώδης. Στὸ παλάτι εἶχε μπῆ ἀπὸ παιδὶ καὶ προστατεύτηκε ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ σουλτάνου τόσο, ποὺ ὅλοι τὸν ἔλεγαν «ὁ λαλῆς» (δηλαδὴ ὁ παιδαγωγὸς) τοῦ Χαμίτ... Πεθαίνοντας ἄφησε περιουσία 50 ἑκατομμύρια φράγκα».**

'Ο 'Οσμὰν βέης εἶνε καὶ ὁ ἱδρυτὴς τοῦ μεγάλου τυπογραφείου, ποὺ λεγόταν «'Οσμανιέ». Πρὸ 50 ἐτῶν μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῆ στὴν Σταμπούλ, κοντὰ στὸ μνημεῖο τοῦ σουλτὰν Μαχμούτ, τὶς καμάρες ἑνὸς παληοῦ χανιοῦ, ἐρείπια ποὺ ὁλοένα ἔπεφταν. Τὸ χάνι αὐτὸ ἦταν ἄλλοτε περίφημο. 'Εκεῖ μέσα ἐφιλοξενοῦντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Αὐλῶν στὸν Πατισάχ, ὡς μουσαφίρηδες τοῦ σουλτάνου. Μπροστά του ἁπλώνονταν θαυμάσιοι κῆποι, ποὺ ἔφταναν ὡς τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. 'Εκεῖ ἦσαν ἀραγμένες αἱ θαλαμηγοὶ τοῦ σουλτάνου.

Στὸ χάνι αὐτὸ ὁ Σουλεϊμὰν ὁ Μεγαλοπρεπὴς εἶχε ἐγκαταστήσει τὸν πρέσβυ τοῦ ἀρχιδουκὸς Μαξιμιλιανοῦ τῆς Αὐστρίας, τὸν περίφημο ἐκεῖνο διπλωμάτη καὶ συγγραφέα, ποὺ ἔγραψε ὡραῖες σελίδες γιὰ τὰ Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Πόλης.

Στὰ 1888 ὁ 'Οσμὰν βέης ἐγκρέμισε τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ ἐρείπια καὶ στὸ μεγάλο αὐτὸ γήπεδο (ποὺ τοῦ τὸ χάρισε ὁ Χαμίτ), ἔχτισε τὸ μεγάλο τυπογραφεῖο ποὺ ἀναφέραμε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ Γερμανικὰ μηχανήματα εἶχαν πλημμυρίσει τὴν Εὐρώπη. 'Ο 'Οσμὰν βέης, λοιπόν, ἔφερε τυπογραφικὲς μηχανὲς ἀπὸ τὴ Λειψία καὶ πολλοὶ Γερμανοὶ στοιχειοθέτες καὶ πιεστὲς ἐργάζονταν στὸ «'Οσμανιέ», ποὺ ἐσημείωσε στ μὸ στὴ διάδοσι τοῦ Τουρκικοῦ βιβλίου. Ὅλη ἡ τυπογραφικὴ ἐργα τοῦ 'Οθωμανικοῦ κράτους καὶ τῶν διαφόρων 'Εταιρειῶν γινόταν σ τυπογραφεῖο τοῦ 'Οσμὰν βέη καὶ γι' αὐτὸ τ' ἄλλα μικρὰ τυπογραφ ἔκλεισαν.

'Απὸ παντοῦ, λοιπόν, μαζεύοταν χρυσάφι στὰ χρηματοκιβώτια τ 'Οσμὰν βέη, ὁ ὁποῖος ἔχτιζε σπίτια σὲ ὅλες τὶς συνοικίες τῆς Κωνστα τινουπόλεως, ἀληθινὰ μέγαρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἰσέπραττε μεγάλα ἐν κια. Ἔλεγε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη τὰ εἶχε ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τ ὅσοι ὅμως ἤξεραν τὴν ἀλήθεια, γνώριζαν ποιὲς ἦσαν ἡ χρυσοφόρες π γὲς τοῦ πλουτισμοῦ του.

'Εν τούτοις, στὴν Κωνσταντινούπολι ὑπῆρχε καὶ τυπογραφεῖο τ κράτους, γιὰ τὴν «'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως». 'Ο 'Οσμὰν κατ θωσε νὰ μεταφέρη τὰ πιεστήρια τοῦ τελευταίου στὸ δικό του τυπ φεῖο ! Ὅταν ἔμαθε τὴν πρᾶξι του αὐτὴ ὁ Χαμίτ, ἐθύμωσε πολύ, το βρισε καὶ ἔδωσε στοὺς διαφόρους πασσάδες τὸ θάρρος νὰ τοῦ σουν ἐλεύθερα γιὰ τὸν ἄπιστο ἀρχιθαλαμηπόλο του. Ἄλλο ποὺ δὲν θελαν οἱ πασσάδες. Φανέρωσαν λοιπὸν στὸ σουλτάνο διάφορες κατ χρήσεις τοῦ 'Οσμὰν καὶ ἔκαναν τὸν Χαμὶτ νὰ γίνη ἔξω φρενῶν. Μ διαταγή του, ὁ 'Οσμὰν συνελήφθη τότε καὶ ἐκλείσθη στὴν ἴδια φυλ ποὺ κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἕνα κλειδί της. Ἕνας σύγχρονός του χρ γράφος ἔγραψε σχετικῶς :

«Ὅταν ἀπέθανε ὁ 'Οσμὰν βέης, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ θάνατ του ἦταν ἡ μόνη ἔντιμος πρᾶξις τῆς ζωῆς του!»

Αὐτὰ ἦσαν τὰ σπουδαιότερα μέλη τῆς μυστικῆς 'Εταιρείας τοῦ Χ μίτ, ποὺ διατηρήθηκε ὡς τὸν καιρὸ τῆς ἐκθρονίσεώς του. Μὲ τὶς ἀ φάσεις τῆς 'Εταιρείας αὐτῆς χιλιάδες ἄνθρωποι ἐφυλακίστηκαν, ἐ φανίστηκαν καὶ πετάχτηκαν στὰ νερὰ τοῦ Βοσπόρου, κλεισμένοι σ σακκί. Στὰ μπουντρούμια τῆς Χαμιτικῆς 'Εταιρείας παίχτηκαν ἐ σπαραχτικὲς τραγωδίες. 'Ωστόσο, ἡ μυστικὴ αὐτὴ ὀργάνωσις δὲν τώρθωσε νὰ σώση τὸν Χαμίτ. Κι' ὅ στὸ ρολόϊ τῆς Μοίρας ἐσήμανε τὸ λος τῆς βασιλείας του, καμμιὰ δύν δὲν μπόρεσε νὰ τὸν κρατήση στὸ νο. Ἔπεσε οἰκτρὸς καὶ ἀξιοδάκρ

* * *

'Ο 'Αβδοὺλ Χαμὶτ ἦταν δίχως μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες φυσιογ μίες τῆς 'Οθωμανικῆς ἱστορίας. Κ σωμος, ἀσθενικός, γεννημένος ἀπὸ τέρα φθισική, μᾶλλον ἄσχημος, κα θωνε μολαταῦτα νὰ κρατιέται ζωὴ μὲ τὴν τακτικὴ δίαιτα, ποὺ ἐ 'Ο Χαμίτ, ὅταν ἔγινε σουλτάνος, ἔσφαξε τὸν ἀδελφό του Μουράτ, κ τὴ συνήθεια τῶν ἄλλων σουλτάνων. 'Οθωμανικὴ ἱστορία ἀναφέρει πολ τέτοιους πριγκηπικοὺς φόνους, ἀλλ' ὁ Χαμὶτ δὲν ἀκολούθησε τὴν ράδοσι. Ἔκλεισε ἁπλούστατα τὸν Μουρὰτ σ' ἕνα παλάτι, κοντὰ σ θάλασσα, τοῦ πλούτισε τὸ χαρέμι μὲ πολλὲς ὡραῖες γυναῖκες τῆς νατολῆς καὶ τὸν ἄφησε ἐκεῖ ὡς τὸν θάνατό του. Γιὰ τοῦτο ἐθεω ἀγαθόψυχος. Ὅσοι τὸν γνώρισαν — μ' ὅλη τὴ φήμη τοῦ αἱμοβ ποὺ θὰ τὸν ἀκολουθήση στὴν ἱστορία — λένε ὅτι ἦταν ἐκ φύσεως θός, ἀλλ' ἀναγκάζοταν νὰ προβαίνη σὲ καταδιώξεις καὶ ὁμαδικὲς γές, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴ ζωή του καὶ τὸ θρόνο του. 'Απὸ τὴ μεριὰ διέταζε νὰ σφάξουν τόσες χιλιάδες 'Αρμενίους κι' ἀπὸ τὴν νὰ μοιράσουν τόσες χιλιάδες ψωμιὰ στοὺς φτωχοὺς τῆς πόλεως, ξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος» ! Δὲν τοῦ ἄρεσαν ἡ μεταρρ σεις, γιατί αὐτὲς προκαλοῦν ἐπαναστάσεις. Καὶ ὁ Χαμὶτ καταλάβ ὅτι μιὰ ἐπανάστασις, ἀκόμη καὶ ὅταν πνίγεται στὸ αἷμα, εἶνε πάντ ζημία γιὰ τὸν ἡγεμόνα.

—'Εγὼ εἶμαι συντηρητικός, ἔλεγε.

Δὲν ἦταν φιλάργυρος. Κατώρθωσε ὅμως νὰ ἐλαττώση σημαντικ ἔξοδα τοῦ χαρεμιοῦ του. Ἦταν προσωπικῶς ὑπὲρ τῆς μονογαμίας λά, γιὰ νὰ μὴν παραβιάση τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, ὤφειλε νὰ τέσσερες νόμιμες γυναῖκες καὶ νὰ διατηρῆ πολυάριθμο χαρέμι. Κ χρόνο, τὴν ἐπέτειο τῶν γενεθλίων του, ἡ κυβέρνησις τοῦ ἔκανε δ ἕνα ὡραῖο κορίτσι. Κάθε νέα τρόφιμος τοῦ σουλτανικοῦ χαρεμιοῦ χτοῦσε ἀμέσως τὸ δικαίωμα νὰ ἔχη δικό της διαμέρισμα, νὰ τὴν ρετοῦν τέσσερες εὐνοῦχοι καὶ ἔξη σκλάβες, νὰ ἔχη ἄλογα, ἁμάξια μαύρους. Ἔτσι μεγάλωνε διαρκῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν τοῦ χ μιοῦ καὶ τὰ φοβερὰ ἔξοδα τοῦ σουλτάνου.

'Ο Χαμὶτ συνήθιζε νὰ παντρεύη τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του διαφόρους αὐλικούς. Τὶς προίκιζε γενναῖα καὶ οἱ γαμπροὶ ἐπροθυμ οῦντο ποιὸς νὰ τὶς πρωτοπάρη ! Αὐτὸ ὅμως δὲν λιγόστευε τὸν ἀρ τῶν γυναικῶν, γιατί ἐκεῖνος ποὺ ἔπαιρνε γυναῖκα ἀπὸ τὸ σουλτ

χαρέμι εἶχε τὴν ὑποχρέωσι, σὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ τοῦ προσφέρη μιὰ νέα καὶ ὡραία αἰχμάλωτο, γιὰ νὰ βρίσκεται πάντα συμπληρωμένος ὁ ἀριθμὸς τοῦ χαρεμιοῦ, ποὺ δὲν ἐπετρέπετο ποτὲ νὰ εἶνε λιγώτερος ἀπὸ 300 !... Τριακόσιες γυναῖκες εἶχε τὸ χαρέμι τοῦ Χαμίτ !...

Τὰ πρόσωπα τῆς Αὐλῆς τοῦ Χαμίτ, στὰ χρόνια τῆς δόξας του, ἦσαν 6.000, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς ἄνδρες τῆς φρουρᾶς του. Κόσμος ὁλόκληρος, λοιπόν, ἐτρέφετο μέσα στὸ ἀπέραντο Γιλδίζ. Τὸ κατάστιχο τῶν ἐξόδων του γράφει ὅτι ἐχρειάζονταν κάθε μέρα χίλιες ὀκάδες ψάρια, 6 χιλιάδες ὀκάδες ψωμί, 150 ὀκάδες ρύζι, διακόσιες ὀκάδες ζάχαρι γιὰ τὸν καφὲ καὶ τὰ γλυκίσματα !...

* * *

Μιὰ Γαλλίδα, ποὺ ἔζησε ἀρκετὸν καιρὸ στὸ Γιλδὶζ ὡς δασκάλα τῆς Γαλλικῆς στὰ παιδιὰ τοῦ σουλτάνου, περιγράφει ὡς ἑξῆς τὴν αὐτοκρατορικὴ κουζίνα :

«'Ο προϋπολογισμὸς τῆς κουζίνας ἦταν κολοσσιαῖος. Γιὰ νὰ σχηματίση κανεὶς ἰδέα, πρέπει νὰ σκεφθῆ σοβαρὰ τὴν Τουρκικὴ παροιμία, ποὺ λέει ὅτι «ἀπὸ τὰ ψίχουλα τοῦ σουλτανικοῦ τραπεζιοῦ μποροῦν νὰ χορτάσουν κάθε μέρα δυὸ χιλιάδες ἄνθρωποι». Τὰ μαγειρεῖα τοῦ Γιλδὶζ εἶχαν ἔκτασι 3.000 τετραγ. μέτρα, καὶ μέσα σ' αὐτὰ ὑπηρετοῦσε ὁλόκληρο στράτευμα μαγείρων καὶ σερβιτόρων. Ὅταν ὁ Χαμὶτ ἔδινε διαταγὴ νὰ παρατεθῆ τὸ γεῦμα, ὁ ἀρχιμάγειρος ἔφερνε τὸ ἀσημένιο τραπέζι καὶ οἱ σερβιτόροι ἔβαζαν ἐπάνω ὅλα τὰ φαγητὰ στὴ γραμμή. Τότε ὁ σουλτάνος ἔπαιρνε πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πιάτο καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τέλος ἔφτανε στὰ πιάτα, ποὺ ἔφεραν γύρω τὴν ἐπιγραφὴ «Γλύκες τοῦ Παραδείσου» καὶ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ γλυκίσματα 'Οθωμανικῆς κατασκευῆς, σὲ μεγάλη ποικιλία καὶ γαρνιρισμένα μὲ διάφορα ρητὰ τοῦ Κορανίου, καμωμένα ἀπὸ ζάχαρι, σοκολάτα, μαρμελάδες κλπ.

»Ὅταν ὁ σουλτάνος χόρταινε, τοῦ ἔφεραν τὸν καφέ, ἔπειτα ξαπλωνότανε σ' ἕνα μαλακὸ ντιβάνι καὶ ἀφηνότανε σὲ ρεμβασμούς.

»—Κάνω κέφι !... ἔλεγε ὁ ἴδιος.

»Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ διακόψη τὸ κέφι αὐτό, καὶ ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε.

»Παρ' ὅλη ὅμως τὴν πολυτέλεια ποὺ τὸν ἐκύκλωνε, ὁ σουλτάνος περνοῦσε ἁπλούστατα τὴν ζωή του. Σηκώνονταν πολὺ πρωΐ, ἔπινε ἕνα φλυτζάνι καφὲ καὶ ἄρχιζε νὰ καπνίζη τσιγάρα, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο. Ἔπειτα καταγίνονταν στὶς ὑποθέσεις τοῦ χαρεμιοῦ, ποὺ ἦταν πολυάριθμες, καὶ τέλος ἐπήγαινε στὸ Σελαμλίκ, δηλαδὴ στὸ προσκύνημα... Τοῦ ἄρεσε νὰ περπατάη στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ Γιλδὶζ καὶ νὰ βλέπη τὶς ἐπιγραφές, ποὺ σχημάτιζαν τὰ λουλούδια, τεχνικὰ φυτεμένα στὰ παρτέρια, ἢ νὰ πηγαίνη περίπατο μὲ τὴ βάρκα στὴ λίμνη».

Ἦρθε ὅμως ἡ ἐπανάστασις τῶν Νεοτούρκων καὶ ὁ Χαμὶτ ἔχασε τὸ θρόνο του καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸν τὶς ἀπολαύσεις του καὶ τὶς τριακόσιες γυναῖκες του.

Στὶς 14 'Απριλίου 1909 ἡ 'Εθνικὴ Συνέλευσις τὸν ἐξώρισε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου τὸν ἔκλεισαν στὴν ἔπαυλι 'Αλατίνι. 'Η περιουσία του, ἀνερχομένη σὲ 25 ἑκατομμύρια Γαλλικὰ φράγκα, κατεσχέθη, γιὰ νὰ πληρωθοῦν τὰ πολυάριθμα θύματα τῆς κακοδιοικήσεώς του. Στὴ Θεσσαλονίκη ὁ ἔκπτωτος σουλτάνος ἔμεινε φυλακισμένος δυὸ χρόνια. 'Επειδὴ ὅμως τότε ἔγιναν μερικὰ πολιτικὰ γεγονότα καὶ οἱ Νεότουρκοι ἐφοβόνταν μὴν δραπετεύση, τὸν ἔβαλαν στὴ Γερμανικὴ φυλακίδα «Λωρελάϋ» καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα χωριὸ τοῦ Βοσπόρου, τὸ Μπεϋλέρμπεϊ, ὅπου καὶ πέθανε, ἔρημος, χωρὶς καμμιὰ γυναῖκα στὸ πλευρό του, μὲ τὴ συντροφιὰ ἑνὸς γέρου ὑπηρέτη του, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1918.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

'Ο «κεράμβυξ» καὶ ὁ «κόρις» τῆς ἰτιᾶς εἶνε μικρὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα τρέφονται καὶ τὰ δυὸ ἀπ' τὸν χυμὸ τῶν φύλλων τῆς ἰτιᾶς.

Ὅταν σπάσετε ἕναν «κεράμβυκα» μὲ τὸ δάκτυλό σας, ὅλος ὁ ἀέρας γύρω εὐωδιάζει ἀπὸ γλυκύτατο μῦρο, σὰν τοῦ τριανταφύλλου. Κι' ὅταν σπάσετε ἕναν «κορηὸ» τῆς ἰτιᾶς, εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνθέξετε στὴν ἀπαισία δυσωδία του !...

Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξο πῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο χυμὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔντομα θηλάζουν τὸ μὲν πρῶτο τὶς εὐωδέστερες οὐσίες, τὸ δὲ δεύτερο τὶς πιὸ δυσώδεις ;

* * *

'Η κανθαρίδες καὶ ἡ μελόη πάλιν, δυὸ γνωστὰ κολεόπτερα ἔντομα, μετατρέπουν σὲ φρικτὸ δηλητήριο τὸν ἄκακο χυμὸ τῆς μελίας, τὸν ὁποῖο θηλάζουν γιὰ τροφή. 'Ο εὐνοούμενος μάλιστα τοῦ Νέρωνος Κόσσινος αὐτοκτόνησε πίνοντας νερό, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε μουσκέψει ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα λίγες κανθαρίδες.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

'Επειδή, λόγῳ βλάβης τοῦ ἀριθμητῆρος, δὲν ἔγιναν αἱ 21η καὶ 22α κληρώσεις τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου μας, κατὰ τὴν 24ην κλήρωσιν θὰ δοθοῦν διπλᾶ δῶρα, ὅπως ἐγράψαμε καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο.

Εἰς τὴν 24ην κλήρωσιν τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου μας, ὁ 1ος καὶ ὁ 2ος ἀριθμοὶ θὰ κερδίσουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Δεκαοκτὼ κατὰ σειρὰν ἀριθμοὶ θὰ κερδίσουν ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «'Ο Καπετὰν Φάντασμα».

'Επίσης πάντες οἱ ἀριθμοί, οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου καὶ 2ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίσουν ἀπὸ ἕνα 'Ημερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», ὁποιουδήποτε ἔτους θέλουν οἱ κερδίζοντες ἀναγνῶσται μας.

Οἱ ἐν 'Αθήναις κερδίζοντες θὰ φέρνουν τὸ φύλλο μὲ τὸ ἐν αὐτῷ δελτίον στὰ Γραφεῖα μας καὶ θὰ παίρνουν τὰ δῶρα των. Οἱ ἐν ταῖς 'Επαρχίαις θ' ἀποκόπτουν καὶ θὰ μᾶς στέλνουν τὰ δελτία των καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον ἢ μέσῳ τῶν 'Υποπρακτορείων μας.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράζη καὶ δύο καὶ τρία φύλλα, γιὰ νὰ ἔχη περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τους ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα σχετικῶς.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύομεν καὶ σήμερον τὴν συνέχειαν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» :

Οἱ κ. κ. : Θ. Φιλόσοφος 'Αράχωβα Λεβαδείας, Δ. Ζαρειφόπουλος 'Αθῆναι, Δ. Καραμπέρης Θεσσαλονίκη, Γ. Σουλατζῆς 'Αθῆναι, Πάνος Σαραφόπουλος Χαλκίς, Εὐάγ. Φραδάκης 'Αθῆναι, Δ. Μελεμενῆς 'Αθῆναι, Δ. Γάσσας Χαλκίς, Α. Κομπόκης Καβάλλα, Π. Κεφαλᾶς Πειραιεύς, Π. Σαμοθράκης Συρία, Μαρίκα Χριστουλάκη 'Αθῆναι, 'Αθ. 'Αθανασιάδης Πάτραι, Κ. Βλασσόπουλος 'Ιθάκη, Μαρίκα Τομπαδάκη 'Ιεράπετρα Κρήτης, Νότα Σκουλάκι Καλλιθέα, Ὄλγα Μακρίδου Θεσσαλονίκη, Πύλη Ραϋμόνδου Κέρκυρα, Π. Ζαχαριάδης Σάμος, Σ. Κασσιμάτη Πολύγωνον, Μ. Σαρακιανὸς Δράμα, Θ. Παπαγεωργίου 'Αθῆναι, Ρ. Καραμαλίκης 'Αθῆναι, Δ. Χατζηαποστόλου Ποδαράδες, Γ. Διακάκης Δράμα, Δ. 'Αποστόλου 'Αθῆναι, Γ. Πριόνας Χαλκίς, Α. Καμπάκης Καβάλλα, Ν. Τήνιος 'Αθῆναι, Κ. Τζιόβας Κομοτινή, Ι. 'Αλβανὸς Σιδηρόκαστρο, Κ. Τσιβιριώτης 'Αθῆναι, Σ. Σωκρατίδης Θεσσαλονίκη, Μ. Παλαβίδης Χίος, Κ. Ρακόπουλος 'Αλαμάνα, Κ. Μουσούρης Κέρκυρα, Κ. Ζαφειρόπουλος Καλογρέζα, Οὐρανία Ρόκου Θεσσαλονίκη, Νίτσα Γαντζὲ 'Αγία Παρασκευή, Θρ. Παπαβασιλείου Ἄργος, Μαίρη Βογιαζίδου Θεσσαλονίκη, Ν. Παπακοσμᾶς Νέα Σμύρνη, Ν. Μιχαηλίδης Βύρων 'Αθῆναι, Ι. Χατζηνικολῆς Πειραιεύς, Δ. Κουράκος Σπάρτη, Σπῦρος Παραδιᾶς Κέρκυρα, Εὐδ. Μαλακατὲ Νέον Φάληρον, Μ. Μαρκάκης 'Αθῆναι, 'Αλεξάνδρα Στίνη 'Αθῆναι, Γ. Σπυρίδης Καλλιθέα 'Αθηνῶν, Εἰρήνη Καρβούλη 'Αθῆναι, 'Ανδρέας Λαγγίδης 'Αθῆναι, Κ. Σταματόπουλος 'Αθῆναι, Δημ. Σταμούλης Λάρισσα, Εὐάγ. Γιομπρὲς Νεμέα, Κ. Κερασσιώτης Τρίκκαλα, Δ. Μπακούλας 'Αθῆναι, Ι. Παπαγεωργίου Λάμπανα Μεσσηνίας, Ι. Καζολέας 'Αθῆναι, Ι. Πάδοβας Κέρκυρα, Σ. Ζῶτος Βόλος, 'Ανδρομάχη Πέπα 'Αθῆναι, Ἄρτεμις Ζυγούρη Μυτιλήνη, Κ. Νικολακάκης 'Ηράκλειον Κρήτης, Ι. Καζολέας 'Αθῆναι, Β. Πεταλᾶς 'Αθῆναι, Μ. Στεργιόπουλος Ναύπακτος, Ν. Φίτσαλης Πειραιεύς, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν 'Ημερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», καὶ ὁ κ. Ν. Καπετανάκης 'Αθῆναι, ἕνα τόμον τοῦ θαυμασίου ρωμάντζου τοῦ Φεβὰλ «'Ο Καπετὰν Φάντασμα».

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ἕνας νάνος ἀπάνω στοὺς ὤμους ἑνὸς γίγαντα βλέπει πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸν γίγαντα. **Β. Οὐγκώ**

* * *

Ὄχι, δὲν γεννῶνται σήμερον οἱ σοφοὶ ὅπως τὰ μανιτάρια, ἀλλὰ γίνονται τέτοιοι μὲ τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ καὶ κόπο. **Α. Κοραῆς**

* * *

Κάθε ἄνδρας ἔχει τρεῖς χαρακτῆρες : Αὐτὸν ποὺ ἔχει, αὐτὸν ποὺ δείχνει κι' αὐτὸν ποὺ....νομίζει πῶς ἔχει. **Α. Κάρρ**

* * *

Γιὰ νὰ ζῆ κανεὶς εἰρηνικὰ μὲ τοὺς ἄλλους, δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀνακατεύεται στὶς δουλειές τους : Πρέπει ἀκόμα νὰ δέχεται ν' ἀνακατεύωνται αὐτοὶ στὶς δουλειές του... **Φρερόν**

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΕΠΙ ΠΟΔΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΖΩΝ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

('Από ἕνα Γαλλικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ μεταφράζουμε τὴν παρακάτω ἐνδιαφέρουσα συνέντευξι, πού πῆρε ἕνας ἀνταποκριτής του στὸ Λονδῖνον, ἀπὸ τὸν μεγάλο ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Τζῶν Μπάρρυμορ, περαστικὸ ἀπὸ τὴν 'Αγγλικὴ πρωτεύουσα).

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ μιὰ θριαμβευτικὴ σειρὰ παραστάσεων ἔργων τοῦ Σαίξπηρ—γράφει ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος—ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ, ὁ μεγάλος καὶ στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο ἠθοποιός, ἑτοιμάζεται νὰ φύγη ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, ἐπιστρέφοντας στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Μπάρρυμορ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἀστέρας τῆς ὀθόνης, τοὺς ὁποίους δὲν γνώρισα προσωπικά. Σκέφτηκα, λοιπόν, ὅτι μοῦ παρουσιαζότανε μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ τὸν δῶ ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ τοῦ πάρω μιὰ συνέντευξι.

Ὅταν ὅμως παρουσιάστηκα στὸν ἀρχιθυρωρὸ τοῦ ξενοδοχείου «Σαβόϊα», στὸ ὁποῖο κατέλυσε ὁ καλλιτέχνης, καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσα τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἐκεῖνος μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα συμπόνιας.

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ κατωρθώσετε νὰ δῆτε τὸν κ. Μπάρρυμορ, μοῦ εἶπε.

—Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησα.

—Καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοί σας ἐπεχείρησαν νὰ τὸν δοῦν καὶ ἀπέτυχαν στὶς προσπάθειές τους... Τί τὰ θέλετε, ὁ κ. Μπάρρυμορ δὲν σᾶς συμπαθεῖ ἐξαιρετικὰ ἐσᾶς τοὺς δημοσιογράφους!...

—Μπορεῖτε, ἐν πάση περιπτώσει, νὰ μοῦ πῆτε σὲ ποιὸ δωμάτιο μένει;

—Θὰ τὸν βρῆτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ σαλόνι τοῦ πρώτου πατώματος... Ἂν, ὅμως, ἐπιχειρήσετε νὰ παρουσιασθῆτε μπροστά του, χωρὶς ν' ἀναγγελθῆτε...δὲν ἐγγυῶμαι τί μπορεῖ νὰ συμβῆ... Ὁ κ. Μπάρρυμορ δὲν ἀστειεύεται, ξέρετε... Εἶνε ἱκανὸς νά...

Μὰ δὲν ἔμεινα ὡς τὸ τέλος ν' ἀκούσω τὸν ἀρχιθυρωρό. Ὥρμησα στὴ μεγάλη σκάλα καὶ σὲ λίγο βρισκόμουν στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πρώτου πατώματος. Μὲ μιὰ ματιὰ πού ἔρριξα γύρω μου, δὲν δυσκολεύτηκα ν' ἀναγνωρίσω τὸν μεγάλο καλλιτέχνη. Καθότανε μόνος του σὲ μιὰ γωνιά, σκυθρωπὸς καὶ κατηφής, μὲ μιὰ πίπα στὸ στόμα... Μοῦ φάνηκε λίγο καταβεβλημένος, διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν εὐσταλῆ Μπάρρυμορ τῆς ὀθόνης. Θυμήθηκα ὅμως ὅτι ἔχει κλείσει ἀπὸ καιρὸ τὰ πενῆντα κ' ἔπαψα νὰ παραξενεύωμαι γιὰ τὰ γκρίζα μαλλιά του καὶ γιὰ τὴν κουρασμένη ὄψι του.

Ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ καὶ ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ «Γκρὰντ Ὀτέλ»

—Χαίρετε, κύριε Μπάρρυμορ! Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχὴς γιὰ τὴν γνωριμία σας!... εἶπα πλησιάζοντας.

Ὁ ἠθοποιὸς σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα, τὸ ὁποῖο, ὁμολογῶ, μὲ πάγωσε λίγο στὴν ἀρχή!

—Χαίρετε! μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ὕφος κάθε ἄλλο παρὰ ἐγκάρδιο. Ποιὸς εἶστε, παρακαλῶ;

Τοῦ εἶπα τὸ ὄνομά μου.

—Καὶ τί δουλειὰ κάνετε;

Στὴν ἐρώτησι αὐτή, ἀπάντησα...μὲ μιὰ ἄλλη ἐρώτησι:

—Ποιὰ εἶνε τὰ σχέδιά σας γιὰ τὸ μέλλον, κ. Μπάρρυμορ;

Ὁ Μπάρρυμορ χαμογέλασε. Ἔβγαλε τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ μοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι, λέγοντας:

—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... Θὰ εἶστε δημοσιογράφος...

—Δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ...

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν συμπαθῶ διόλου τὴν τάξι σας... Εἶστε πιὸ ἀνυπόφοροι καὶ ἀπὸ τὶς μυῖγες!

—Θέλετε μήπως νὰ φύγω;

—Ὄχι, ὄχι... Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάνω γιὰ σᾶς μιὰ ἐξαίρεσι καὶ νὰ κουβεντιάσω λίγο μαζύ σας, ἐπειδὴ μοῦ φαίνεστε κάπως διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους σας...

—Εἶστε πολὺ καλός... Πότε φεύγετε γιὰ τὴν Ἀμερική;

—Μά, αὔριο τὸ μεσημέρι... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσω τέσσερα φίλμ ὡς τὰ τέλη Σεπτεμβρίου. Ἡ λέξι «θερινὲς διακοπὲς» εἶνε ἄγνωστη στὸ Χόλλυγουντ... Καὶ τὸ δυσάρεστο μὲ μένα εἶνε ὅτι ἀναλαμβάνω ὑποχρεώσεις ἀνώτερες ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου... Ὁ φόβος, ἐπὶ παραδείγματι, μήπως ἡ Μέτρο Γκόλντουΐν, στὴν ὁποία ἐργάζομαι τώρα, δώση σ' ἄλλους ὡρισμένους ρόλους πού θὰ ἤθελα νὰ τοὺς παίξω ἐγώ, μ' ἔκανε ν' ἀναλάβω τὴν ὑποχρέωσι νὰ γυρίσω τέσσερα φίλμ, μέσα σὲ τέσσερες μῆνες... Ὁ Θεὸς ξέρει πῶς θὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ τόση δουλειά...

—Ποιὰ θὰ εἶνε αὐτὰ τὰ φίλμ;

—Δεσμεύομαι ἀπὸ τὸ συμβόλαιό μου νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὴν ὑπόθεσί τους. Τὸ μόνο πού μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, εἶνε, ὅτι καὶ τὰ τέσσερα φίλμ θὰ εἶνε ἱστορικά. Καί, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ θὰ εἶνε Βυζαντινῆς ὑποθέσεως... Ἂν δὲν ἔχετε διαβάσει Βυζαντινὴ ἱστορία, σᾶς συνιστῶ νὰ τὴν διαβάσετε. Εἶνε σὰν ἕνα καταπληκτικὸ μυθιστόρημα! Πόσα ὄργια, πόσα ἐγκλήματα, πόσες ραδιουργίες, μὰ καὶ τί μεγαλεῖο!...

—Ὅταν θὰ τελειώσετε τὰ φίλμ αὐτά, τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε;

—Δὲν ἀποφάσισα ἀκόμα. Ἢ θὰ κάμω τὸν γύρο τοῦ κόσμου ἢ θὰ γράψω μιὰ πολύτομη ἱστορία τοῦ κινηματογράφου ἢ θὰ... παντρευτῶ!

—Μήπως τὴν ἔχετε βρῆ ἀπὸ τώρα τὴν τυχερὴ αὐτὴ γυναίκα;

—Ὤ! δὲν θα εἶνε καὶ τόσο τυχερή!... Πέντε φορὲς ὡς τώρα δοκίμασα νὰ παντρευτῶ καὶ τὶς πέντε φορὲς διαλύθηκαν οἱ ἀρραβῶνες μου, γιατὶ ἡ μνηστές μου εὕρισκαν τὸν χαρακτῆρα μου ἐλεεινὸ καὶ ἀνυπόφορο...

Καὶ ὁ Μπάρρυμορ, λέγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ νευρικὰ τὸ πόδι του.

—Πολλοὶ ἔγραψαν γιὰ μένα ὅτι εἶμαι ἀπλησίαστος, ἀκοινώνητος, συνέχισε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ σύντομη παῦσι. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι κατὰ βάθος δὲν εἶμαι κακός... Ἀπεναντίας: εἶμαι τρυφερὸς καὶ ἀδύνατος σὰν μικρὸ παιδάκι. Ἡ παραμικρή, ὅμως, ἀντίρρησι πού θὰ μοῦ φέρουν μ' ἐξαγριώνει. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ λίγη ἔστω προσωπικότητα, δὲν θὰ μπορέση νὰ κάνη οὔτε μιὰ ὥρα μαζύ μου... Θὰ τσακωθοῦμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή... Κάποτε, κόντεψα νὰ σκοτώσω στὸ στούντιο τὸν σκηνοθέτη Κλάρενς Μπράουν, ἐπειδὴ μοῦ ἔκανε μιὰ παρατήρησι, μὲ ὕφος κάπως ἀπότομο... Τοῦ πέταξα ἕνα βαρύ, μεσαιωνικὸ κάθισμα στὸ κεφάλι καὶ τὸν ξάπλωσα κάτω ἀναίσθητο... Ὕστερα μετανόησα βέβαια γιὰ τὴν χειρονομία μου... Ὁ μόνος ἄνθρωπος πού κατώρθωσε νὰ μὲ δαμάση, ἦταν ἡ Γκρέτα Γκάρμπο. Στὸ διάστημα πού γυρίζαμε τὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ», οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες φορὲς μοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ τῆς δώσω ἕνα δυνατὸ μπάτσο!...

—Ἡ Γκρέτα εἶνε, λοιπόν, τόσο πεισματάρα;

—Καὶ κάτι παραπάνω!... εἶπε ὁ Μπάρρυμορ γελῶντας. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα κατώρθωσε νὰ μοῦ ἐπιβληθῆ μὲ τὴν παράξενη προσωπικότητά της...

Ὁ Μπάρρυμορ σώπασε καὶ πάλι, μὲ τὰ βλέμματα καρφωμένα ἀπλανῆ σ' ἕνα σημεῖο τοῦ σαλονιοῦ. Ὑποπτεύθηκα ἕνα κρυφὸ αἴσθημα καί, γιὰ νἄχω ἥσυχη τὴν δημοσιογραφική μου συνείδησι, ριψοκινδύνευσα μιὰ δειλὴ ἐρώτησι:

—Ἀφοῦ τελείωσε ἡ συνεργασία σας στὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ», σὲ ποιὸ σημεῖο σταμάτησαν ἡ σχέσεις σας μὲ τὴν Γκάρμπο;

Ὁ Τζῶν, ὅμως, μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα τόσο ἐκφραστικό, ὥστε θεώρησα φρόνιμο ν' ἀλλάξω θέμα συζητήσεως:

—Ἀπ' ὅλους τοὺς σημερινοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου, ποιὸν θεωρεῖτε μεγαλείτερο; τὸν ρώτησα.

—Ἂν καὶ ἡ ἐρώτησί σας εἶνε λίγο ἀδιάκριτη, ὡστόσο θ' ἀπαντήσω σ' αὐτήν, ἐπειδὴ ἔμαθα πάντοτε νὰ φωνάζω τὶς γνῶμες μου. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρες προτιμῶ τὸν Τσάρλι Τσάπλιν καὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τὴν Ἐλισσάβετ Μπέργκνερ.

Ξαφνικά, ὅμως, ὁ Μπάρρυμορ χτύπησε τὸ μέτωπό του.

—Ὤ! μὲ συγχωρεῖτε! ψιθύρισε. Δὲν σᾶς προσέφερα τόση ὥρα κάθισμα... Γιατί δὲν κάθεστε, ἀγαπητέ μου κύριε;

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ... μὰ εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνω...

ΡΕΝΕ ΝΤ' ΑΡΤΟΥΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ STANLEY L. WOOD

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΑ

ΘΕΛΕΤΕ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν φοβερώτερη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου; εἶπε ὁ φίλος μας ὁ γιατρὸς Μὰκ Ντόνελλ. Ἀκοῦστε λοιπὸν τί μοῦ συνέβη κάποτε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια...

...Ἦταν μιὰ ἄγρια, χειμωνιάτικη μέρα, σὰν τὴν σημερινή. Ὁ ἄνεμος ἔξω οὔρλιαζε θλιβερὰ καὶ τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ πρωΐ ἔπεφτε πυκνό, ἀδιάκοπο, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσα ἔξω στὸ δρόμο ἕναν τρελλὸ καλπασμὸ ἀλόγου, πού σταμάτησε ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα μου.

Ἔτρεξα ἀμέσως κι' ἄνοιξα. Εἶδα τότε μπροστά μου τὸν Τζίμμυ Ντίνκ.

—Γρήγορα, γιατρέ! μοῦ φώναξε λαχανιασμένος. Ὁ Οὔλφυ πεθαίνει! Πρέπει νὰ πᾶτε ἀμέσως κοντά του. Ἴσως τὸν σώσετε!

Τὸν καϋμένο τὸν Οὔλφυ! Μὲ θλῖψι σκεπτόμουν πὼς ἂν πέθαινε, ἔφταιγε γι' αὐτὸ τὸ πεῖσμα του! Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, σὲ μιὰ ἄγρια πάλη μ' ἕνα πελώριο λύκο, τὸ θηρίο σὲ μιὰ τελευταία του προσπάθεια, προτοῦ πέσει σκοτωμένο ἀπὸ τὸ μαχαῖρι τοῦ Οὔλφυ, τὸν εἶχε δαγκάσει στὸ πόδι. Ὁ Οὔλφυ μεταχειρίστηκε τὰ δικά του γιατροσόφια γιὰ νὰ γίνη καλά. Γι' αὐτὸν ἡ χρῆσις τοῦ οὐΐσκυ, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ἦταν τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ φάρμακο! Δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήση νὰ περιποιηθῶ τὸ τραῦμα του καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πὼς χειροτέρευε ὁλοένα. Συμπαθοῦσα πολὺ τὸν γέρο Οὔλφυ, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ περισσότερο, διέταξα ἀμέσως τὸν Νέγρο πού μὲ ὑπηρετοῦσε, νὰ σελλώση τ' ἄλογό μου. Πῆρα μαζύ μου τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα μου, μερικὰ φάρμακα καὶ ξεκίνησα.

...Ἦταν ὑπέροχο τὸ θέαμα τῆς ἀγριεμένης φύσεως ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὴν ἀπέραντη πεδιάδα τῆς Κάνσας! Γρήγορα, ὡστόσο, μετάνοιωσα, γιατὶ δὲν εἶχα πάρει μαζύ μου καὶ τὸ γουνένιο ἐπανωφόρι μου. Τὸ κρύο ἦταν ἀνυπόφορο. Σκέφθηκα ὅμως, πὼς ἂν δὲν πρόφθαινα νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου ὡς τὸ βράδυ, θὰ περνοῦσα τὴν νύχτα στὴν καλύβα τοῦ Οὔλφυ καὶ θὰ ἔφευγα τὸ πρωΐ.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν θλιβερὴ ἐντύπωσί μου, ὅταν μπῆκα μέσα στὴν καλύβα τοῦ Οὔλφυ. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή. Ἀπάνω στὸ φτωχικὸ κρεββάτι του, ὁ γέρος ἦταν ξαπλωμένος νεκρός. Στὸ πάτωμα, δίπλα στὸ κρεββάτι, τὰ δυὸ σκυλιά του ἦσαν σκοτωμένα. Ὁ Οὔλφυ κρατοῦσε ἀκόμα στὸ ἕνα χέρι μιὰ μισοαδειασμένη μποτίλλια οὐΐσκυ καὶ στὸ ἄλλο χέρι ἕνα μεγάλο πιστόλι. Ἀπ' αὐτὸ ἡ τρεῖς σφαῖρες ἔλειπαν, πρᾶγμα πού ἔδειχνε ὅτι ὁ γέρος εἶχε σκοτώσει τὰ σκυλιά του καὶ κατόπιν αὐτοκτόνησε. Ἦταν φανερό, πὼς ὁ δυστυχὴς δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στοὺς φριχτοὺς πόνους τοῦ σακατεμένου ποδιοῦ του. Κύτταξα τὸ τραῦμα. Ἦταν ὅπως τὸ φανταζόμουν. Εἶχε γαγγραινιάσει...

Ἔκλεισα προσεκτικὰ τὴν πόρτα, καβαλλίκεψα τὸ ἄλογό μου καὶ ξεκίνησα γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου. Λογάριαζα πὼς θὰ πρόφθαινα νὰ γυρίσω προτοῦ νυχτώσει. Ἀνήσυχο, τὸ ἄλογό μου, ἀνασήκωνε κάθε τόσο τὸ κεφάλι του καὶ μυριζόταν τὸν ἀέρα. Σὲ λίγο, ἡ χιονοθύελλα δυνάμωσε. Τὸ χιόνι ἔπεφτε τόσο πυκνό, πού δὲν ἔβλεπα μπροστά μου οὔτε σ' ἑνὸς μέτρου ἀπόστασι... Καὶ τότε ἔκανα τὴν μεγαλείτερη ἀνοησία τῆς ζωῆς μου! Ἀντὶ νὰ ἐμπιστευθῶ στὴν νοημοσύνη τοῦ ἀλόγου μου, θέλησα νὰ τὸ διευθύνω ἐγώ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, πὼς σὲ λίγο εἶχα χάσει τὸ δρόμο μου. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, πού ἀπὸ μακρυὰ ἀκουγόντουσαν τώρα τὰ οὐρλιάσματα τῶν λύκων... Παγωμένος, μουσκεμένος ὡς τὰ κόκκαλα, μὲ φρίκη ἀντελήφθην τὸν κίνδυνο πού διέτρεχα. Δὲν εἶχα πάρει μαζύ μου οὔτε τὸ περίστροφό μου! Σπιρούνισα τ' ἄλογό μου καὶ ἄρχισα νὰ τρέχω μέσα στὴν ἀπέραντη, ὁλόλευκη πεδιάδα μ' ἕναν ἄγριο καλπασμό. Τὸ χιόνι ἔπεφτε τόσο πυκνό, πού σὲ λίγο εἶχε σχηματιστῆ ἕνα παχὺ στρῶμα καὶ τὸ ἄλογο δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ προχωρήση. Ἔκανε ἀκόμα μερικὰ βήματα, σκόνταψε, σηκώθηκε πάλι καὶ στὸ τέλος σωριάστηκε κάτω γιὰ νὰ μὴ σηκωθῆ πειά. Ἤμουν τόσο ζαλισμένος, ὥστε γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἔμεινα ἀκίνητος. Συνῆλθα ὅμως, τίναξα ἀπὸ πάνω μου τὸ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ πού μὲ σκέπαζε κ' ἐξακολούθησα πεζὸ τὸν δρόμο μου, ἀποφασισμένος νὰ παλαίψω ὡς τὴν τελευταία μου πνοή...

Ἐκεῖ πού προχωροῦσα μὲ κόπο, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ χιόνι, νοιώθοντας μιὰ γλυκειὰ νάρκη νὰ μὲ κυριεύη ὁλόκληρο, ντούκ, χτύπησα τὸ κεφάλι μου ἀπάνω σὲ κάτι σκληρό. Συνῆλθα ἀμέσως, ἅπλωσα τὰ χέρια μου καὶ μὲ μιὰ φωνὴ χαρᾶς ἔπιασα τὸ πόμολο μιᾶς πόρτας. Μὲ τὰ ξυλιασμένα χέρια μου ἄρχισα νὰ χτυπῶ σὰν τρελλός. Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα σωστὸ γίγαντα. Ἐγὼ εἶμαι, ὅπως βλέπετε, ἀρκετὰ ψηλός, καὶ ὅμως τὸ κεφάλι μου μόλις ἔφτανε ὡς τὸ στῆθος τοῦ ἀγνώστου πού μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἀλλά, Θεέ μου! Τί φρικτή, τί ἀπαίσια μορφὴ ἦταν ἐκείνη! Τὰ μάτια του ἄγρια καὶ ἀλλοίθωρα ἔλαμπαν μὲ μιὰ φλόγα σατανική. Πυκνὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ γένεια σκέπαζαν τὸ μισὸ πρόσωπό του. Τὸ μέτωπό του ἦταν τόσο χαμηλό, πού σχεδὸν δὲν χώριζαν τὰ φρύδια του ἀπ' τὰ μαλλιά του.

Μ' ὅλα τὰ χάλια μου, κοντοστάθηκα στὸ κατῶφλι ἀναποφάσιστος... Αὐτὸς ἀντελήφθη τὸν δισταγμό μου καὶ εἶπε:

—Ἐμπᾶτε λοιπόν! Ἀφοῦ ἡ τύχη σᾶς ἔφερε στὸ φτωχικό μου, θὰ σᾶς περιποιηθῶ ὅπως ξέρω!... Ὡστόσο εἶμαι περίεργος νὰ μάθω, πῶς διάβολο βρεθήκατε στὴν γειτονιά μου;

Μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξήγησα πὼς εἶχα χάσει τὸ δρόμο μου καὶ πὼς θὰ μὲ ὑποχρέωνε ἂν μ' ἄφινε τὴ νύχτα μέσα στὴν καλύβα του.

—Οὔτε ἕνα σκυλὶ δὲν μπορεῖ νὰ διώξη κανεὶς μὲ τέτοιο καιρό! εἶπε ἀπότομα. Φαγητὸ δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω, ἂν θέλετε ὅμως ροῦμι, νά! Πιέτε, ὡσότου νὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἕνα μέρος νὰ κοιμηθῆτε.

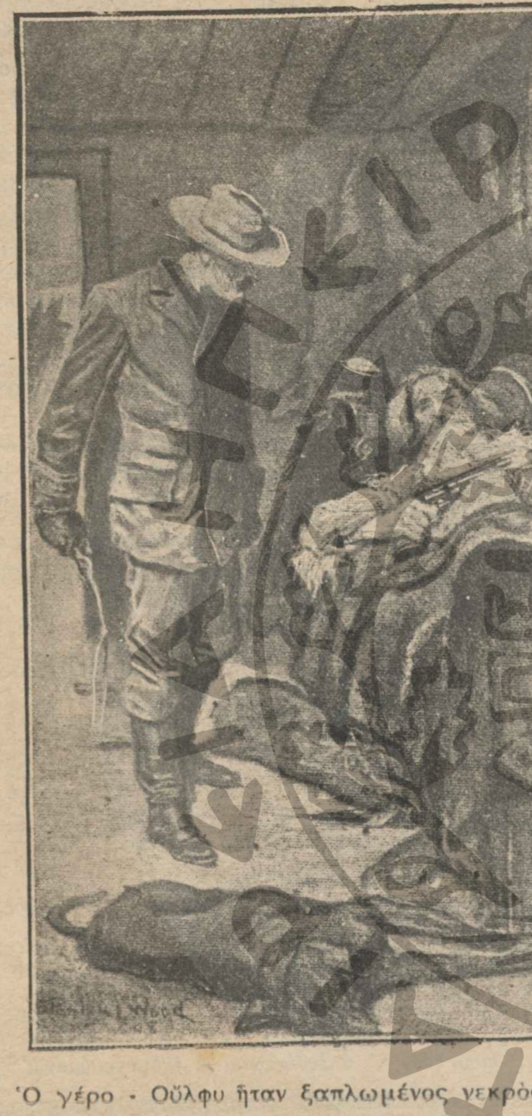

Ὁ γέρο - Οὔλφυ ἦταν ξαπλωμένος νεκρὸς στὸ κρεββάτι...

Ὁ ἄγνωστος ἔφερε μιὰ νταμιτζάνα, γέμισε δυὸ ποτήρια ροῦμι, ἄδειασε τὸ δικό του ποτῆρι μονορροῦφι καὶ κατόπιν ἀνέβηκε μιὰ μικρὴ ξύλινη σκάλα, πού δὲν τὴν εἶχα διακρίνει στὴν ἀρχή.

Σὲ λίγο κατέβηκε πάλι καὶ μοῦ εἶπε νὰ περάσω ἀπάνω. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἐγὼ εἶχα χύσει τὸ ροῦμι τοῦ ποτηριοῦ μου μέσα στὸ τζάκι καί, ὅταν τὸν εἶδα νὰ κατεβαίνη, προσποιήθηκα πὼς ἄδειαζα τὸ ποτῆρι μου. Τὸν καληνύχτησα καὶ ἀνέβηκα ἀπάνω. Πέρασα ἀπὸ τὸ τετράγωνο ἄνοιγμα τῆς ὀροφῆς καὶ βρέθηκα μέσα σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα πού μόλις φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα κερί, στημένο μέσα στὸ λαιμὸ ἑνὸς μπουκαλιοῦ. Ἕνα βρωμερὸ στρῶμα καὶ μερικὲς συχαμερὲς κουβέρτες ἦσαν ριγμένες σὲ μιὰ γωνιά. Κάτι, σὰν μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσις, μ' ἔκανε νὰ ὑποψιασθῶ, πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε κακοὺς σκοποὺς ἐναντίον μου. Θυμήθηκα μάλιστα πὼς τελευταῖα εἶχαν ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς τρεῖς ταξειδιῶτες, χωρὶς νὰ μάθη κανεὶς τί εἶχαν ἀπογίνει... Ἔπρεπε νὰ λάβω τὰ μέτρα μου... Ἤπια λίγο οὐΐσκυ ἀπὸ τὸ παγοῦρι μου, ἄνοιξα κατόπιν τὸ κουτί πού εἶχα φέρει μαζύ μου, πῆρα ἀπὸ μέσα μιὰ σύριγγα καὶ τὴ γέμισα μὲ οὐΐσκυ. Αὐτὴ καὶ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κερὶ ἦσαν τὰ μοναδικὰ ὅπλα μου! Ἔβαλα τὶς μπόττες μου, τὶς ἔχωσα κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ φαίνωνται μονάχα ἡ ἄκρες τους. Σώριασα κατόπιν τὶς κουβέρτες, σὰν νὰ σκέπαζαν ἕνα σῶμα, καὶ στὴν κορυφή τους ἔβαλα τὸ καπέλο μου. Ἔτσι νόμιζε κανείς, πὼς κουρασμένος ὅπως ἤμουν

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΝΟΘΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

Συνέβη καὶ αὐτὸ τὸ ἀποτρόπαιον. Τὰ φάρμακα, στὰ ὁποῖα βασίζει ὁ λαὸς τὴν σωτηρία του ὅταν ἀρρωσταίνει κι' ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ ζωή του, τὰ φάρμακα, λέμε, νοθεύονται! 'Υπάρχουν δεδομένα, ὑπάρχουν γεγονότα ἀποδεικνύοντα σαφέστατα τὸ ἔγκλημα αὐτό, γιατὶ περὶ ἐγκλήματος πρόκειται. 'Εγκλήματος ἀπανθρώπου εἰς βάρος τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ κοσμάκη. Καὶ ἐξηγούμεθα.

Πρὸ ἡμερῶν κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ Αἰσχροδικεῖο ἐπὶ νοθείᾳ φαρμάκων 'Αθηναῖος φαρμακοποιός, τοῦ ὁποίου ἀποφεύγουμε νὰ δημοσιεύσουμε τὸ ὄνομα. 'Εκεῖνο ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε εἶνε τοῦτο: ὅτι πρόκειται περὶ προέδρου Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου τῆς πρωτευούσης. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ φαρμακοποιοῦ γνωστοῦ, πλουσίου ἴσως, οὐδόλως δικαιολογημένου γιὰ τὴν πρᾶξι του.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Εὑρίσκεται ἡ

εἶχα πέσει ντυμένος στὸ κρεββάτι. Κατόπιν ἔσβυσα τὸ κερί, πῆρα τὴν μποτίλλια καὶ κρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Δὲν εἶχα ἀπατηθῆ! Μετὰ λίγη ὥρα, ὁ γίγας ἀνέβηκε προσεκτικὰ τὴν ξύλινη σκάλα καὶ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Στὸ χέρι του κρατοῦσε μιὰ βαρειὰ σιδερένια ἀμπάρα...

Παγωμένος ἀπὸ φρίκη, συσπειρωμένος στὴ γωνιά μου, κύτταζα μὲ ἀγωνία. 'Ο γίγας σήκωσε ψηλὰ τὸ σίδερο καὶ κατάφερε μ' ὅλη τὴν τεραστία δύναμί του, δυὸ-τρία φοβερὰ χτυπήματα στὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ βρίσκεται τὸ κεφάλι μου...

Καθὼς ὅμως στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα, μὲ τὴν σύριγγα ποὺ κρατοῦσα, τοῦ πέταξα τὸ οὐΐσκυ μέσα στὰ μάτια. 'Η ἀμπάρα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ βλασφημῶντας ἔτριψε τὰ μάτια του, ἐνῶ ἐγὼ ἅρπαξα τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κερὶ καὶ τοῦ τὸ κατάφερα μὲ δύναμι στὸ κεφάλι. 'Ο γίγας σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος. ''Αρπαξα τότε τὸ καπέλλο μου, φόρεσα τὶς μπόττες μου καὶ κατέβηκα. ''Ετρεμα ὁλόκληρος! 'Απάνω στὸ τραπέζι, ἦταν ἀκουμπισμένο ἕνα τεράστιο μαχαῖρι. Μποροῦσα κάλλιστα νὰ ξεκάνω ὁριστικῶς αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, μὰ δὲν εἶχα τὸ κουράγιο. ''Εκανα ὅμως κάτι ἄλλο. Μ' ἕνα σχοινὶ ποὺ βρῆκα κάπου ἐκεῖ, τὸν ἔδεσα γερὰ χειροπόδαρα. Κατόπιν μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ ἔσχισα τὸ γιακᾶ κι' ἀπάνω στὸν γυμνὸ ὦμο του τοῦ ἔσταξα μερικὲς σταγόνες βιτριόλι. 'Ο φοβερὸς πόνος τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Μὰ δὲν τὸν λυπήθηκα καθόλου! ''Ετσι θὰ ἦταν σημαδεμένος γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ θὰ τὸν ἀναγνώριζα, ἂν τύχαινε νὰ μοῦ πέσῃ στὰ χέρια.

''Επειτα ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ βγῆκα ἔξω. Εὐτυχῶς ἡ θύελλα εἶχε κοπάσει κ' ἔτσι κατώρθωσα νὰ φτάσω σὲ κακὰ χάλια, ἔπειτ' ἀπὸ ὧρες στὸ φρούριο τοῦ Χάϊ.

''Οταν, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες μου, μερικοὶ στρατιῶτες πῆγαν νὰ ἐρευνήσουν τὴν καλύβα τοῦ κακούργου, αὐτὸς εἶχε ἐξαφανιστῆ. Βρῆκαν ὅμως τοὺς σκελετοὺς τῶν τριῶν ἐξαφανισθέντων ταξειδιωτῶν, θαμένους κοντὰ στὴν καλύβα.

* * *

''Επειτ' ἀπὸ τρία χρόνια βρισκόμουν στὸ Σὰν Ζαλέτα, στὸ Τεξάς. Μιὰ μέρα γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου, μπῆκα στὸ κακουργιοδικεῖο, ὅπου δικαζόταν κάποιος ἐγκληματίας γιὰ φόνο. 'Ο κατηγορούμενος ἦταν ἕνας σωστὸς γίγας. Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως, ἂν κ' εἶχε ξυρίσει τὰ γένεια του. 'Ωστόσο, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ, ζήτησα τὴν ἄδεια νὰ κυττάξω τὸν δεξιὸ ὦμο του. 'Η οὐλὴ ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἔγκαυμα τοῦ βιτριολιοῦ φαινόταν ἀκόμα καθαρὰ ἐκεῖ. Διηγήθηκα τότε στοὺς δικαστὰς τὸ περιστατικὸ τῆς φιλοξενίας του, ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή, καὶ τότε, μὲ τὴ νέα αὐτὴ κατηγορία γιὰ τὸν φόνο τῶν τριῶν ταξειδιωτῶν, ὁ γίγας καταδικάστηκε εἰς θάνατον. 'Αλλὰ πρὶν ἐκτελεσθῇ ἡ ποινή του, ὁ ἐξαγριωμένος ὄχλος τὸν ἐλύντσαρε, κρεμῶντας τον σ' ἕνα τηλεγραφικὸ στύλο...

''Οταν ἀκούω τὴ θύελλα νὰ μαίνεται ἔξω καὶ τὸν ἄνεμο νὰ οὐρλιάζῃ ἔτσι θλιβερά, θυμοῦμαι πάντοτε τὴ φρικτὴ περιπέτειά μου!

ζωὴ τοῦ λαοῦ εἰς χεῖρας τοῦ πρώτου τυχόντος αἰσχροκερδοῦς; Κρέμεται ἡ ζωὴ τοῦ κοσμάκη ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀπληστίας τοῦ τυχόντος ἐμπόρου; Πᾶν ὅ,τι τρώγομεν εἶνε νοθευμένο. Αὐτὸ τὸ ἐγνωρίζαμε καὶ ὑπομέναμε. 'Επιστεύαμε ὅμως, ὅτι δὲ συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ φάρμακα. Γιατὶ τὰ φάρμακα εἶνε ἡ ζωή μας καὶ ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν μας, εἶνε ἡ ὑγεία μας καὶ ἡ ὑγεία τῶν οἰκείων μας.

Πρέπει λοιπὸν ν' ἀπελπιστοῦμε ἀπ' ὅλους κι' ἀπ' ὅλα; Καὶ νὰ δέσουμε ἕναν βρόγχο στὸ λαιμό μας;

''Ετσι τουλάχιστον πεθαίνει κανεὶς γιὰ μιὰ καὶ μόνη φορὰ ἄνευ πολλῶν βασάνων.

—Η ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ.

'Ο πιὸ παραμελημένος κλάδος τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας εἶνε, ἀναμφισβητήτως, ἡ κτηνοτροφία. Τελευταίως πολλὰ μέτρα λαμβάνονται γιὰ τὴν γεωργία, τὴν ναυτιλία, τὴν βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριο, δυστυχῶς ὅμως δὲν ἀντιληφθήκαμε κανένα ἐνδιαφέρον, ἀπὸ πουθενά, γιὰ τὴν κτηνοτροφία μας, ἡ ὁποία κινδυνεύει κάθε μέρα καὶ περισσότερο, νὰ καταστραφῇ.

Οἱ λιγοστοὶ κτηνοτροφικοὶ σταθμοί, ποὺ λειτουργοῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ προσφέρουν ἀνεπαρκέστατες ὑπηρεσίες στοὺς κτηνοτρόφους μας. Καὶ εἶνε φυσικὸ αὐτό, γιατὶ οὔτε ὁ κτηνίατρος μπορεῖ ν' ἀνεβαίνῃ στὰ βουνὰ γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μικρὰ ποίμνια, οὔτε ὁ ζωοτέχνης μπορεῖ νὰ παραμείνῃ πολὺν καιρὸ κοντὰ στοὺς ζωοτρόφους, γιὰ νὰ τοὺς διδάξῃ ὅ,τι πρέπει. Δὲν εἴμαστε, βέβαια, ὑπὲρ τῆς καταστρατηγήσεως τῆς προσπαθείας αὐτῆς γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς κτηνοτροφίας μας. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Θέλουμε ὅμως νὰ τονίσουμε τὴν ἀνεπάρκειά της καὶ νὰ συστήσουμε ὅτι πρέπει νὰ ληφθοῦν κι' ἄλλα μέτρα, ἄλλαι μέθοδοι, περισσότερο προσοδοφόροι καὶ σταθεροί. ''Ας στρέψουμε τὴν προσοχή μας κυρίως πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν κτηνοτροφία. ''Εχομε δηλαδὴ τὴν ἀντίληψι, ὅτι κάθε γεωργὸς μπορεῖ νὰ διαθρέψῃ ἕναν μικρὸ ἀριθμὸ ζώων. Τὸ Κράτος, συνεπῶς, ἔχει ὑποχρέωσι νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἴδιο τὴν φροντίδα τοῦ ἐξευγενισμοῦ τῶν ζώων αὐτῶν, προσφέροντας ἐπιβήτορας ἐκλεκτούς, καὶ νὰ ἀποστείλῃ εἰδικὰ συνεργεῖα σὲ κάθε χωριό, νὰ διδάξουν στοὺς χωρικοὺς τὸ πῶς πρέπει νὰ τρέφουν, νὰ σταυλίζουν, νὰ περιποιοῦνται τὰ ζῶα τους καὶ νὰ καλλιεργοῦν κτηνοτροφικὰ φυτά, κτλ.

'Η κατάστασις τῆς κτηνοτροφίας μας εἶνε ἀπελπιστική. Στὴ Μακεδονία, μάλιστα, οἱ γεωργοὶ ὄχι μόνο γαλακτοφόρα ζῶα δὲν ἔχουν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀροτριῶντα κτήνη. Τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς γεωργοὺς αὐτοὺς ὅσο τὸ δυνατὸν συντομώτερα, μὲ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν χωραφιῶν τους ζῶα. ''Ετσι κι' ἡ γεωργία ἔχει νὰ κερδίσῃ πολλὰ καὶ ἡ κτηνοτροφία.

'Η καλὴ καὶ βαθειὰ καλλιέργεια ἀπαιτεῖ γερὰ ζῶα καὶ λιπάσματα, τὰ καλύτερα δὲ λιπάσματα εἶνε ἡ κοπριὲς τῶν ζώων.

—ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ.

Στὶς 9 'Απριλίου τοῦ τ. ἔ. συνῆλθε στὴ Ρώμη τὸ Συμβούλιο τοῦ Διεθνοῦς 'Ινστιτούτου Γεωργίας, γιὰ νὰ μελετήσῃ τὸ σπουδαιότατο ζήτημα τῆς ἑνοποιήσεως τοῦ ἐμπορίου τῶν κρασιῶν.

'Η σύσκεψι αὐτὴ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ μιὰ σχετικὴ ἐντολὴ ποὺ δόθηκε στὸ 'Ινστιτοῦτο ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Οἴνων, ποὺ ἑδρεύει στὸ Παρίσι καὶ μὲ τὴν πρωτοβουλία τῆς Διεθνοῦς Οἰκονομικῆς καὶ Νομισματικῆς Διασκέψεως τοῦ Λονδίνου.

Στὴ σύσκεψι αὐτή, ἐκτὸς ἀπ' τὰ μέλη τοῦ 'Ινστιτούτου, παρευρέθησαν καὶ ἀντιπρόσωποι δώδεκα οἰνοπαραγωγῶν χωρῶν καὶ τῆς 'Ελλάδος φυσικά.

'Ελπίζομεν συνεπῶς, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς συσκέψεως αὐτῆς θὰ εἶνε εὐεργετικὰ γιὰ τὴν οἰνοπαραγωγὴ τοῦ κόσμου ποὺ περνάει μιὰ σοβαρὴ κρίσι.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
'Εσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || 'Εξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» 'Εξάμηνος » 100 || 'Αμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν 'Αφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν 'Ιδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
'Εν 'Αμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ 'Εταιρεία N. York News Agency General P. O. Box 497, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ι ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται πανταχοῦ δραχμὰς 4. 'Η αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν 'Υποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

'Η ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, 'Ημερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Μ. Ι. Χ., Θεσσαλονίκην. Στεῖλτε μας τὴ διεύθυνσί σας νὰ σᾶς γράψουμε ταχυδρομικῶς. Μᾶς ἐνδιαφέρουν. Γράψτε μας συγχρόνως στὴν ἐπιστολή σας αἱ εἰκόνες τοῦ ἑνὸς λευκώματος, μὲ τοὺς ἥρωας βασιλεῖς κλπ., τί εἶνε ἀκριβῶς ; τυπωμένες ἀπὸ ἀλλοῦ ἢ κολλημένες; Ξεχωριστὰ τυπωμένες σὲ φύλλα ὁμοιόσχημα καὶ δεμένες σὲ λεύκωμα ; Περιμένουμε γράμμα σας. — Ι. Δημάκην, 'Ενταῦθα. Μάλιστα. Δίκηο ἔχετε. Εἶνε πολὺ ἐπίκαιρο τὸ Πρωτομαγιάτικο τραγοῦδι τοῦ «Ραμπαγᾶ» γιὰ τοὺς τσίρους. Καὶ νά, σᾶς τὸ σερβίρουμε ἐδῶ. 'Απολαύστε το :

Τοὺς εἴδατε, τοὺς βλέπετε, ξερούς, ἁρμαθιασμένους,
ὡς καταδίκους ἄσπλαχνα ἀπαγχονιζομένους.
Μᾶς ἔρχονται τὸν Μάϊον, μὲ τ' ἄνθια, μὲ τὰ γιούλια.
μὲ τ' ἀγγουράκια ταιριαχτοὶ καὶ τὰ κοκκινογούλια...
'Απὸ τὸν κόλπον τὸν βαθὺν τῆς πάλαι Βυθυνίας,
τὰ σμήνη των ἠγρεύθησαν, τὰ πλήρη ἱστορίας.
Καὶ εἶν' αὐτοὶ ἀπόγονοι τῶν φημισμένων τσίρων,
ποὺ ἔφαγεν ὁ Λούκουλλος κι' ἐκεῖ τὴν φρίκη σπείρων.
εἰς ὅλα τὰ φαγώσιμα, μ' ἀχόρταγο τὸ στόμα,
ἀφοῦ καὶ γλῶσσες ἔτρωγεν ἀηδονιῶν ἀκόμα.
'Αφοῦ στὴν καλλιγάριδον τῆς 'Ιωνίας πόλιν,
τὴν Σμύρνην, ὅλην ποίησιν ἀλλὰ καὶ ὕλην ὅλην,
ἀπὸ τὴν Ρώμην ἔκαμεν ἐπίτηδες ταξεῖδι,
νὰ φάγῃ τὶς ἀθάνατες γαρίδες μὲ τὸ ξύδι.
Μά, καθὼς λέγει ἡ γρηά, ἡ λίμα ἱστορία,
δὲν τ' ἄρεσαν σὰν τὶς γλυκειὲς γαρίδες τοῦ 'Αδρία.
Τοὺς τσίρους μας ἐτίμησαν 'Αννίβαι, Μιθριδάται,
καὶ τόσοι ἔνδοξοι, τρανοὶ τῆς γῆς μας διαβάται...
'Απὸ αὐτοὺς ἐγεύθηκαν στὴν ξακουσμένη Πόλι
καὶ ὅλ' οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, ὅλοι.
Μέσ' τοῦ ἱπποδρομίου της τὸν ξακουσμένο γύρο,
μποροῦσε κόσμος νὰ χαθῇ ὡς καὶ γιὰ ἕναν τσίρο.
Σὲ πόλεμο ἐμφύλιο ἡ σπάθες νὰ βαφοῦνε,
καὶ σὰν τὶς τσιροκεφαλὲς κεφάλια νὰ κοποῦνε !
''Ω, τσίροι ! ἤθελα φωνὴν καὶ εὐγλωττίαν Λάτα,
νὰ ἔψαλλα ἐγκώμιον εἰς τὴν τσιροσαλάτα,
μὲ λάδι καλογερικό, μὲ ξύδι μυρωδάτο,
ποὺ τὰ ρουθούνια σου κτυπᾶ ὅλο θυμὸ γεμάτο.
Κι' ὅπου μπορεῖ τὴν πιὸ βαθειὰ λιγοθυμιὰ νὰ σβύσῃ,
καὶ τῆς ζωῆς τ' ἀκούρδιστο ρολόϊ νὰ κουρδίσῃ.
Μὲ λάδι καλογερικό, ἂν εἶπα, τί σημαίνει ;
Σ' αὐτὴ τὴ λέξι δύναμι καὶ σημασία μπαίνει...
Τὸ λάδι στὸν καλόγερο εἶν' ἥμερη ζημία,
στὴ σάρκα ἐπανάστασι, στὰ πάθη τρικυμία.
Μὰ γὼ νὰ ψάλλω δὲν ζητῶ τοὺς ἔρμους καλογήρους,
καὶ δὲν ξεχνῶ πρὸς χάριν των τοὺς ἥρωάς μου τσίρους...
''Επειτ' αὐτοὶ κι' οἱ τσίροι μου καθόλου δὲν ταιριάζουν.
Παχύσβερκοι καλόγηροι θροφὴ δὲν λογαριάζουν,
μὰ μήτε καὶ σαλάτα των τὸν τσίρο στὸ τραπέζι
τῶν καλογήρων ἡ κοιλιὰ μὲ ψέμματα δὲν παίζει...
Αὐτοὶ μπαρμπούνια χαίρονται νὰ τρῶνε μαρινάτα,
καὶ ἀγκινάρες ἢ βολβοὺς στὸ λάδι γιὰ σαλάτα.
καὶ ὅσα ἔχουν ἀρετὴ πυρωτικὴ μεγάλη,
τῆς εὐσεβείας τὴ φωτιὰ ν' ἀνάβουν στὸ κεφάλι...
Μὰ πάλι, πάλι τἄμπλεξα μ' αὐτοὺς καὶ πὰ νὰ χάσ' τε
τὸ θέμα, τὴ σαλάτα μας... λοιπὸν γιὰ μεταπιάστε.
τοὺς τσίρους καὶ γιὰ πῆτε μου, τοὺς θέτε μ' ἀγγουράκια,
μαζὺ μ' ἀντράκλα γλυστερή, ψιλὰ - ψιλὰ φετάκια,
ἢ σᾶς ἀρέσουνε στεγνοί, ἁγνοί, παρθένοι, σκέτοι,
ὠμοί, μ' ἁλμυροθάλασσας ἰώδιον εἰσέτι ;...
Λοιπόν, σᾶς ρώτησα, θαρρῶ, τοὺς τσίρους πῶς τοὺς θέτε,
μὲ τ' ἀγγουράκια, ἔ ! τί ! πῶς ! τὴ γνώμη σας εἰπέτε...
Μὴ θέτε στὸ τηγάνι σας τσὶρ τσὶρ νὰ τσιτσιρίζουν,
καὶ τ' ὄνομά τους, στὸ τσὶρ τσὶρ αὐτὸ νὰ συλλαβίζουν ;
''Ως νὰ βαλθοῦν ζεστοὶ - ζεστοὶ εἰς σκορδοαμβροσίαν,
τὴν ὑπνοφόρον σκορδαλιάν, εἰς ἄρωμα πλουσίαν,
τὴν σκαρδαλιάν, ποὺ ἔσωσε κι' 'Εγγλέζος νὰ τὴν φάῃ,
καὶ νὰ φωνάζῃ «βέρυ γκούτ!» καὶ «βέρυ οὔλλ !» τὸ Μάη...
'Αλλ' ἕνα της ἐλάττωμα δὲν ἄρεσε στὸ λόρδο,
καὶ τοῦτο ἦτανε, ὢ γιές ! πὼς εἶχε μέσα σκόρδο.
Τέλος δὲν εἴπατε, θαρρῶ, τοὺς τσίρους πῶς τοὺς θέτε,
τὰ γοῦστα εἶνε στὸ φαΐ καὶ σ' ὅλα νομοθέται...
Στὸ γοῦστο ὅμως ἠμποροῦν πολλοὶ νὰ συμφωνήσουν,
Φράγκοι στὸ ἴδιο τὸ φαΐ μ' ἀγάπη νὰ καθήσουν...
Μὰ 'μεῖς ποὺ πάντα, σὰ Ρωμηοί, ποτὲ δὲν συμφωνοῦμε,
γιὰ δύο τσίρων φάγωμα μπορεῖ νὰ φαγωθοῦμε !
'Εδῶ, θαρρῶ, ἡ λίμα μας εἶνε καιρὸς νὰ κλείσῃ,
μὰ πῶς τὶς τσιροκεφαλὲς ἡ Μοῦσα ν' ἀδικήσῃ ;
Πῶς νὰ μὴν ψάλλῃ τὴ χαρά, τὰ γέλια ποὺ πατοῦνε,
παιδιά, ποὺ τσίρου κεφαλὴ στὸ δάσκαλο κρεμοῦνε ;
Καὶ πῶς τῆς τσιροκεφαλῆς τὸ στόμα νὰ μὴν ψάλλῃ,
ποὺ μοιάζει σὰν κροκόδειλου μπάλσαμο τὸ κεφάλι,
κι' ὅπου θαρρεῖς σὰν κρεμασθῇ σὲ κανενὸς τὴν πλάτη,
μ' ἐκεῖνο της τὸ γυάλινο τὸν περιπαίζει μάτι ;
Καὶ γέλιο, λές, εἰρωνικὸ τ' ἀχείλι της χαράζει,
ὅσο στὴ ράχη κανενὸς ἡ κεφαλὴ σπαράζει !...
''Ω, Μοῦσα μου, σ' εὐχαριστῶ ! καὶ σοῦ ἀξίζει μία
τσιροσαλάτα γιὰ τ' αὐτὴ τὴν τσιροστιχουργία !...

Θεαν. Λιασίδου, Λεμεσόν. Καὶ τὰ ὑπόλοιπα τραγούδια σας ὄχι καλά, δυστυχῶς. ''Ισως ἀργότερα γράψετε καλύτερα πράγματα. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως σταματήσετε νὰ γράφετε. Καὶ διαβάζετε μόνον, διαβάζετε πολύ. Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰλικρινὴς συμβουλή μας. Μὴν ἀκοῦτε τί σᾶς λένε οἱ ἄλλοι. Μιὰ δεσποινίδα—κακῶς βέβαια—τὴν κολακεύουν πάντα. Εἶνε ζήτημα «καλῆς συμπεριφορᾶς»..., τὴν ὁποίαν κατήργησε τὸ «Μπουκέτο» στὴ σελίδα αὐτή, σελίδα γυμνῆς ἀληθείας. — Σ. Παππᾶν, 'Ενταῦθα. Τὸ ποιηματάκι σας «Γλυκοχαράγματα» ὄχι καλό. Πολὺ κοινόν. — 'Αλέξ. Γκάτσην, Θεσσαλονίκην. 'Η ἱστοριοῦλα ποὺ στέλνετε συμπαθής, μὰ ὄχι δημοσιεύσιμος. 'Αφηγεῖσθε, ὡστόσο, ἀρκετὰ καλά. Γι' αὐτὸ δὲν σᾶς λέμε νὰ πάψετε νὰ γράφετε. Μὴ βιάζεσθε μόνον νὰ δημοσιεύσετε τὰ ἔργα σας, ὥσπου νὰ δημιουργήσετε κάτι τὸ ἄψογον λογοτεχνικῶς. Μὴ γράφετε τέλος κι' ἀπ' τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ. — Στέλιον ''Ανεμον, Καλλιθέαν. 'Εκ τῶν δύο ποιημάτων σας, θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Πρώτη 'Αγάπη». Τὸ βρίσκουμε πιὸ λυρικό, πιὸ — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις — ποιητικό. — Σπυρ. Ρακ., 'Ενταῦθα. Τὰ ποιήματά σας «Περασμένα» καὶ «Κάποιο Σοκάκι» ὄχι ἀπολύτως καλά. Θέλουν προσεκτικὸ ξαναδιάβασμα καὶ διόρθωμα. Θέλουν «χτένισμα», ὅπως λένε σήμερα οἱ γράφοντες.— Πονεμένην Ἥβην, 'Ενταῦθα. Δυστυχῶς ἡ μεταφράσεις σας δὲν εἶνε πετυχημένες. Νά, π. χ., μία ἐξ αὐτῶν :

ΘΕΕ, ΣΕ ΠΡΟΣΚΥΝΩ !

Θεέ, σὲ προσκυνῶ !
Κανεὶς ἄλλος χαιρετισμὸς σὲ θέρμη δὲν τοῦ μοιάζει.

Θεέ, σὲ προσκυνῶ !
Κανέν' ἄλλο προσκύνημα σὲ κάθε στιγμὴ δὲν ταιριάζει.

Θεέ, σὲ προσκυνῶ !
''Αν ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς ἀπ' τὴν καρδιά μας βγῇ,

ἀξίζει στὸν καλὸ Θεὸ
ὡς μία προσευχή.

Γιὰ τὶς ὑπόλοιπες μεταφράσεις θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε στὸ προσεχὲς φύλλο. —'Αλ. Μπαμπίλην. Τὸ ποίημά σας «Στερνὸ Ταξεῖδι» καλό, ἀλλὰ τελειώνει κακά. 'Ο τελευταῖος — τελευταῖος στίχος, δηλαδὴ — πολὺ...ἀντιποιητικός. Διορθῶστε το λοιπὸν καὶ ξαναστεῖλτε το.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
''Ολαι αἱ κομψαὶ Κυρίαι τῶν 'Αθηνῶν ἀγοράζουν μόνον τὰ καλλυντικὰ
"Ράδιουμ„
τῶν ἰατρικῶν ἐργαστηρίων τῆς ἰατροῦ
ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ
Πώλησις καὶ ὁδηγίαι—ὁδὸς Καραγεώργη Σερβίας 8. Τηλέφ. 21566.

ΤΑΠΗΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ Α. Ε. ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ - ΠΛΥΣΙΣ - ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΨΥΧΡΟΘΑΛΑΜΩΝ

Διὰ τὴν παραλαβήν, καθαρισμόν, συντήρησιν καὶ ἐπιστροφὴν τῶν ταπήτων αἱ κάτωθι τιμαί :
Ἀπὸ 1 — 5 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 25 κατὰ τεμάχιον.
Ἀπὸ 5—10 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 50 κατὰ τεμάχιον.
Ἀπὸ 10—20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 5 κατὰ τετραγ. μέτρον.
Ἄνω τῶν 20 τετραγ. μέτρων δραχμαὶ 7 κατὰ τετραγ μέτρον.
Ἐπὶ πλέον 5 τοῖς χιλίοις ὡς ἀσφάλιστρα ἐπὶ τῆς δηλουμένης ἀξίας ἑκάστου τάπητος.
Αἱ ὡς ἄνω τιμαὶ ἐννοοῦνται δι' ὁλόκληρον τὴν θερινὴν περίοδον.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ ἐργοστάσια
τῆς Α. Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ», Πατησίων 307. — Τηλέφωνον 80—191.

«ΔΙΤΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμούς.

Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεῖα Συντάγματος
Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΕΤΟ
ΚΑΙ ΕΠΙ Π
ΠΡΩΪΝΑ (Ε
Δραχ. 300

ΜΕΤΑΞ
Κρὲπ - ντὲ - σι
καὶ ἀ
Κρὲπ - ζωρζὲτ
καὶ ἀ
Κρὲπ - ΜΑΡΟ
950 καὶ
Κρὲπ - ΡΟΝΤ
1.100 καὶ
Κρὲπ - ΡΟΥΜ
1.050 καὶ

ΚΑΠΕΛΛΑ 125
Δεχόμεθα ὑφά
ραφήν, μὲ ΦΑΣΟ
ἄνω. Παραδίδομ
ραγγελίας μας
καὶ ἐντὸς 24ώρ

ΚΑΛΤΣΑ
μεγάλης ἀντ
ΕΤΟΙΜΑ ΑΣΠΡΟ
ΑΡΩΜ
ΠΑΜΦΘ
ΦΕΜΙ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟ
Προσοχή : 1ον

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Γέροντες καὶ ἀπολέσαντες τὴν χαρὰ καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ζητήσατε ν' ἀναπληρώσετε τὴν εὐτυχίαν σας πίνοντες τὴν

ΒΙΤΑΝΟΒΑ

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα
Χονδρικὴ πώλησις: Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία «Μινέρβα», Ἀθῆναι.

Ο ΟΙΚΟΣ

"ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ"

Εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ μὲ τὸ τελευταῖο Παρισινὸ σύστημα.

Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

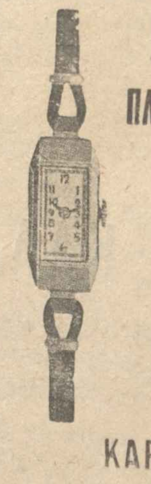

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ
ὡς καὶ δακτυλιδίων
ΑΝΤΙΚΙΤΕ
Ἐπισκευὴ ὡρολογίων
ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

ΔΗΜ. Γ. ΜΑ
Χειροῦργος Ὀδοντία
Ὧραι ἐπισκέψεων 9
Ὁδὸς Ἐμμανουὴλ Μ

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" - "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

ΟΙ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»—«ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον ὑπεδείξαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ὁ Α΄ ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας....	Δρχ. 150.000.—
Ὁ Β΄ 1 οἰκόπεδο στὴ θέσι «Κουπόνια» ὄπισθεν τῶν «Ἠλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πήχεων 464, ἀξίας	» 50.000.—
Ὁ Γ΄ 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἀξίας	» 15.000.—
Ὁ Δ΄ 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας.... ..	» 8.000.—
Ὁ Ε΄ 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	» 4.000.—
Ὁ Ϛ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Ζ΄ 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Η΄ 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	» 2.500.—
Ὁ Θ΄ 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας......	» 1.500.—
Ὁ Ι΄ 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἀξίας.....	» 1.500.—
Ὁ ΙΑ΄ ὕφασμα ἀνδρικό, ἀξίας.....	» 1.500.—
Ὁ ΙΒ΄ ὕφασμα γυναικεῖο ἀξίας........	» 1.500.—
Ὁ ΙΓ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας.........	» 1.500.—
Ὁ ΙΔ΄ ὕφασμα μεταξωτό, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙΕ΄ 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ ΙϚ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας......	» 1.000.—
Ὁ ΙΖ΄ 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας......	» 1.000.—
Ὁ ΙΗ΄ 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας........	» 500.—
Ὁ ΙΘ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας..........	» 500.—
Ὁ Κ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας...........	» 500.—
Ὁ ΚΑ΄ 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας..........	» 500.—
Ὁ ΚΒ΄ 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας......	» 500.—
Ὁ ΚΓ΄ 1 ὀμπρέλλα γυναικεία, ἀξίας	» 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225, ἀξίας..	» 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, δρχ. 200 ἀξίας..	» 100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἀξίας	» 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἀξίας.....	» 3.000.—
	500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 3 Μαΐου 1934.

The present lotery is not valid in United States of America

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνῶσται μας νε ἀπολύτως εὐχαριστημένοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἑβδομαδιαίως.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας των.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ
ΛΑΧΕΙΟΥ Του "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 24η

✻ 026986

ΑΘΗΝΑΙ, 3 Μαΐου 1934.
Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχείου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 17 Μαΐου ἐ. ἔ.
The present lotery is not valid in United States of America

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ - ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ - ΛΑΜΠΑΙ

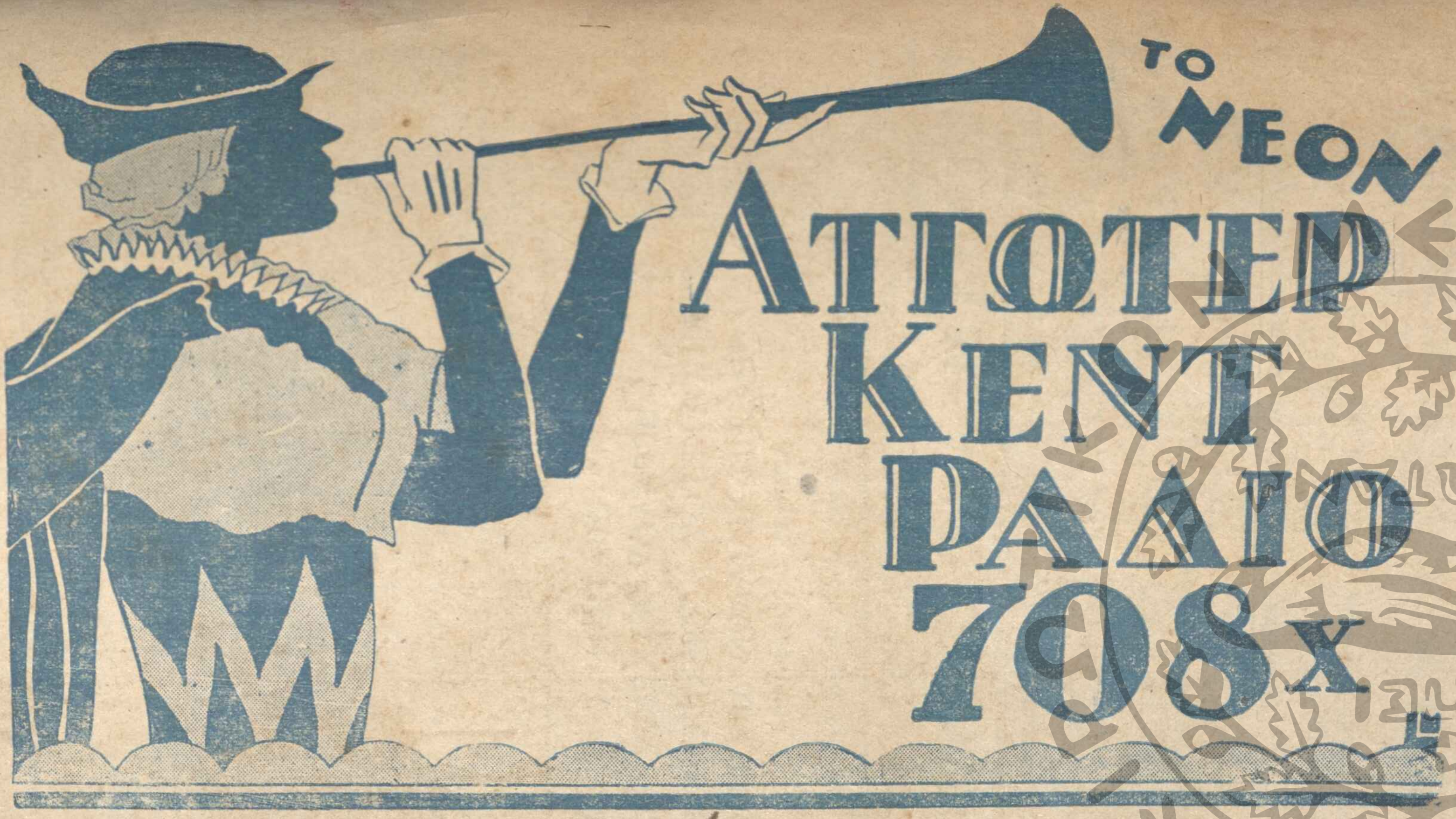

Τέσσαρες μεταβλητοὶ συμπυκνωταί.
Αὐτόματον βόλιουμ κοντρόλ.
Τὸν κοντρόλ.
9 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν μεσαίων κυμάτων.
8 συντονισμένα κυκλώματα ἐπὶ τῶν βραχέων κυμάτων.
8 ½ ἰντσῶν ἠλεκτροδυναμικὸν μεγάφωνον. Σελεκτιβιτὲ 6 κιλοσάϊκλς.
Λῆψις ἀπὸ 540—20000 κιλοσάϊκλς.

ΑΤΓΩΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ

Τηλέφ. 24-311

Παπαρρηγοπούλου 9, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ